

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

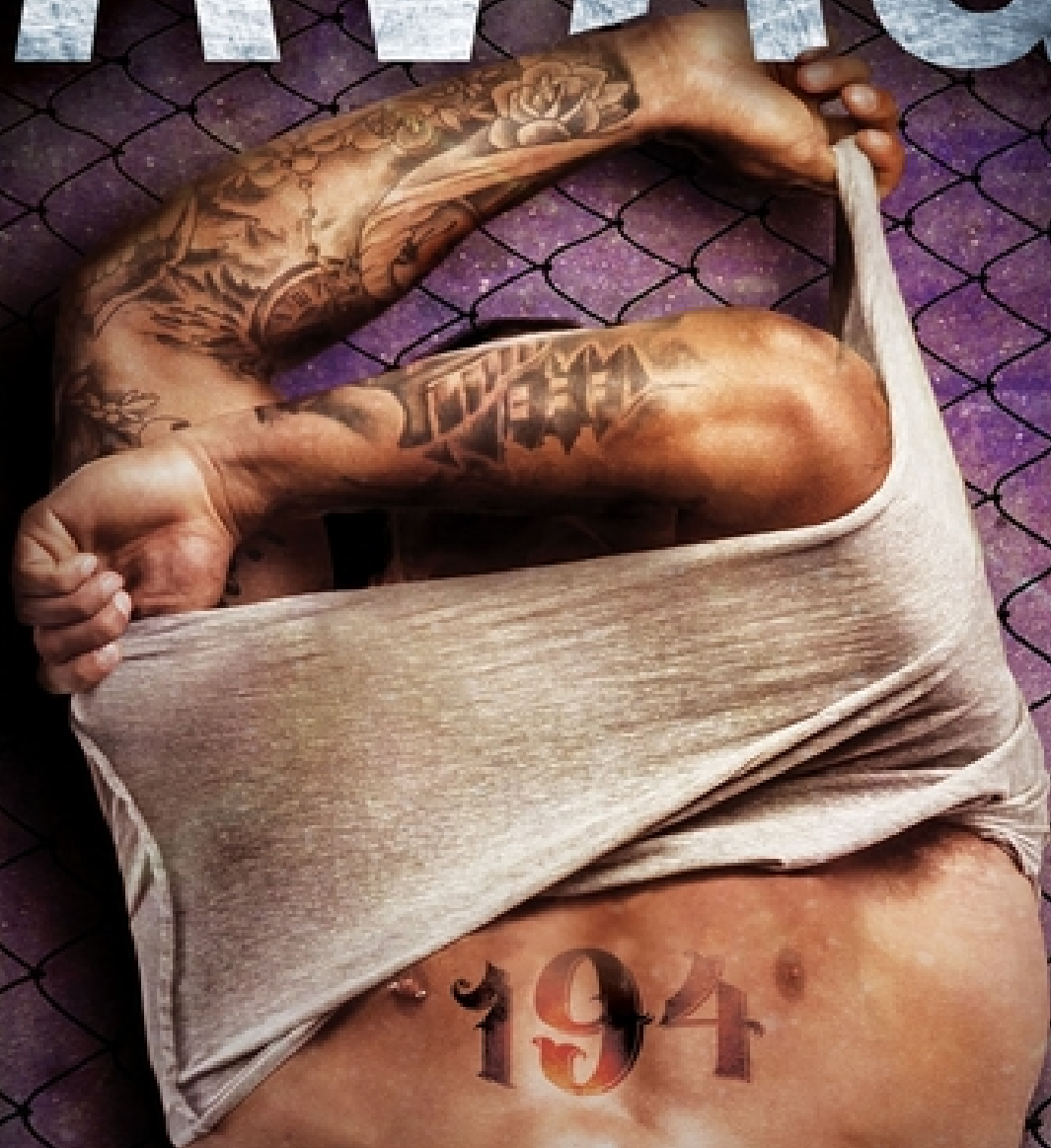
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAVAGE



USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TILLIE COLE

RAVAGE

RAZE & REAP

TILLIE COLE



ST. MARTIN'S GRIFFIN
NEW YORK





PROLOGUE

***Vladikavkaz,
Kuzey Osetya-Alanya Cumhuriyeti
Rusya***

Terk Edilmiş Çocuklar Evi On beş yıl önce ...

Alt katın kapısı üç kez sertçe vurulunca uykumdan uyandım. Duvardaki saate bakmak için gözlerimi kıstım. Odadaki diğer çocuklar kıpırdamadı ama bu uyanık olmadıkları anlamına gelmiyordu. Hepimiz o sert vuruşların ne *anlama geldiğini* biliyorduk - *avlanmaya* geliyorlardı.

Gece Hayaletleri.

Ana kapının açılışının uzun ve tiz gıcirtısı evin beklenti dolu sessizliğini yarıp geçtiğinde vücudum buz kesti. Sonra botlar geldi. Ağır botlar eski ahşap zemini dövüyordu.

Sabahın üçünde her zaman olduğu gibi odalar zifiri karanlıktı. Her zaman bu saatte gelirlerdi. Küçük kasabanın sakinleri biz yetimler için geldiklerini duymasın ya da görmesin diye böyle *yaptıklarını* biliyordum.

Fısıltılar, derin ve boğuk sesler odanın her santimini dolduruyor gibiydi; bu, ayaklarımın hareket etmesi gerektiğinin işaretiydi. İnce battaniyeyi yatağımdan geriye ittiğimde çıplak ayaklarım dondurucu soğuktaki tahtaya çarptı. Ses çıkarmak istemediğim için donup kaldım. Ellerimi yumruk yaparak arka merdivene doğru küçük sessiz adımlar attım. Sıra sıra dizilmiş küçük karyolaların yanından geçerken diğer çocukların ağlama ve burnunu çekme seslerini duyabiliyordum. Karyolalarının ortasında korkudan felç olmuş bir halde yatıyorlardı.

yataklar. İdrar kokusu burun deliklerimi doldurdu, bazı çocuklar o kadar korkmuşlardı ki anında altlarını ıslatıyorlardı.

Ama devam ettim. *Ona* ulaşmam gerekiyordu.

Biz erkekleri kızlardan ayıran kilitli kapıya ulaşana kadar hareketlerim yavaş olsa da kalbim hızla çarpıyordu. Pantolonumun gizli cebinde sakladığım küçük iğneyi çıkarıp sessizce kilide soktum. Kilidin kırılmasını hissetmeye odaklandım, bir yandan da umutsuzca *Noch' Prizrak'ın* (sadece Gece Hayaletleri olarak bilinen adamlar) bu kata geldiğine dair herhangi bir ses, herhangi bir işaret duymaya çalışıyordum.

Alnımda bir ter damlası oluştu, ama görevime odaklanmak için dudağımı ısırdım. Elim yavaş ve sabit hareket etti. Hızlı bir nefesle kilit kırıldı ve kapı tokmağı elimin altında yavaşça döndü.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için arkamdan karanlığa baktım. Bazen diğer çocuklardan birkaçı paniğe kapılıp beni takip etmeye çalışıyordu. Ama yapamadılar. Sadece ikisini kurtarabilirdim. Geri kalanlar bu boktan cehennem evinde kendileri için savaşmak zorunda kalacaklardı. Geceleri gelen Wraithler için bir *av* evi.

Arkamda kimsenin olmadığını hissederek açık kapıdan içeri süzıldüm ve hızla kilitledim. Pimi gizli cebime geri koyarak sahanlıktan dar merdivene doğru süzıldüm. Her basamağı dikkatle inerek başka bir küçük sahanlığa geldim. *Kızın* odasına açılan kapıyı görünce kilidi açtım ve içeri süzıldüm. Kızların yatakhanesine girer girmez, kanımı yakan ve midemi yuvarlayan bir ağlama dalgası beni vurdu. Bunlar genç kızlardı. İçlerinden biri kız kardeşimdi: en iyi arkadaşım ve tek yaşama sebebim.

Dikkatlice on dört adım attım, ezberlemiştim bu kısa yolculuğu hatırladım. Ben her şeyi hatırladım. Kepeğim tek bir şeyi bile unutmadı. On dördüncü basamağa ulaştığımda

ve hemen küçük kız kardeşim Inessa'nın küçük parmaklarını hissettim.

Küçük parmakları titrerken ve benimkileri inanılmaz derecede sıkı kavrarken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak küçük bir tebessüm ettim. Sözümü sakınmadan onu yataktan kaldırdım ve kollarıma aldım. Inessa'nın başı boynumla omzum arasındaki kıvrıma sıkışmış, ince kolları boynumu bir mengene gibi sarmıştı. Karşılığında onu sıkmak için kendime bir an izin verdim. Açılan bir kapının sesi koridorda yankılanarak beni harekete geçmeye zorladı.

Koştum.

Ayaklarımın bizi taşıyabildiği kadar hızlı koştum.

Ben koşarken koridorun sonundaki yatakhanelerden gelen çığlıklar gecenin sessizliğini deldi. Inessa'nın nefes alışları hızlandı. Koridorun kapısına yaklaştığımda soğuk elleri boynuma dolandı ve "*Noch' Prizrak*" diye fısıldadı. Boğuk sesine sinen korku neredeyse bacaklarımın bükülmesine neden olacaktı ama kapıdan geçip boş merdiven boşluğuna doğru ilerledim. Bu kez bağırışlar ve çığlıklar gizli güvenli yerimizin yönünden duyulabiliyordu.

Dehşet bedenimi sardı. Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, saf korku beni ele geçirmişti. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi düşünmeye çalışıyordum ki, erkeklerin yatakhane yönünden bir çarpışma sesi duyuldu.

"Valentin?" Inessa boynuma doğru burnunu çekti. Tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Kalp atışları hızlanıyor, titreşimleri çıplak göğsüme çarpıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve umutsuzca saklanacak başka bir yer düşünmeye çalıştım. Wraithlerin ağır çizmeleri gök gürültüsü gibi geliyordu, hayır, daha da kötüsü, bir fil sürüsü her taraftan üzerimize geliyor, bizi yavaşça kafesliyordu.

Sonra aklıma geldi, bir üst kattaki revir odası. Saniyeler içinde ayaklarım iki kat merdiveni koşarak çıkıyordu. Inessa koştuğum süre boyunca tek bir ses bile çıkarmadı. Tek cam paneline kırmızı bir haç çizilmiş eski kapıya gelene kadar harcadığım efor kalçalarımı yaktı. Ama bot sesleri artmıştı. Ayak seslerinin gümbürtüsü

daha da yaklaştı. Terledim. Kalbim hızla çarpıyordu. Bu iş plana göre gitmiyordu. Kapı tokmağı döndü. Tam o sırada yüksek sesli bir tıkırtı kulaklarıma çarptı. Erkek yatakhanesinin kapısı açılıyordu.

Sağlık odasının kapısından hızla geçip kapıyı sıkıca kapattım. Ay ışığı odaya süzülüyor, dört küçük yatağı gösteriyordu. Saklanacak dolap, arkasına saklanılacak ya da tırmanılacak gizli kapılar ya da dolaplar yoktu.

Yüksek sesler havayı doldurdu. Wraithlerin bize doğru geldiğini bildiğim için en uzaktaki yatağa koştum ve Inessa'yı yere yatırdım. Elleri benimkileri sıkıca kavramıştı ama onu rahatlatmak için duramadım. Bizi güvene almalıyım.

Dizlerimin zerine çökerek Inessa'yı yere çektim ve yatağın altına süründüm. Inessa da beni takip etti -her zaman söylediğim ya da yaptığım her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirirdi- ve küçük yatağın altına girdik. Kendimi olabildiğince küçülterek köşeye geçtim ve Inessa'yı kollarımla sardım, küçük bedeni göğsüme sıkıca sarıldı. Kıpırdamadan durduk, çok kıpırdamadan.

Sessizce nefes aldık. Inessa sessiz gözyaşları döktü, küçük bedeni titriyordu. Wraithlerin yolumuza çıkmayacağını umarak ve dua ederek onu sıkıca tuttum. Bu gece yanımızdan geçip gitmeleri için. Bizi kamyonlarına yükleyip Tanrı bilir nereye götürmezler diye.

Elimi Inessa'nın başının arkasına koyarak yanağını göğsüme yasladım ve siyah saçlarının tepesine bir öpücük kondururken gözlerimi kapattım.

Sessizlik vardı. O kadar ağır bir sessizlikti ki, duyulmasından korktuğum için nefes almaya cesaret edemiyordum. Sonra sağlık odasının kapısından gelen küçük bir gıcırtı, omurgamda beyaz kıvılcımlar akmasına neden oldu.

Inessa göğsüme doğru inledi, ben de ses çıkarmaması için parmağımlı dudaklarının üzerine koydum.

Gölgelerden bir iz var mı diye yere baktım ve kapının açılıp birkaç botun odayı doldurduğunu gördüğümde midem bulandı. Birbirleriyle konuşurken sesleri kısıktı. Gürcüce konuşuyorlardı, kendi dillerinde bazı kelimeler

alışılmadık. Inessa'ya daha sıkı sarıldım ve botların odanın içinde dolaşp her yatağın başında durmasını bir şahin gibi izledim.

Sonra keskin bir dönüşle iki çift bot odadan dışarıdaki koridora doğru yol aldı. Kocaman gözlerim kalan iki çift çizmeye odaklandı, yavaşça, özenle yavaşça bu yatağa yaklaşmaya başlayan iki çift çizme.

Botlar durduğunda nefesimi tuttum, nefes bile veremeyecek kadar korkmuştum. Gözlerimde yaşlar birikti ve bunun o an olduğunu biliyordum.

Wraithler bizi bulmuştu.

Ve her şey çok çabuk oldu.

Bir anda altında saklandığımız yatak devrildi ve ışıklar açılarak odayı kör edici beyaz bir ışıkla kapladı. Inessa kollarımda çığlık atarken irkildim, ani ışık parlaması onu da kör etmişti.

Gözlerimi kırptım ve Wraithlerin yüzleri görünene kadar tekrar kırptım. Bir adam vardı, kocaman, esmer bir adam ve yanında da bir kadın. Kadın tüm Wraithler gibi siyah giyinmişti - askeri üniforma gibi, saçları topuz yapılmıştı. Daralmış kara gözleri bizi izliyordu, özellikle de Inessa'nın başının arkasına odaklanmıştı. Kız kardeşimi yakın tutmaya, yüzünü saklamaya çalıştım ama sanki kadının bakışlarını hissetmiş gibi, Inessa başını kaldırdı ve etrafına baktı. Ve dişi Wraith'in gülümsemesini izledim. İnce dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Yanında duran adama bakarak başını salladı.

Bunun ne anlama geldiğini hemen anlayarak ayağa fırladım, Inessa hâlâ kollarımdaydı. Koştum. Koşabildiğim kadar hızlı koştum ama kapıya vardığımda gittiğini sandığım iki muhafız uzanıp beni saçlarımdan yakaladı. Başıma acı saplanırken dişlerimi sıktım. Sonra, ben kendimi tutamazken, kocaman bir erkek Wraith Inessa'yı kollarımdan kopardı. Inessa çığlık attı, küçük kolları bana doğru uzanıyordu. Bedenim kızgın bir öfkeyle doldu; yumruk attım, yumruğum Wraith'in karnına isabet etti.

Durmadım. O bırakana kadar vurmaya devam ettim. Gözlerim geri çekilmekte olan Inessa'ya odaklanmıştı.

odanın içine doğru. Öne doğru hamle yaptım ama hamle yaptığım anda karnıma bir ağrı saplandı. Darbenin gücüyle bacaklarım tutmaz oldu, tüm nefesim vücudumu terk etti.

Ama yine de durmadım. Inessa Wraith'in kollarında bir heykele dönüşmüştü, mavi gözleri kocaman açılmış izliyordu. Yanağından bir damla yaş süzülürken, kendimi hareket etmeye zorladım. Kollarımı kullanarak kendimi kız kardeşime doğru sürükledim, karnımdaki acıdan dişlerim gıcırdıyordu. Aniden bir darbe daha aldım, bu sefer sırtımdan. Bedenim soğuk zemine yığıldı ve ağzımdan kan damladı, tatsız bir tat dudaklarımı kapladı. Ama Inessa'ya bir bakış atarak kendimi ilerlemeye zorladım.

Aklımın bir köşesinde Wraithlerin birbirleriyle kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum ama Inessa elini uzattığında çabalarımı iki katına çıkardım. Sürünerek kardeşime doğru ilerledim. Tam eline dokunmak üzereyken yerden fırladım. Kurtulmak için mücadele ettim, mücadele ettim ama beni tutan adam çok güçlüydü. Vücudum darbeler yüzünden çok güçsüzdü.

"Bırakın beni," diye tısladım ana dilim olan Rusça'da. "Onu benden alamayacaksınız."

Kadın görüş alanıma girdi. Küçük kara gözleri bana dikilmiş, ince dudaklarında bir sırıtma belirmişti. Gözlerim parladı ve "Bırak beni!" diye bağırdım.

Bu sırıtma daha sonra bir gülümsemeye dönüştü ve bir adam gelip onun yanında durdu. Bizi bulmak için yatağı ters çeviren adamdı bu. Koyu renk gözleri beni izliyordu, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Kadın Inessa'ya doğru geri adım attı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Yol boyunca onu izledim. Inessa'ya ulaştığında kız kardeşim korkuyla geri çekildi. Kadın sanki vuracaktı gibi elini kaldırdı.

Bir çığlık attım.

Kükredim. Kurtulmak için tekme ve yumruk attım. Kadın elini bıraktı ve yüzünde bir çeşit anlayışın parladığını görebiliyordum. Dört adım attı.

Elini yüzüme doğru kaldırmadan önce her birini saydım.

"Bunu korumak için her şeyi yaparsın, değil mi?" dedi Rusça, kalın Gürcü aksanı her kelimede ortaya çıkıyordu.

Çenem sıkıştı ama hiçbir şey söylemedim. Kadın güldü ve yanındaki adam başını yana eğdi. Kadın adama baktı ve şöyle dedi: "İkisini de alıyoruz. Kız çok güzel. Ve o da şimdiye kadar gördüklerimin hiçbirine benzemiyor. Çok sadık ve vahşi."

Adam başını salladı. Kanım buza dönüştü. Kadın elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Hemen Inessa'yı tutan adam onu odadan dışarı taşımaya başladı, beni tutan adam da hareket etti. Sıra sıra dizilmiş kız ve erkek çocukların yanından geçirilirken gözlerimi kız kardeşimden ayırmadım. Bizi bir minibüse götürürlerken de gözlerimi kız kardeşimden ayırmadım. Dişi Wraith ağzını kulağıma götürüp, "Eğer onu hayatta tutmak istiyorsan, söylediğimiz her şeyi yapmayı öğreneceksin. Bizden biri olacaksın. Buranın bize dediği gibi bir Gece Wraith'i olacaksın. Görünmeyen bir katil olacaksın. Geceyle bir olacaksın. Benim değerli *Ubiytsa'm*, en etkili suikastçım olacaksın."

Ve yaptım.

Yıllar geçtikçe, gecenin içinde bir hayalet oldum.

Ölümün kurtarıcısı oldum.

İşkence

gördüm.

Acı

çekiyordum.

I oldu ve lanet olsun

KABUS

o

Hayır bir

hiç geldiğini gördüm...

... çok geç olana kadar.

1

ZOYA

Manhattan, New York

Günümüz ...

"Sykhaara," diye mırıldandım şok içinde, göğsüm umutla çatırdayarak açıldı, katliamdan bu yana geçen yirmi yıl boyunca hissetmeye cesaret edemediğim bir umuttu bu. Kardeşimin hayatta olduğuna dair bir umut. Şimdi, onca yıldan sonra, yaşıyordu.

"Hanımefendi?" Koruyucum ve akıl hocam Avto beni itti ama olduğum yerde donup kalmıştım. Bacaklarım şoktan uyuşmuştu. Zaal, benim Zaal'ım yaşıyordu.

Avto'ya bir kez daha bakarken su gözlerimi bulanıklaştırdı. "Ya Anri? Anri'den haber var mı?"

Avto'nun yüzü hayal kırıklığıyla kaplandı. "Hayır, hanımefendi. Anri'den haber yok. Ama kaynağımız şehre bir Kostava'nın geldiğini haber aldı. Onu izlediler; onu izlediler ve izlediler. Ve-"

"Ve ne?" Avto'nun söylediği her kelimeye asılarak araya girdim.

"Ve ben Zaal, bayan."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve elimle ağzımı kapattım. Zaal'ı zihnimde canlandırdım. Sekiz yaşındaki yüzü bana bakıyor, beni kucağına almış, malikânemizin ormanından eve doğru yürüyordu. Sol yanağındaki üç beni sayarak bana bakarken gülümsemesi genişti, "Bir, iki, üç." Sırtından aşağı sarkan uzun siyah saçlarını ve hayat dolu yeşil gözlerini hatırladım. Ve yanımda yürüyen Anri'yi hatırladım, vücudu ve saçları Zaal'inkinin tıpatıp aynısıydı ama gözleri benimkiler gibi koyu kahverengiydi.

Omzuma inen bir el beni anılarımdan uzaklaştırdı. Avto endişeyle bana bakıyordu.

"Bayan, iyi misiniz?"

"Evet," diye fısıldadım, sonra başımı salladım, "Bilmiyorum. Her şey o kadar ... Onun hayatta kaldığını, ikisinin de hayatta kaldığını ummuş ve dua etmişim ama bunca yıl boyunca hiçbir haber alamayınca bu umudumu kaybettim. Her şeyi kabullenmek çok zor."

Mideme bir batma hissi çöktü. "Emin misin, Avto? Eğer bu bir hataysa bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Kalbim yirmi yılı aşkın süredir kırık; daha fazla acıya dayanamaz." Avto'nun nazik kahverengi gözleri yumuşadı. "Eminiz hanımefendi."

Kaşlarımı çattım. "Ama hâlâ saklanıyor mu? Bunca yıldır onu kim koruyordu? Kimliği nasıl ortaya çıktı? Tehlikede mi?"

Avto'nun yumuşak bakışları kederli bir hal aldı. Elim sarsıldı ve koluna dolandı. "Avto? Söyle bana. *Sykhaara*'m neredeydi?"

Avto uzun bir nefes çekti ve sessizce, "Hanımefendi, Jakhua kardeşlerinizi aldı ve onları kullandı," dedi.

"Onları kullandın mı? Nasıl? Anlamıyorum?" Cevap istiyordum. Avto gerildi ve "Hanımefendi, dünyamızda sizin farkında olmadığınız şeyler var. Var olan insanlar, var olan yerler,

sadece yeraltı dünyasında. Sadece gizlice."

Kaşlarım aşağıya doğru çekildi. "Avto, bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Zaal'ım neredeydi? O adam kardeşlerime ne yaptı?"

Avto'nun kol kasları elimin altında kaskatı kesilmişti. Derin bir nefes alarak, "Zoya, Jakhualar ilaç geliştiriyorlardı," diye açıkladı.

"Ne tür uyuşturucular?" Ben sordum.

"İtaat ilaçları, bayan. Kurbanların hafızalarını silen, onları korkunç ve aşağılık eylemler yapmaya zorlayan ilaçlar."

Yutkundum, göğsüm sıkıştıyordu. "Ne gibi?" Fısıldadım.

Avto'nun omuzları çöktü. "Öldürmek. Öldürmek. Efendilerinin onlardan istediği her şeyi yapmak. Ve her şeyi kastediyorum. Ahlaki sonuçları ne olursa olsun."

Boğazımda bir safra birikti ama onu geri bastırdım. "Ve Jakhua." Sesim kesilince tekrar yutkundum. "Jakhua bu ilacı kardeşlerimin üzerinde mi kullandı?"

Avto başını salladı ama yüzü bembeyaz kesildi. "Ne oldu?" Sorguladım.

"Hanımefendi," diye gürledi Avto, "Üstatlar Zaal ve Anri basitçe ilacın etkisi altına girmediler. İlaç sizin kardeşleriniz üzerinde geliştirildi."

Baktım. Sustum. Ellerim titredi. Boğazım düğümlendi ama sormayı başardım: "O, Jakhua, ilacını test etmek için kardeşlerimi mi kullandı? Onlar üzerinde laboratuvar fareleri gibi deneyler mi yaptı?"

Avto cevap verdiğinde yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü, "Evet, hanımefendi. İkiz oldukları için onları ilacın gelişiminin tüm aşamalarını test etmek için kullandı. Sonuçları karşılaştırdı."

Ayağa fırlayarak çöp sepetine koştum ve kustum.

Avto arkamdan geldi, yaşlı eliyle sırtıma hafifçe bastırarak beni rahatlattı. Ama kardeşlerimin, güçlü ve cesur sevgili kardeşlerimin, yıllar ve yıllar boyunca, hiçbir anıları kalmayana kadar o zehirle enjekte edilecekleri düşüncesi beni teselli etmiyordu.

Nefes nefese ağzımı sildim ve Avto'nun yüzüne döndüm. "Onların anıları mı? Zaal'ın anıları mı?" Kardeşimin kim olduğumu bilmemesi ihtimaliyle yüzleşirken içimi korku kapladı. Tanrı'nın şakalarının en acımasızı olmalıydı, yirmi yıl boyunca onların dönüşünü beklerken kardeşlerimden birinin, tek ailemin, bir yabancı olabileceğini görmek.

"Anılarının her geçen gün geri geldiğini duyduk ve Zoya, seni hatırladığına inanıyoruz ama-"

"Ama ne?" Neredeyse duyulmayacak şekilde söyledim.

"Hanımefendi," dedi Avto ve bir adım daha yaklaşarak, "sizin katliamda öldüğünüze inanıyor. Hayatta kaldığınıza dair hiçbir fikri yok. Cesedinizin bulunamadığına dair hiçbir haber almamış."

Zaal'ın bunca yıllık karanlığın ardından ailesini hatırladığını ve hepimizin yok olduğuna inandığını düşününce başım öne düştü. "Yapayalnız mı?" Neler yaşıyor olabileceğini hayal ederek sordum.

Avto cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Başımı kaldırdığımda Avto kaskatı kesilmişti, yetmiş beş yaşındaki bedeni gerginlikle gerilmişti. Bu kez sorunun ne olduğunu sormadım. Sadece bekledim.

"Yalnız değil," diye itiraf etti Avto, gergin geçen saniyelerin ardından.

"Onu bulan bakıcıları mı var? Ailemize sadık insanlar mı?"

Avto başını salladı, krep inceliğindeki teni solmuştu. Öne doğru eğildim ve elimi koluna koydum. "Avto?"

Ama Avto hiçbir şey söylemedi; onun yerine ceketinin cebine uzandı ve bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafın beyaz arka yüzüne bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Zaal. Zaal'ımın o fotoğrafta olduğunu biliyordum.

Elimi uzattım ama Avto geri çekti. Kızgınlıkla gözlerine baktım. Avto boğazını temizledi. "Zaal yalnız değil Zoya. Yakın zamanda nişanlandığı haberini aldık."

Dudaklarım şokla aralandı ve başımı salladım. "Nişanlı mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Jakhua tarafından hapsedildiğini sanıyordum. Bir kadın bulmak için ne zaman zamanı oldu? Bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Avto elindeki resme baktı, sonra da almam için bana uzattı. Uzanıp resmi kavradığımda ellerim titredi. Onu göğsüme götürdüm ve gözlerimi kapattım. Zaal'ın yaşlandığında nasıl görüneceğini hep merak etmişimdir. Her zaman düşündüğüm gibi uzun boylu ve güçlü olur muydu? Siyah saçlarını hâlâ saçlarının ortasına kadar

Eski Gürcü savaşçılarını gibi sırtını mı sıvazlayacaktı? Hâlâ kaygısızca gülümserken, sessiz ve çekingen bir kişiliğe mi sahip olacaktı?

Göğsüme yaslanan resim, giysilerimde bir delik açıyormuş gibi hissettirdi. Derin bir nefes alarak resmi geri çektim ve bakışlarımı sahnede yer alan iki figüre çevirdim.

Adama bakarken kalbim göğsümde kabardı. İri yapılı, zeytin rengi bronz tenli ve uzun siyah saçları sırtına dökülen bir adamdı. Yeşil gözleri parlaktı, sol gözünün altında üç ben gururla duruyordu.

Ve gülümsüyordu.

O kadar geniş gülümsüyordu ki. Kardeşim -artık yetişkin ve güçlü olan kardeşim- bir kadına hayranlıktan başka bir şey hissetmeden bakarken, bu gülümseme sevgi doluydu.

Gözlerim resimdeki kadına kaydı ve boğazıma bir yumru tıkanı. Çok güzel bir kadındı. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Hafif yapılıydı, son derece büyüleyiciydi ve koyu kahverengi gözleri Zaal'a bakıyordu, dudakları da gülümsüyordu.

Gerçeküstü hissettim. Öldüğünü sandığım kardeşim hayattaydı. Yaşıyordu ve aşıktı. Kalbim dolu ve sıcaktı.

Fotoğrafı yüzüme yaklaştırdığımda Zaal'ın teninde dövme olduğunu görebiliyordum ve daha yakından incelediğimde kısa kollu gömleğinin altından görünen çıplak kollarındaki yara izlerini görebiliyordum. İçimi bir keder dalgası kapladığında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. O kötü adamın elleri altında neler yaşamış olmalıydı?

Gözlerimi hızla kırıştırarak Avto'ya baktım. "Kim bu kadın?"

Avto cevap vermedi; onun yerine ayaklarının üzerinde sallandı, ellerini arkasında birleştirdi.

"Avto?"

Avto başını sallayarak, "Bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum ama nişanlısı..." dedi. Avto çenesini sıkarak konuşmasını sonlandırdı.

"Kim o?" Sesime acil bir ton katarak talep ettim.

Başını kaldırmadan, "Talía Tolstaia" diye açıkladı.

Bu ismi duyduğumda dairenin duvarlarının ve zemininin üzerime yıkılacağından emindim. Başımı salladım, yanlış duyduğuma ikna olmuştum. "Söylediklerinizi tekrar edebilir misiniz?" diye sordum.

Avto başını salladı. "Beni çok iyi duydunuz hanımefendi. Zaal, yeni Lideri'miz, liderimiz, Volkov Bratva Kızıl Krallarından Ivan Tolstoi'nin kızı Talía Tolstaia ile nişanlı."

Bacaklarım o kadar zayıflamıştı ki Avto uzanıp beni en yakındaki kanepeye götürdü. Oturduktan sonra bu resmi yeni gözlerle inceledim. Bu kadın, bu sarışın, babama ihanet eden ailenin kızıydı. Kardeşlerimin, Kostava Klanı'nın nefret etmeye, intikamlarını almaya kararlı oldukları ailenin.

"Anlamıyorum, Avto. Bunu ailemize nasıl yapabildi? Bu kadınla birlikte olarak bizi nasıl utandırabilir ve Kostava ismimizi nasıl lekeleyebilir?"

"Bayan Zoya, kaynağımız bize nedenini bilmese de -kimse onların yakın çevresine sızamaz- kardeşinizin kurtarılmasından Volkov Bratva'nın sorumlu olduğunu söyledi. Onu Jakhua'nın pençelerinde bulmuşlar. Bir şekilde onu kurtardılar. Onların koruması altındayken Tolstaia'lı kıza aşık oldu."

Resme baktım, baktım ve kalbimin içinde bir savaş başladı. Kardeşim hayattaydı ama en büyük düşmanımıza aşık olmuştu. Bu imkânsız gerçeği kafamda zar zor canlandırabiliyordum.

Avto bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni rahatlattı. Onun yanında eridim ve tam rahatlamaya başlamıştım ki Avto ekledi, "Lideri Zaal, Levan Jakhua'yı öldürdü. Volkov knyaz'ı Luka Tolstoi'nin yardımıyla aileni katleden adamı öldürdü. Jakhualar artık bir tehdit değil hanımefendi. Artık saklanmıyoruz. Halkımız, siz, özgürsünüz."

Avto'nun sözleriyle irkildim, doğruldum ve onları özümstedim.

"Beni duydunuz mu, bayan? Artık saklanmıyoruz."

"Yani bu daireden ayrılabilir miyim?" Fısıldadım, yanlış olmasından korktuğum için kelimeleri yüksek sesle söylemedim.

"Evet. Ve halkımız, hanımefendi. Saklanmakta olan tüm insanlarımız - teğmenler, muhafızlar - her biri, onlar da haberleri duymaya başladılar. *Lideri*'mizin hayatta olduğu gerçeği, kardeşinizde, saklananlar arasında bir orman yangını gibi yayılıyor." Avto gülümsedi ve heyecanla, "Klanımız yeniden yükselebilir. Kostavalar burada, New York'ta yerlerini alabilirler - nihayet!"

Gözlerim Zaal ve Tolstaia'daki aşkının resmine takıldı ve kalbim sıkıştı. "Ya *Lideri* olmak istemiyorsa? Ya Jakhua'nın yönetiminde yaşadığı her şey ruhunu çok fazla yaraladıysa? Ya halkımıza liderlik etmek değil de kadınıyla birlikte bir hayat istiyorsa?"

Avto'nun gülümsemesi soldu. "Kendisi ünlü ve asil Kostava Klanı'ndan Zaal Kostava'dır. Bu rol için doğmuş."

"Yine de günlerini kötü bir adam tarafından yaratılmış bir katil olarak geçirdiğini söylediniz." Sözlerim karşısında Avto'nun ağzı açık kaldı ama ben başımı salladım. "Hiçbirimiz olmak için doğduğumuz insanlar değiliz. Ben hayatım boyunca saklandım. Zaal sekiz yaşından beri hayatı için savaşıyor. Peki ya Anri? O nerede? Bildiğim tek şey hiçbirimizin aynı olmadığı. Nasıl olabiliriz ki? Bildiğimiz her şey elimizden alındı ve yok edildi."

Avto elime uzandı ve sıktı. "Halkımız yirmi yılı aşkın bir süredir Jakhua'dan saklanıyor, bazıları bulundu ve en korkunç şekillerde öldürüldü. Halkımızın buna ihtiyacı var; yeniden güçlü olmamıza ihtiyaçları var. Üstat Zaal'ın bizim *Lideri* olmasına ihtiyaçları var."

Avto'nun sözlerini tekrar tekrar dinlerken sessizlik uzadı ve kafamın içinde. Ama haklıydı. Halkımız yirmi yılı aşkın bir süredir korku içinde yaşıyordu. Sadece kardeşlerimin hayatta kalma umudu onların günlerini iyimserlikle doldurdu.

"Onu görmek zorundayım," dedim ve Avto'nun bedeninden gerginliğin sızdığını hissettim. "Kardeşime hayatta olduğumu söylemek zorundayım. Anri'nin nerede olduğunu bilmek zorundayım." Gözlerim yaşlarla doldu ve burnumu çektim. "Aileme tekrar kavuşmam gerek. *Sykhaara*'mı görmeliyim."

"Anlıyorum hanımefendi," dedi Avto. Cebine uzandı, bir kağıt parçası çıkardı. Bana uzattı ve başını salladı. "Zaal'ın ev adresi ve Tolstois'larınki orada yazıyor. Her Salı ve Perşembe gecesi Brooklyn, Brighton Beach'teki Tolstoi'lerin evine gidiyor. Yakında bir gün belirleyip seni oraya götüreceğiz." Bugünün Salı olduğunu fark ettiğimde Avto ellerimi daha sıkı sıktı. "Buna inanamayacak. Kız kardeşi, onun soyu, hâlâ hayatta."

Başımı sallayarak Avto'ya doğru eğildim ve yanağından öptüm. "Sen iyi bir adamsın, Avto. Şimdi eve git ve bu haberi ailenle birlikte kutla. Eğer söylediklerinin hepsi doğruysa, sonunda tek başıma güvendeyim. Bu bir lütuf."

Avto bana bir babanın kızına baktığı gibi baktı, sonra ayağa kalktı. "Yarın akşam geleceğim. Bizi Brooklyn'e, Zaal'ın nişanlısıyla paylaştığı daireye götürmesi için bir araba ayarlayacağım."

Avto'ya gülümsedim ve o daireden çıkarken başımı salladım. Kapının kilitlendiğini duydum ve kanepeye yaslandım. Avto ve ailesi beni çocukken, ölümün kıyısında, ölen ailemin cesetlerinin altında bulduklarında halkımız sevinmişti. Ben yaşıyordum. Gürcistan halkı için bir çeşit kraliyet ailesi olan Kostava Klanı'nın yaşayan bir varisi vardı. Anri ve Zaal ise kayıptı. Ölmemişlerdi ama kayıplardı. Azalan bir umut aniden yeniden doğmuştu.

Kulede kilitli kalmış meşhur prenses gibi, tüm hayatım boyunca saklanmış ve bir tanrıça gibi muamele görmüştüm. Hayatımın boğucu inzivasından delireceğimden korkana kadar çok fazla yer değiştirmiştik. Bana bir insandan çok, kaybedilmeyecek kadar değerli bir mücevhermişim gibi davranıldı.

düşmanımıza. Tiflis Kostava hanedanı için son umut ışığı.

Şimdiye kadar.

Ayağa fırlayarak dairemde her zaman kapalı olan ağır siyah perdelere doğru koştum. Perdeleri biraz kenara iterek soğuk ve karanlık geceye baktım ve herhangi bir yaşam belirtisi aradım. İnsanlar geçip gidiyordu, işlerine bakıyorlardı ama bunun dışında hiçbir tehlike göremiyordum.

Perdeleri indirerek gözlerimi kapattım. "Artık tehlike yok," dedim yüksek sesle, hayatıma yönelik tehdidin artık olmadığına kendimi ikna ederek.

Dolaba doğru ilerleyerek uzun kapüşonlu koyu renk paltomu çıkardım ve siyah pantolonumla siyah ipek bluzumun üzerine geçirdim. Uzun siyah saçlarımı sırtımda toplayarak üzerinde adreslerin yazılı olduğu kâğıdı elime aldım ve kapıya doğru yöneldim. Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu. Ve yirmi yıldır bu haberi bekledikten sonra, kardeşimi görmek için bir saniye daha bekleyemezdim.

Evden nadiren çıkıyordum ama yine de bölgeyi avucumun içi gibi biliyordum. Yıllar önce Avto beni New York'a getirdiğinde her yolu, her metro istasyonunu ezberlediğimden emin olmuştu. Tek başıma kaçmak zorunda kalırsam diye hazırlıklı olmalıydım. Gölgelemin içine gömülmek için eğitildim.

Kapıyı Manhattan caddesine doğru açtım, yağan kar karanlık beton yolları beyaza boyuyordu, kapüşonumu yukarı çektim ve apartmanımın merdivenlerinden aşağı indim, hemen sokaktaki insanlardan biri haline geldim. Başım önümde metroya ulaştım ve kalabalık istasyona girdim. Boş bir koltuğa oturup fotoğrafı çıkardım ve mutlu çifte baktım.

Brighton Sahili'ne olan uzun yolculuk tahmin ettiğimden çok daha hızlı geçti. Odak noktam, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm kardeşimdi ve bir saat içinde onunla tekrar karşılaşacağımın baş döndürücü beklentisiyle karışmıştı.

Tren durdu ve ben de aceleyle istasyondan çıktım. Brighton Beach'e daha önce hiç gitmemiştim ve sokağa adımımı attığımda etrafımdakileri görünce nefesim kesildi. Kendimi başka bir dünyada gibi hissediyordum. Gri binalar boş ve dökülüyordu. Sokaklar karanlık ve kirliydi. Soğuk rüzgâr, tahtalarla çevrili evlerin ve yarı ayakta duran restoran ve dükkânların arasından ıslık çalarak geçiyordu. Manhattan'ın zenginliği ve güzelliğiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Omurgamdan aşağı inen buz gibi soğuğa aldırmadan ayaklarımı hareket etmeye zorladım, siyah botlarımın tabanları alttaki karda çıtırdıyordu. Işıksız sokakların karanlığında kalarak geceyle bütünleştım, ta ki bir sıra kahverengi binaya varana kadar. Ortadaki ev bu harabe yerde gururla duruyordu. Bakımı, sahiplerinin parası olduğunu açıkça gösteriyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Tolstoi'nin Evi.

Pencereler yüksek ve genişti ve bu evde yaşayan insanların diğerlerinden çok daha üstün olduğu herkes tarafından görülebiliyordu. Sonra pencerenin önünden gölgeler geçince kalbim durdu. Gözlerimi kısarak yağın karın yaprakları arasından odaklandım. Uzun boylu, geniş göğüslü bir adam, uzun kahverengi saçlı bir kadına tutunuyordu. Sarışın bir kadın sahnenin ortasına doğru ilerlediğinde nefesimi tuttum. Esmer kadınla şakalaşıp gülerken elleri kalçalarındaydı.

Talia Tolstaia.

Kardeşimin nişanlısına bakarken kaybolan nefesimi aradım; sonra iki büyük kol arkadan omuzlarına dolandığında nefes almayı bıraktım. Kollar zeytin derili ve dövmeiydi ve Zaal'a baktığımı biliyordum.

Pencerenin görüş alanına girmesi için dua ettim ama yüzü hiç görünmedi.

Onu görmem gerekiyordu.

Kollarımı belime doladım, kapüşonum sıkıca yerindeydi, derin bir nefes aldım ve sessizliğe doğru adım attım

Sokak.

Burada olduğumu bilmesinin
zamanı gelmişti. Soyunun devam
ettiğini.

2

194

"Ayağa kalk."

Soğukluk beni uykumdan kopardı. Vücudum buz gibi suyla sıırıslıklam oldu ve yattığım yerden fırladım. Ayağa fırlarken kükredim, çıplak bedenim soğuk havanın tenime değdiğini hissederek sarsıldı.

Kafesimin Gürcü muhafızı *Gvardii*'ye döndüğümde ellerim sıkıştı. O benim için *svin'ya'dan* başka bir şey değildi, bir domuzdu. Hepsi de Wraith üniforması giymiş, sert görünmeye çalışan zavallı domuzlardı. Benim bir vuruşum onlara ölümden başka bir şey getirmeyecekti.

Ölüm gibi
davrandılar. Ben
ölümdüm.

Yaklaştığımda muhafız kafesin metal parmaklıklarından geri çekildi. "Hazır ola geç, *Canavar!*" diye emretti, sert davranmaya çalışarak. "Birazdan burada olur."

Sonra bana gülümsedi ve ben de seruma hazırlandım. Uzaktan kumandasındaki düğmeye bastı; boynumdaki metal tasma hemen sıkılaştı, tasmanın içindeki iğneler boynumu kesti. Damarlarıma enjekte edilen serumun acısıyla dişlerim gıcırdadı.

Sonra sıcaklık geldi. Serum kaslarımdan geçerken yaktı, zehir etkisini gösterdiğinde başım geriye düştü. Bedenimden koparılmış gibi, seyretmeye zorlanan bir seyirci gibi, özgür irademini uzaklaştığını hissettim. Öldürme ihtiyacı kısa sürede kafamdaki tek şey haline geldi. Hissedebildiğim tek şey. Olduğum tek şey bir katildi.

Uzun koridorda ayak sesleri duyuluyordu, bu ayak sesleri beni eskiye, o geceye, o geceye götürüyordu.

beni aldıklarında.

Onu götürdüklerinde.

Bir anda hafızam gitti ve bağırdım, içimden öfke fıskırıyordu. Parmaklıkların arkasından gülümseyen gardiyanı görünce ileri atıldım ve omzumu metale çarptım. Kafesin kapısı gıcırdadı; adam korkuyla geri adım attı. Tasma daha da sıkılaştı, damarlarım basınçla zonkluyordu.

Geri çekildim, sonra tekrar saldırmak için kendimi hazırladım. Tam hücum etmek için ayaklarımı hareket ettirdiğimde, bir ses olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

"Dur!" diye bağırdı kadın sesi, vücudumdaki serum, Sahibemin sesiyle bedenimin sertleşmesine neden oldu.

İtaat etmem gereken Sahibem.

Gözlerim yere odaklandı ve siyah çizmelerinin görünmesini izledim. Elleri kafesin parmaklıklarını kaldırıp göğsümden aşağı inerken derim diken diken oldu.

"Gidin!" Hanımefendi muhafıza emretti. Koşarak uzaklaştığını ve bizi yalnız bıraktığını duydum. Sahibe kafesin kapısını açtı ve içeri girip kafesin kapısını arkasından kapattığını hissettim.

Parmakları koluma indi ve sonsuza dek takmak zorunda olduğum siyah metal tasmanın üzerinden geçene kadar yukarı doğru ilerledi. "194," diye fısıldadı ve parmakları yanağıma doğru ilerledi. Kollarını yuvalarından sökmek, ince boynunu kırmak istedim ama serum beni hareketsiz tuttu; serum beni Sahibeme itaatsizlik etmekten alıkoydu.

"Gözlerini kaldır ve bana bak!" diye Rusça emretti ve emri üzerine gözlerim yukarı fırladı. Onu izledim. Gözlerim onunkilere dikilmişti. Koyu renk saçları sıkı bir topuzla geriye taranmıştı ve sert yüzü bana bakıyordu.

Sonra sıırttı. O çok nefret ettiğim sırtı.

"Birkaç gündür dışarıdasın, 194. Yerini değiştirmek zorunda kaldık. Yeni bir hedefin var." Öldüreceğimi bildiğim için kanım daha hızlı pompalanıyordu. Serum bende öldürme isteği uyandırıyor. Öldürdüğümde rahatlıyordum. Rahatladığımı bilmeyecekti. Bu kaltak, serumun sadece benim için işe yaradığını asla bilmeyecekti.

geçici olarak. Diğer bazı denekler gibi yüzde 100 itaatkar olmadığımı asla bilmeyecekti.

Metresim daha da yaklaştı, göğüsleri çıplak göğsüme bastırıyordu. Eli karnımdan aşağıya, sikimin üzerine doğru inerken, sıcak eli etimi sararken ağzı kulağıma gitti. Beni okşamaya başladı, aletim serumla sertleşiyordu. "Öldüreceksin 194, öldüreceksin, yoksa bedelini ödeyecek."

Dişlerim onun tehdidi karşısında öfkeyle birbirine çarptı.
Hanımefendi

geri çekildi ve yüz ifademi seyrederek gülmeye başladı. Ama eli sikimi hiç bırakmadı, sıkı kavrayışı sertleşti ve hızı arttı, nefesimin kısa ve sert pantolonlarla gelmesine neden oldu.

Hanımefendi beni izledi, gözleri güçle parlıyordu, daha da yaklaşıp kadar ve fısıldadı, "Becer beni. Sertçe. Beni olduğun canavar gibi al." Dili kulağımın kabuğunu yaladı. "Seni dönüştürdüğüm çirkin canavar gibi al beni!"

Yüzümdeki ve başımdaki uzun yara izlerinin onun sözlerinden dolayı yandığını hissettiğimde saf bir öfke üzerime çöktü, ancak verdiği emirle vücudum öne doğru fırladı ve Metresimi saçlarından yakaladım. Gücümü kullanarak önünü duvara çarptım ve elbisesini çekiştirdim. Altına bir şey giymemişti -hiç giymezdi- bu yüzden bacaklarını ayırdım ve kendimi içine soktum.

Olabildiğince sert ve kaba davrandım, acı çekmesini istiyordum ama Hanımefendinin ağzından çıkan çığlık acıdan değildi. Orospu buna bayılmıştı. Acıyı seviyordu. İşkenceyi. Beni kendi iradesine boyun eğdirmeyi seviyordu. Bana sahip olmayı seviyordu.

Sahibem beni iyi eğitmişti. Yaptığım şey buydu. Öldürdüm. Becerdim. Her piçi konuşturabilirdim.

Saçlarını daha sıkı kavradım, kafasını geriye attı, diğer elimi kalçasına koydum ve tekrar tekrar içine vurdum.

Onu incitmek istiyordum ama ben denedikçe o benim vahşiliğimden daha çok zevk alıyordu. Kukusu sıırıslılandı.

Kanalındaki suların sesi sikime çarpıyordu.

Bu çaba karşısında homurdandım. Hanımefendinin amcığı sikimin etrafında sıkışmaya başladı. Bunun sürmesini istiyordum. Onu kanatmak, saçlarını yolmak ve boynundaki eti ısırarak istiyordum ama bana sadece sikişmemi emretmişti, bu yüzden tek yapabileceğim bu kötü kaltağı sikmekti.

Kalçalarım karıncalanmaya başladı, salıverilmemin baskısı sırtımdan yukarı doğru çıkıyordu. Boşalmam gerektiğini hissedenden Sahibem, "Ben söyleyene kadar boşalma, *Canavar!*" diye emretti. Onun emriyle çenem sıkıştı ama vücudum itaat etti, taşaklarım doldu ve gelme ihtiyacıyla acı çekti. Ona daha sert sokuldum, Sahibemin nefesi gittikçe daha hızlı geliyordu. Acı kasıklarımın ve aletimden geçerken bir türlü boşalamıyordum ama buna katlanıyordum. Zamanı geldiğinde bu acı intikamımı körükleyecekti.

Çünkü gelecekti.

Hanımefendi inlemeye başladı, amcığı sikimi bir mengene gibi kavrayana ve bir emir çığlığı atana kadar daha yüksek sesle inledi. "194, şimdi gel!"

Serbest bırakılmamın acısıyla başım geriye savruldu, sanki etimden jiletler sökölüyordu.

Sahibem bunu severdi. Bana işkence etmeyi, kafamı karıştırmayı severdi. Her yeni boşalmada kükrüyordum. Metres dönene kadar kükredim, kendini boyumdan kopardı, sırtını duvara dayadı.

Ellerim yumruk oldu, parmaklarımı boynuna dolamak için can atıyordum. Ama Metres o öfke uyandıran gülümsemesiyle sırtı ve siyah eteğini dizlerine kadar indirdi. Elleriyle saçlarını düzeltti, sonra yaklaşarak elini agresif bir şekilde yüzüme vurdu ve yanaklarımı usulca ellerinin arasına aldı.

"Bir dahaki sefere, bana daha sert ver. Seni bir vahşiye dönüştürdüm." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "O zaman öyle davran."

Boğazımdan çıkan uyarı hırıltısıyla dudağım kıvrıldı. Korkusuzca etrafımda dolaştı, gözlerim her hareketini takip etti, ta ki ceketinin içine uzanıp bana her zaman getirdiği dikkdörtgen cihazı çıkarana kadar.

Ekran canlandığında kalp atışlarım rahatlama ve korku karışımıyla hızlandı. Küçük bir yatakta 152 oturuyordu. Uyuyordu, kafesinin zeminine kıvrılmıştı, ince vücudu ona her zaman giydirdikleri beyaz transparan elbiseyle örtülüydü.

Onu derin uykusunda, kıvrıcık siyah saçları sırtından aşağı dökülürken izlerken nefesimi kontrol ettim. Sonra Metres 152'nin çıplak bacaklarına perdeyi kapattı ve her parçam dondu kaldı. Çürükler. Bacaklarının her yerinde el izi morlukları. Kalçalarında çizikler ve daha fazla siyah çürükler.

"Onları görebiliyor musun, 194? Son erkeğin ona ne yaptığını görebiliyor musun?"

Kim? Gözlerimi ekrandan ayırmadan kafamın içinde bir şeyler geveledim. Ama Hanımefendi ekranı gözlerimden çekti ve ceketinin içine geri koydu.

Hanımefendi önümde durana kadar birkaç saniye sessizlik içinde geçti. "Vurduğun kişi burada, New York'ta yaşayan bir adam. Aptal herif çok önemli bir ortağımıza bulaştı." Metres bu sözleri söylerken parmaklarını yakamda gezdirdi. "Bizim için, *benim* için son derece önemli olan bir adamı öldürdü ve katletti. Ve ben ona bir söz verdim. Ona bir söz verdim, eğer bu adam benim için çok önemli olan kişiyi öldürürse o da ölecekti. Yavaşça, acı çekerek ve en değerli, sadist ve ölümcül *Ubiytsa'mın* elleri altında ölecekti." Sırıttı ve parmak uçları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Bu, 194, sensin. Onun ölümünü sağlayacak kişi sen olacaksın."

Metres iç çekti ve geri çekildi. "Görünüşe göre kardeşim 152'nizi görmüş. Ve korkarım ki, 194, onu kendisine ait olması için çağırmakla çok ilgileniyor. Ve biz biliyoruz ki istediği her şeyi elde eder. Ne de olsa halkımızın efendisi o."

152'nin Efendi'ye emredileceği, benden alınacağı düşünceyle gözlerim parladı ve bir şeye vurmak, bir şeyi *çabucak* öldürmek istedim. Hanımefendi nasıl hissedeceğimi biliyordu ve kollarını kavuşturarak şöyle dedi: "Eğer vurduğun şeyi etkili ve... *yaratıcı bir şekilde* öldürebilirsen, değerli 152'nin yanında kalmasını sağlayacağım. Uzaklara gönderilmemesini sağlayacağım." Hanımefendiyi takip ettim, v e r d i ğ i sözle göğsümün hafiflediğini hissettim. Her vuruşta verdiği bir sözdü bu. 152'nin bana geri dönmesi için her zaman bir sonraki sefer vardı, ama pes edemezdim çünkü bir *sonraki* sefer o zaman olabilirdi-

o zaman saldırırdım.

Sahibe kafesin kapısına doğru ilerledi ve yerdeki bir şeye uzandı. Elinde kıyafetler, bir defter ve bir anahtarla bana doğru geri yürüdü. Onları ayaklarımın dibine koyarak, "Bir minibüsün sizi teslim noktasına götürmesinden önce on dakikanız var. Kullanacağın odanın adresi defterin içinde. Vurulacağınız yerin adresi de öyle." Hanımefendi göğsüme yaslanana kadar hareket etti ve parmak uçlarına kalktı. Dudakları dudaklarıma değdi. "Onu yavaşça öldür, 194. Ona bedelini ödetmek için haftaların var, değerli bir zaman ve buna ihtiyacın olacak. Çok iyi korunuyor, varlığımızdan asla haberdar olamayacak güçlü bir aile tarafından korunuyor. O yüzden çevresindeki herkesi ve her şeyi ona karşı kullanın. Ona yaklaşmak için ihtiyacınız olan herkesi kullanın ve sorgulayın. Anlıyor musunuz? Mümkün olan her yolu kullanın." Durakladı ve ağızıma karşı gülümsedi. "O zaman hepsini öldür. Bu pisliklere bunu kanla ödet."

"Evet, Sahibe," diye cevap verdim otomatik olarak. Metres dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama ben dudaklarımı geri çekmedim. Sahibemin bana yaptırdığı onca boktan şey arasında, ince dudaklarını dudaklarımda hissetmek en kötüsüydü. Nedenini asla bilemedim. Sadece onun bu kadar yakınımnda olmasının bana iğrenç geldiğini biliyordum.

Hanımefendi gülerek geri çekildi ve bir gardiyanı çağırarak için zili çaldı. Muhafız kafese ulaştığında ona döndü ve şöyle dedi: "Tasmasını özel olarak sipariş ettiğim yeni serum topaklarıyla doldurun, yeteri kadar ve

günde iki kez bir doz dağıtın. Onun en etkileyici halinde olmasına ihtiyacımız var."

Muhafız itaatkâr bir şekilde, "Emredersiniz Hanımefendi," dedi.

Sahibe kafesin kapısında oyalandı ve sonra şöyle dedi: "Sen yokken birlikte geçirdiğimiz zamanı özleyeceğim 194. Belki senin yokluğunda 152'yi ziyaret ederim, bakalım o da benim zevkimde senin kadar etkili olabilecek mi? Ne de olsa aynı kanı paylaşıyorsunuz."

Kontrolümü kaybettiğimde başım ona doğru döndü, bedenim saldırmak için hazırlandı. Sahibe kaşlarını çattı ve ben de kendimi serum hâlâ beni pençesine almış gibi davranmaya zorladım. Gerçekte bu topakların etkisi sadece kısa bir süre sürdü. Sonunda getirdikleri sisle savaşabilirdim.

Gözlerim yere odaklandı ve sonunda Hanımefendinin gittiğini duydum.

Muhafız elinde bir tür sığır sopası olan picana'sını tutarak "Giyinin, gitmemiz gerek!" diye emretti.

Hâlâ yataktaki 152'yi, kalçalarındaki morlukları ve içinde bulunduğu kırık pozisyonu hayal ederek, bu darbeye en kötüsünü yapmaya yemin ederek hızla giyindim.

Yeni hapishanemin koridorunda gardiyanı takip ederken, defteri açtım ve birazdan acı içinde çığlık atacak olan adamın adını okudum.

Zaal Kostava.

Brooklyn.

New York.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. New York. Brooklyn. Brighton Sahili. Günlerim dünyanın dört bir yanında, Efendi'nin işlerinin ve düşmanlarının olduğu yerlerde geçmişti. İşte ben de burada devreye girdim. Efendi her zaman bu iş için en iyi adamını isterdi. Ama bu farklıydı. Bu Hanımefendi'nin işiydi. *Kişisel* bir vuruş. 152'nin güvenliğini sağladığı için benim için de kişiseldi.

Efendi onu istedi. Bunun olmasına izin veremezdim.

152 güzeldi. Yıllar önce Sahibemizin bizi almasının nedeni buydu. 152 daha çocukken bile Sahibe, 152'nin bir *mona* olarak sahip olduğu potansiyeli görebiliyordu. Ve Sahibi onu yıllarca kullandı. Onu istismar etti ve hayatını cehenneme çevirdi.

Durdurmaya niyetlendiğim bir cehennem.

Gölgelerin içine süzülerek, vurulmam için bana verilen adreslerden birine doğru ilerledim. Sokağa yaklaştığımda, her on beş dakikada bir bir arabanın geçtiğini fark ettim. Hızı yavaştı ve camları karartılmıştı. Bu cinayetin bu toplum için önemli olduğu açıktı. Evi iyi korunuyordu.

Bu bir bekleme oyunu olacaktı. Adamlarından biri bir hata yapana ve onu ya da ona yakın birini ele geçirene kadar bir bekleme oyunu.

Kaldıraç.

Kahverengi bir evin karşısındaki ara sokakta dururken, bir arabanın yanaşmasını ve arka koltuktan inen açık renk saçlı, iri yarı bir erkeğin içerideki birine elini uzatmasını sessizce izledim. Yüz hatlarına daha iyi odaklanabilmek için gözlerimi kıstım ama bu erkek benim hedefim olamayacak kadar açık renkliydi. Sonra arabadan bir kadın indi; uzun kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı.

Bu insanları hafızama kaydettim ve beklemeye başladım. On beş dakika sonra başka bir araba yanaştı. Arka koltuktan uzun boylu, siyah saçları sırtının ortasına kadar inen esmer bir erkek indi. Dönüp sert yüzü görüldüğünde burun deliklerim alevlendi, yeşil gözleri arabadan inen başka birine bakıyordu.

Onu.

Vuruş.

Zaal Kostava.

Kıpırdamamaya dikkat ederek, yılların eğitimine güvenerek, gece kadar hareketsizdim. Ama izledim. Arabanın etrafında üç koruma olduğunu gördüm. Sonra bir kadın onun yanındaydı. Sarışın. Kahverengi gözlü. Sol elinde bir yüzük vardı.

Karısı mı? Nişanlısı mı?

Gözlerim onları merdivenlerden çıkarken ve eve girerken takip etti. Pencereleer büyüktü ve gölgeler üzerinde yoğunlaştım, başımı eğerek hareketleri inceledim.

Arabalardaki korumalar sonraki iki saat boyunca devam etti; gündelik kıyafetler giymiş adamlar, elleri ceplerinde, şüphesiz silahlarını tutarak blok etrafında daireler çizerek yürüyorlardı.

İki saat boyunca bir milim bile hareket etmedim. Bu yüzden baş *suikastçıydım, ölüm getiriciydim*. Asla başarısız olmadım. Ve kurbanlarıma acı içinde çığlık attırmakta asla başarısız olmadım. Sadece şekilsiz yüzümü gördüklerinde çığlık attıktan sonra. Ben onların kabuslarının gerçeğe dönüşmüş haliydim.

Solumdan gelen bir hareket aniden gözüme çarptı. Tamamen siyah giyinmiş bir figür sokağın benim saklandığım tarafına doğru yaklaşıyordu. Odaklanmış gözlerle izledim ve onun bir kadın olduğunu gördüm.

Kolları beline sarılmıştı, büyük bir başlık yüzünü örtüyordu. Sokakta aceleyle ilerlerken adımları sessizdi. Karanlığın içinde kaybolurken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Gözlerden uzak kalmak istiyordu.

Benden sadece birkaç adım ötede durana kadar yaklaşmaya devam etti. Arkasında gizlendiğimi hissetmedi. Hiç hissetmediler.

İzledim. Nefes alış verişinin arttığını izledim ve ağzından çıkan ağır nefesi duydum. Kar taneleri siyah kürkünün üzerine düştü ama dişi tamamen hareketsiz kaldı.

Dikkati takip ettiğim evdeydi. Ama hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. Elinin cebine uzanışını izledim. Ama daha çok fark ettiğim şey elinin titrediğiydi. Cebinden bir fotoğraf çıkardı. Tam görmek için kaldırdığında, görüntüyü yakaladım - benim vurulduğum ve onun Kadın.

Dudağımın kenarı memnuniyetle kıvrıldı. Bu kadın vurulacak *biriydi*. Ve az önce kendini benim avım yapmıştı.

Birden kadının nefesi kesildi ve eve doğru baktığımda, ön kapıdan girerken izlediğim insanların pencerelerden net bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordum. Bu kadının fotoğrafı sıkı sıkı tuttuğunu ve nefesini tuttuğunu görebiliyordum.

Esmer erkeği görmek için bekliyordu.

Ani bir gerginlik boynumu kavradı, vücudum şok içinde sarsıldı. Çenem gerildi ve yakam sıkılaştıkça gözlerimi kapattım, metal desteğin içindeki fonksiyonlar boynuma enjekte etmek için hareket etti. İğneler yavaşça derime batarken dişlerim birbirine çarptı. Ve sonra geldi. Damarlarıma akan serumun yakıcılığı.

Tetiklenen öfkem beni ele geçirmeden önce hala zamanım varken, not defterimi çıkardım ve odanın adını ezberledim. Sonra siyahlar içindeki kadına baktım ve ne yapmak üzere olduğumu anladım.

İğneler derimden çekildi ve sonra o geldi. Gözlerimi kırmızı bir sis perdesi kapladı. Zehir tüm damarlarımı doldururken kaslarım gerildi. Öfke. Kontrol edilemeyen öfke beni ele geçirdi ve acı verme ihtiyacını beraberinde getirdi. Çığlıkları duymak için. Kan akıtmak için.

Hanımefendiye ve onun emrettiği her şeye itaat etmek.

Karanlığın içinde kaybolmadan hemen önce, kucaklayacağımı bildiğim ölüm getirici rolü, bakışlarım bir kez daha siyah giyinmiş kadına kaydı. Çömeldim, saldırmak için hazırlandım.

Dişi derin bir nefes alıp karşıdan karşıya geçmek için yola adımını attığı anda zehir nihayet zirve yaptı. Özgür irademin yok olduğunu hissettiğimde gözlerim büyüdü - vücudum normalden daha kötü tepki veriyor, Hanımefendinin amaçladığı gibi ilaca boyun eğiyordu.

İçimdeki canavar serbest

kaldı. Ve ben saldırdım.

Benden önceki dişiye saldırdım.

Kolumu boynuna dolayarak elimi ağzının üzerine kapattım. Kurtulmak için mücadele etti, sesi

elimden kurtuldu ve çığlık attı. Onu tekrar gölgelerin içine sürükleyerek kolumu boynuna doladım. Benimle sonuna kadar mücadele etti, bacakları tekmeliyor ve tırnakları azının üzerindeki elimi tırmalıyordu.

Vücudunu ele geçiren korku kaslarımı yaktı, kalbim hızla atıyor, vücudunu terk eden yaşamın tadını çıkartıyordu. Kadının vücudu mücadeleyi kaybetmeye başladığında, kolumu gevettim. Kollarımın arasında baygın bir şekilde yere yııldı. Resim elinden yere düştü. Resme baktım, vurduğum kadının yüzü bana bakıyordu.

Ve gülümsedim.

Bu dişi yi kollarımda tutarak gülümsedim. Çünkü deyecekti.

Acı ve kanla ödeyecekti ... sonra doğrudan onun için gelecektim.

3

LUKA

"Nerede evleneceğine dair bir fikrin var mı Tal?" Hepimiz ailemin evinde otururken Kisa kız kardeşime sordu.

Talia Zaal'ın yanına yaklaştı ve başını onun kocaman pazusuna yasladı. "Belki sadece burada, evde. Küçük bir şey." Talia'nın yüzü düştü ve omuz silkti. "Sadece siz varsınız ve"-Zaal gerildiğinde boğazını temizledi, yüzü keskin ve dokunaksızdı-"ve biliyorsun, Zaal tek başına."

Zaal'ın duruşu sertti, uzun siyah saçları yüzüne dökülüyordu. Talia onun saçlarını geriye itti ve avucunu yüzüne koydu. Zaal onun eline döndü ve Talia onu öptü. Tüm gerginliği anında vücudunu terk etti.

Mücadele ediyordu. Benim gibi mücadele ediyordu.

Midem daraldı, çünkü en azından benim ailem vardı. Bizim dışımızda kimsesi yoktu. Onun kanından değildik. Aynı şey değildi.

Bir el göğsümde gezindi ve aşağı baktığımda Kisa bana gülümsüyordu. Öne doğru eğilerek karımı başından öptüm ve elimi şimdi bebeğimizi taşıyan karnına götürdüm. Kisa başını omzuma yasladı. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Hâlâ yeğenim mi yoksa yeğenim mi olacağını öğrenemedin mi?" Bana gülümseyen Talia'ya baktım.

"Hayır, sürpriz olmasını istiyoruz," diye yanıtladı Kisa, tam da babam ve Kirill odaya girerken. Kirill her zamanki gibi üç parçalı siyah bir takım elbise giymişti. Keskin gözleri benimkilerle buluştu ve başını babamın ofisine doğru çevirdi.

Kirill daha sonra Zaal'ın yüzüne döndü. "Çalış."

Kisa'nın başına bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktım ve babamla Pakhan'ı ofise kadar takip ettim, peşimde de *Knyaz'ın* iki numarası Zaal vardı. Odaya girdiğimizde Pakhan masanın arkasına geçti ve biz de karşımızdaki sandalyelere oturduk.

Zaal sağımda, babam da solumda oturuyordu. Son birkaç aydır Zaal, Bratva'mızın yeminli bir üyesi olarak yeni rolüne yavaş yavaş alışmıştı. Onu her yere yanımda götürüyor, halkımıza Volkov'lara yeni bir kralın katıldığını gösteriyordum. Zaal'ın büyüklüğü ve gücü, gün geçtikçe daha da güçlendiğimizi herkesin bilmesini sağlıyordu. Ve ben de yanımda onunla daha güçlü hissediyordum.

Babam bir süre Zaal'a şüpheyle yaklaşmış olsa da yavaş yavaş bir Kostava'nın saflarımıza katılmasına izin vermeye başlamıştı. Bundan daha mutlu olamazdım. Volkov Bratva'nın her zaman üç kralı olmuştu; Zaal'ın kabulüyle, Pakhan kisvesini üstlenme düşüncesi artık içimi korkuyla doldurmuyordu - Pakhan koltuğuna oturma zamanım geldiğinde liderlik etmeme yardımcı olacak güvenilir bir kardeşim olacaktı.

Kirill masasının arkasından bir şişe votka çıkardı ve dört bardak doldurdu. Her birimiz birer kadeh içtik ve Krill bardakları yeniden doldurdu.

Gözlüklerini bize doğru iterek sandalyesine yaslandı ve "Dün kayıtsız küçük bir özel uçak geldi. Havaalanındaki adamımız uçak geldiğinde kendisini yakıt ikmal merkezine yerleştirmiş."

Babam kaşlarını indirerek, "Ve kimse bunu sana söylemedi mi?" diye sordu.

Kirill elini salladı ve başını sallamadan önce içkisini yudumladı. "İzin alınmadı ama yine de insanların artık benim bölgemde işlerin yapılış şekline saygısı kalmadı. Eski yöntemlere saygı yok." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve ekledi, "Ama bu, saygı ve onur eksikliklerinin bedelini ödemeyecekleri anlamına gelmiyor."

Kaşlarımı çatarak, "Kimdi o?" diye sordum.

Kirill öne doğru oturdu, gözlerime bakarak, "Ah. Ama işte gizem bu, Luka. Görünüşe göre kimse bilmiyor ya da hatırlamıyor."

"O zaman uçağın hava sahamıza girmesine izin verenlerin bunu hatırlamasını sağlayacağız. Ne pahasına olursa olsun." Ellerim sandalyemin kollarında yumruk oldu. Düşmanlarımıza şiddet uygulama düşüncesi kanımı heyecanla yakıyordu.

Kirill tepkime soğuk bir şekilde gülümsedi ve bardağımı yeniden doldurdu. Sakin kalmak ve kan döktüğümü hayal etmemek için kadehi geri devirmiştim.

"Tıpkı bir pakhan gibi düşünüyorsun, Luka. Ve her iyi pakhanın yapması gerektiği gibi, başımdaki *Pytki*'ye - işkencecime- inişe izin veren adamlarla 'konuşmasını' emrettim bile."

"Ve?" diye itti babam.

Kirill arkasına yaslandı ve cevap verdi, "İsim verilmedi, bu yüzden o adamlar hain fareler oldukları için çabucak bertaraf edildiler, ancak özellikle ilginç bulduğum bir bilgi aldık."

Kasabada yeni bir tehdit olabileceği bilgisiyle vücudum gerilmişti. Kirill sakindi. Her zaman sakindi. Ama ne kadar sakın görünürse, içinde o kadar öfke hissettiğini öğrenmiştim.

Kirill'in gözleri yanımda sessiz ve hareketsiz duran Zaal'a kaydı. Zaal her zaman sessizdi. Söylenen her şeyi özümser ama nadiren konuşurdu.

Pakhan'ın gözleri üzerine dikilince Zaal gerildi. Kirill başını yana eğdi ve "Uçak doğrudan Gürcistan'dan geldi," dedi.

Zaal'ın gözleri parladı. Kirill'in dudağı eğlenerek kıvrıldı. "Benim sorum şu: Bir Gürcü neden benim otoritemi sarsmaya cüret etsin? Neden bir Gürcü burnumun dibinde adamlarıma para verip şehrimе girsin?" Kirill sandalyesinde arkasına yaslandı ama gözleri Zaal'dan hiç ayrılmadı.

Ben, "Zaal'ın bunu organize etmesinin imkanı yok, eğer istediğin buysa..." diyene kadar oda gerginlikle doldu.

ima ediyor. Bratva'ya katılmaya yemin etti. Kendini sana adadı, cana can, kana kan."

Kirill oturduğu yerde kaskatı kesilmiş olan babama bir bakış fırlattı. İkisinin de Zaal'ın sadakatinden şüphe duyuyor olmaları gerektiğini biliyordum ama bize asla karşı gelmeyeceğinden kesinlikle emindim. Bu sadakat yalnızca kız kardeşime duyduğu sevgi ve bağlılığa dayansa bile.

Ki öyle değildi.

Ben de aynı şeyi söylemek için ağzımı açmıştım ki Zaal yavaşça ve kuvvetle, "Ben bu aileye ihanet etmem. Ben bir savaşçıyım; eğer kurallarınıza karşı gelecek olsaydım, gölgelerde saklanmak yerine sizinle yüzleşirdim."

Sandalyemde arkama yaslandım ve Pakhan'ın gözlerinin kısılmasını izledim. Sonunda öne doğru oturdu ve Zaal'a bir bardak votka uzattı. "Şimdi anlaşıldı, sanırım başka bir teori daha olabilir."

"Ne?" diye sordu babam, ama Kirill hâlâ bakışlarını Zaal'a dikmiş, kardeşimin içkiyi almasını bekliyordu. Zaal koltuğunda dimdik oturuyordu, devasa cüssesi sandalyeyi cüceleştiriyordu. Parmakları tahta kolları kavriyordu ve yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Ama elini itmek için kendini zorladı ve bakışlarını Kirill'den ayırmadan içkiyi aldı.

Bardak masaya çarparken, Kirill sorusunu yanıtlamak için babama döndü. "Düşünüyordum da. Bizim" - önce kendisini, sonra Zaal'ı işaret etti - "ya da Bay Kostava'nın Jakhua'nın ölümünün karşılığını almamış olması size de garip gelmiyor mu?"

O adamdan, Zaal'ı yirmi yıl boyunca kişisel kuklası olarak kullanan Gürcü kancıktan, kız kardeşimi döven ve aşkını ondan alan adamdan bahsedilince odadaki sıcaklık düşer gibi oldu.

Kirill devam etti, "Jakhualar, burada New York'ta çok az varlık göstermelerine rağmen, büyük bir klan. Pek çok yerde güçlüler ve hiç şüphesiz itaat tedarikçilerini hayal kırıklığına uğratacak 'ortakları' var.

ilaçlar bizim tarafımızdan imha edildi." Kirill elini uzattı ve saymaya başladı. "Seks kaçakçıları, yeraltı dövüş halkaları, karaborsa köle tüccarları ve insanları kontrol altına almak isteyen diğer istenmeyen kişiler. Jakhua'nın bizim elimizle öldürülmesine rağmen, ölümünden bu yana geçen aylar içinde bize karşı tek bir adım atılmamış olması garip değil mi?"

"Ve şimdi bir Gürcü uçağı New York'a indi, iznimiz olmadan indi."

Kirill kaşlarını kaldırarak cevap verdi: "Eğer bir düşman saldırısı sonucu ölürsem, İtalyanlarla, İrlandalılarla ve Yahudilerle benim adıma karşılık vermeleri için anlaşmalarım var. Hatta potansiyel katilimin eli o kadar uzağa uzanırsa İngiliz mafyası da hazırda bekliyor."

"Jakhua'nın cebinde kimin olduğunu mu sorguluyorsunuz?" diye Pakhan için sözlerini tamamladı babam.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Pakhan. "Jakhua aptal bir adam değildi. New York'a gelmeden önce bütün kozlarını oynamıştır. Burada görünmesinin bizim için ne anlama geleceğini biliyordu. Yani, eğer düşündüğümün yarısı kadar bile bir adamsa, ölümü halinde intikamını almakta başarısız olmayacaktır."

Babam karşımdaki Zaal'a bakıp, "Uyuşturucuyu gösterdiğin adamlardan herhangi birini hatırlayabiliyor musun? Jakhua için öldürmeni izleyen adamlardan herhangi birini? En yakın arkadaşlarını?"

Zaal başını eğdi, beynini yoklarken gözleri kapandı. Parmak eklemleri beyazlaştı ve hatırlamaya çalışırken parmakları titredi. Yenik bir nefes alıp başını sallayana kadar sırtının gerginlikten kasılmasını izledim. "İsimsiz yüzlerden başka bir şey hatırlamıyorum. Uyuşturucular, uyuşturucular Talia ile Hamptons'daki evin bodrumunda uyanana kadar zihnimi sildi. Ama birçok insan vardı Mast-" -Zaal başını salladı ve "*Jakhua'nın* ticaret yaptığı" diye düzeltti.

"En yakın müttefikinin bir Gürcü olması mantıklı olurdu. Asıl soru, Jakhualar ve Kostavalılar dışında Volkovları tehdit edebilecek kadar güçlü kim var?" diye sordu babam, Gürcülere karşı özür dilemeyen küçümsemesi sesini kaplamıştı.

Kirill, "Asıl soru bu," diye yanıt verdi. "Hangi Gürcü grup görünmeden kalmayı başardı? Hangi Gürcü örgütü o kadar yeraltında yaşadı ki, biz dünyanın en büyük suç ailesi olarak ona dair hiçbir referansımız yok?" Oturup konuşmayı dinledim, sonra "Jakhua'nın generalleri, korumaları, en iyi adamları peşimizden gelmeliydi ama kimse g e l m e d i " dedim. Bu sözleri söylediğimde tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. benim Kafa yukarı ve dedi, "Eğer onlar vardı başka bir kardeşliğe asimile edildi."

Kirill bu kez bana genişçe gülümsedi ve başını salladı. Pakhan'ın bariz övgüsü karşısında içimden bir gurur dalgası geçti. "Kesinlikle, Luka. Jakhualar artık başka birine ait olmalı. Ama kim?"

Birden aklıma Anri'yle ilgili bir anı geldi. "Anri, biz savaşmadan hemen önce bana bir Gürcü çetesi tarafından yakalandığını söyledi. Onu yakalamışlar ve dövüşmeye zorlamışlar." Aklıma bir başka gerçek daha geldi. "Anri ve benim tutulduğumuz gulag'ı da biliyor olmalılar. Kaçtıktan sonra onun için geldiler. Onun bir ölüm maçı dövüşçüsü olduğunu biliyorlardı."

Kiril babama baktı, o da başını salladı. "Bence Luka haklı olabilir."

Düşüncelerini duymak için Zaal'a döndüm ama başı öne eğikti. Ağabeyinden bahsettiğim için olduğunu biliyordum. Hâlâ çok az hatırladığı kardeşinden.

"Kirill toplantıyı açıkça sona erdirerek, "Görünüşe göre elimizde yeni bir Gürcü tehdidi var," dedi. Bu da hepimiz için daha yüksek güvenlik anlamına geliyor. Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, eğer bu Gürcüler New York'a görünmeden girmişlerse, varlıklarını bir sır olarak saklamışlarsa, kesinlikle gerçek bir tehdit oluşturuyorlar demektir."

Kirill elini yüzünde gezdirdi ve Zaal'a hitap etti. "Belki de Gürcülerin Kostava Klanı'nın varisinin hayatta olduğundan haberdar edilmesinin zamanı gelmiştir. Belki de babana sadakat yemini edenlere senin hayatta kaldığın, hayatta kaldığın ve aileni katleden adamı öldürdüğün söylenmelidir."

Kirill sandalyesinden kalktı ve masasının etrafından dolaşarak Zaal'ın önünde durdu. Zaal başını öne eğdi ve Kirill ekledi: "Hayatta kaldınız ve Kostava *Lideri* olarak hak ettiğiniz yeri almaya hazırsınız. Elbette Volkov'larla ortak bir girişim olarak. Gürcü yeraltı dünyası, halkınız arasındaki fısıltılarda bu diğer çeteden bahsedilmeyecek kadar geniş değil. İnsanlara krallarının ölümden dirildiğini gösterirsek, babanızın emrinde çalışan gizli köylüler bize akın edecek ve karşılığında bu çetenin kimliği de ortaya çıkacaktır."

Kirill masanın kenarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Pakhan'a ters ters baktım. Zaal'ın buna hazır olmasına imkân yoktu. Birdenbire bu özgür dünyada yaşamak zorunda kalmanın bizim için nasıl bir şey olduğunu kimse bilmiyordu. Ve Zaal'a tutsaklığı sırasında yapılanlar hepsinden daha kötüydü.

Bunu söylemek için ağzımı oynatmıştım ki Zaal, "Ben *Lideri* değilim. Ben kardeşimle birlikte liderlik etmek için doğdum; o olmadan evimin koltuğuna oturamam. Ben kaderimde olan adam değilim. Halkım benden daha fazlasını hak ediyor."

Babam otoriter ama babacan bir sesle, "Senin bir kardeşin *var Zaal*," dediğinde Zaal başını eğmiş, uzun siyah saçları yüzünü gizliyordu. O da senin yanında oturuyor ve bu ailenin koltuğuna oturmaya hazır. Sen bir Kostava'sın ama yakında kızım ile birleşeceksin. İkiniz de -Luka ve kendiniz- yaşadıklarınıza rağmen, tam olarak olmanız gereken yerde olduğunuzu söyleyebilirim."

Zaal yavaşça başını kaldırdı ve babama baktı. Yüzünde babamın söylediği bu sözlerle duyduğu güvensizliği görebiliyordum. Zaal cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Mücadele ettiğini görünce öne doğru oturdum ve "Bırakalım düşünsün. Bu arada biz de kaynaklarımızı kullanarak bölgemize izinsiz giren bu kişiler hakkında neler yapabileceğimizi öğrenebiliriz."

Kirill başını salladı ve masasından kalktı. "O zaman yemeğe gidelim; kapıdan içeri süzülen yemek kokusunu alabiliyorum." Kirill başka bir şey söylemeden ofisten çıktı, babam da arkasından.

Sandalyemden kalktım ama Zaal dirseklerini dizlerine dayamış, başını öne eğmişti. Uzanarak elimi omzuna koydum ve "Şu anda zor olabilir ama zamanla her şey daha iyi olacak" dedim.

Zaal başını kaldırarak uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Öfke hissediyorum, Luka. Bütün gün ve bütün gece içimde oturan bir öfke var. Kafam allak bullak oldu; yüzler ve hatırlayamadığım anılardan görüntüler geceleri uykumu kaçırıyor. Ama daha da kötüsü, ne zaman adımla, ailemin mirasını düşünsem, hepsini evin duvarına yığılmış ölümler olarak görüyorum. Ailem için çılgınlıklar atarak sürüklenirken altlarından akan kan nehrini görüyorum." Zaal sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "*Lideri* olmanın getireceği bu anılarla yaşayamam. Ben hariç tüm Kostavalar öldü. Klanın da ölme vakti geldi." Zaal ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Ben senin kardeşimim; bundan eminim. Pakhan olduğunda da yanında olacağım, şimdi de *knyaz* olarak. Hayatımı kurtaran, beni kabul eden ve bana Talia'mı veren bu aileyi onurlandıracağım ve eski hayatımı geride bırakacağım." Elini bıraktı ve gitmek için döndü, ama tam giderken arkasına baktı ve "Anri her zaman ikimizin de gerçek lideriydi; onu tanıyordun, bu yüzden bunu senin de gördüğünü sanıyorum. Kostava *Lideri* unvanını reddetmemin nedeni korkaklık değil, Jakhua'nın beni dönüştürdüğü adamı kabullenmemdir." Zaal'ın yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve ekledi: "Bunu senin de anladığını biliyorum. İkimiz de artık halkımızın bizi tanıdığı zamanki çocuklar değiliz. Biz ucubeyiz, Luka. Ucubeyiz."

Zaal odadan çıktı ve ben de masaya doğru yığıldım. Tam kapı gıcırdarak açılırken elimi saçlarımın arasından geçirdim. Gözlerimi kaldırdığımda, Kisa'nın kapı aralığında durduğunu ve uzun, dar siyah elbisesiyle şiş karnını sergilediğini görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Başımı yana eğerek karıma gülümsedim ve karşılığında göz kamaştırıcı bir gülümseme aldım. Kisa kapıyı kapattı ve önümde durana kadar ilerledi. Ellerim hemen kalçalarına gitti ve onu göğsüme doğru çektim. Kisa ellerini saçlarımda gezdirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Geri çekilerek, "Babam dışarıda senden bahsediyor. Görüşmenizde onu kesinlikle memnun ettiniz."

Kollarımı Kisa'nın beline dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırması için başımı kaldırdım. Kisa tereddüt etmedi ve ağzını benimkine yapıştırdı. Elimi kaldırarak saçlarına sardım ve onu daha da yakınımaya çektim. Kisa bir nefesle ayrıldı ve "Seni seviyorum, *solnyshko*" diye fısıldadım.

"Ve ben de seni," diye yanıtladı Kisa, sonra ekledi, "Sen daha mutlusun, *lyubov moya*. Kendi içinde daha mutlusun."

Başımı sallayarak cevap verdim: "Senin sayende. Çünkü beni şu an olduğum adam olarak kabul ettin." Ağzımı karnına götürdüm ve kabarık karnını öptüm. "Ve bebeğimiz sayesinde. Senin sayende baba olacağım. Her zaman sevdiğim kız."

Kisa gülümsedi ama kısa süre sonra gülümsemesi soldu. "Ama Zaal bizim gibi mutlu değil mi?" Başımı kaldırdım. "İşte bu yüzden endişeleniyorsun ve dudaklarını sevdiğim o lezzetli şekilde büzüyorsun."

Parmağı dudaklarımda gezinirken göğsüm ısındı ama "Ailesi yok" diye cevap verdim.

Kisa, "Biz artık onun ailesiyiz," dedi.

Ayağa kalktım ve elini tuttum. "Doğru ve bunu bildiğinden emin olmalıyız," dedim kararlı bir şekilde.

Kisa başını koluma yasladı. "Bir Pakhan gibi konuştun."

Kisa'yı ofisten çıkarırken, "Hayır, bunu kardeşi olarak söyledi" dedim.

4

ZOYA

Uçma hissi beni ilk vuran şeydi. Daha sonra boynumdaki acı beni vurdu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama açtığımda sadece karanlıkla karşılaştım. Yönümü kaybetmiş bir halde az önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bir evin önünde durduğuma dair görüntüler zihnime süzüldü. Brooklyn'de bir ev. Zaal'ın yaşadığı bir ev-

Birinin beni arkamdan tutup gölgelerin içine sürüklediğini hatırladığımda nefesim kesildi. Karşı koymuştum ama beni boğmuştu. Nefes almaya çalıştığımda boğazımdan bir öksürük koptu.

Birdenbire beni tuttuğunu fark etmediğim kollar sıkılaştı ve bir el ağzımı kapattı. Kalbim korku içinde çarpıyordu. Avto yanlış anlamıştı. Güvende değildim. Düşmanımız hâlâ hayattaydı ve beni Zaal'ın bulunduğu eve kadar takip etmiş olmalıydı.

Dehşet içime işledi. Düşmanımızı kardeşime yönlendirmiştım. Sıradaki oraya mı gideceklerdi?

Dehşete kapılmış olmama rağmen içgüdülerim beni ele geçirdi ve kurtulmak için çırpındım. Boşunaydı, çünkü beni esir alan kişi kurtulmaya çalıştığımı hisseder hissetmez hala boynumda olan kolunu vücudum gevşeyene kadar sıktı. Bilincim tekrar kaybolmaya başladığında, beni kaçırmanın kollarında benimle koştüğünü fark ettim. Kapüşonum başımın üzerine çekilmişti, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum ama beni kaçırmanın sesini duyuyordum. Ve onun bir erkek olduğundan emindim. Nefes alış verişini alçak ve ağırdı. Boynumdaki kolu kalın ve inatçıydı.

Kokusu burnuma doldu: baharat ve misk. Gözlerim dalgalanırken beni saran koyu baharatlı kokuyu hatırladım

kapandı, sonra her şey bir kez daha karardı.

Yanağıma değen soğukla uyandım. İçgüdüsel olarak başımın belada olduğunu biliyordum. İçimden bir ses tehlikede olduğumu söylüyordu. Avto kaçırılırsam nasıl tepki vermem gerektiği konusunda beni eğitmeye çalışmıştı. Gözlerim hâlâ kapalı ve bedenim kıpırdamadan, umutsuzca bu dersleri hatırlamaya çalıştım.

Kim olduğum hakkında kimseye bir şey söylemememe dürtüsü dışında aklıma hiçbir şey gelmedi. Halkımın dışındaki herkes için ben Elene Melua'ydım, Kazreti, Gürcistan'dan fakir bir çiftçi kız.

Ellerimin yaprak gibi titrediğini fark ettiğimde nefesimi kontrol ettim. Sakin kalmaya odaklandım. Ona kadar sayarak yavaşça gözlerimi açtım. Karanlık, siyah bir duvarla karşılaştım.

Bir nefes daha alarak ikinci bir onluk saydım ve dikkatlice diğer tarafıma yuvarlandım. Etrafımı inceledim: siyah duvarlar, siyah tavanlar. Ne tür bir odada olduğumu fark ettiğimde hiçbir sayma işlemi beni sakinleştiremedi.

İri gözlerim odadaki mekanizmalara dalarken dudaklarım şaşkın bir soluğu serbest bırakmak için ayrıldı. Ne olduklarını zar zor anlayabiliyordum ama duvarlardan sarkan zincirleri, tavandaki tahta bloklardan sarkan ipleri gördüm ve metal bir yatak, bir haç ve siyah karo zemin üzerinde yığınla başka makine vardı. Ortaçağ işkence aletlerine benziyorlardı ve büyük bir metal kafese benzeyen yerde yatarken boğazımda safra yükseldi. Kalın parmaklıklar beni her taraftan hapsediyordu.

Gözlerimi tekrar kapattım ve paltomu donan bedenime sardım. Bu işkence odasının sıcaklığı dışarıdan daha soğuktu. Eğer odanın altını göremeseydim

kırmızı sönük ışıklar, bir çeşit dondurucuda olduğumu varsayardım.

Solumdaki dar bir koridor gibi görünen yerden ayak sesleri gelmeye başladığında bedenimi en uzak köşeye doğru ittim. Vücudum soğuk ve korku karışımıyla titredi ve gözlerim o yönden hiç ayrılmadı.

Ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tuttum. Sonra o adam görüldü. Beni yakalayan adamla aynı kişi olduğunu düşündüm. Dikkatim yerde, onun çıplak ayaklarında kaldı. Yukarı bakmaya cesaret edemedim. Ayakları sertti ama siyah eşofmanının altındaki bacaklarının şeklinden kocaman olduğunu görebiliyordum. Eşofman boldu ama kalçalarının belirginliğini görebiliyordum; kalın ve kaslıydılar.

Oda ölüm sessizliğindeydi, odadaki düşük sıcaklık nedeniyle sıcak nefesim önümde buğulanıyordu. Kafesin yanında dururken nefes alışını duyabiliyordum. Ağır nefes alıyordu, yavaştı, sesi alçak bir törpü gibiydi. Başımı eğmiş, bir sonraki hamlesini bekliyordum. Ama hareket etmedi.

Dakikalar ve dakikalar gergin bir sessizlik içinde geçti. Ben köşemde büzülmeye devam ettim ve o da olduğu yerde, kafesimin yanında kaldı. Ayakları içeriği gösteriyordu ve başımı kaldırmadan bile bana baktığını biliyordum. Yoğun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

Hareketsiz kaldığımız süre uzadıkça, nemli soğukluk kemiklerime daha fazla sızdı. Dudaklarım uyuştı ve dişlerim takırdamaya başladı, dokunuşlarının çıkardığı takırtılar bu loş cehennemde sağır edici geliyordu.

Sonra hareket etti.

Sadece bir hareketin titremesiydi, ama bir sonraki adımda ne yapacağını beklerken kaskatı kesilmem için yeterliydi. Beni öldürecek miydi? Beni odanın ağzına götürüp işkence mi edecekti? Zihnim birazdan olacakların korkusuyla dolup taşarken başım ağrıyordu.

Metalin metale çarpma sesi beni başımı kaldırmaya zorladı. Yaptığım şeyden anında pişman oldum. Onun istediği de buydu. Kırılmamı istemişti.

Nasırlı bir el siyah bir metal çubuk tutuyordu, kafesin metal çubuğuna bastırılmış bir metal çubuk. Gözlerim o metal çubukta, o ele odaklanırken donup kaldım. Büyük ve yara izliydi ve bakışlarım, çubuğu sanki kolunun bir uzantısıymış gibi tutan kaslı çıplak kolunda gezindi. Teni açık tonluydu, benimkinin tam tersiydi ama koyu renkli dövmelerle kaplıydı. Siyah mürekkeple kazınmış karışık yazılardı bunlar. Görünüşe göre derisine kazınmış, girdaplı, düzensiz bir isim listesi gibiydiler.

Yutkundum, ağzım inanılmaz derecede kurudu. İsimleri anlamaya çalıştım ve anladığımda midem yine bulandı. Çoğu Doğu Avrupalıydı: Rus, Ukraynalı, Sırp. Ama beni en çok korkutan Gürcü'nün görünüşüydü.

Gürcüce.

Nabzım boynumda o kadar hızlı atıyordu ki, derimin dışına çıktığından emindim. *Gürcü*, diye düşündüm yine. Zihnim bu isimlerin ne anlama geldiğini düşünmekle meşguldü. Öldürdüğü insanlar mıydı? Tanıdığı insanlar mıydı? Çalıştığı insanlar mıydı?

Çubuk aniden hareket etti. Gözlerim elimde olmadan çubuğun ucunu metal çubuğun tepesine kadar takip etti ve bunu yaptığımda beni esir alanın göğsünü gördüm. Çıplak, geniş göğsünü incelerken burun deliklerim alevlendi. "194" yazan büyük bir dövmeye en önemli parçaydı ve isimlerin girdabı kalın kaslı göğsü ve gövdesi üzerinde devam ediyordu. Ama soğukkanlılığımı kaybetmeme, panik ve endişeye kapılmama neden olan şey bu değildi. Hayır, bu, beni esir alan kişinin boynunda sıkıca duran siyah metal tasmaya aitti. Çıplak omuzlarına yığılmış kaslarla geniş bir boyun.

Tasmanın ne işe yaradığını merak ettiğimde kalbim güm güm attı. Bunu ona kim takmıştı? Ne işe yarıyordu?

Tutsak, çubuğu kafesin tepesine doğru salladı ama gözlerimi onunkilerle buluşturmam. Gözlerinin içine bakmak istemiyordum; yüzünü görmek istemiyordum. Kafamın içinde bu her şeyi çok gerçek kılıyordu. Ama sonra çubuğun ucundan bir vızıltı sesi geldi, metal kafesin içinde dolaşan bir elektrik sesi. Sırtımın çubuğa yaslanan kısmında bir şok kıvılcımı çıktı. Acıyla haykırarak öne doğru sıçradım. Elektrik şoku derimi yakmıştı.

Ve sonra başımı kaldırdım. Bakışlarım onunkilerle buluştu ve yüzümdeki tüm kan çekildi.

İri gözler, sert bakışlı bir yüzden bana bakıyordu; yanaklarında ve alnında yol haritası gibi derin yara izleri olan, ağır *yaralı bir yüz*. Gözbebekleri o kadar büyük ve siyahtı ki, irislerinin rengini zar zor seçebiliyordum, şişmiş gözbebeklerinin görüntüsü sadece tehditkâr görüntüsüne katkıda bulunuyordu. Yara izleri yüzünde devam ediyor ve traşlı kafasının üzerinden yukarı doğru uzanıyordu.

Tanrım, diye düşündüm; bir canavara benziyordu. Gözlerimi kaçıramadan yüzünü incelemeye devam ettim. Yara izlerinin altında, koyu kirli sakalla kaplı yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve geniş alnıyla birlikte yüzünü çerçevesiyordu. Dudakları dolgundu, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgundu. Simsiyah kaşları yırtıcı gözlerinin üzerinde mükemmel bir şekilde yükseliyordu. Sağ yanağında, şakağından başlayıp yanağından aşağı inen, koyu renkli kirli sakalını kesen, metal yakasının altından geçen ve belirgin sağ göğüs kasına kadar inen uzun bir yara izi vardı.

Başımı kaldırıp baktığımda yutkundum, gözleri gözlerime sabitlendiğinde ellerim daha da titredi. O delici irileşmiş gözler, tüm yüzünün yara almamış ya da hasar görmemiş tek parçasıydı. Onun tek insani parçası.

İçime ürpertici bir nefes çekerek konuşmasını bekledim. Metal çubuğun metal parmaklıklara çarpmasıyla birlikte, metal parmaklıklar boyunca ilerleyen bir elektrik şakıması duyuldu. Küçük kafesin ortasına doğru kaçmaya başladım, bu beni sadece beni esir alanın baskın varlığına daha da yaklaştırdı.

Zaal'ın resminden gördüğüm kadarıyla, bu adam boy ve genişlik bakımından kesinlikle ona rakip olabilirdi.

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı, kollarım paltomu belime sıkıca sarmıştı ki beni esir alan kişi parmaklıklara bir kez daha vurdu ve agresif bir şekilde "*Davdget'!*" diye emretti.

Gırtlaktan gelen sert sesiyle irkildim. Sonra damarlarımdan buz aktı. Bunun odanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Adam benimle Gürcüce konuşmuştu. Bana ayağa kalkmamı emretti. Gerçi aksanından Rus olduğu anlaşılıyordu.

Gürcü olduğumu biliyordu.

Kim olduğumu bilme olasılığını tartışırken gözlerim kapandı. Ama sinirlerimi çelikleştirdim ve gerçek adımları inkâr etmeye karar verdim.

Ben Elene Melua, Kazreti, Gürcistan'dan fakir bir çiftçi kızıydım. Kostava Klanı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Zaal hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Parmaklıklara inanılmaz bir güçle çarpan çubuk şok içinde sıçramama neden oldu. Beni esir alan kişi ağır aksanlı Gürcüce'siyle "*Ayağa kalk dedim!*" diye bağırdı.

Sadece korku bile beni ayağa kaldırdı, kafesin tavanı artık başımın sadece birkaç metre üzerindeydi. Birden kendimi kapalı ve klostrofobik hissettim. Dehşete düşmüştüm. Kulağa ne kadar zayıf geldiğimi bilsem de, ailem güçleriyle tanınırken, bu adamdan korkuyordum.

Bu canavar.

Beni esir alan kişi kafese yaklaştı, metal çubuk parmaklıklar arasındaki boşluktan kayarak göğsümden birkaç santim ötede durdu. Kesinlikle hareketsiz kaldım. Metal çubuğun ucunda oluşan elektriği duyabiliyordum. Onu göğsüme doğru itmemesi için dua ettim.

"Yukarı bak!" diye emredinceye kadar gözlerim kapalı kaldı.

Sesindeki zehirden, sert ve iğneleyici sesinden irkildim. Ama itaatsizlik etmekten çok korktuğum için gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Bakışlarımız çarpıştığı anda, olduğum yerde kavrulduğumu hissettim. Bakışlarında aşağılama ve nefretten başka bir şey yoktu.

delici bakışlar. Beni izlerken burun delikleri açıldı ve yaralı üst dudağı iğreniyormuş gibi kıvrıldı.

Boynunu döndürdü, metal tasmanın gerginliği ve kaslarının kalınlığı altında imkânsız görünen bir hareketti bu. Sonra ağır yapılı göğsünü parmaklıklara dayayarak yaklaştı. Derisi metalle birleştğinde, elektrik akımının yaralı dövmele derisine çarptığını, voltlarca elektriğin kemiklerine doğru fırladığını görebiliyordum. Ama bu adam irkilmedi bile. Elektrik çubuğunu tutan kolu hareket bile etmedi. Gözleri bir kez bile benimkilerden uzaklaşmadı.

Daha önce korku hissetmiş olsaydım bile, bu adamın nefret dolu, delici bakışları altında hissettiğim saf dehşetin yanında hiçbir şeydi. Bu adam acı hissetmiyordu. Bu adam açıkça bana zarar vermek istiyordu.

Çaresiz durumum kafama dank etmeye başlayınca çenesini kaldırdı ve soğuk bir şekilde "Soyun" diye emretti.

Yüzüm bembeyaz oldu. Kıpırdamadım, korkudan felç olmuştum. Ama o başını salladı ve hırladı, "Soyun!" Durakladı ve başını öne eğerek tehditkâr bir şekilde tısladı, "*Suka.*"

Kaltak. Bana Rusça kaltak demişti.

Siyah metal çubuğun tepesine, ucundan kıvılcımlar çıkmasına neden olan bir şey bastırdı. Harekete geçmeye zorlandığımda titreyen ellerim ceketime uzandı. Ağır paltomu bedenimden itmek istediğimden daha uzun sürdü. Kollarım soğuktan ve sıkıntıdan uyuşmuştu.

Yaralı adam her zaman beni izledi, sopanın korkunç vızıltısı sadece birkaç santim ötemdeydi. Parmaklarım bluzumun düğmelerini karıştırırken gözlerimde yaşlar birikti. Soyunduğum dakikalar saatler gibi geldi, kıyafetlerim yere düştü. Sert soğuk havanın tokadı neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. Ama kendime güçlü olmayı vasiyet ettim. Gözyaşlarım bir dalga gibi yükselse de kaçmadı. Bacaklarım dik durma isteğimle savaşa da korkudan yere düşmeyecektim.

Pantolonum yere düşerken, iç çamaşırım kalan tek giysi olurken, Zaal ve Anri'yi zihnimde canlandırdım. I

Zaal'ın Jakhua'nın işkencesi altında yıllarca acı çektiğini hayal ettim. Ben de fotoğraftaki Zaal'ı gülümserken ve aşıkken hayal ettim.

Zaal hayatta kalmıştı.

Ben Kostava'ydım. Aile soyumuzun güçlü ruhuna sahiptim. Bunu da atlatılabildim.

Derin bir nefes alarak, bir erkeğin önünde çıplak olmanın verdiği utançla dişlerimi sıktım. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Daha önce hiç çıplak ve teşhir edilmiş olmamıştım ve şimdi bu adam beni her şeyimi ona açmaya zorluyordu.

Sütyenimin kopçasını kurtarmak için mücadele ederken ellerim çok titriyordu. Dantelli sütyen serbest kaldığında ırkildim, soğuk hava göğüslerimin etini ısıırıyordu.

Kendimi örtme isteğime karşı koydum; bunun yerine ellerimi külotuma doğru indirmeye zorladım. Onları buz gibi yanmış kırmızı bacaklarımdan aşağı ittim. Giysilerimden kurtulduğumda gözlerimi aşağıya dikerek doğruldum.

"Onları kafesten dışarı itin," dedi adam, çubuğu göğsümün önünden çekerek. Eğildim, giysilerimi topladım ve emredildiği gibi kafesin dışına ittim. Geri çekilerek tekrar kafesin ortasındaki yerimi aldım.

Bekledim.

Ve bekledim.

Kafesin ortasında dururken en az bir saat geçmiş gibi hissettim, beni esir alan kişi önümde dikilmiş, bana bakıyordu. Sürekli dik dik bakıyordu. Bunu görmek için kafamı kaldırmama gerek yoktu.

Aniden, yorgunluktan ve soğuktan yere düşeceğimden korktuğum bir anda, beni esir alan kişi döndü ve beni yalnız bırakarak dar koridorda uzaklaştı.

Daha sonra bunun geçmem gereken bir sınav olması ihtimaline karşı uzun süre ayakta kaldım. Ama sonunda dizlerimin bağı çözüldüğünde yere uzanmaktan başka çarem kalmadı.

Siyah fayanslar tenimin altında o kadar soğuktu ki kendimi bir buz kütesinin üzerinde yatıyormuş gibi hissettim. Ama güçlü kaldım. Korkunun kontrolü ele geçirmesine izin vermedim. Umutsuzluğumun beni ağlatmasına izin

vermedim.

Odadaki sıcaklık aniden kutup soğuğundan tropik sıcağa dönüştüğünde bile acı içinde çığlık atmadım. Çok soğuk kaslarım zonkluyor ve cildim jiletle kesiliyormuş gibi hissediyordu. Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım.

Ve Zaal'ı hayal ettim. Yüzünü ezberledim, çünkü bu yerde yatarken, şimdi çok sıcaktı, yakıcı hava yüzünden terliyordum, sonuçta asla bir araya gelemeyeceğimizden emin oldum.

5

194

Küçük bir odanın köşesine yığılmış bir halde uyandım. Karanlık mekânı içime çekerken gözümü kırptırdım ve kırptım. Burada masanın üzerindeki bir ekran ve ona yaslanmış picana dışında hiçbir şey yoktu.

Picana'ya bakarken gözlerim kısıldı; sonra ekrana baktım. Kafesin ortasında baygın yatan siyah saçlı dişiye bakarken uzak görüntüler kafamın içinde bir makara gibi oynamaya başladı. Onun kim olduğunu anlamakta zorlandım. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamakta zorlandım.

Serum etkisini göstermiş ve ciddi hafıza kaybına yol açmıştı. Hanımefendi tasmamı çift doz serum peletleriyle doldurmuş olmalıydı - zaman zaman vuruş çok önemli olduğunda bunu yapardı. Serum bende normal dozda olduğunu düşündükleri gibi işe yaramadı. Bütün gün, her gün tamamen Hanımefendi'nin kontrolü altında olmam gerekiyordu ama değildim. Bunun yerine, bu piç tasma ile, gardiyanın koyduğu bu çift dozla, bana enjekte edildiğinde bayılmıştım. Ne kadar baygın kaldığımı bile bilmiyordum.

Dudağım kıvrıldı. Gerçek şu ki, Sahibemin bana ilaç vermesine hiç gerek yoktu. İhtiyaç duydukları tüm kontrole sahiptiler. 152'yi hayatta tutmak için söyledikleri her şeyi yapardım.

Herhangi bir şey. Acı ve öldürmek benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki, kurbanlarımın çığlıkları kafamın içinde buhar olup uçuyordu. Ellerimin altında ölen adamlar benim için 152'nin özgürlüğüne bir adım daha yaklaşımdan başka bir şey değildi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sanki uzaktan izliyormuşum gibi, uyuşturucunun etkisi altında yaptığım her şeyi hatırladım. Kendimi siyah saçlı bir kadını taşırken gördüm.

Bu odaya kafes. Odanın sıcaklığını dondurucu bir dereceye getirdim. Onu soydum. Kendimi kafesin parmaklıklarına vururken gördüm, elektrik akımları etini şok etmek için yaylanıyordu. Ve kendimi bu odaya geri dönerken ve ısıyı en yüksek noktaya çıkarırken gördüm. Yine de dışı sıcaklıktaki ani değişimden etkilenmemiş görünüyordu.

Kendimi ayağa kaldırarak odanın içinde sendeledim, boynum yanıyordu ve yakamın altı acıyordu. Masaya ulaştığımda, odadaki tek kameranın bir kadına odaklandığı ekrana baktım.

Onu izlerken yutkundum. Hafif yapılydı ve uzun siyah saçları sırtının alt kısmına kadar uzanıyordu. Teni bronzlaşmıştı ve yüz hatlarını tanıdığımında iğrenme duygusu damarlarımda dolaştı: Gürcü. Gürcülerden nefret ederdim. Hanımefendinin yüzü zihnimde canlandı ve yüksek sesle hırladım. Özellikle Gürcü kadınlardan nefret ederdim. *Suka*. Hepsi *suka* fahişeleriydi.

Sonra kafesteki dışı hareket edince derim diken diken oldu. Altında bir ter havuzu vardı ve siyah saçları nemli çıplak tenine yapışmıştı. Uykusunda inleyerek sırt üstü yuvarlandı, kollarını iki yanına uzattı. Dolgun göğüsleri görüldüğünde nefesim kesildi, bükülmüş bacağı yüzünden amı sadece hafifçe görünüyordu. Karnı dümdüzdü ve ter damlacıklarıyla doluydu. Kolları ve bacakları hafif ama sıkıydı. Onu incelerken başım yana düştü.

Hanımefendi böyle görünmüyordu. Metres daha sert, daha kaslıydı. Sahibemde hoşuma giden hiçbir şey yoktu, ama bu Gürcü kadın ...

O yerde yatarken nefes alışım durdu. 152'nin yatağında baygın ve kırılmış -kullanılmış ve istismar edilmiş- görüntüleri kafamdan geçti. Onları uzaklaştırmak için başımı salladım ama bu siyah saçlı kadını böyle görünce göğsümde hastalıklı bir his yandı. Kırılmış. Çaresiz.

Ani bir öfke beni tüketti. Bunu yapmama izin veremezdim. *Veremezdim. Tüm Gürcülerden nefret ediyorsun, diye hatırlattım kendime. Ne kadar kırılmış ve çaresiz görünürlerse görünsünler.*

Kadının yüzü kameraya dönüktü; sonra başka bir iniltiyle döndü ve yüzü tamamen göründü. Tekrar durdum. Kıpırdamadım ve baktım. Yüzünde pürüzsüz bir cilt vardı. Ucu hafifçe kalkık küçük bir burnu vardı. Dudakları büyük ve büzülmüştü. Siyah kaşları aşağı çekilmişti ve acı çektiğini biliyordum.

Sırıttım.

Ne kadar kolay kırıldığını görünce sıırıttım.

"Acı çek, *suka*," diye fısıldadım kendi kendime, yakamdaki iğneler yüzünden sesim kısılmıştı. Ama dudaklarından küçük bir inilti çıktığında bu sırıtış kayboldu.

Güzel yüzü acıyla buruştu ve göğsümde yabancı bir ağrı hissettim. 152'nin çığlık atan yüzü aklıma geldi. Hanımefendinin emri altındaki gardiyanlar tarafından istismar edilirken acı içinde çığlık atıyordu. Beni kontrolü altında tutması emredilmişti.

Kafesteki dişinin sesi tıpkı 152'ye benziyordu.

Ağrıyı kovalayarak buzun damarlarıma dolmasına izin verdim. Ona acı çektirmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Canavar ona daha önce hiç olmadığı kadar acı verecekti. Hepsi gibi o da benden korkacaktı. Vurduğum Kostava erkeğine kim olduğunu söyleyene kadar ona işkence edecektim. Ta ki bana onun koruyucu ordusunu nasıl geçeceğimi söyleyene kadar. Ta ki avımı yakalayıp bu odaya getirmenin ve onun yerine cehennemi ona salmanın bir yolunu söyleyene kadar.

Ancak o zaman Hanımefendi 152'nin Efendi'ye gönderilmesini engelleyebilirdi. Ancak o zaman Hanımefendi 152'nin benden gönderilmesini engelleyebilir.

Gözlerim bir kez daha Gürcü kadına kaydı. Gözlerimi kapattım ve 152'nin tenindeki morlukları hayal ettim. Bacaklarındaki ve kalçalarındaki. Bu siyah saçlı kadına karşı duyduğum empati yok olmuştu.

Başka seçenek yoktu. Zayıflığa yer yoktu.

Gözlerimi açarak termostata doğru yürüdüm ve sıcaklığı eksi dereceye düşürdüm. Havalandırmanın sesi, havalandırmaya açılan kapının arkasından geliyordu.

oda. Soğuk havanın etrafında dolaşmaya başlamasını izledim. Dolgun dudaklarının arasından bir inilti daha koptuğunda ve vücudu kıvrıldığında gözlerim parladı. Nefes alış veriş kısa, acılı pantolonlara dönüşürken ağzından beyaz buğular fışkırdı.

Picana'ya uzandığımda, boğuk bir çığlık duyduğumda ayrılmak üzereydim. Tekrar ekrana baktım. Gürcü sırt üstü yatıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Sonra ağzı sessizce açılarak gözlerini açtı ve doğrudan kameranın objektifine bakmaya başladı.

Dudaklarımdan hızlı bir nefes kaçtı. Gözleri odanın duvarlarındaki boya kadar karanlıktı. Kocamanlardı. Ayaklarımı hareket ettirmek için zorladım, elimdeki sopayı sıkıca kavradım ama hareket edemiyordum.

Dişi yüzüstü yuvarlandı ve kendini kafesin zemininden yukarı itmeye çalıştı. Kıcı yavaşça kalkarken dişlerim alt dudağımyı sıyırdı. Bu dişiyile ilgili diğer her şey gibi, o da Hanımefendi'ye hiç benzemiyordu. Küçük Gürcü'nün kıcı sert ve yuvarlaktı. Pürüzsüz ve yumuşaktı. Aletime hayat veriyordu.

Aletim giderek sertleşirken göğsümde bir hırıltı yükseldi. Gözlerimi ekrandan ayırmaya zorlayarak kendime son bir kez bakma izni verdim. Dişi oturmayı başarmış, kollarını bacaklarına dolamıştı. Kocaman gözleri odanın içinde geziniyordu. Onu izlerken göğsümde sıcak bir şeyler oluştu. 152'den biraz daha yaşlı görünüyordu ama o kadar da değil.

Ve 152'nin düşüncesiyle, içimde oluşan sıcaklık buza dönüştü. *Bu suka Gürcü,* dedim kendi kendime. Bizi götüren Gürcülerdi. Ve hayatımı mahveden de Gürcü bir kaltaktı. Kafamın içine etmişti. 152'yi incitti.

Gürcü, diye düşündüm. *Gürcülere bedel ödetiyorum.*

Onlara acı çektiriyorum. Çığlıklarını topluyorum. Onlara

ölümden başka bir şey getirmedi.

Acı çektirmeye odaklanarak odanın kapısını açtım, dondurucu patlamadan irkilmedim bile

hava tenime çarpıyordu. Picana'yı daha sıkı kavrayarak koridorda yavaşça yürüdüm, ayaklarım karo zeminde ağırlaşıyordu. Her birkaç adımda bir durup bekledim, dişinin yaklaştığını duyacağını biliyordum. Aklını karıştırmak istiyordum. Benden o kadar korkmasını sağlayacaktım ki, istediğim her şeyden vazgeçecekti.

Başımı eğdiğimde onun ağır nefes alışını duyabiliyordum. Nefes alış veriş titriyordu. Benden çok korkuyordu.

Çirkin canavardan korkmuş.

Tekrar yürürken, kafesin köşesini döndüğümde gözlerimi onunkilere diktim. Bakışlarımı yakalayan dişinin teni soldu. Dudakları ayrılıp titremeye başladığında garip ve bilinmeyen bir şey mideme saplandı. Ama kendimi tuttum ve kafesin ön tarafına yaslandım.

Hiçbir şey söylemedi. Bu kadar küçük biri için, onun sessiz gücünden etkilendim. Yüzümü gördüğünde sinmedi ya da geri çekilmedi. Öldürmek zorunda kaldığım en iri adamlardan bazıları -yavaşça, çok yavaşça- bana bir kez baktıklarında ağlamış ve hayatları için yalvarmışlardı. Ama bu Gürcü sessizdi, gözlerimin içine bakıyordu.

Metal pikanayı elimde döndürerek sapındaki düğmeye bastım. Elektrik akımı kıvılcımlandı, çatırtı sesi sessiz odada gürledi. İrkildi ama bağırmadı.

Parmaklıklara yaklaşarak dik durdum ve soğuk bir şekilde Gürcüce "Adın ne?" diye sordum.

Vücudunun her santimini, özellikle de yüzünü inceledim. Gözlerini bir saniye fazla kırptı ve derin derin yutkunduktan sonra "Elene" diye fısıldadı. Sesini duyunca çenem gerildi. Aksanı güçlüydü. İğrenç *Gürcü* aksanı.

Ama verdiği yanıtın aklımda yer etmesine izin verdiğimde bunu unuttum. Yalan söylemeye çalışacak kadar cesurdu. Çünkü yalan *söylüyordu*. Onu kim eğitmişse iyi eğitmişti. Ama çok yorulmuştu.

Benim yaptığım bir şeydi ve bu aldatmacayı gizlemek için vücudunu yeterince iyi kontrol edemiyordu.

Yüz hatlarını ve yalanlarını maskeleyerek bana bakıyordu. Boynumu bir o yana bir bu yana döndürürken çatladı. Prod'un düğmesine bara doğru bastım, akım kafesi süpürdü. Dişi irkildi ve zeminin ortasında kıvrıldı.

Akım kaybolduğunda, sopanın sapını kafese vurdum ve "Bana adını söyle!" diye bağırdım.

Keskin bir nefes aldı ve titrek bir sesle fısıldadı: "Elene. Elene Melua."

Vücudum gerildi. Bana yine yalan söylemişti. Gözlerimi ona diktim. O da bana baktı. Ama öfke dolu bakışlarım altında bile kırılmadı. Özellikle dişiler yüzümden nefret ederdi - Sahibe bundan emindi. Yaralı, çirkin canavarı görür görmez boyun eğerlerdi *ama* bu dişi öyle değildi.

Durup onu daha yakından izlememi sağladı. *Neden öğrenmiş miydi? Neden korkudan geri çekilmiyordu?*

Meydan okuma ve kurbanımın itaatsizliğine karşı duyduğum hastalıklı nefret içime doldu. Çenemi oynatarak, "Kalk!" diye emrettim.

Kadının kasları bir anlığına gerildi; sonra yerden kalkarak ayağa kalktı. Çıplak vücudunu, dolgun göğüslerini ve soğuktan sertleşmiş meme uçlarını içime çekerken burun deliklerim açıldı. Ben bakarken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hemen kollarıyla kendini örtmeye çalıştı.

Kolu parmaklıklara vurarak, "Kollarını iki yanında tut!" diye emrettim.

Söyleneni yaptı. Uzun ıslak saçları göğsünün üzerinde öbek öbek sarkıyor, göğüsleri hariç her yerini örtüyordu. Başparmağımı gizlice sopanın üzerindeki kapatma düğmesinin üzerine kaydırarak, yavaşça, özenle, sopayı parmaklıkların arasından durduğu yere doğru ittim.

Sopanın ucu derisinden sadece bir santim uzakta durduğunda kaskatı kesildi. Onu tam olarak olduğu yerde tutarak

Yeni bir taktik olarak, daha az sert bir şekilde tekrarladım, "Adın ne?" Nefes almak için bile duraksamadı. "Elene Melua."

Yumuşak sesi güçlü ve kararlıydı. Ama yalan söylüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Küçük dişi kim olduğunu saklıyordu. Başımı yana eğip düşündüm. *Kimdi bu kız? Neden benim vurulmamı koruyordu?*

Kara gözleri beni izliyordu. Aniden sopayı ileri doğru fırlattım. Şoka hazırlanırken gözleri kapandı. Ucu tenine değdiğinde, beklenen şok gelmedi. Nefes nefese kaldı ve gözlerini açtı. Sopanın ucu boğazının alt kısmına bastırırken zor nefes alıyordu.

Hiç kıpırdamadı, ben ucu tenine doğru daha sert iterken vücudu kaya gibi hareketsizdi. Çubuğu teninin üzerinde gezdirmeye başladığımda burun deliklerinden yavaşça nefes almaya başladı. Metal ucla yolculuğuma devam ederken, sert bakışlarım soğuk bir şekilde onu yakalayarak odaklanmasını sağladım.

Sopayı göğüs kafesinin üzerine gelene kadar yavaşça göğsünde gezdirdim. Ucu pürüzsüz derisine hafifçe bastırarak biraz basınç uyguladım, ta ki altında küçük bir kan lekesi filizlenmeye başlayana kadar. Kadının yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. Onu böyle acı çekerken görmenin acısı göğsüme geri döndü ama onu bir kenara ittim.

Bu odada sempatiye yer yoktu.

Tam baskının fazla gelmeye başladığını anladığım anda gevşedim ve ucu göğsüne doğru sürükledim. Hafifçe dolgun etinin üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesildi. Soğuğa rağmen yanakları kıpkırmızı kesilmişti, sert kırmızı meme ucunun etrafında hafifçe dolaştığımda dudakları şokla aralandı.

Korku içinde beni izledi. Gözlerim onun göğsünde kilitli kaldı ve ben o göğüsten diğer göğsüne doğru onun bronz teninde, ıslak saçlarının üzerinde gezindim. Sağ göğsüne de sol göğsüne gösterdiğim ilgiyi gösterdiğimde kadının beyaz nefes buğusu hızlandı. Cildi milyonlarca küçük şişlikle patladı. Yine de kırılmadı. Vücudu hareket etmedi.

Onu her an şok edebilecek olsam bile. Ve güçlü bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Meydan okumanın verdiği ateşle, dürtmeyi tekrar göğüs kafesine doğru hareket ettirdim. Ama bu sefer güneye doğru yönlendirmeye başladım. Sopayı gövdesinden aşağı, karnının üzerinden geçirdim ve amının hemen üzerinde durdum. Elleri iki yanında bükülmüştü. Bir kez daha ilgiyle başımı yana eğdim.

Keşfime başladığımdan beri ilk kez hareket ediyordu. Çelik gibi koyu renk gözleri benimkilerden ayrılmadı ama içleri suyla dolmaya başladı. Picana'nın durduğu yere bakarak, amındaki kısa siyah kıllara bakarken karnımdaki ağrıyı görmezden gelmeye zorladım kendimi. Bakışlarıyla tekrar buluşarak, metalin ucu kısa saçlarının üstünden geçene kadar sopayı indirdim. Dudakları titredi. O zaman anladım. Onu mükemmel bir şekilde okumuştum: daha önce hiç bir erkek tarafından dokunulmamıştı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu; zayıf noktası bulunmuştu.

Sopayı daha aşağıya daldırarak metali kalçalarının tepesinde gezdirdim ve sürtüğün nefes alış veriş değişti. Titriyordu ve elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sopayı hareket ettirmeyi bıraktım ve "Adın ne?" diye sordum. Adın ne senin?"

Yutkundu. Ağızını açtı ve konuşmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Sopanın ucunu kıvrımlarına doğru hareket ettirdim ve haykırdı. Bundan hoşlanmamıştı; bunu söyleyebilirim. Şimdi korkmuştu. Korku o güzel Gürcü yüzüne yayılıyordu.

Ama sonra beni tekrar şok etti. "Elene Melua!" diye seslenmeyi başardı kalın boğazının arasından. Sesi zayıftı ama pes etmemeye kararlıydı.

Ama o son yalanla, kırıldım.

Picana'yı geri çekerek kafesin sol köşesine doğrulttum. "Parmaklıklara karşı dur."

Dişi nefesini içine çekti ve bakışlarını önce arkasına, sonra da bana çevirdi. Bana meydan okuması için başımı eğdim. Kendini koruma güdüsü galip geldi ve koşarak

emredildiği gibi köşeye. Picana'yı parmaklıklara vurdum. Metalin metal üzerinde çıkardığı gürültülü çınlama parmaklıklar arasında yankılandı. Dişi beklenen elektrik şokuna hazırlanırken onu izledim. Vücudu dondu, kasları gerildi ama şok hiç gelmedi. Ses sakinleştğinde, dehşete düşmüş gözlerinin içine soğuk bir şekilde gülümsedim.

Picana'nın akımını ateşlemek için düğmeye bastım, parmaklıkların arasından göndermek için hareket ettim ama son anda geri çektim. Ve bunu saatler boyunca tekrar tekrar yaptım, onun zihniyle oynadım. Dişi her seferinde acıya hazırlanırken sertçe nefes aldı. Ama acı gelmedi; onun yerine beklentiden kaynaklanan yorgunluğu sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Ayağa kalk!" Emrettim. Kadın yerde nefes nefese yatıyordu, teni solmuştu ama kendini ayağa kaldırdı. Vücudu yorgunluktan bir o yana bir bu yana sallanıyordu ama çökmüş iri gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu.

Görev belirlenmişti.

Kafesin kilidini kırarak kapıyı açtım.

Yanımdaki picana'yı yumruklayarak, "Çık dışarı!" diye emrettim.

Dişi başını eğdi. Omuzları hafifçe çöktü ama titrek bir ayağını diğerinin önüne atarak yanımda durdu. Bu kadar yakinken, onun üzerinde yükseliyordum. Hanımefendiden daha küçüktü, en azından onun yarısı kadardı. Teni benim solgun bedenime karşı koyuydu. Mürekkebime ve sert yara izlerime karşı yumuşaktı.

Ona dokunma isteğimle savaşıırken çenem sıkıştı. Acısını durdurma dürtüsüne karşı savaştım. Ama yapamadım; 152'nin zihnimdeki yüzü beni devam etmeye zorladı.

Picana'yı odanın ortasındaki dik metal levhaya doğrultarak, "Karşısında dur," diye homurdandım. Bana baktı, artık solgun olan yüzünü endişe kaplamıştı. Bir adım daha yaklaştım, o kadar yaklaştım ki sert göğsüm kolunun soğuk tenine değdi. Temas anında keskin bir nefes alışını yakaladım ve omurgamdan aşağıya doğru bir ateş sarsıntısı geçti. Nedenini anlamak için şaşkınlığımı bastırdım.

Teni tekrar çarptı. Yakınlığımdan ne kadar etkilendiğini görünce kaslarım sarsıldı. Eğildim, sertleştğini görünce ağzımı kulağına dayadım ve tehditkâr bir şekilde fısıldadım, "Dedim ki. Lanet olsun. Çekil. Georgian." Biraz geriye yaslandım, güçlü, yaralı bedenim onun üzerinde belirdi.

Artık elimde olduğunu biliyordum. Korkusunun odayı doldurduğunu hissedebiliyordum. Burası çatladığı yer olacaktı. Burada konuşacaktı.

Sonra beni şoke eden bir hareketle minik ayağı metal levhaya doğru bir adım attı. Hayal kırıklığı bir anda içimi kapladı. Yavaş bir adım daha attığı anda kolumu yüzünün önüne attım ve elimle kafesin metal parmaklıklarından birini kavradım. Dişi şok içinde soluk soluğa kaldı ve durdu. Eğilerek burnumu boynunun kıvrımında, nemli saçlarının üzerinde gezdirdim ve durduğu yerde titrediğini hissettim.

İşte, diye düşündüm. Başka bir zayıflık bulmuştum.

Ben.

Bu çirkin canavarın istenmeyen dokunuşu.

Burnum bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı koştu. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi; vücudu titriyordu. Yakınlığım onun kabadayılık duvarlarını yıkıyordu. Ama içime çektiğimde, onun tatlı ve bağımlılık yapan kokusuna karşılık verdiğimde öfkelen dim.

Çekici.

Düşünmeme izin vermeden bedenimi onun yanına bastırdım. Göğsüm koluna sürtündü ve kalçalarım kalçasına yaslandı. Kadın aniden dondu ve aşağıya baktığımda uzun sert sikim onun yan tarafına bastırıyordu. Yanaklarının kızardığını gördüğümde dişlerim alt dudağımı sıyırdı. Sonra kalçalarım öne doğru itildi, eşofmanımın altındaki aletim şimdi onun kalçasıyla aynı hizadaydı. Elim onun bana karşı hissettiği duyguyla bara sıkıca yapıştı ve bir kez daha kulağına eğilip "Adın ne?" diye tekrarladım.

Vücudu sıçradı, kafesle benim aramda sıkışıp kalmıştı. Yine de, korkudan başka bir şeyle sarılmamış olsa bile, o büyük dudaklarını açtı

ve kekeledi, "E-Elene M-Melua."

Kıpırdamadım ve demir çubuk aynı derecede demir olan tutuşumun altında gıcırdadı. Gözlerimi kırpiştirarak onun vücudunun benimkine değdiği hissinden kurtuldum ve kolumu geri çektim. Kadın ani hareketim karşısında irkildi. Çenem sıkıştı ve sopayı alarak parmaklıklara vurdum ve "Kıpırda!" diye bağırdım.

Aceleyle ileri atıldı. Başını eğip metal levhaya doğru aceleyle ilerlerken arkasına bakmadı.

Onun gidişini izledim, bakışlarım yuvarlak kışına kaydı. Bu manzara karşısında kaslarım gerildi ve başımı kaldırmak için kendimi zorladım. Dişi, levhanın hemen yanında durdu. Omuzlarımı yuvarlayarak sopayı aldım ve durduğu yere yaklaştım. Tam önünde durarak, sopayı karnına yerleştirdim. İrkildi. Hâlâ şok olmayı bekliyordu. İstedğim de buydu, aklını tamamen karıştırmak. Bir sonraki acı sarsıntısının ne zaman geleceğini tahmin etmesini istiyordum. Sapanın ucunu tenine bastırdım ve "Dört adım geri git!" diye emrettim.

Kadın aynen dediğim gibi yaptı. Yukarı baktığımda, doğrudan yukarıdaki duş başlığının altında olduğunu gördüm. Yan tarafındaki duvardaki kola uzanarak aşağı çektim ve buz gibi bir su püskürtülerek küçük bedenini kapladı.

Su tenini ıslatırken haykırdı ve nefes nefese kaldı. Tamamen suya batana kadar bekledikten sonra kolu çektim ve elimi arkasındaki sert metal levhaya vurana kadar ilerledim.

Tepki vermesini bekledim ama ayağını kaldırmaya çalıştığında soğuktan kasları tutulmuş bir şekilde yere düştü. Ayağa kalkmak için mücadele ederken gerildim, uzun saçları yüzüne o kadar çok dökülüyordu ki ifadesini göremiyordum. Vücudu soğuktan sarsılıyordu. Titreyen elini yere koyup hareket etmeye çalışmasını izledim ama vücudu bir türlü çalışmıyordu.

Bir dilim acı göğsüme çarptı. Öksürerek beni ele geçiren ağrıyı gidermeye çalıştım. Elim

Ona yardım etme ihtiyacına karşı savaşırken yanımda sıkıştı.
Onu kaldırma ve kurtarma ihtiyacı, tıpkı benim 152'yi
kurtarmak istediğim gibi.

Ardından öfke patlaması geldi, bu küçük Gürcü için bir
şeyler hissettiğim için öfke. Empatiye direnmek için
eğitilmiştim. Herhangi bir şey hissetmemek üzere
eğitilmiştim.

Şu anda bu eğitim başarısız oluyordu.

*Onun için üzölme, dedim kendi kendime. O bir Gürcü
sukası. Bu suka seninle avın arasında duruyor. Bu suka,
canlı ve hayatta, 152'yi Usta'ya gönderiyor. 152'den başka
kimsenin önemi yok. Onu özgür bırakmaktan başka hiçbir şeyin
önemi yok.*

Bu düşünceye tutunarak eğildim ve elimi koluna doladım.
Tutuşum altında gerildi, ama onu kaldırdım ve levhaya
yasladım. Picana'yı kenara koyarak el ve ayak bileklerini
metal kelepçelere bağladım. Geride durup, levhaya
bağlanmış olan kıza baktım. Kalın, uzun saçları hâlâ yüzünü
ve göğsünü örtüyordu. İlerleyerek, vücudunun tamamı
ortaya çıkana kadar ıslak saçlarını geriye doğru taradım.
Göğsü ilk kez bu kadar yakından göründüğünde gözlerimin
dolaşmasına izin verdim.

Aniden durduklarında.

Biri omzunun altında, biri sol belinde, biri de sol kalçasının
hemen üzerinde olmak üzere, yamalı deliklere benzeyen üç
geniş yara izi teninde gururla duruyordu. Kadının karnı hızla
inip kalkıyor, su damlaları teninde buza dönüşüyordu.
Yüzüne baktığımda derisi soluktu ve dudakları maviye
dönüyordu, derisi çatlamaya başlamıştı.

Ama o gözler, o kahrolası kara gözleri hâlâ beni izliyordu.
Ama bu sefer içlerinde su yoktu. Doğrudan bana
bakıyorlardı, sırlanmışlardı.

Çökmenin eşiğinde olduğunu bildiğim için yatağın karşı
tarafına geçtim ve vantilatör ile ısıtıcıyı tutarak ıslak çıplak
vücudunun önüne yerleştirdim. Elimi soğuk hava fanının
düğmesinin üzerinde tutarken bileğimi esneterek, "Bana
adını söyle" diye sordum.

Bana boş boş baktı. Hiçbir tepki vermedi. Birkaç saniye sonra ağzı açık kaldı ve gözleri hala buğuluyken fısıldamayı başardı: "Elene Melua. Kazreti, Gürcistan."

Gözlerimi kapattım ve göğsümdeki o hain sempatik ağrının tekrar alevlenmesiyle vantilatörü açtım ve pürüzsüz ıslak tenini en soğuk havayla boğdum.

6

ZOYA

Daha fazla acı hissetmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum. Cildim yanıyormuş hissinden, jilette parçalanıyormuş hissine, son birkaç saattir kasıtlı olarak değiştirilen sıcaklıklarla uyuşukluktan başka bir şey hissetmemeye başlamıştı; dayanılmaz sığının ardından hızla dayanılmaz soğuk geliyordu. Acı içimi parçaladıkça kollarımı ve bacaklarımı serbest bırakmaya çalıştım, ancak etraflarına sarılmış kelepçeler bunu imkansız hale getirdi.

Dişlerimi sıkarak boğazımdaki çığlının dudaklarımdan dökülmesini engelledim. Sırtım kamburlaştı. El ve ayak parmaklarım kaskatı kesildi. Ama gözlerim önümde duran adamdan hiç ayrılmadı. Bugün delici kristal mavisi gözleriyle geri dönen canavardan. Büyümüş siyah gözler gitmiş, yerine yoğun mavi havuzlar gelmişti. Bu kadar zalim bir adamda aldatıcı derecede güzel bir özellik.

Sıcaklık tenimi terletirken beni izliyordu ve boş bakışlarından acımın ve çektiğim ıstırabın kalbinde hiçbir etki yaratmadığını görebiliyordum. İri yarı, ciddi yara izleri olan, kaslı ve o güne kadar gördüğüm en korkutucu şeydi.

Vücudum değişen sıcaklığın etkisiyle sarsılmaya ve zıplamaya devam etti. Ama beni esir alan kişiyi izledim. Kollarımı hiç çekmedim, ara sıra gözleri sanki bana acı çektiirmekten rahatsızlık duyuyormuş gibi köşelere sıkıştığında aniden kafam karıştı. Elleri sanki ısıtıcıyı ya da soğuk hava fanını kapatma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi yanlarında toplanıyordu.

Saatler ilerledikçe, sadece hayal edip etmediğimi merak ettim, ama oradaydı: bir empati veya pişmanlık unsuru.

Belki de bu ağır yaralı canavarın da duyguları vardı.

Bu cehennem odasına geldiğimden beri, bu adam beni soyduğundan beri, masumiyetimin paramparça olduğunu hissettim. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Ama o beni soymuştu. Çıplak tenime dokunmuş, burnunu boynumda gezdirmiş ve kendini çıplak etime bastırmıştı.

Yine de bu adamla dün geceki adam arasında bir fark vardı. Dün gece mavi gözleri büyümüş ve patlamıştı. Vücudu sanki öfke ve hiddetle doluymuş gibi gergindi. Dün geceki adam soğuk, acımasız ve şiddetliydi. Talimatlarını sanki başka seçeneği yokmuş gibi veriyordu. Sanki derinlerde bir şey ona bu aşağılık şeyleri yaptıırıyordu.

Adamın *bu* versiyonunun bilen gözleri vardı. Hareketleri o kadar gergin değildi, kesinlikle daha akıcıydı. Peki ya gözleri? Bugünkü gözleri parlaktı ve en şaşırtıcı mavi renkle doluydu. Ve tam olarak ne yaptığını biliyordu. Beni izleyişi. Beni koklama şekli. Benimle alay etti ve dayanıklılığımı test etti. Hepsi onundu. Canavarın bu versiyonu kendi eylemlerinden çok sorumluydu.

Adamın bu hali beni daha önce hiç korkmadığım kadar korkuttu - bilerek çığlık atmama neden oldu. Yine de buna rağmen bakışlarında bir insanlık parıltısı görebiliyordum.

Dün gece hiç yoktu.

Canavar ısıtıcıyı kapattı, başım yorgunluktan düşüyordu. Yaklaştı ve eğildi, koyu baharatlardan oluşan misk kokusu yüzümü kapladı. Daha önce olduğu gibi burnunu boynumun kıvrımına soktu, burnunun ucu kulağımın altında tozlanıyordu. Sıcak nefesi kulağımda durana ve "Zaal Kostava'yı nereden tanıyorsun?" diye fısıldayana kadar hassas tenimde aşağı ve yukarı doğru ilerledi. Sesi yumuşaktı, neredeyse beni bir parça pişmanlık hissettiğine inandıracaktı. Sonra ben

Yumruklarını sıkıldığını ve gözlerini kaçırdığını hatırladı ve bunu yapıp yapmadığını merak etti.

Soruyu tekrarlardı ve yüzümdeki tüm kanın çekilmesine neden oldu. Gözlerim kapandı. İstesem de istemesem de gözümün kenarından bir damla yaş kaçtı. Damlacığı hissettiğini biliyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda, damlacığı parmağının ucunda yakaladığını gördüm.

Sorusuna cevap vermemek için ağzımı kapalı tuttum. Damlayı tutan parmağını kaldırdı. Hareketlerini takip ettiğimden emin olduktan sonra damlayı ağzına götürdü ve dilini çıkararak dudaklarını parmağın etrafına doladı.

Yavaşça parmağını ağzından çekti ve göğsüme inene kadar indirdi. Parmağının tüy kadar hafif dokunuşu bile hassas tenime bir hançer saplanması gibi geldi. Ama parmağını göğsümün üzerinden geçirip ıslak ucunu meme ucumun etrafında dolaştırana kadar hareket ettirmeye devam etti.

Hareket edememe korkusundan, bir sonraki hamlesinin ne olacağından korktuğum için nefesim kesildi. Beni bir cevap için zorladığını, kararlılığımı test ettiğini biliyordum. Avto bana işkencecilerin neler yapabileceğini anlatmıştı. Ancak, bu tür eylemleri öğrenmek ve onlara katlanmak karşılaştırılmazdı bile.

Gözlerimi kapatıp çırpınarak kendimi şimdi ve buradan uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun yerine çocukluğumdaki çayırı hayal ettim. Ben bir ağacın arkasına saklanırken Zaal ve Anri'nin yan yana yürüdüklerini, iki kardeşimin konuşurken gülümsemelerini izlediğimi hatırladım. Büyükannemin en sevdiği şarkıyı söylerken beni kollarında sallayışını hatırladım. Babamın bana istediğim her şeyi aldığını hatırladım. Annemle yattığımı, küçük erkek ve kız kardeşlerim beşiklerinde uyurken onun saçlarımı okşadığını hatırladım. Ve şimdi *sykhaara'm* olan Zaal'ı hayal ettim. Elimde onun gülümseyen ve aşık fotoğrafı vardı.

Burnumdan nefes alarak sonunda Zaal'ın nişanlısını hayal ettim Brighton Beach'teki evin penceresinde. Ellerini kızın beline doladığını gördüm. Ve kadın mutluydu. O da mutluydu.

ev böyle mutluluk dolu görünüyordu. *Sykhaara*'m acı dolu bir hayatın ardından nihayet mutluluğu bulmuştu. Başka bir aile bulmuştu. Önemli olan tek şey buydu.

Ruhuma çelik gibi bir kararlılık yerleşti; ona asla ihanet etmeyeceğime yemin ettim. Bu canavara boyun eğmeyecektim. Ne denerse denesin.

Sonra gözlerimi açtığımda beni esir alan kişinin cüssesini, yara izlerini, dövmelelerini, boynundaki tasmayı... bir köleninkine benzeyen tasmayı gördüm ve yüzüm bembeyaz kesildi. Avto'nun bana Zaal ve Anri hakkında anlattıklarını, yakalanıp uyuşturulduklarını tekrar hatırladım. Canavarlara, bir zamanlar oldukları kişinin hayaletine dönüşene kadar üzerinde deneyler yapılmış. Jakhua için öldürmeye ve savaşmaya zorlanmışlar. Sonra Zaal'ın kollarındaki dövmeleleri hayal ettim, bu adamınkinden çok da farklı olmayan dövmele ve onun da aynı olup olmadığını merak ettim. Kardeşimi istiyordu. Çocukken üzerinde deney yapan adamı kısa süre önce öldüren kardeşimi.

Halkı hâlâ intikam istiyor olabilecek bir adam. Kardeşlerimden daha fazlasını kontrolü altına almış olabilecek bir adam.

Peki ya...?

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, beni esir alan kişi cevabımı bekliyordu. Yutkunarak başımı salladım, kafatasımdaki baş ağrısını görmezden geldim. Adam dondu kaldı, çenesi hayal kırıklığı içinde sıkıldı.

Yanımda durmak için geri çekildi. Biraz sonra olacağını bildiğim şey için bedenimi hazırladım. Serbest eliyle yüzümü tuttu ve yanaklarımı hafifçe kavradı. Yüzümü onunkine birkaç *santim* yaklaşıp kadar yana çekti ve şöyle dedi: "Güçlü olduğuna inanıyor olabilirsin küçük Gürcü, ama daha yeni başladım. Eğer elimi zorlarsan sana verebileceklerimi kaldıramazsın. Sonunda kırılacaksın." Kolunu esneterek, derisini kaplayan mürekkepli isimler hareketle birlikte çıkıntı yaparak ekledi, "Hepiniz yaparsınız. Ben lanet olası *Smert' Kosoy'um*. Tek bir şey yapmak için tasarlandım, öldürmek."

Sözleri kulaklarıma dolduğunda kalbim *yerinden çıkacak* gibi oldu ve "*Ölüm getiren*" diye fısıldadım.

Bu adam, bu yaralı Rus *ölüm taşıyıcısı* gülümsediğinde kanım *donda*. Dolgun dudaklarının altında iki sıra düz beyaz diş parlıyordu, üst kısmı kırmızı bir yara iziyle gölgelenmişti ve gülümsemesi içime korku saldı. Çünkü doğruyu söylediğini biliyordum. Bu adamdaki hiçbir şey "*Güvenli!*" diye bağırıyordu. Aslında tam tersiydi: görünüşü, varlığı bile *Tehlike diye* bağırıyordu!

Yine de, soğuk fanı çalıştırmak için uzandığında bile tek düşünebildiğim, *tek bir şey yapmak için tasarlandığını* nasıl söylediğiydi. *Tasarlanmış*. Doğmak değil, seçmek değil, *tasarlanmak*.

Tıpkı Zaal ve Anri'nin de Jakhua tarafından öldürmek için tasarlanmış olması gibi.

Bir katile dönüştürülen Zaal, artık huzur içinde ve özgür bir adam.

Belki de bu adam gibi olabilirdi. Yaralı vücuduna ve yüzüne, işkence görmüş mavi gözlerine bakarken karnım sıkıştı. Birden tek gördüğüm önümde duran ikiz kardeşlerim oldu. Acımasız bir köleliğe zorlanan kardeşlerim. Bir zamanlar saf ve iyi insanlar olan kardeşlerim.

Ve Zaal gibi, beni esir alan kişi de bir zamanlar iyi bir adam olabilirdi.

Bilincimi kaybederken aklıma gelen son düşünce buydu... belki bu adam da Zaal gibi kurtarılabilirdi.

Cezanın ne kadar sürdüğünden emin değildim. İlk bayıldığımda yalnız uyandım. Ama sonra geri döndü, çünkü her *zaman* geri dönerdi. Geri gelirdi ve her seferinde beni suya batırır ve bilincimi tekrar kaybedene kadar beni hem ısıtır hem de soğuturdu. Uyandığımda soruları bitmek bilmiyordu. Adımı bilmek isterdi. Zaal için kim olduğumu bilmek istiyordu. O

kardeşimi kimin koruduğunu, isimlerini ve Zaal'a nasıl ulaşabileceğini öğrenmek isteyecekti.

Ama zayıf anımda, şaşkın halimde bile kanıma sadık kaldığım için göğsüm gururla doldu.

Ben Kazreti, Gürcistan'dan Elene Melua'ydım ve Zaal Kostava hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Adam bir kez daha ortaya çıktığında, gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek levhaya zincirlenmiş halde kaldım. Bu sefer, onun varlığı içimde bir tepkiye neden olmadı. Buna izin veremezdim. İşkencesine dayanmak için güçlü olmalıydım.

Gözlerim sarhoş bir şekilde onun her adımını izliyordu. Birden durdu ve boynundaki tasma gerilir gibi oldu. Başını geriye atmasını pür dikkat izledim. Göğsündeki, gövdesindeki ve kollarındaki kordonlu kaslar gerildi ve kalın damarlarla dışarı çıktı. Ama boynu, tasma boynuna bir şeyler yapıyordu. Dişlerinin birbirine kenetlenmesini ve vücudunun öfkeyle sarsılmasını izledim. Sağır edici bir kükreme çıkardı ve hemen yere düştü.

Hızla atan kalbim vücudumdaki kanı o kadar hızlı pompalıyordu ki, kulaklarımdan akan sıvının sesini duyabiliyordum. Ama gözlerim ne kadar yorgun olursa olsun, yerde yatan ve artık kırılmış gibi görünen adamdan bir an bile ayrılmadı. Dakikalar ve dakikalar geçti, yine de hareket etmedi. Başı öne düşmüştü ve gövdesi çökmüştü.

Tasma. Tasma ona bir şeyler yapıyordu.

Uyuşturucu mu? Kalbim kırılarak düşündüm. Çünkü bu adam da kardeşlerim gibi yakalanıp yaralanmışsa... onun hayatı neydi? Nelere katlanmıştı?

Onu yerde hareketsiz yatarken izlerken, benden önceki kardeşlerimi görmeden edemedim. Yorgun ve acılı zihnimde tek görebildiğim çocukluk kahramanlarımdı. Bu adam gibi, sadece öldürme ihtiyacıyla doluydular.

Bu düşünce kalbime yeni bir korku saldı. Çünkü eğer ona ilaç verildiyse, eğer dün geceki adama ilaç verildiyse, uyandığında nasıl bir canavara dönüşeceğini biliyordum.

Kelepçeleri çılgınca çekerek kurtulmaya çalıştım ama kısık bir hırıltı duyunca gözlerimi yere çevirdim. Dün geceki esir bana bakıyordu. Gözleri simsiyah açılmıştı ve beni parçalamak ister gibi bakıyordu. Donup kaldım. Adamın vücudundan ter fışkırıyor, yaralı teni nemden parlıyordu. Sonra yerden kalktı, şişkin kaslarındaki damarlar o kadar belirgindi ki

doğal görünmüyordu.

Adam yaklaştı ve kararmış gözleri yüzükoyun yatan bedenimin üzerinde gezindi. Öfke dolu bir yüz ifadesiyle bileklerimdeki kelepçelere uzandı ve onları çözdü. Daha sonra ayaklarıma doğru ilerledi ve eylemini tekrarladı, bu sırada sanki içinde bir şey onu diri diri yakıyormuş gibi sert ve ağır nefesler alıyordu.

Kelepçe ayak bileğimden sökülürken, uyuşmuş uzuvlarımı hareket ettirdim. Yorgun kaslarımdan akan erimiş acıyla haykırdım. Acıya rağmen dişlerimi sıktım, yere düştüğümde biraz rahatlamak için dua ettim, adam beni tuttuğu yerden kurtardı.

Önümden gelen bir ses dikkatimi çekti. Sesin geldiği yönü takip ettiğimde, beni esir alan kişinin fayans döşeli zeminde volta attığını gördüm. Elleri iki yana açılmıştı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Terden yırtılmış vücudunun her santimetresi en saf ve en korkunç vahşilik seviyesini yansıtıyordu. Tüm ruhu harap olmuş gibiydi; ne tarafından, bilmiyordum.

Bakışları bana kaydı ve çılgınca hareketlerine ara vermeden hırladı, "İsim. Lanet olası ismini istiyorum!" Derin sesi aceleciydi ve zehir damlıyordu.

Ağzımı açtım ve "Elene-" diye mırıldandım ama prova ettiğim cevabımı bitirmeye fırsat bulamadan adam bana doğru döndü ve yumruğunu üstümdeki metal levhaya vurdu.

Aşağı bakarak kükredi, "Seni yalancı Gürcü *suka*! Bana lanet adını söyle!" Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, gözleri alev alev yanan iki kömür gibiydi.

Dudaklarım titreyerek, "Benim adım bu," diye cevap verdim. Boynu gerildi ve tısladı, "Yalanlar. Gürcüler yalan söyler. Gürcüler sadece yalan söyler!"

Kendini benden uzaklaştırarak duvardaki bir kola yöneldi ve aşağı çekti. Metalin metale çarpma sesi tavanda yankılandı. Başımı kaldırdığımda, kalın bir zincirle tutulan büyük bir kanca bana doğru iniyordu.

Birdenbire yanıma geldi, elinde metrelerce kalınlıkta bir halat vardı. İpi görünce yutkundum, midem endişeyle kıvrıldı. Yaklaşıp elindeki ipi gevşetirken mırıldandı: "Gürcü fahişeye acı. Onu benden alan kişiye acıdan başka bir şey yok."

O anda bu adamın beni görmediğini anladım. Yakası tarafından damarlarına pompalanan şey her neyse, kafasının içinde başka bir yerde olmasına neden oluyordu.

Onun gözünde bu katta oturan başka biri daha vardı.

İncindiğini görmek istediği biri.

Başka birinin işkencesi bana teslim edilmek üzereydi.

7

194

Odanın arka odasında uyandım.

Başımdan kör edici bir ağrı geçti ve kaslarım ağrımaya başladı. Her zamanki gibi önce boynumda bir yanma hissettim, sonra gözlerimi açmaya çalıştım. Tavandan sarkan loş ışık gözlerimi haşlayan bir alev gibiydi. Ellerimi kaldırarak göz kapaklarımın üzerinde gezdirdim, burada sert ve kırık bir deri hissettim. Doğrulamak için kendimi zorlayarak gözlerimi kısıtım ve avuç içlerime odaklandım. Kırmızı ip yanıkları derimi boydan boya kesmiş, parmaklarım yarılmış ve kurumuş kanla kaplanmıştı.

Ağzım kurumuştı. Öne doğru süründüm ve masadan bir şişe su aldım. Bir yudumda boşalttım. Masanın üzerindeki ekran siyahtı. Görüntüye odaklandığımda odadaki ışıkların söndüğünü fark ettim. Her yer karanlık içindeydi.

Masaya yaslanarak ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım ve dün gece ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Zihnim bir sis bulutu gibiydi. Tasmamdaki topakların normalden daha güçlü olduğunu hatırladığımda öfke beni ele geçirdi. Hanımın seruma karşı toleransımın arttığını biliyor olmalıydı. Ve bu yeni topakların beni bayıltacağını da biliyordu. Onu öldürmemi sağlayacaklardı.

Zaal Kostava'nın benim tarafımdan olabilecek en kötü şekilde cezalandırılmasını istiyordu. Gürcü erkeğin acı çekmesini istiyordu.

Sonunda zihnimdeki sis dağıldı. Serum altındayken zihnimde canlanan görüntüleri izledim. Ben

Kalın bir ip aldım ve küçük Gürcü'yü hareket edemeyecek hale gelene kadar bağladım. Gevşek bedenini kollarımda kaldırarak, ipin arkasını tavandan sarkan kasap kancasına taktım. İpin derisini kesmesinden dolayı inlemişti. Ona soru üstüne soru sordum: Adı neydi? Zaal Kostava için kimdi? Zayıflıkları nelerdi? Ama cevap vermedi. İpi sıktım, uzuvları baskıdan kızardı ama yine de konuşmadı.

Boğazından zorla su, ağzından zorla yemek geçirdim ve tuvaleti kullanmasına izin verdim ama kısa süre sonra bilincini kaybetti. Bu odaya geri döndüm ve odayı karanlığa gömdüm. Işık yoksunluğunun deneklerimi çökertmek için bir yolu vardı.

Ekrana bakarak odanın düğmesini açtım; küçük kadının bedeni tavandan sarkıyordu. Işık yandığında kafasını kaldırdı. Gözlerinin parlayan ışıkla irkilmesini izledim. Havada asılı tutulduğu ve iple sıkıca sarıldığı için acı içinde irkilmesini izledim. Ama hareketsiz kaldı. Onun bu bariz güç gösterisini izlerken göğsümde sıcak bir his yayıldı.

Dirençliydi. Dirençli ve kararlı.

Ama 152'yi kurtaracaksam, bu dişinin çözülmesi gerekiyordu.

Masadan bir protein barı alarak kendimi o lanet şeyi yemeye zorladım. *Onu ne kırabilirdi ki?* Günler geçip gitmişti. Onca acıya ve korkuya rağmen kırılmamıştı.

Tepki verdiği tek zamanı hatırladığımda yemeye ara verdim. Çıplak bedenini ittiğim zamandı. Burnum boynunda dolaştığında. Sikim onun yan tarafını ittiğinde.

Neyin işe yarayacağını anladığımda donup kaldım. Ona karşı taktik değiştirmeliydim. Bir Gürcü'ye, başka bir kadına bu kadar yaklaşmak zorunda kalacağım düşüncesi midemi sıkıştırdı. Ama gözlerim ekrana, bağlı kadına kayınca gerginliğim kayboldu. Hanımefendi'ye hiç benzemiyordu. O

yumuşaktı. Gençti ve Gürcü'den Gürcü *olduğu* için nefret etsem de güzeldi.

Teninin tatlılığını kokladığımı, ipeksi uzun boynunu burnumun altında hissettiğimi hatırladıkça tenim çarpıyordu. Kahverengi gözlerinin benimkilere baktığını düşününce kaslarım gerildi. Bir keresinde bana nefretle bakmamıştı. Sanki bende boktan çirkin bir canavardan farklı bir şey görüyordu. İçimde eskiden kim olduğumu görüyordu.

Sadece şu an olduğumdan daha *fazlası*.

Bu görüntüyü çabucak uzaklaştırdım.

Vücudumu dikleştirerek boynumu kırdım ve odanın kapısını açtım. Çıkmadan hemen önce odanın sıcaklığını altmış sekiz dereceye getirdim. Bu planın ilk kısmı onun korkusunu ortadan kaldırmaktı. Yiyecek, içecek ve sıcaklık. Sonra ellerimin bakımı altında onunla saatler ve saatler geçirdim.

Yüzümün çirkinliği onu tiksindirebilirdi ama eğitimim sayesinde ellerimin verdiği zevke karşı koyması mümkün değildi. Daha önce dokunulmamış olsa bile.

Aydınlık odaya girerken gözlerimi ileriye diktim. Dişlerim gıcırıyor ve ellerim yapmam gereken şey için yumruk oluyordu. Sahibem beni cinsel işkence konusunda uzman olmam için eğitmişti ama daha önce hiç pratik yapma fırsatım olmamıştı. Vurduklarımın çoğu erkekti. İşkenceye gönderdiğim sadece iki kadın vardı; onlar da bir odada uyanır uyanmaz boyun eğdiler. Yararlı bilgilerinin ödülü olarak ölümleri hızlı oldu. Bu küçük Gürcü kadın gibisi yok.

Odanın ana odasına girdiğimde, gözleri beni selamlamak için kalktı. Genişlediler ve dudakları aralandı. Korku içindeydi. Yaklaşmamı izledi, göğsü inip kalkıyor, dolgun göğüsleri ipteki boşlukları itiyordu.

Karşısında durup doğrudan gözlerinin içine baktım. Gözlerimi incelediğinde yüzü belli belirsiz gevşedi - hiç

Nedenini bilmiyorum.

Vücudu çok uzun süre bağlı kaldığı için sarsılırken, duvardaki kola doğru yürüdüm ve aşağı çektim. Mekanizmanın harekete geçerken çıkardığı ses yukarıda yankılandı. Birkaç saniye sonra kasap kancası onu odanın ortasındaki yatağa indirmeye başladı. Yüzeye indi, ip amansızdı.

Yatağa doğru ilerledim, kancayı ip mandalından kaydurdum ve tavana doğru çekmek için kolu hafifçe salladım. Ben etrafında dolanırken kadın bir kez bile irkilmedi. Yatağa dönerek ellerimi kaldırdım ve ipi yavaşça çözmeye başladım. Ağzından hızlı bir nefes geldi. Kalın ipi metre metre çözerken donmuş vücudu hareketsiz kaldı.

Dakikalar sonra kadın serbest kaldığında ipi yere bıraktım. Dikkatimi dişiye çevirdiğimde, derisindeki ip yanıklarını, uzuvlarında ipin sıkılığından kaynaklanan oyuk ve girintileri fark ettim.

Bilinçsizce ellerim hareket etti. Sırtının üzerinde durduklarını gördüğümde dikkat kesildim. Çenemi sıkarak onları geri çektim.

Kendimi toparlayıp, "Gerin!" diye emrettim.

Komutla birlikte sırtı gerildi. Soğuk nedeniyle Gürcü'nün vücudu kıvrılmış ve deforme olmuştu. Yeni planımın işe yaraması için eski haline dönmesi gerekiyordu. Onu incitmeden önceki haline.

Onu incittim..., serseri düşünce kafamın içinde dönüp durdu ve acıyı göğsüme geri çekti. Kısa bir an için onu incittiğimi düşünüp hoşlanmamama izin verdim ama sonra bu düşünceyi geri ittim.

Arkasında durdum ama o kıpırdamadı. Öne doğru eğilerek uzun saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve ağzımı kulağına dayadım. İpten yanmış teninde şişlikler oluştu. Yakınlığının onu etkilediğini bildiğim için içimde bir sıcaklık seli hissettim. Bunun cazibeden kaynaklanmadığını biliyordum ama boşalması için beni çekici bulmasına gerek yoktu. "Gerin!" Bir kez daha emrettim.

Dişinin ağzından kısık bir inilti duyuldu. Vücudu sarsıldı ama şu anda göğsüne doğru kıvrılmış olan bacaklarını doğrultmaya zorladı. Göğsünün etrafına garip bir şekilde sarılmış olan kolları yanlarına doğru kaydı, başı yatağa düştü ve sırtı yüzeyde düzleşti. Gözleri kapalı, acıyla nefes nefese kaldı. Oda soğuk olmasına rağmen alnında boncuk boncuk ter vardı. Acısının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Hanımefendi beni en etkili suikastçısı olmam için eğitirken, işkence yoluyla acı çekmeyi de deneyimlememi sağladı. Bana bunun nasıl bir his olduğunu bilmem gerektiğini söyledi: acı, ıstırap ve deneğin zihniyle tamamen dalga geçmek. Beni acı içinde görmekten zevk alıyordu. Tıpkı yüzümü kesip parçaladığında yaptığı gibi.

Küçük Gürcü'nün sert nefes alışları yavaşladı. Gözlerim güzel vücudunu boydan boya dolaştı. Derisinin üzerinde iz bırakan ip yanıkları, ona en çok nerede acı verdiğimi gösteriyordu. Yatağın üzerine eğildiğimde, ellerinin yüzeye doğru eğildiğini, tırnaklarının aşağıdaki yatağı kazmaya çalıştığını fark ettim. Ama tek görebildiğim izlerin altındaki yumuşak teni, dolgun göğüsleri ve tabii ki amcıydı.

Uzanarak parmak uçlarımı hafifçe baldırına bastırdım. Dokunuşumla sıçradı. Parmak uçlarımı dizinin üzerinde ve baldırının dış kısmında gezdirirken nefes alış veriş hızlandı.

Keşfimden önce tamamen hareketsiz olan kadın hafifçe hareket etmeye başladı. Parmak uçlarımı iç uyluğu boyunca ve amının yan tarafında gezdirirken dizleri büküldü. Ağzından soluk soluğa bir inilti döküldü ve midesi bu his karşısında gerildi.

Bunun zevk olmadığını biliyordum... *henüz*; bir erkeğin alışılmadık dokunuşundan kaynaklandığını biliyordum. Karnının üzerindeki yolculuğuma göğüslerinin altına ulaşana kadar devam ettim. Durakladım ve bakışlarımı yüzüne kaydırdım. Yanakları kızarmıştı. Önceden donuk olan gözleri korkuyla parlıyordu.

Dilimi dışarı çıkarıp ucunu dudaklarımın kenarında yavaş ve ıslak bir şekilde gezdirdim ve o geniş, bakir gözleriyle beni izlerken onu seyrettim. Dişinin nefesi kesildi. Dokunuşuma bu kadar çabuk tepki vermesinden duyduğum muzaffer zevke direnerek parmak uçlarımı sol göğsünün dolgun etinin üzerinde gezdirdim. Kırmızı meme ucu sertleşerek küçük bir noktaya dönüştü. Parmağımı meme ucunun etrafında dolaştırdım, pembe teninin kabarcıklar oluşturmasını ve titremesini izledim.

Ve başka tarafa bakamadım. Vücudu sıkı ve zayıftı. Göğüsleri dolgun ve sıkıydı. Teni çok yumuşaktı. Ama taşaklarımı sızlatan ve sikimi sertleştiren şey yüzündeki ifadeydi. Bu dişinin dehşete kapıldığına şüphe yoktu ama gözlerinde başka bir şey de vardı. Hevesli bir elle vücudunu keşfederken henüz adlandırılmamış bir şey. Kafamı karıştırdı, çünkü her ne ise, iğrenme değildi. Dağınık yüzüme ve aşırı yara bere içindeki mürekkepli vücuduma bakıp saklanmıyordu, aklımı karıştıırıyordu. Lanet göğsümü sıkıyordu.

Parmaklarım isteksizce memesini bırakıp boynuna doğru ilerledi. Dondu kaldı, uzuvları düzeldi, nefes alıp vermesi durdu. Parmak uçlarım yanağında gezinirken aniden yutkundü. Sonra parmaklarım durdu. Kocaman kara gözler bana bakıyordu, uzun siyah kirpikleri yanağında dalgalanıyordu. Midem gerildi. Kadının dolgun dudakları aralandı ve sıcak nefesi elimin üzerinde gezindi. Karanlık gözleri benimkilere dikilmişken içimden bir şey beni esir aldı.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık. Sonra hanımefendinin yüzü gözümün önüne geldi. Şimdiye kadar dokunduğum tek kadındı. Ve sadist sürtüğe acı çektirmenin her dakikasından zevk almıştım. Ama bir kez bile yüzüne dokunmamıştım. Onun çirkin, zehirli yüzüne.

Elimi geri çekerken kaşlarım öfkeyle aşağı indi. Üç adım geri gittim. Daha da geri gittim, sonra döndüm ve arkadaki odaya doğru yürüdüm. Kapıdan içeri girer girmez göğsümden hırladım ve

Başımı. Eşofmanımın içine uzanarak taşaklarımı sıkıca kavradım, sikim acıyla anında yumuşadı.

Beş dakika sonra bir tepsiye yemek ve su koyup odaya geri döndüm. Gürcü hâlâ yataktaydı ama ben yattığı yere doğru yürürken başını kaldırdı ve gözleri beni buldu.

"Otur!" diye emrettim. Avuçlarını yatağa bastırdı ve doğrulup oturdu. Bacakları yana doğru sallanırken ve kalçaları hafifçe ayrılırken burun deliklerim alevlendi. Gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Vücudunu gördüğümde daraldılar. Kilo vermişti.

Kadın sonunda başını kaldırdı. Bir adım öne çıkarak tepsiyi yatağın üzerine koydum. "Ye. İç!" Emrettim.

Kadının gözleri tepsiye kaydı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ye. Şimdi!" Yüksek sesle emrettim. Titrek bir el uzattı ve sandviçi aldı. Sandviçi yavaşça ağzına götürdü ve ben hep onu izledim. Hiç kıpırdamadım. Sandviç kaybolana ve bir şişe su içilene kadar tam önünde durdum.

Ben öne çıkıp tepsiyi kaldırırken kadın ağzını sildi. Tepsiyi yere koydum, sonra kollarımı uzattım. Kadın dikkatini benden hiç ayırmadı.

Derin bir nefes alarak, başlamaya hazır bir şekilde, bacaklarının önünde durana kadar ilerledim. Koyu renk saçlarından uzun bir tutam omzuna düşmüştü. Kontrollü bir nezaketle saçlarını geriye doğru taradım ve bunu yaparken parmağımı yanağında gezdirdim.

Kadın sertleşti ve keskin bir nefes aldı. Çok yavaşça, bir elimi vücudunun her iki yanındaki masanın üzerine koydum. Yüzüm onun kişisel alanını işgal etti. Bu kadar yakından, büzülmüş dudaklarını geçmeye çalışan kesik kesik nefes alışını algılayabiliyordum. Burnumu boynunun uzunluğuna dayadım ve ağzım kulağına gelene kadar yukarı doğru gezdirdim. "Bana adını söyle *kotyonok*." Sesim çakıllı ve alçaktı.

Burnumu tekrar boynundan aŖađı indirdim, ancak ona ana dilim olan Rusça'da kedi yavrusu dedikten sonra.

Kadın yüzünü bana doğru çevirdi, dolgun dudakları yanağıma değdi. Dudakları sakallı tenime değer değmez başını eğdi ve "Elene" diye fısıldadı.

Yalan söylemeye devam ettikçe öfkem içimi yakıyordu ama yüzümün değışmesine izin vermedim. "Elene," diye mırıldandım, elimi saçlarına dolamak için kaldırdım. Sıçradı ve ben de ekledim, "Elene. Kazrati, Gürcistan'dan Elene Melua."

"Evet," diye cevap verdi nefes nefese. Bir santim geri çekildiğinde boynundaki nabzın sertçe attığını görebiliyordum. Oda sıcaklığı katlanılabilir bir sıcaklığa yükselmeye başladıda kulağının arkasından bir ter damlası düştü. Atan nabzının üzerinde gezindiğini görünce dilimi çıkardım ve ağzıma attım.

şok olmuş tepkisi şaşkın bir inilti olarak ortaya çıktı. Ben de saçlarına sırtarak göğsümü onunkine yaklaştırdım.

"Elene Melua," diye mırıldandım yine kulağına. "Çok güzel. Artık canını yakamayacağım kadar güzel. Çığlık attıramayacak kadar güzel"-durakladım, sonra ekledim, "acı içinde." Sözlerim karşısında nefesini tuttuğuunda parmaklarım boğazının ön tarafına bastırdı; sonra parmaklarım göğsüne doğru kaydđı.

Dişi tamamen hareketsiz kaldđı. Göğsümü göğüslerine sürterek sonunda geri çekildim ve elimi uzattım. Elime baktđı ve direnerek başını salladı. Daha da yaklaşarak ağır kaslı bacaklarımı onunkilerin arasına soktum. Girişimi reddetmek için mücadele etti ama onun gücüyle mücadele etmek bir sineğe vurmak gibiydi; o benim için hiçbir şeydi.

İleri doğru hareket ettim. Kalçam onun sıcaklığına değdiğinde, sırtı yatağa doğru eğildi. Ellerimi vücudunun iki yanına koyarak yattığı yere doğru süründüm, göğsüm onunkine sürtünüyordu. Düz karnı benimkiyle buluştu. Nefes alış verişi düzensizleşti. Vücudumu aŖađı doğru bastırdım,

derin bir kızarıklığın tenini kaplamasını izledim. Dudaklarından ürkek bir ıgık döküldü, rahatsızlığının sesi kaslarımın zaferle yanmasına neden oldu. Acı karşısında güçlü olabilirdi, ama ben, bu şekilde? Yakınında ve vücuduna dokunurken? Çaresizdi ve korkusunu bastıramıyordu.

Üst tarafım tamamen onunkini kaplayana kadar ellerimi yukarı kaldırdım. Yanağımı yanağına dayadım ve ağzımı kulağına götürdüm, elleri karşılık olarak yanlarımı kavramak için kalktı. Göğsüme doğru sertçe itti. Bana karşı koymaya çalıştıkça sikim kanla doldu. Kulağına doğru alçak sesle ve derin bir kahkaha attım, altımda hareket edemeyene kadar daha sert bastırdım. Ağzım kulağının yanında gezinirken dilimi çıkardım ve özenli bir yavaşlıkla kulağının dış kabuğunu yaladım.

Teni benimkine karşı yanıyordu ve kulak memesine son bir kez dokunarak homurdandım, "Bu odada sen benimsin. Bana bilmek istediklerimi söyleyene kadar ne istersem yaparsın, bedenim benimdir."

Titrek bir nefes aldı. Ağzı kulağıma gelene kadar başını çevirerek, "Hayır. Sana yalvarıyorum..." diye inledi.

Neredeyse hiç ses çıkarmadı ama bu yakarış sessiz odayı doldurduğunda heyecanım damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Bana ne için yalvarıyorsun?" Araştırdım.

Başımı çevirdiğimde gözlerinin kapandığını ve basitçe tekrarladığını gördüm: "Yalvarırım... hayır." Yüzü buruşmuştu.

Elleri aniden göğsümde gezinmeye başlayınca göğsümdeki sızı daha da artarak midemde kök salmaya başladı. Yavaşça. Yumuşakça. Nedenini merak ederek gözlerini ararken nefes alışım durdu. Ama onu okuyamadım. Gözleri yaşlarla dolarken ve parmağı yakamın hemen altında gezinirken onu okuyamadım. Yakam şimdi onun dikkatini çekmişti.

Kaşlarımı çattım çünkü o bilinmeyen his beni neredeyse masadan geri sıçratacaktı. Bana usulca dokunuyordu. *Ben*, Sahibenin çirkin canavarı. *Ben*, Rus ölüm getiricisi. Bu imkansızdı; Sahibem bu yüzü tüm kadınları

Böylece bana tamamen sahip olacaktı. Ama o lanet olası acı, küçük Gürcü'nün yaraları görmediği düşüncesiyle geçmiyordu. Bir şekilde canavarın yaralarının altında yaşayan unutulmuş *beni görüyordu*.

Hayır! Kendimi tersledim. Yanılıyorsun. Onu incittin. O seni sadece olduğun gibi görüyor, kötü bir katil. Bu gerçek değil. Bu sadece onun korkusu. Sen onun işkencecisisin.

Aptalca düşüncelerime kızarak dişlerimi sıktım ve plana devam etmek için kendimi zorladım. Yüzümü onunkinin üzerine gelene kadar geri çekerek, "Zaal Kostava senin için kim?" diye sordum.

Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü ama ifadesini çelikleştirerek, "Bu isimde birini tanımıyorum," dedi.

Güzel, narin yüzünü incelerken koyu renk gözleri içimi delip geçti. Başımı sallayarak vücudundan aşağı kaydım, dudaklarım etinde geziniyordu. Amcığıyla karşılaşmadan hemen önce durdum ve vücudundan kalktım. Elimde olmadan dudaklarımı yaladım ve avuçlarımı minik beline yerleştirdim, sonra ellerimi ipeksi teninde gezdirdim.

O çok güzeldi.

Ellerimi kaldırarak birini ona uzattım ve sert bir bakışla sessizce emredileni yapmasını emrettim. Kendini yataktan kaldırdı ve titreyerek minik elini benimkine koydu. Bir an için onun avucunun benim avucumdaki görüntüsüne bakakaldım. İnce parmakları kaba ve nasırlı elimin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu; sıcak bir elin verdiği his mideme bir acı sapladı.

Elinin titremesi beni planıma geri döndürdü. Parmaklarımı onunkilere dolayarak onu yataktan çektim ve duvara doğru yönlendirdim.

Arkamı dönerek ellerimi omuzlarına koydum ve sırtını duvara yaslamasını sağladım. "Kimıldama!" diye emrederken yüzünde gergin bir ifade vardı. Kadın duvara yaslandı, küçük bedeni mat siyah fonda kaybolmuş gibi görünüyordu. Duvarın köşesindeki bir sandığa doğru ilerledi.

Odanın kapağını açtım ve deri kelepçeleri çıkardım. Onları beklediği yere götürüp eğildim. Ayak bileği kelepçelerini alarak her iki ayak bileğinin etrafına birer tane nazikçe sardım. Ayağa kalkarak bilek kelepçelerini aldım ve aynısını onun bileklerine de yaptım.

Her iki bileğini bir elimle kavrayarak başının üzerinde tuttum ve boştaki elimle parmağımı yavaşça belinde gezdirerek eğilip "Acıyorlar mı *kotyonok*?" diye sordum.

Dudaklarımdan dökülen bu isimle -kedi yavrusu- yüzünü buruşturdu, ama başımı yana eğip cevabını beklediğimde başını salladı.

Onu kısa bir süreliğine dikkatle göğsümdeki kimlik numarama bakarken yakaladım. Onu izlediğimi fark edince bakışlarını kaçırdı. Kaşlarımı çattım ama devam ettim.

152'nin devam etmem için bana *ihtiyacı vardı*.

Parmağımı ve başparmağımı çenesine koyarak bacaklarımı bakışlarım onunkilere değene kadar eğdim ve "Bundan sonra bana cevap ver *kotyonok*," diye talimat verdim.

Küçük Gürcü itaatkâr bir şekilde başını salladı. Onun bu ani itaati karşısında gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. Şaşkınlığımı yüz ifademden belli ettiğimde başını salladı ve "Evet, cevap vereceğim" dedi.

İçimden bir şok geçti. Şimdiye kadar her hareketime direnmişken neden birdenbire emirlerimi kabul ettiğini anlamıyordum. Yüzündeki ifadeyi de çözemiyordum. Yüz hatlarına kazınmış hüznün. Sanki aniden beni farklı görmeye başlamıştı. Sanki bir şey onun beni yeni biri olarak görmesini sağlamıştı.

Beni izledi, cevabımı bekledi. İçimdeki düşünceleri bir kenara ittim ve alnımı onunkine bastırdım. "İyi küçük Gürcü *kotyonok*."

Uzun bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Geri adım atarak uzandım ve kelepçenin kancasını yukarıdan sarkan zincirlere geçirdim. Kolları havada asılı duruyordu, sıkı göğüsleri kavisli göğsünden dışarı fırlamıştı.

Aynı işlemi ayak bileklerindeki kelepçeler için de tekrarladım, sonra duvar boyunca uzanan makaraya geçtim. Kolları ve bacakları sıkıca çekilene kadar kolu tuttum. Vücudu duvara yaslanırken dudaklarından küçük bir şaşkınlık çığlığı döküldü.

Makarayı yerine kilitleyerek yavaşça önüne doğru yürüdüm ve gözlerinin üzerimde olduğundan emin olduktan sonra ellerimi eşofmanımın yanlarına soktum. Pantolonumu kalçalarımın altına aşağıya doğru indirdim, bir yandan da bakışlarımla onu kavuruyordum. Göz kapakları dalgalandı ve elleri dar paçaların üzerinde yumruk haline geldi.

O bilinmeyen dikkatli bakışın altında sikim seğirdi. Kaslarım gerildi, eşofman altımı yere indirdim ve tekmeledim.

Doğrulurken bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve boynumu yuvarladım. Aletimin ucunun gövdem alt kısmına çarptığını hissedebiliyordum. Daha da önemlisi, kadının vücudunu kaplayan kırmızı kızarıklığı görebiliyordum. Ben yaklaştıkça nefes alış veriş düzensizleşti. Elimi saçlarımın arasından geçirip geniş göğsümü bilerek esneterek tam önüne indim.

Ben bakarken ağzı ayrılmıştı. Kolları zincirleri çekiyordu ve bacakları titriyordu. Uzanarak zincirlerden birini çektim ve yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktayken fısıldadım: "Kapana kısıldın *kotyonok*. Tamamen benimsin." Dudaklarından küçük bir nefes düştü.

Gövdemi onunkine doğru itiyordum, göğüs uçlarının sert mermileri göğsüme sürtünüyordu. Uzun saçlarını yüzünden çektim ve "Sana hiç dokunuldu mu?" diye sordum. Elim altından titredi ve ben de ekledim, "Hiç bir erkek tarafından dokunuldun mu?"

Hiçbir şey gelmedi, ben de elimi meme ucuna kadar indirdim ve parmağımla başparmağım arasında yuvarladım. Haykırdı, sesi şoktan çatlıyordu. Meme ucunu serbest bırakarak memesine yumuşakça masaj yaptım. Kalçamı bacaklarının arasına kaydırduğimde, nefesi kesildiğinde sikim titredi.

"*Kotyonok*, bana cevap vermen konusunda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sözsüzce başını salladı. Kalçamı öne doğru ittim ve sert kasımı klitorisine doğru fırçaladım. Gürcü kadın haykırdı, sırtı duvara yaslandı. Onun kalçamdaki hissi karşısında bir an dişlerimi sıktım. Sahibemden çok farklı hissettiriyordu. İyi hissettirdi.

"Bana cevap vermen konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedim.

Kalçamı kaldırdım, klitorisine baskı uyguluyordum ki, "Evet! Hatırlıyorum!" diye haykırdı. Zor nefes aldı ve gözlerimin içine bakmak için mücadele etti, "Hatırlıyorum," diye onayladı.

Kalçamı geri çekerek memesini avuçladım ve "O zaman söyle bana *kotyonok*, Zaal Kostava senin için kim?" dedim.

Vücudu hareketsiz kaldı ve yüzü karardı. "Hiçbir şey. Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Dudaklarından bir yalan daha dökülürken elim dondu, burun deliklerim alevlendi.

Alevlendi çünkü küçük Gürcü'nün bedeninin artık benim olduğunu biliyordum.

8

ZOYA

Ona yardım etmek için, dedim kendime. Ona izin veriyordum. Ona yardım etmek için boyun eğiyordum.

Bir şeyin ya da birinin onu bana bunu yapmaya ittiği artık çok açıktı. Tıpkı kardeşlerimin onları kontrol eden biri olduğu gibi. Beni beslerken, beni iplerden indirirken gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Bakışlarında kısa bir şefkat parıltısı gördüm.

Ve tek düşünebildiğim kardeşlerimdi. Onları nasıl kurtaramadığımı. Bu adamın bana yapmaya zorlandığı gibi bir şeyi yapmaya nasıl zorlanmış olabileceklerini. Ve bu yüzden, içimden bir ses beni onu kurtarmaya çağırırdı.

Kardeşlerimi kurtaramadığım gibi onu da kurtar.

Göğsündeki dövme dikkatimi çekmeye devam etti. Sayısaldı, bir kimlik gibi. Bu, yakayla birlikte damarlarımın buzla dolmasına neden oldu. Neler olduğunu, kim olduğunu, kimin için çalıştığını bilmiyordum ama bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordum.

Ve neden bu kadar yaralı olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Yüzündeki ve kafasındaki kesikler açıkça bıçakla yapılmıştı, sanki vahşice saldırıya uğramış gibiydi. Ama bunu kim yapmış olabilirdi? Ve neden? Bu yaralar tipik çekiciliğini ortadan kaldırıyor ama gözleri... mavi gözleri çok çarpıcı, çok etkileyiciydi. Ve ben, onun haberi olmadan, yeterince yakından baktığımda, o gözlerde hissettiği her duyguyu görebiliyordum.

Elimi kocaman göğsüne koyduğumda hissettiği belli olan gergin şaşkınlık da buna dahildi. Gözlerindeki bilinmezlik parıltısı ve daha da üzücü olanı

derinliklerinde korku vardı. Bu adam, bu işkenceci, benim basit dokunuşum karşısında korku hissetmişti. Bir anda anladım ki ona daha önce hiç yumuşakça, şefkatle dokunulmamıştı. İçimi öyle bir hüzün kapladı ki boğazım düğümlendi.

Zaal ve Anri de muhtemelen aynı durumdaydı.

Bu yüzden, aptalca ya da değil, yapması gerekeni yapmasına izin vermeye karar vermiştim. *Ona* sorular sormak için bir süre beklemeyi, onu kimin ve neden gönderdiğini öğrenmeyi planlamıştım. Ama bu yeni gelişmeyi beklemiyordum. Daha fazla acıya, daha fazla sadist işkenceye hazırdım. Ama buna değil. Baştan çıkarma konusunda yetenekli değildim, cinsel eylemler için tamamen hazırlıksızdım.

Adam tekrar öne doğru itti ve gözlerine bir an baktığımda daha önce bana bakan kırılğanlığı gördüm. Bunun bir işkence, bir cevap arayışından kaynaklandığını hemen anladım, gözlerinde daha önce ona verdiğim şeyi aradığını görebiliyordum - küçük bir miktar kabullenme.

Sevgiden.

İşkencecinin her şeye rağmen bir zayıflığı olduğunu fark ettim; birisinin dışarıdaki canavarın altında sıkışıp kalan kendisini görmesine ihtiyaç duyuyordu. Ve dokunulmayı arzuluyordu.

Onun için o kişi olmam gerektiğini biliyordum. Denemek zorundaydım.

İçimden bir ses denemem gerektiğini söylüyordu.

Göğsümdeki eli tekrar hareket etti ve onun dokunuşuyla yer değiştirdim.

Eylemi tekrarladı, başparmağının ucu kalkık meme ucumun üzerinde kayıyordu. Gözlerimi kapattım, yoğun kristal bakışlarının etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık sarsıntısı başladığında şaşkınlıkla gözlerimi kapattım.

Bu alışık olmadığım his karşısında bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum, sıcak nefesi yüzümde gezinirken bir sızlanmaya engel oldum. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda görebildiğim tek şey adamın güzel yaralı yüzüydü. O kadar yakındaydı ki dikkatinden kaçamıyordum - açık renk gözleri,

açık teni, simsiyah traşlı saçları ve köşeli yüzü. Ama dudakları? Gözlerim o dudaklara bakmak için geriye kaymaktan kendini alamadı.

Üstteki küçük yara izine rağmen dolgun ve kalındı, yine de dokunulduğunda çok yumuşak görünüyordu. Boş boş düşündüm, *bu adamı kardeşimi öldürmesi için kim gönderdiyse onu iyi seçmiş*. Sadece işkencedeki etkinliği için değil, aynı zamanda bana bir şekilde hem vahşi hem de ilahi gelen korkunç görünüşü için de.

Adamın vücudunda yağdan eser yoktu. Eşofman altını vücudundan sıyırdığında, bu çıplak adamın görüntüsü karşısında yüzüm kızardı. Hiçbir referansım yoktu, erkeklerle platonik bile olsa hiçbir cinsel deneyimim yoktu.

Beni kaçırmıştı. Bana zarar vermişti.

Bana işkence etmişti.

Ama şimdi onun başka bir yönünü görüyordum. Bana anadili Rusça'da kedicik diyen ve şimdi saçlarımı geriye tarayan, çıplak tenimi sert elleriyle okşarken gözleri parlayan ve ağzı tıslayan.

Aklım karmakarışık. Sürekli diken üstündeydim, acaba bir sonraki dokunuş bana acı mı getirecekti yoksa adamın tasmaındaki şey onu tekrar işkence ve acı getirene mi dönüştürecek? Yine de onun şu anki bakımları altında, garip bir güvenlik duygusu içimi kaplamıştı. Bana zarar vermeyeceğinden çok daha fazla emindim.

Hiçbir şey anlamadım.

Ellerini kaldırarak yüzümdeki saçları geriye doğru taramak için içeri girdi. İri gövdesi üzerimde yükselirken kendimi çok küçük hissediyordum. Beni tüketiyor gibiydi.

Bir eli çenemi tutmak için aşağı kaydı. Boynum ve yanağım ilgisine açık hale gelene kadar başımı döndürdü. Dudakları yanağımda geziniyor ama tenimi öpmüyordu, sadece yüzümün kenarlarını okşuyordu. Nefesi kulağımı gıdıkladı. Omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti yayıldı.

Adamın dudakları sözsüz bir şekilde boynuma doğru ilerledi ve dilinin daha önce izlediği yolu takip etti. Göğsünden alçak bir gümbürtü duyuldu. Saçlarımda eli

hareketsizdi. Uzun bir nefes çekti içine. "Çok tatlı kokuyorsun *kotyonok*." Boğuk sesi kulağımda yankılanırken bacaklarım güçsüzleşti. Eli yüzümü bıraktı ve elini çevirdiğinde parmaklarının arkası boynumun yan tarafında yavaşça ve tüy gibi hafifçe gezinmeye başladı. Parmaklarının ardından tüylerim diken diken oldu. Eli göğsümün hemen üzerine indiğinde nefes alışım durdu. Nefesimi tutarak bir sonraki dokunuşunu bekledim.

Aniden, sinirli ve gergin bir inilti çıkardığını duyunca, boynumda bir sıcaklık hissettim. Şok olmuştum ve ne yaptığını merak ederek hareketsiz kaldım. Sonra ağzı boğazımdan aşağı doğru bir parça hareket etti ve sıcaklık hissi beni tekrar vurdu. Farkına vardım, boynumu öpüyordu.

O anda kollarımın ve bacaklarımın bağlı olmasına sevindim. Onun dokunuşuyla, bu adamın fısıldadığı nazik dokunuşuyla, yere düşeceğimden korkuyordum.

Hiç öpülmemiştim.

Bir erkeğin dudaklarını dudaklarıma bastırdığını hiç hissetmemiştim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, boynumdaki deriyi okşayan yumuşak, güçlü dudakları. Bir yanımda bunu istemiyordu. Onu bedenimden uzaklaştırmak, sevdiğim bir adamla yaşamayı hayal ettiğim bir ilki elimden aldığı için onu cezalandırmak istiyordum. Ama aynı zamanda garip bir şekilde durmasını da istemiyordum. Bu duygu, bu vahşi ama gizemli adama karşı hissettiğim bu garip duygu beni içine çekiyordu.

Dudakları boynumu okşamaya devam ederken sırtım kavislendi. Göğsümdeki el göğsümü kavradığında bu his daha da yoğunlaştı.

İrademe rağmen boğazımdan bir inilti döküldü ve sıcak ağzının tenimdeki yasak hissiyle gözlerim doldu. "Mmm," diye mırıldandı dişleri omzumun kenarını yavaşça sıyrırken. "Çok tatlı."

Bacaklarımın arasına bir ağrı girdi. Bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Ama aşağıya baktığımda onun ışıltısını gördüm.

Mavi gözleri bana bakıyordu, dilinin ucu tenimi okşuyordu, kalbim çarpıyordu ve acım daha da artıyordu.

Dizleri yere değene ve ağzı göğüslerimle aynı hizaya gelene kadar vücudumda daha da aşağılara indi.

İki eli de belimin yanlarını kavramak için düştü. Çenesini yukarı kaldırarak yüzünü bana doğru çevirdi. Başparmakları dudaklarımı okşadı, yavaşça, alay ederek. Nefesimi tuttum; sonra ağzını ayırdı ve "Adın ne *kotyonok*?" diye sordu.

Derin bir nefes vererek, "Elene" diye fısıldadım.

Dondu kaldı, başparmakları kaburgalarımda sabit duruyordu. Başını yana eğdi ve gözlerini gözlerimden ayırmadan ağzını meme ucuma çok az kalana kadar ilerletti. Dudaklarını yaladığında bedenim gerildi ve son bir santim daha öne eğilerek dilini sert etime değdirdi. Bu his karşısında haykırdım, parmaklarım kollarımı bağlayan zincirin etrafına dolandı.

Canavar tadımı yutarken mırıldandı. Gözleri kapandı ve tekrar açıldıklarında açlıktan parlıyorlardı.

Karıştırarak yaklaştığımda, çıplak boyunun sert ve uyarılmış olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. Ve çok büyüktü. Karşılaştıracak bir şeyim yoktu ama içgüdüsel olarak onun çoğundan daha büyük olduğunu biliyordum. Bacaklarımın arasındaki yoğun sızı, yoğun bir korkuyla yarışıyordu. Beni alacak mıydı?

Bu düşünceyle nabzım korkuyla hızlandı, ama dili bir kez daha meme ucumu yaladığında tüm bu düşünceler dağıldı. Ancak bu sefer bir fiske değildi; ıslak dilinin düz kısmı üzerimde gezindi. Ellerimi yumruklarken zincirlerimin kırılacağından korkana kadar yaladı ve yaladı. Tenim yanıyordu. Kızardı. Bir damla ter omurgamdan aşağı süzüldü.

Eli etimi avuçlamak için hareket etti ve yumuşak bir hırıltıyla ağzı göğsümün etini yuttu, geri emmeden önce dişleri meme ucunu kavrayarak yuvarladı.

Başım geriye düştü ve boğuk bir çığlık attım. Bacaklarım gerildi ve ayak bileklerimdeki prangaları çekti. Çok iyi hissettiriyordu, damarlarımda dolaşan zevkin sıcaklığıyla bedenim bükülüyordu.

Aşağı bakarken, beni izlerken gözlerim büyüdü. Ama beni büyüleyen şey bu değildi; bu onur, uzunluğunu avuçlayan serbest eline aitti. Eli sert şaftının etini kabaca ama yavaşça yukarı aşağı okşarken bakışları benimkileri esir aldı.

Nefesimi kesecek kadar dikkatimi çektiğini bilen canavar tekrar harekete geçti. Ben nefesimi toparlamak ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele edene kadar emme, yalama ve göğsümü avuçlama eylemini tekrarladı.

Bacaklarımın arasında basınç oluşmaya başladı. Kalçalarımı kapatmak, ağrıyı, içimde zonklayan zevkli acıyı dindirmek için mücadele ettim ama prangalar beni sıkıca tutuyordu.

Bacaklarımın arasında büyük, çok yoğun bir şey oluştuğunda, adam geri çekildi. His azalmaya başladığında nefes nefese kaldım; sonra bir hayal kırıklığı dalgası geldi ve kontrolü yeniden ele geçirdim.

"Hayır," diye itiraz ettim neredeyse sessizce, kesinlikle isteksizce.

Adamın elleri hâlâ vücudumda geziniyordu. Keskin bir nefes verişini duydum. Aşağıya baktığımda yüzünün kalkık olduğunu gördüm. Hasarlı yüzündeki tuhaf ifade karşısında sustum. Ne düşündüğünü okuyamıyordum. Yaralı yanakları kızarmış, burun delikleri açılmıştı ve gözleri o kadar parlaktı ki ruhumu görebildiklerini hissettim.

Başını sallayarak çenesini sıktı ve ardından "İsim" diye sordu.

Bedenim gergindi, bir şeye ihtiyaç duyuyor, anlamadığım bir şeye *ulaşmaya* çalışıyordu ama "Elene" diye cevap verirken başımı öne eğdim.

Parlak gözleri donuklaştı ve diğer göğsüme daldı, dolgun eti ağzına aldı, sıcak dili kabarmış tomurcuğu yaladı. İnledim; sonra ses

Eli güneye doğru ilerlerken ağzımın içinde sıkışıp kalmıştı. Ağzı g ğs mle meşgulken ve eli gövdemin ortasından aşağı doğru sürüklenirken, duyularım aşırı yüklendi. Ağrıyı dindirmek için dizlerimi bükmeye çalıştım ama ne kadar zorlarsam zorlayayım hareket edemiyordum.

Kendini göğsümden çekerek, eli daha da aşağılara inerken dikkatini gözlerime odakladı. Gezinen parmakları bacaklarımın arasındaki tüyler başladığında durdu. Kalbim göğsümde öyle bir g mb rdedi ki, kulaklarımda ağır atışını duyabiliyordum. Yüzünün her santimini inceledim; dişleri dolgun alt dudağının üzerinden geçtiğinde içimde bir sıcaklık birikti. İşaret parmağının ucu  genimin çevresinde gezinmeye başladığında içimden sinirli bir inilti yükseldi. Isı omurgamı dilimledi. Ama bu, adam dilini çıkarıp göbek deliğimin etrafında gezdirdiğinde vücudumun nasıl yandığıyla kıyaslanamazdı.

"Sana yalvarıyorum," diye itiraf ederken buldum kendimi.

Kristal mavisini gözleri bana baktı ve "Ne var *Elene*?" diye sorarken boştaki elini sırtımda gezdirdi, ta ki sert avucu arkamdaki ete değene kadar. Eli etimle buluştuğunda irkildim.

Bilinçsizce vücudum sarsıldı. "Sana yalvarıyorum... Bilmiyorum!"

Adam durdu ve başını karnımın en alt kısmına indirerek i çekti. "O zaman bana adını söyle *kotyonok*. Gerçek adını ve tüm bunlar sona ersin."

Gözlerimi sıkarak kapattım ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı s z ld . Eli tekrar arkamı sıktı ve parmağı aşağı doğru kayarak g beğimi okşadı. Dudaklarım aralandı, gözlerim açıldı ve boğuk bir inilti çıkardım. Bedenim, en mahrem yerimin bu kadar özgürce ve yasaksızca okşanmasının yabancılığıyla sarsıldı. Yine de, karanlık ve haince, o parmağın daha aşağı gitmesini istedim. şu anda çok sıkı bir şekilde sarılmış olan yayın serbest bırakılmasını istedim. Ulaşamayacağımı bildiğim o şeyi istiyordum.

İçimdeki kargaşada onun ayağa kalktığını görmemiştim. Elllerinden biri hâlâ arkamdaydı, diğeri hâlâ göbeğimin hemen üzerinde geziniyordu ama şimdi yüzü, kızarmış ve acıkmış yaralı yüzü, tam karşımdaydı.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, üç sert yara izinin ötesine bakıp pürüzsüz ve sütlü cilt parçalarını gördüm.

Başını salladı, uzun siyah kirpikleri gözlerini kırpiştirirken dalgalanıyordu. "Şşşt," diye fısıldadı, alnını benimkine bastırarak. Şimdi kasık kıllarımın tepesinde oynayan parmağının uyluğumun kıvrımına doğru indiğini hissettim. Boğazımda endişeli bir inilti yakaladım. Onun nasırlı dokunuşuyla sızlayan göğüslerimi ve canavarın çıplak, geniş göğsüne karşı sertleşen meme uçlarımı karıştırdım.

"Söyle bana *kotyonok*," diye fısıldadı ve dudaklarını yanağıma bastırdı, "sana hiç dokunuldu mu?"

Arkamdaki parmağını göbeğime doğru kaydırırken hızlı bir nefes aldım. "Cevap ver bana," dedi kabaca.

"Hayır," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Bana hiç dokunulmadı."

Başını hafifçe geriye attı. İfadesindeki açlık on kat daha yoğunlaştı. Dudakları aralandı, göz bebekleri büyüdü ve çıplak omuzları hızlı ve abartılı hareketlerle inip kalktı. Nefes alış veriş düzenisizdi ve gerçek yüzüne çarptı.

Dokunulmamış olmamdan hoşlanıyordu. Bu adam bakire olmamdan zevk alıyordu.

O anda şehvet ondan açıkça dalga dalga yayılıyordu ve ben de bunu hissettim. Gözlerimde ya da tenimdeki ağır kızarıklıkta bir şey gördüğünü açıklı, göğsünü benimkine bastırdı. Sonra arkamı okşayan elini kaldırarak beni içine aldı ve başımın üzerinde durdu. Uyluklarımın tepesinde gezinen parmağı ilerlemeye devam etti. Dudaklarını dudaklarımın köşesine bastırdı ve "Çok güzelsin" diye mırıldandı.

Bir an için kendimden nefret ettim. Bana güzel dediğini duymanın kalbimin ritmine yaptığı şeyden nefret ettim. Hoşuma gitmişti. Bu adamın bana güzel demesi hoşuma gitmişti.

Ardından dudaklarını dudaklarımın köşesine bir kez daha bastırdı; sonra soğuk bir şekilde sordu: "Beni güzel buluyor musun? Bu boktan canavarı da güzel buluyor musun?" Elini üstümdeki duvardan çekerek, vücudu tamamen görünene kadar arkasına yaslandı - çok sayıda isim dövmesi, az sayıda yara izi ve göğsünün ortasına hakim olan siyah mürekkepli "194". Her zaman olduğu gibi, dikkatim boynuna sabitlenmiş yakasına odaklandı. Yan tarafında bir dikiş vardı, ağır metal menteşeler onu sıkıca yerinde tutuyordu. Yüzü sertti, ifadesi ve sesi alaycıydı. Ama elimden bir şey gelmeden ağzımdan bir cevap döküldü. "Evet," dedim şok edici ama dürüstçe, "benim için güzelsin."

Cevabımı beklemiyormuş gibi sustu, kara kaşları tehditkâr bir ifadeyle çatıldı. Bakışlarında tekrar kısa bir kırılmanlık parıltısı yakaladığımda yüz ifademde gerçeği korudum. O an içimde bir şeylerin kilidi açıldı, o bir saniyelik kontrol kaybı kalbimde bir şeylere çarptı.

Adamın ağır kasları gerildi, omuzlarının üstündeki kabarık kaslar seğirdi ama cevabımın onu sinirlendirdiğini görebiliyordum. Çenesi sıkıştı ve gözleri kısıldı. Başını yana eğmiş, yüzümün her bir parçasını inceliyordu. Sonra aniden ifadesi değişti ve sertliğini kaybetti.

İnleyerek bana doğru uçu ve kendimi korumama neden oldu. Bir an için bana vurmak üzere olduğundan, onu yanlış anladığımdan korktum. Günlerdir bana acı çektiren adamın geri dönmüş olmasından korktum. Ama onun yerine eli saçlarımın arasından geçti ve dudakları dudaklarımın köşesine yapıştı. Dokunuşu sıcaktı ve bu sıcaklığın başımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissedebiliyordum.

Geri çekilerek parmağını yanağımda gezdirdi ve hışımla, "Yalan söylemedin *kotyonok. Beni. .. güzel buluyorsun. Beni mi?*"

Gözleri parladı ve başı inanamıyormuş gibi sallandı. Eli bir kez daha kalçalarımın tepesindeki yerini almak üzere yüzümden ayrıldı. Parmağı bu sefer daha aşağıya inerken haykırdım ve ekledi, "Seni çaldığımdan beri ilk kez yalan söylemedin. Ben çirkin bir canavarım ama yine de yalan söylemedin."

Yine gözyaşları döküldü. Bir yanımda onun dokunuşunu istemiyordum ama aynı zamanda bunu hayatımdaki her şeyden daha çok istiyordum. Derin sesindeki o güvensizlik tonu, savunmasız güvensizlik tonu, onu daha fazla tanımak istememe neden oldu. Onun dokunuşunu daha çok istememe neden oldu. Ona sadece inandığı canavar olmadığını göstermek için.

Göbeğime sadece santimetre uzaklıktaki parmak beni ateşle yakıyordu. Doğru itirafıma verdiği tepki, sırf parmakları üzerimde olsun diye ona bilmek istediği her şeyi anlatmam için beni cesaretlendirdi. Sadece parmakları ağrımı dindirsin diye.

Ama Zaal'a ihanet etmeyeceğimi biliyordum. Güçlü kalmam gerektiğini biliyordum.

"Beni istiyor musun?" diye sordu ve ellerimin bükülüp kıvrılmasına neden oldu.

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerine bakamıyordum. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmesini istemiyordum.

Ağızına bir sırıtma yayıldı ve dudaklarını kulağıma dayayarak, "Yalan söylüyorsun. Ne zaman yalan söylediğini biliyorum, *Elene*. Güzel yüzündeki aldatmacayı görebiliyorum, yumuşak sesinde duyabiliyorum." Geri çekildi ve gözlerimle gerçekten buluştu. "Artık vücudunu tanıyorum, küçük Gürcü. Beni istediğini görebiliyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Benim seni istediğim gibi."

Ateş ve buz üstünlük için mücadele ediyordu. Ama parmağı çekirdeğimin dikiş yerlerine doğru kayarken, ucu giriş yerimde gezinirken, ateş galip geldi.

Bu his karşısında haykırdığımda homurdandı ama parmağını hemen çekip ağızına götürdü. Parmağını dudaklarında gezdirdikten sonra ağızına sokup sertçe emerken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. Parmağını geri çekip pedini dudaklarımda gezdirirken de

gözleri parlıyordu. Dikkatle parmağını izliyordu,

"Eğer beni istemiyorsan,

kotyonok, o zaman neden amin bu kadar ıslak?"

Kaba sözleri ve sert ses tonu karşısında vücudum titredi. Cevap olarak ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Sonra kocaman gülümsedi. Hasarlı yüzünün bu kadar parlak görünmesi karşısında ciğerlerim sıkıştı, sonra eli tekrar bacaklarımın arasına kaydı. Kalçalarım içgüdüsel olarak ileri doğru itildi, dokunuşunu kovaladı.

Sadece daha fazla gülümsedi.

Parmağı dikiş yerimde ileri geri hareket ederken dilini yanağımda gezdirdi. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Onun samimi dokunuşuna karşı direncimin gücünü göstermeye çalıştım ama baş döndürücü hissi hissedince gözlerim kapandı.

"Sırılsıklam olmuşsun *kotyonok*," diye mırıldandı, Rus aksanı kalındı ve şehvetle doluydu. "Daha önce hiç boşaldın mı? Hiç kendine dokundun mu ve kendini boşalttın mı?"

Parmağını sinir tomurcuğumun üzerinde gezdirirken inleyerek başımı sallamayı başardım. Parmağı dondu ve ben onun verdiği hissi hissetmeye çalışarak kasıldım. Gözlerimi açtığımda onun sabırsızlıkla bir cevap beklediğini gördüm.

"Hayır," diye itiraf ettim, "daha önce kendime hiç dokunmadım."

Ağızdan hava fışkırdı ve bana doğru yaklaştı. Sıcak göğsü göğüslerimi sıyırdı. Parmağı benden kaydı. Bu kaybı protesto etmek için neredeyse çığlık atacaktım. Karnımdaki baskı dayanamayacağım kadar güçlüydü. Sonra yüzü kararlılıkla sertleşti ve parmağının ucu kayarak tekrar klitorisime indi.

Vücuduma hücum eden zevk dalgasıyla sarsıldım. Kaslarım o kadar gerildi ki kopacaklarından korktum. Ağızım coşkuyla açık kaldı.

Göğsü göğüslerime değdikçe haşlanıyordu. Parmağı bana daha sert bastırırken ağız yanağımda geziniyor, küçük yavaş daireler çizmeye başlıyordu. Kollarımı ve bacaklarımı çektim ve çektim, vücudum umutsuzca

Hareket etmem gerekiyordu ama prangalar beni sıkıca tutuyordu. Adamın serbest eli boğazımın ön tarafına bastırdı. Sıkı ama nazik tutuşu sırtımı duvara yasladı.

Parmağı klitorisimde daha hızlı çalışıyordu. Boğazımdaki eli gücünü, hâkimiyetini ve tam kontrolünü ortaya koyuyordu. Alnı benimkine değiyor, nefesi benimki kadar hızlı kesiliyordu.

Zayıflamış bacaklarımdan bir zevk dalgası geçerken yüksek sesle inledim. Dudakları birbirine dolandı, yanakları kızardı. Aynı havayı soluyana kadar yaklaşarak, "Hoşuna gitti mi *kotyonok*? Ellerimi amının üzerinde ve içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Yasadışı sözleri içimde oluşan baskıya eklenince bedenim sarsıldı. Emrine itaat etmeye çalıştım. Cevap vermeye çalıştım. Ama yüzümdeki el arkama doğru hareket ettiğinde, verebileceğim tek yanıt bir çığlık oldu.

Klitorisimdeki parmağı gittikçe daha hızlı dönüyordu; sonra aniden arkamdaki eli kayarak göbeğime yaklaştı. Parmağı giriş yerimde gezinirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. İki eli, uzun parmaklarından ikisi açılmış bacaklarımın ıslak merkezine yerleşti.

Ilık nefesi yüzümde gezindi ve bakışlarımız çarpışırken, "Bu ateşli amcığı alıyorum *kotyonok*," dedi. Parmağı tuttuğunda çığlık attım. Gözlerimin arkasında bir ışık oluşmaya başladı. Nefesi çığlıklarıma karıştı ve ekledi, "Sana sahip olacağım."

Bacaklarım titremeye başladığında haykırdım, omurgamın alt kısmında bir şeyler oluşmaya başlamıştı.

"Adın ne?" diye sordu, iki yetenekli parmağının dokunuşu bedenimin, zihnimin ve ruhumun her yerindeymiş gibi görünüyordu.

Bir parça duyarlılık yakalayarak, "Elene... Melua," diye mırıldandım.

Göğsü beni duvara yapıştırdı, parmaklarının hızı artıyordu, dönüyor, dönüyor, girip çıkıyordu. Göğsümden yüksek perdeden bir inilti yükseldi.

"Zaal Kostava senin için kim?" diye tekrar sordu.

Gözlerimi sıkarak, parmaklarının orkestrasyonunun ilham verdiği her şeyi tüketen hislerle savaştım ve nefes nefese cevap verdim, "Hiç kimse. Onu tanımıyorum."

Parmakların hızı arttı, ta ki omurgamdan yukarı fırlayan zevk oklarının serbest kalıp tüm bedenimi tüketeyeceğinden korkana kadar. Sonra aniden kaslarım gerildi, kalbim hızla çarptı ve gözlerimin arkasında parlak bir ışık patladı. Bacaklarımın arasındaki yanıcı karıncalanmaya direndim ama adamın yüzü bana yaklaştı ve baskın bir şekilde "Gel!" diye emretti.

Bedenimi rehin alan mutluluğun çarpışmasıyla çığlık atarken ciğerlerim yandı ve tenimden nem damladı.

Benden önce hırladı ve kaya gibi sert uzunluğunun kalçama baskı yaptığını, ıslak ucunun tenimi kapladığını hissettim. Ama parmakları durmadı; ben kasılmaya başlayana kadar klitorisimin üzerinde daireler çizdiler. Göbeğim çok hassastı. Onun dokunuşuna dayanamıyordum. Kaslarım gerildi, prangaların gücünü test ediyordum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzünde alev alev yanan bir ifadeyle beni izlediğini görünce, "Lütfen" diye yalvardım, "bu kadarı çok fazla. Dayanamıyorum."

Ama durmadı; onun yerine parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi ve "Adın ne?" diye sordu.

"Elene," diye boğuldum, nefes nefese kalmıştım.

Parmakları, omurgamda yeniden oluşan basıncı hissedene kadar daha da hızlı hareket etti. "Hayır," diye yalvardım, "bir daha olmaz. Yapamam-"

Ama ellerini sürmeye devam etti, beni ezici hislerle cezalandırdı.

"Zaal Kostava senin için kim?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Hiç kimse.

Onu tanımıyorum!"

Üzerimdeki baskı yeniden artarken hıçkırıklara boğuldum. Gözlerimin arkasındaki kör edici ışık milyonlarca parçaya ayrılırken sordu: "Ailen kim? Ailen nerede, küçük Gürcü? Söyle bana!"

Acı, ailemden bahsedildiğinde beni ikiye böldü, herhangi bir hançerin yapabileceğinden daha fazla. İşkence dolu mutluluk yorgun bedenimin içinde patladığında, yirmi yıllık acıyı serbest bıraktım ve çığlık attım, "Onlar öldü! Gözlerimin önünde katledildiler! Mutlu musun?" Sert sözlerimden dolayı öksürdüm ve "Beni kırdığın için şimdi mutlu musun?" diye mırıldandım.

Sonrasında kalbim hızla çarpmaya başladı; yoğun hazzın ve o günün yıkıcı anısının bir karışımı şimdi zihnimin gözlerinin önündeydi.

Hıçkırıklar bedenimi sarstı. Adamın parmaklarını üzerimden çektiğini fark etmem bir anımı aldı. Göğsü artık tenime baskı yapmıyordu. Anında üşüdüğümü hissettim, vücudum sadece zincirlerin desteğiyle gevşekçe sarkıyordu. Bulanık gözlerle başımı kaldırdığımda adamın karşımda donmuş, yaralı yüzü sert ve kasları gergin bir şekilde beni izlediğini gördüm. Az önce ne yaptığını düşündüğümde inanılmaz bir utanç duygusu beni tüketti.

Ama yol açtığı keder beni fısıldamaya zorladı, "Ben yalnızım. Her zaman yalnızdım. Hepsi öldürüldü; annem, babam, büyükannem, küçük kardeşlerim ve taparcasına sevdiğim erkek kardeşlerim. *Ben* hayatta kaldım." Bakışlarımı çelikleştirdim. Sesimde tek bir titreme olmadan, "Çoğu gün keşke ben de ölseydim diyorum," dedim.

Adam sözlerim karşısında irkilir gibi oldu ama elini kaldırdı. Bir an için bana teselli vermeye, yüzüme dokunmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim. Elini kaldırır kaldırmaz geri çekip yanına koydu.

Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama topuğunu hızla çevirerek odadan çıktı. Gidişini izledim. Tek başıma, zincirlere asılı bir halde, giderken kaslarının gerginliğini ve iki yanında yumruktan kaskatıya değişen parmaklarının görüntüsünü tekrar tekrar izledim. Cevap vermem için beni zorladığında, nasıl bu kadar yalnız olduğumu haykırdığımda, içinde bir şeyler koptu. Bunu yüzünde gördüm. Duruşunda gördüm.

Bunu onun anlamlı mavi gözlerinde açıkça gördüm.

Artık onun gerçekten bir canavar olmadığını biliyordum. Bu korkunç eylemleri gerçekleştirirken başka seçeneği olmadığını biliyordum. Onun hayatının da benimki kadar imkânsız olduğunu biliyordum.

Görüldüğü kadar kötü biri olmadığını biliyordum. Tıpkı benim Anri ve Zaal'ım gibiydi. Benim gibi. Kırılmış.

9

LUKA

Demirden bir yumruk çeneme çarptı ve çarpmanın etkisiyle başımı geriye attı. Bakırın tadı ağzımı doldurdu. Kanı yere tükürdüm.

Başımı sallayarak kafeste volta atan rakibime baktım. Gözleri öfkeyle parlıyordu, benim de içimde yanan ateşle. Onu hazırlıksız yakalayarak son sürat koştum, vücuduna çarparak yere düşürdüm. Beline sarılmak için yuvarlandım, yüzüne iki hızlı yumruk gönderdim, göğsüme kan sıçradı, kalçalarını bükmeden önce ve ben ayağa fırladım.

Rakibim zemini itti. Diğer dövüşçüler izlemek için toplanırken her yer sessizliğe büründü. Daire çizdik, daire çizdik, nefes nefese kaldık, terden sırılsıklam olduk, ikimiz de saldırmak için hazırlandık. Sonra bir silah sesi havada çınlayarak maçın bittiğini işaret etti.

Hareket etmedim. Gözlerimi rakibimden ayırmadım. O da benimle birlikte değildi. Eğildim, tekrar saldırmaya hazırdım. Sonra aramızda biri durdu. Kanımdaki bulanıklık dağıldı ve şimdi ve buraya döndüm.

"Ayrılın çocuklar," diye seslendi Viktor. Sakinleşmeye çalışırken üç adım geri attım. Kafesin karşısına baktım ve rakibimin de aynı şeyi yaptığını gördüm. Gözlerimi kapatıp on kez nefes alıp verdim. Kisa'yı, karımı ve doğmamış bebeğimi düşündüm. Evimizi ve *knyaz* olarak konumumu düşündüm. Bunu yapmak zorundaydım. Kendime artık gulagda olmadığımı hatırlatmak zorundaydım. Artık bir ölüm savaşçısı, kafesteki bir mahkum değildim.

Bir elin koluma vurduğunu hissederek gözlerimi açtığımda Viktor'un kaşlarını kaldırmış bana baktığını gördüm. Başımı sallayarak eğitimciime geri döndüğümü bildirdim. Luka geri dönmüştü. İkinci benliğim Raze'in kana susamışlığı bugünlük de olsa yatışmıştı.

Viktor kenara çekildi ve ben de gözleri kapalı olan rakibim Zaal'a doğru yürüdüm.

Gözleri açılana ve omzunun üzerinden bana bakana kadar bekledim. Elimi uzattığımda Zaal derin bir nefes aldı ve elini benim elime sıkıştırdı. Bir kez salladım ve elini bıraktım. "Buna alışmak biraz zaman alacak" dediğinde Zaal'ın göğsü hâlâ hızla pompalanıyordu -ikimizin arasında bir işaret yaptı- "öldürme dürtüsüne direnmek. Son nefesini vermemek. Katil içgüdümü son saniyede geri çekmek."

Onun hislerine anında ortak olduğum için çenem sıkıştı. "Bir gün gelecek."

Zaal bir saniye kadar uzun süre baktı ve sonra "Sen de mi?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak başımı salladım ve "Gelecekte bir gün artık öldürme ya da kan akıtma dürtüsü olmadan uyanmak için dua ediyorum" diye cevap verdim.

Zaal gözlerini kapadı ve kilitli ofis kapısına -dişilerimizin tutulduğu ofisin kilitli kapısına- bakarak, "O zaman ben de o gün için dua edeceğim," dedi. Yerden havlusunu alan Zaal göğsündeki ve yüzündeki kanı sildi ve şöyle dedi: "Talia'm için daha güçlü, daha normal bir erkek olmak istiyorum. Kalpleri durdurmayı ve kafataslarını kırmayı hayal eden bu versiyonum değil. Bu hayatı hala anlamış değilim. Zaman zaman bu benim için çok fazla oluyor." Kafasına vurdu. "Burası bana acı veriyor."

Ofisin kapısının kapalı olduğundan emin olmak için kardeşimin omzunun üzerinden bakarak içeri girdim ve "Biz farklıyız, Zaal. Hayatımız boyunca böyle olmaya şartlandırıldık. Dişilerimiz bunu biliyor."

Zaal'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve sordu: "O zaman biz dövüşürken onlar neden kilitli kalıyorlar? Neden

kahverengi gözleri bizi dövüşürken ve kan akarken gördüğünde üzüyor mu?"

İçimi çektim ve kendi havlumu yüzümde gezdirdim. Ama söyleyecek bir şeyim vardı. Kisa benim asla çocukken kitap okuduğu çocuk olamayacağımı kabul etti. Ama Zaal haklıydı. Kadınlar bunu kim olduğumuzun bir parçası olarak kabul etmiş olabilirlerdi - dönüştüğümüz canavarlar - ama ikisinin de bizi böyle görmekte zorlandıklarını, içlerindeki şiddeti görmezden gelmeyi tercih ettiklerini biliyordum. Zaal gibi ben de soğuk terler dökerek uyanmayacağımız, sadece hayatta kalmak için öldürmeye programlanmayacağımız günler için dua ediyorum.

Spor salonunu incelemek için döndüğümde, hepsinin antrenörlerinin dikkatli gözleri altında antrenman yapan dövüşçülerle dolu olduğunu gördüm. Yeni atanan Zindan Müdürümüz Viktor, dövüşçülerin arasında dolaşarak her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu.

Havluyu kafesin yan tarafındaki sepete bırakıp duşlara doğru ilerlemeye başlamıştım ki, baş *byki*'m Mikhail'in birinin çenesini kapatması için Rusça havladığını duydum.

Başımı girişe doğru çevirerek, o yöne bakan Zaal'ın yanında durdum. İkimiz de dövüşe hazırдық. Birinin saldırmaya geleceği düşüncesiyle kalbim göğsümde pompalanıyordu. Derken Mikhail, arkasında kır saçlı yaşlı bir adamı sürükleyerek spor salonunun alt katına girdi.

Dövüşmeye hazırlanırken doğruldum ve gözlerimi elinde tuttuğu kişiye diktim. Ofisin kapısının açık olduğunu fark ettim. Talia dışarı çıktı. Kız kardeşimin yanımdaki Zaal'a bakışını izledim. Yüzü düştü. Zaal'ın yüzü morarmış ve dudağı yarılmıştı. Onu yaralı görmekten nefret ettiğini biliyordum.

Elimi kız kardeşime uzattım ve olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Kisa'nın onun yanında belirdiğini gördüm, iri mavi gözleri hemen beni arıyordu. Onunla birlikte gerildim ama karım sadece gülümsedi ve başını salladı; bunu yapmam gerektiğini kabul etmişti.

Mikhail onu önümüze getirdiğinde Mikhail'in elindeki adam bağırdı.

"*Knyaz*," diye duyurdu Mikhail, yaşı adam başını öne eğerken, "şu lanet olası *Krysa*'yı üst katta saklanırken yakaladım. İçeri girmek için bir yol arıyordu."

Öne doğru ilerleyerek kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturdum ve adama baktım. "Kimsin sen?" Soğuk bir şekilde Rusça sordum ve soruyu sindirirken gerildiğini gördüm.

Adam cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Mikhail yaşı adamın başını saçlarından tutarak kaldırdı ve "Sana bir soru sorduğunda *knyaz*'a cevap vereceksin," diye öğüt verdi.

Adam gözlerini yavaşça kaldırdı, ama kaldırdığında uzun süre üzerimde kalmadılar. Onun yerine Zaal'a dikildi ve orada kaldı. Zaal'ın gerilmesini ve gözlerini kısmasını izledim. Yaşı adamın rengi soldu.

Bakışlarımı hissettiği belli olan Zaal bana doğru bir bakış fırlattı. Yüz ifadesindeki rahatsızlığı görebiliyordum. Tekrar yaşı adama baktığımda, bakışlarındaki bir şey Viktor'u aramama neden oldu. Onu uzak duvarın yanında buldum, savaşçıları değil bizi izliyordu. Çenemi oynatarak elimi salladım ve Viktor'a salonu boşaltmasını işaret ettim.

Nedenini bilmiyordum ama yaşı adamın Zaal'a bakışı tüylerimi diken diken etmişti. Beş dakika sonra salon boşaltılmıştı ve yaşı adam hâlâ Zaal'a sabitlenmişti.

Zaal kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. *Knyaz*'ın liderliğini üstlenerek adama yaklaştım ve "Neden bu salonun dışındaydınız?" diye sordum.

Yine Rusça konuşmuştum ve beni anladığını biliyordum. Boğazını temizleyen yaşı adam ağzını açtı ama konuşmaktan vazgeçti. Mikhail adamın saçlarını ve boynunu sıkıca kavradı. Başımla işaret ettiğimde Mikhail yaşı adamı bıraktı.

Yaşı adam serbest kalır kalmaz Zaal'a doğru döndü ve başını eğdi. Kaşlarım aşağıya indi ve Talia ile Kisa'nın ofisten çıkıp bize doğru adım attıklarını gördüm, Talia önde gidiyordu. Kız kardeşim yaşı adamdan Zaal'a baktı ve tekrar geri döndü; sonra endişeli yüzü bana döndü.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açmışım ki yaşlı adam "*Lideri, sensin*" diye fısıldadı. Sustum. Adam Gürcüce konuştuğunda kalbim küt küt atmaya başladı. Kisa, Talia ve benim *byki'nin* yüzlerinde şaşkınlık ifadesi vardı; hiçbiri Gürcüce bilmiyordu ama ben Gulag'da geçirdiğim yıllardan biliyordum ve elbette Zaal da biliyordu.

Zaal ayaklarının üzerinde sallandı ve uzun bir nefes aldı.

Adam Zaal *Lideri'yi* aramıştı. Adam Zaal'ın kim olduğunu biliyordu. Bir Kostava'ya baktığını biliyordu.

"İsim?" Yaşlı adama sordum ve başını kaldırdı. Bana hitap etmek için kendini zorladı ve soğuk bir şekilde "Avto Oniani" dedi.

Onu izledikçe adamın bana karşı tavrı daha da soğuklaştı. Zaal'ın yanına gittiğimde adamın beni bir şahin gibi izlediğini gördüm. Durduğumda, "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordum. Zaal'ı işaret ettim.

Avto başını salladı ve gözlerine su doldu. Zaal adam ortaya çıktığından beri sessiz ve kıpırtısızdı ama bir şey onun transtan çıkmasına ve "Nasıl? Ve benim kim olduğumu sanıyorsun?" diye sormasına neden oldu.

Zaal Rusça konuşmuştu ve bunun Talia'nın anlayabilmesi için olduğunu biliyordum. Zaal'ın yaptığı ve Talia'nın dahil olmadığı hiçbir şey yoktu.

Adam kaşlarını çattı ama aynı şekilde cevap verdi. "Sen Zaal Kostava'sın, Tiflis, Gürcistan'dan." Elini göğsüne koydu. "Ben Avto; sen çocukken ailenin hizmetçisiydin."

Talia'nın nefesini tuttuğunu duydum ama Zaal başka bir şey söyleyemeden adam aceleyle öne çıktı. "*Lideri*, ailenin öldürüldüğü gece ben de annemi yeni kaybetmişim. Saldırı olduğunda onun cenazesindeydim, ama o gece görevime dönüp... bulmak için..." Adam duyguları boğazını tıkadığı için sözlerini yarıda kesti. Uzanarak gözyaşlarını sildi.

Adam ailesinden bahsederken Zaal bir heykel gibi duruyordu. Talia'nın adama doğru ilerlemek üzere olduğunu görebiliyordum ama başımı ona doğru sallayarak durmasını istedim. Kisa kolunu

Talia'nın koluna girdim ve kulağına konuştum. Talia karımın söylediklerine sinirlendi ama işaret ettiğim gibi yaptı.

Avto yüzünü sildi ve Zaal'a bir adım daha yaklaşarak devam etti: "Onları buldum efendim. Kanı gördüm." Avto'nun gözleri sanki trajediyi yeniden yaşıyormuş gibi kapandı. "Tüm hizmetkârlar katledilmişti; sadık kalan muhafızlar da öldürülmüştü ama biri hariç. Yaralıydı ama o kadar da kötü değildi. Bana neler olduğunu anlattı." Avto titrek bir elini Zaal'a doğru kaldırdı. "Senin ve kardeşinin o adam tarafından kaçırıldığını."

Zaal dişlerini o kadar sıkıyordu ki çenesinin kırılabilir. Avto odaya göz gezdirdi ve elleri titremeye başladı. Endişesini ve ani değişimini görünce gözlerim kısıldı. "*Lideri*," dedi Avto, Zaal'a doğru bir şekilde hitap ederek, "Ben, karımla birlikte aileni gömdük - anne babanı, büyükannenini." Avto başını iki yana salladı. "Küçük olanları, en küçük erkek ve kız kardeşini." Zaal'ın nefes alış veriş derinleşti ve hızlandı. Burun delikleri alev alev yanıyordu. Avto'nun anlattıklarının Zaal üzerindeki etkisi herkesin gözleri önündeydi.

Avto başını eğdi. Tekrar yukarı baktığında gözleri kıpkırmızıydı. "Buna inanamadım efendim. Tüm o hayat, gitti; hayvanlar gibi ölüme terk edildi." Nemli yanaklarını sildi, sonra da "*Lideri*, bir daha geri dönersen diye tüm aileni senin arazindeki tepeye gömdük," dedi. Zaal'ın dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum ama Avto "Biri hariç hepsi" dediğinde her şey sessizleşti.

Odanın sıcaklığı düşer gibi oldu ve Zaal homurdanarak, "Açıkla," dedi, derin ve sert sesi tüm bunların ona ne kadar acı verdiğini ele veriyordu.

Avto yutkundu ve devam etti: "Cesetleri kaldırırken hepsinin öldüğünü düşündük." Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Ama dibe ulaştığımızda birinin nefes aldığını fark ettik. Yaralıydı, ağır yaralıydı ama hâlâ hayat vardı."

"Kim?" Zaal boynundaki damarlar kasılmış bir halde sordu.

"Zoya, *Lideri*. K    k Zoya yaşıyordu."

Odanın   b  r ucundan yumuşak bir    lık geldi. Talia eliyle ağzını kapatmış, g  zlerini erke ine dikmişti. "Bebe im. Zoya'n."

Zaal'ın v  cudu titremeye başladı. Her parçası titriyordu, ta ki sormayı başarana kadar, "Nefes alıyor muydu? Yaşıyor muydu?"

Avto'nun y  z  düştü ve sessizce, "Evet *Lideri*," dedi.    kez vurulmuştu. Çok kan kaybediyordu ve biz ona yardım edemedenden  lece inden korktum." Avto elini ensesinde gezdirdi. Y  z  hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Birkaç saniye sonra devam etti: "Onu bir aile  yeme ulaştırmayı başardık. Karıma." Sesi kesildi ama öksürdü ve şöyle dedi: "Karım onun minik bedenini kollarına aldı. Her yer kan içindeydi ve ufaklık çok solgundu. Karım saçlarını okşadı ve kuzenimin evine varana kadar onu sıcak tutmak için kollarını ovuşturdu."

Avto'nun yana ından bir damla yaş s z ld ; bu kez onu silmedi bile. Yaşlı g  zleri anıların içinde kaybolmuş, yaşlı elleri birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Kuzenimin çok çalışması gerekti *Lideri*, ama mermileri çıkarmayı başardı." Sanki hafızasından bir şeyleri silip atıyormuş gibi başını salladı. "O kadar çok kan kaybetti ki karımla benim  zerimiz örtüldü. Ama hayatta kalmak için çok mücadele etti. Beş yaşındaki küçük bedeni pes etmedi. Çok g   lyd , çok cesurdu."

Bu kez hem Kisa hem de Talia'dan koklama sesleri geldi ve arkadaşıma baktığımda neredeyse hiç de işmemişti, ama yanakları g  zyaşlarıyla ıslanmıştı, yeşil g  zleri periliydi. G  s mdeki acıyı hissederek g  zlerimi kapattım. Bu yeni kardeşimin herkesin öldüğünü düşünürken, şimdi kendisine kanının kaldığı söylendiği için acı çekiyordum.

"Cesur muydu?" Zaal kırık bir sesle sordu, gurur her kelimeyi dolduruyordu. Avto başını salladı ve Zaal'ın duda ı se irdi. "Her zaman  yleydi. Gerçek bir küçük savaşçı."

Zaal'ın sözleri üzerine Avto'nun dikkati yere düştü. "Günden güne güçlendi, ta ki sonunda uyandığı güne kadar." Avto'nun yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Çok korkmuştu. Çok korkmuştu. İlk başta hatırlamadı; sonra yavaş yavaş rüyalarında anıları geri geldi ve çığlık attı." Avto üzüntüyle içini çekti. "Karım Zoya'yı rahatlatmaya çalıştı ama o annesini ve babasını istiyordu." Avto'nun üzgün bakışları Zaal'a kaydı. "O *sykhaara*'sını istiyordu. *Seni* istiyordu."

Zaal'ın ağzından acı dolu bir ses çıktı ve başı düştü ileri. "Nerede o?" diye sordu kabaca, "Benim küçük Zoya'm nerede?"

İmkânsız gibi görünse de Avto'nun rengi daha da soldu. Hızlı ve titrek bir sesle, "Tiflis'ten kaçtık. Amerika'ya girmenin bir yolunu bulduk ve onu buraya getirdik. Ama evinizde sağ kalan muhafız Jakhualara Zoya'nın hayatta kaldığını söylemişti. Kendi hayatını kurtarmak için onların örgütüne katıldı." Avto yutkundu. "Birleşik Devletler'e kaçtığımızı biliyorlardı, bu yüzden Zoya'yı saklamaya başladılar. Onu korumak için."

Avto, Zaal'ın devasa gövdesine doğru bir adım öne çıktı. "Jakhuaların nerede yaşadığımızı öğrenirlerse onu almaya geleceklerinden korktuğumuz için onu sakladık. Sonra. Kısa bir süre önce Jakhua'nın öldürüldüğünü duyduk."

Avto gözlerini yana dikti ve derin bir nefes aldı. "Günler önce ona haberleri vermek için yanına gittim." Avto kolunu yüzüne sildi. "Ve ona... ona daha da iyi haberler verdim."

"Hangisiydi?" Yaşlı adam devam etmeyince zorladım.

Avto başını salladı ve Zaal'a baktı. "*Lideri*, halkımız, Jakhua'dan kurtulan klan, çoğu buraya New York'a taşındı. Bir zamanlar olduğumuz gibi bir ordu değiliz ama birçoğu oğul sahibi olan sadık adamlarımız var. Ailemizden hayatta kalan tek kişiyi onurlandırmak için Zoya'ya yakın kaldılar."

Zaal ayaklarının üzerinde kaydı ve Avto'nun devam etmesi için çenesini eğdi. Avto başını eğdi ve emredileni yaptı. "Adamlarımızdan bazıları Jakhua'nın seni ve Lideri Anri'yi esir tuttuğuna dair söylentiler duymuş." Avto gözlerini bana dikti,

sonra hemen Zaal'a döndü. "Volkovların, yani Tolstois'ların sizi yakaladığını duymuşlar."

"Beni kurtardılar," diye sertçe düzeltti Zaal.

Avto donakaldı. Yaşlı adam hemen elini kaldırdı. "Evet, *Lideri*. Adamlar Rusları takip etmeye başladığında bu anlaşıldı." Avto omzunun üzerinden Talia'ya baktı. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. "Ve senin bir Tolstoi ile nişanlı olduğunu gördük."

Ben, Talia, adamlarım ve daha da önemlisi Zaal onun bu boktan bakışlarından çok rahatsız olduğumuz için etrafımızdaki hava buz gibi olmuştu. Hareket etmek için yer değiştirmiştim ki Zaal beni geri itti ve havladı, "Talia yakında benim karım olacak. Ve Volkovlar, Tolstoislar benim ailem. Hiçbirine iğrenerek bakamazsın!"

Avto, Zaal'dan korkarak geri çekildi. Mikhail onu boynundan yakaladı ve dizlerinin üzerine düşene kadar ileri fırlattı. Zaal parmak eklemlerini kırdı, yüz ifadesi öfkeliydi. "Kız kardeşim nerede?" diye ısırdı.

Zaal, Avto'nun tepesindeki kuleye doğru yürüdü ve "Kız kardeşim nerede?" diye tekrarladı.

Avto başını salladı. "Bilmiyorum." Avto elini cebine attı ve endişeyle bir şey uzattı. Ne olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Zaal onu alıp kaldırdığında bir fotoğraf olduğunu gördüm. Zaal resmi inceledi ve "Bu ben ve Talia," dedi.

Zaal'ın omzunun üzerinden baktığımda Zaal ve Talia'nın gülüştüklerini gördüm. Zaal fotoğrafı sildi, ellerine kurumuş kir bulaşmıştı.

Kaşlarımı çattım ve sonunda sabrım tükenerek Avto'ya, "Konuşmaya başlamalısın, çünkü sana karşı kendimi kaybetmeye başlıyorum," dedim.

Avto'nun dudakları titredi ve Zaal'a itiraf etti: "Kız kardeşine seni bulduğumuzu söyledim." Zaal dondu kaldı; sonra Avto devam etti, "Yere düştü, onca yıl yalnız kaldıktan sonra şoku çok büyüktü." Avto ağlamaya başladı, sesi giderek kalınlaşıyordu. "Seni sordu, neredeydin, ne oldu?"

Kardeşlerinin başına gelenleri. Ona sadece seni bulduğumuzu söyledim." Avto durakladı ve ekledi: "Ona Jakhua'nın sana ne yaptığını anlattım."

"Hayır," diye tısladı Zaal ve başını salladı.

"Çok incinmişti," diye devam etti Avto. "Nerede olduğunuzu, neye benzediğinizi, güvende olup olmadığınızı sordu." Avto resmi işaret etti. "O resmi ona ben verdim. Adamlarımızdan biri hayatta olduğunu doğrulamak için çekti."

"O ne yaptı?" Zaal kabaca sordu. Duygularını kontrol altında tutmak için çok çalıştığını duyabiliyordum. Gözlerini resme dikmişti. "Bunu gördüğünde." Başparmağı Talia'nın yüzünde gezindi. "Beni ve Talia'mı gördüğünde mi?"

Avto gözyaşlarını kırptırdı. "Ağladı." Avto bana endişeli bir bakış attıktan sonra Zaal'a, "Kadının kim olduğunu sordu," dedi.

Zaal adamın devam etmesini beklerken taş gibi bir sessizliği korudu.

Avto içini çekti. "Ona bir Tolstoi olduğunu söyledim."

Zaal kaskatı kesildi ve irkildiğini gördüm. "Ne dedi?" diye temkinli bir şekilde sordu.

Avto'nun yüzü kızardı ve başı öne eğildi. "Bir Tolstoi ile nasıl birlikte olabildiğini anlamadı."

Zaal'ın omuzları düştü ve arkasını döndü.

"Ama senin mutlu görünmene de bayılıyordu," dedi Avto hızla ve Zaal'ın adımlarının ortasında donup kalmasına neden oldu. Dönmedi. Avto yerde kaykıldı ve "Ona seni nasıl kurtardıklarını anlattık ve hissettiği onursuzluk kaybolup gitti," dedi. Zaal hâlâ hareket etmiyordu. Avto odaya baktı ve yavaşça ayağa kalktı. Olduğu yerde gergin bir şekilde sallanarak, "*Lideri*, yirmi yılı aşkın bir süredir onun büyümesini izliyorum. Çoğu gün sessiz ve üzgündü." Zaal'ın eli böğründe yumruk oldu ama Avto sözlerini bitirdi: "Ta ki senin hayatta olduğunu öğrendiği güne kadar. Ta ki senin yüzünü gördüğü güne kadar. Senin yaşlı yüzünü."

Zaal başını çevirdi ve omzunun üzerinden baktı. "Nerede o mu?" diye fısıldadı, yenilmiş bir halde.

"Beni beklemesi gerekiyordu. İşleri yoluna koyduğumda birkaç gün içinde sana gelecektik ama ben ayrılırken fikrini değiştirmiş olmalı. Döndüğümde onu gitmiş buldum." Zaal döndü ve Avto başını eğdi. "Sizin orada olacağınızı bildiği Tolstoi malikânesine gittim. Karşıdaki sokakta bu resim ve yerde sürüklenmiş ayak izleri vardı."

Başımı arkaya eğdim ve bir nefes verdim.

"Sanırım biri onu kaçırdı *Lideri*." Avto'nun sesi kesildi ve gözyaşları hızla akmaya başladı. "Jakhuaların gittiğini sanmıştık. Artık tehdit yok sanıyorduk." Duraksaması odadaki gerilimi daha da artırdı. "Yanılmış olmalıyım. Ona güvende olacağını söylemiştim. Bunca yıl onu güvende tuttuktan sonra, tehlike olmadığını söyledim ve o da beni bekleyen kurtlara doğru koştu."

"Beni görmeye geldi," dedi Zaal. Sırtının titremeye başlamasını izledim. "Beni görmeye geldi," diye mırıldandı ama bu kez sesini saf bir öfke kaplamıştı.

Talia ileri atıldı, sonra tekrar ileri, ta ki Zaal'dan sağır edici bir kükreme yükselene kadar. Zaal ileri atılarak antrenman ringinin yanına dizilmiş serbest ağırlık yığınlarını tekmeledi. Elini yumruk yaparak duvara çarptı. Donuk bir gümbürtü odanın içinde yankılandı.

Zaal sendeleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Zaal!" Talia seslendi ve odanın öbür ucundan adamına doğru koştu. Kız kardeşim ayağa kalktı ve başını öne eğmiş olan Zaal'ın önüne oturdu.

"Bebeğim," diye fısıldadı Talia ve avucunu Zaal'ın yanağına bastırdı. Birinin yanımda durduğunu hissettim. Kisa'nın kolu benimkine dolandı ve başını pazılarıma yasladı. Eğilerek başını öptüm. Kardeşimi o halde görmek bana kadınıma geri kazandığımdan beri ne kadar yol kat ettiğimi hatırlattı.

"Bana bak," dedi Talia Zaal'a. Nişanlısı başını kaldırdı. "Seni seviyorum," dedi Talia usulca ve eğilip Zaal'ı dudaklarından öptü.

Avto arkasından öksürdü. Sanki onları bir arada görmeye dayanamıyormuş gibi başını çevirdi. Öfke beni sarıp sarmaladı. Gürcülerin bize karşı babamın onlara karşı beslediği kadar güçlü bir kin besledikleri açıktı.

"Kız kardeşim," dedi Zaal kısık bir sesle. "Kız kardeşim, Talia. Hayatta kaldı. Bunca yıl... hayatta kaldı ve ben bilmiyordum."

Talia gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. İçeri girerek Zaal'ı kollarıyla sardı ama başı Zaal'ın omzuna gömülürken gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ve sadece Talia'nın kardeşi olarak değil, aynı zamanda Volkov Bratva *knyaz'ı olarak da bir şeyler yapmam gerektiğini* biliyordum.

Birisi şehrimle dalga geçiyordu ve bu bok sadece gerçekleşmeyecekti.

"Zoya ne zamandır kayıp?" Avto'ya sordum. Yaşlı gözleri üzerime dikildi. "Bir süredir."

Zaal konuşmaları duymuş olmalıydı. Talia'nın elini tutarak yerden kalktı. Derin bir nefes aldı, sırtı hâlâ dönüktü; sonra yüzünü bize döndü. Yüzü sertti. Şiddetli bir kararlılıkla.

Zaal Jakhua'yı öldürdüğünden beri ilk kez yüzünde bu ifadeyi görüyordum. Yanında Talia olduğu halde öne çıkan Zaal benimle konuştu. "Gürcü planı," dedi sadece. Başımı salladım. "Pakhan haklıydı. Benim için, bizim için buradalar. Benim... kız kardeşim."

Kisa güzel yüzünde kaşlarını çatarak bana baktı. "Yine mi tehlike var?"

Kisa'nın başına bir öpücük daha kondurdum ve ona bunun mafya işi olduğunu söyleyen bir bakış attım. Kolumu omuzlarına dolayarak onu yanımda tuttum ve Zaal'a baktım.

"Peki, ne yapmak istiyorsun? Bunun senin kararın olduğunu biliyorsun. Bratva'nın desteğine sahipsin." Başımı Talia'ya doğru eğdim ve "Sadakatinin nerede yattığını biliyoruz. Ama bu mirası kanında taşımanın nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyorum." Zaal bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu senin kim olduğun, Zaal." Hüzünle savaşıarak boğazımı temizledim ve

"Anri bunu senin için isterdi. Anıları olmasa bile, Georgia'da bir şeyin onu eve çağırdığını biliyordu." Zaal Talia'yı yanına çekti ve ona sıkıca sarıldı. "Sanırım ruhu ona senin için geri döneceğini söyledi. Ailenin mirasını geri getirmek için geri dönüyor."

"Lideri Anri öldü mü?" Avto'nun zayıf sesi yanımdan süzüldü. Zaal'ın alını Talia'nın saçlarına düşmüştü, ben de başımı yaşlı adama doğru salladım. Avto'nun omuzları üzüntüyle düştü.

"Zaal," diye seslendim. Zaal başını kaldırdı. "Yalnız değilsin. Ailelerimiz birleşecek. Sen ve ben birlikte yöneteceğiz, tıpkı Bratva'nın her zaman yaptığı gibi. Bir kardeşlik. Bir aile."

"Zaal?" Talia seslendi.

Zaal nişanlısına baktı. "Bunu benim için mi istiyorsun?" Zaal şüpheyle sordu.

Talia iç çekti. Bir mafya liderinin karısı olmak istemediğini görebiliyordum ama şu cevabı vererek beni gururlandırdı: "Senin mutlu olmanı istiyorum, *zolotse*. Ve kız kardeşini bulmanı istiyorum." Talia gülümsedi ve "Ben de onunla tanışmayı çok istiyorum" dedi.

Zaal bir asır gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldı. Sonra Talia'yı serbest bırakarak, durduğu yerde doğrulan Avto'ya yaklaştı. "Hayatıma dair çok az anım var. Seni hatırlamadığım için üzgünüm."

Avto başını yavaşça salladı ama Zaal'ın her kelimesine kilitlendi. "Öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum" -Zaal'ın sesi bunu söylerken kalındı- "ben kurtaramazken kız kardeşimi kurtardığın için. Size minnettarım ve size borçluyum."

"*Lideri*, hayır-" Avto itiraz edecek oldu ama Zaal elini kaldırdı.

"Bana New York'ta klan adamlarım olduğunu mu söylediniz?"

Avto başını salladı. "Çok sayıda *Lideri* ve Birleşik Devletler genelinde daha fazlası. Onlar iyi ve sadık adamlardır. Birçoğu babanızın muhafızları ya da danışmanlarıydı."

Zaal tekrar başını salladı, sonra elini uzattı. Talia onun yanında durmak için yürüdü. Zaal Talia'nın elini ağzına

götürdü, sonra göğsünü kabarttı. "Bu benim Talia'm. O bir

Tolstaia. Ailelerimizin acı bir gemişı olduğunu biliyorum, ama yaklaşan evliliğimiz bunu bir bağa dönüştürüyor. Bir ittifaka. Eğer New York'ta yaşıyorsanız, burayı Bratva'ların ynnettiğini anlayacaksınız. Ve artık ben de onlardan biriyim."

Avto yutkundu ama başıni eğdi. "Halkımıza benim yaşıadığımı ve Kostava *Lideri* olarak yerimi almaya hazır olduğumu söyleyeceksin." Avto gülümsedi ama Zaal ekledi: "Onlara Volkovların yanında çalışacağımızı ve onlara karşı herhangi bir tehdidin Kostava'ya karşı yapılmış gibi ele alınacağını bildireceksin."

Avto, "Evet *Lideri*," dedi ve sonra ellerini oynattı. "Ama Zoya ne olacak?" Gözleri korkuyla parlıyordu. "Onu kimin kaçırdığı ya da ona ne yapıyor olabilecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Zaal uzandı ve iri elini Avto'nun küçük omzuna koydu. "Bir fikrimiz var," dedi, "ve bunlar Gürcü." Avto sertleşti ama Zaal ekledi: "Halkımız onu kurtarmanın ayrılmaz bir parçası olacak Avto. Kostava kızımızı geri getirmek için."

Avto durakladı ve sonra elini Zaal'ın kollarına koydu. "Halkımız Bayan Zoya'yı kurtarmak için ölecek, *Lideri*."

Zaal elini bıraktı, sonra Talia'nın elleriyle yüzünü kavramasına izin verdi. "Onu bulacağız, *zolotse*. Babam"- Talia Zaal'a dönmeden önce bir an bana baktı-"ve kardeşim, sen tatlı Zoya'nı tekrar görene kadar rahat etmeyecekler."

Zaal Talia'yı göğsüne bastırırken Kisa elimi sıktı ve "*Lyubov moya*, bunu Zaal için yapmalısın. Ona kız kardeşinin ruhuna getireceği huzuru vermelisin."

Kisa'nın yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurarak söz verdim: "Bu sadece bir zaman meselesi, *solnyshko*. Zaal'ın Kostava *Lideri* koltuğunu devralmasıyla Volkov Bratva, ABD kıtasındaki en güçlü yeraltı suç ailesi haline geldi."

"Yani Zoya'yı geri alacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Sadece an meselesi olduğunu söylüyorum."

10

194

Arka odaya girdim, sonra metal kilitleri sıkıca yerine oturtarak kapıyı kapattım. Sırtım kapıya çarptı ve bacaklarım güçsüzleşti. Elimi kaldırdım ve kaskatı kesilmiş parmaklarıma baktım. Neredeyse ona dokunacaktım. Göğsümde bir boşluk hissi oluştu ve gözlerimi sıkarak kapattım. *Ben yalnızım. Her zaman yalnızdım. Hepsi öldürüldü; anne babam, büyükannem, küçük kardeşlerim ve taparcasına sevdiğim erkek kardeşlerim. Hayatta kaldım.... Çoğu gün keşke ben de ölseydim diyorum.*

Kalbim kaburgalarıma doğru hızla çarpıyordu. Sesi, sesi kırık ve kesikti. Her kelimesindeki yıkımı duyabiliyordum.

Tıpkı benim gibi
hissetti. *Benim* gibi
hissetti.

Hâlâ havada duran elimi yumruklayarak kapıdan uzaklaştım. Masaya doğru yürüdüm ve gözlerim hemen ekrana sabitlendi. Kadın ağlıyordu, başı öne eğikti ve vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Midem kasıldı ve ben istemeden parmağım ekrana dokunmak için kalktı. İşaret parmağım yüzünün ve çıplak vücudunun hatlarını çizdi.

Duvardan sarkarken o kadar güzeldi ki. Bu düşünce aklımdan geçerken dişlerimi sıktım. O bir Gürcüydü. Tüm

Gürcülerden nefret ederdim. Hayatıma acıdan başka bir şey getirmemişlerdi. Hanımefendi Gürcü'ydü. Yetimhaneye gelip çocukları çalan Wraithler Gürcü'ydü. Ama bu *Suka'dan* ne kadar nefret etmek istesem de, onu görmek gibi
Bu, kırık üzerinde onu ölü Aile, yapılmış

o

İmkansız. Ve... *Evet, bence sen de güzelsin....*

Yalan söylemedi. Boktan suratıma baktı ve yalan söylemedi. Beni güzel buldu. Hiç kimse yara izlerimin ötesine bakmadı. Ben Sahibe'nin çirkin canavarıydım, bir katil, başka bir şey değil.

Ama bu küçük Gürcü'nün gözleri. O kocaman kara gözler. Dudakları, göğüsleri, vücudu, o uzun siyah saçları. Göğsüm ısındı ve sııttım -sorularım karşısında kırılmayı reddetmesi. Onun gücü ve demir iradesi.

Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Ekrana baktım ve baktım. Ve kadının başını kaldırıp derin bir nefes alışını izledim. Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, koyu renk gözleri kamera merceğinden aşağı baktı.

Kalbim hızla atıyor, kan damarlarımda hızla dolaşıyordu. Elim yüzümde gezindi. Hâlâ karşımdaymış gibi onu izlerken, parmağım dudaklarıma indi. Donup kaldım. Parmağımın onun amında olduğunu hatırlayarak parmağımı ağzıma soktum, aletim acı verene kadar sertleşti. Parmağımı emdim ve emdim, sularının tatlılığını tattım.

Elimi aşağı doğru hareket ettirerek sikimi kavradım; parmaklarım klitorisinin etrafında dönerken onun zayıf bedeninin seğirdiğini, gerildiğini ve inlediğini hayal ettim.

Benim için ıslanmıştı.

Elim daha hızlı çalışıyor, onun nefes nefese kaldığını gördükçe sikim sızıyordu. Kahverengi gözleri parlıyor, zeytin rengi teni kızarıyor, meme uçları mermi gibi sertleşiyordu. Dokunulmamış olabilirdi, hayatında ilk kez boşalmasını sağlayanın ben olmamı istememiş olabilirdi ama serbest kaldığını haykırana kadar miyavlamış ve inlemişti.

Çenem sıkıştı ve elimin her tarafına boşalırken başım geriye düştü. Boşalmamı aletim boyunca okşadım ve derimi kapladım. Vücudum sarsıldı ve nefesimi tutmak için mücadele ettim.

Ve kadın hâlâ ekrana bakıyordu, sanki amını düşünmenin bana ne yaptırdığını biliyor gibiydi. Onun üzerinde gezindiğimi, sikimi dar deliğine soktuğumu hayal ettiğimde burun deliklerim alevlendi, ama sonra tam sikim

bir kez daha sertleşmeye başlamıştı ki çekmecenin içinden gelen bir vızıltı beni gerçeğe döndürdü.

Ne olduğunu öğrendiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ayak parmaklarımdan yukarı doğru vücudumu saran öfkeyle savaşıarak doğrulurken, çekmeceyi yavaşça açtım ve Hanımefendi'nin her zaman kullandığım odalarda olduğundan emin olduğu cihazı çıkardım.

Cihazı masaüstüne koyarak düğmeye bastım, küçük ekran hemen canlandı.

Başka tarafa bakmak istedim. Sonra ekrana uzanıp bu pisliği parçalamak istedim. Kız kardeşimi yatakta kıvranırken yere yatıran hıyarı. B tipi uyuşturucu. Hanımefendinin kız kardeşimin vücuduna çocukluğundan beri aşıladığı B Tipi uyuşturucu. Kız kardeşimi çocukken benden alan ilaç. Onu tutsak eden, bedenini tutsak eden, alınana kadar içten içe acı içinde kıvranmasını sağlayan ilaç. Ta ki bir Wraith pisliği - şu anda onun içinde çarpışan gibi- onu huzur içinde becererek acısını dindirene kadar.

Hanımefendi. Hepsi Sahibeydi. Bir sonraki vuruştan, bir sonraki öldürmeden, bir sonraki işkenceden sonra kız kardeşimi bana geri vereceğine söz veriyordu. Ama hep bir sonraki sefer vardı. Şimdi yirmi iki yaşında olan küçük kız kardeşimi bu cehennemden kurtarmanın ödülü asla yoktu.

Ekrana karardığında içimde öfke birikti. Tam cihazı duvara fırlatmak üzereyken kendimi üç adım geri çekilmeye zorladım. Başımı eğerek nefes alıp verdim ve kız kardeşimin rızası dışında kaçırıldığı görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım.

Başımı kaldırdığımda duvardaki küçük aynaya bakıyordum. Yansımama ters ters baktım, şu anda olduğum çirkin canavarı bile tanıyamıyordum. Saçlarım kazınmış, yara izleri ve dövmeleler cildimin her santimini kaplamıştı. Sağ yanağımda, sol yanağımda, başımda ve dudağımda birer yara izi vardı; sağ yanağımdaki yara izi şakağımdan göğsüme kadar uzanıyordu ve çocukken Sahibemin yüzüne tükürdüğümde oluşmuştu. Bir Wraith'in beni yere yatırıp sustalısını bana saplamasıyla oluşan yara izi.

gözümünden kıl payı kaçarak etimi delip geçti, hepsi bana onun malı olduğumu öğretmek içindi. Böylece lanet bir kabus gibi görünecektim. Böylece ondan başka hiçbir kadın beni istemeyecekti.

Vücudum aşırı kaslıydı, bunun nedeni yıllar boyunca A tipi uyuşturucu kullanmamdı. Ve bundan nefret ediyordum. Ama tasma, boynumdaki o lanet tasma hayatımı kontrol ediyordu. Wraithler'deki herkese benim Hanımefendi'nin köpeği, onu kızdıran herkesten intikamını almak için kontrol ettiği evcil hayvanı olduğumun açık bir işaretiydi. Efendi'nin, Hanımefendi'nin kardeşinin, onu kendisinden ve işletmelerinden uzak tutmak için sahiplenmesine izin verdiği evcil hayvan.

O sürtük bir zehirdi. Bir gün yok edeceğim bir zehir.

Odanın ortasında ne kadar durduğumdan emin değildim ama damarlarımda daha fazla öfke akmayacağından emin olduğumda omzumun üzerinden televizyon ekranındaki küçük Gürcü'ye baktım.

Gözlerim kısıldı. Kostava hakkında bir şeyler biliyordu. Zihnim hızlandı ve başım yana eğildi. Tüm ailesinin öldüğünü, katledildiğini söylemişti ama çığlıklarını, ağlayışlarını düşündüğümde, kardeşlerinden bahsederken sesinde bir titreme sezdim.

Ailesinin öldüğünden hiç şüphem **y o k t u** . Ama benim küçük *kotyonok* gerçekte *kimin* öldüğü konusunda yalan söylüyordu.

İleri doğru adım attım, odaya tekrar girmeye hazırdım. Bunu yaparken vücudum durdu. Kalbim çarpmaya başladı ve midem düştü.

Farkına vardım. Artık küçük Gürcü'nün canını yakmak istemiyordum; onun içinde olmak istiyordum. Onu uçurumun kenarına götürürken inlemesini duymak istiyordum. Saçlarını kavrarken sikimi emmesini istiyordum. O kahverengi gözleriyle bana bakmasını ve nefretle dolu gözlerini görmemeyi istiyordum.

Küçük elini tekrar göğsümde hissetmek istedim.

Başımı sallayarak yeniden odaklanmaya çalıştım ama tek görebildiğim onun koyu renk gözleri ve pembe dudaklarıydı.

Birden kız kardeşimin bir hayvan gibi becerildiği görüntüsü aklıma geldi. Sıcak kanım hızla soğudu.

Odaklanmaya devam et, dedim kendime. Buradan bilgi al suka, cesedinden kurtul ve Kostava'yı öldür.

Bu düşünceyi tekrar tekrar kafamdan geçirdikten sonra odanın kapısını açtım ve dar koridorda ilerleyerek içime işleyen kadınla yüz yüze geldim.

Yüzlerce cinayet işledim ve beni ilk etkileyen o oldu.

Gözleri hemen benimkilere dikildi. Birbirimize bakarken dakikalarca hiçbir şey konuşmadık. Kız kardeşimle ilgili tüm düşünceler kafamdan uçup gitti ve yerini küçük *kotyonok aldı*.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak ona yaklaştım ve başını ellerimin arasına aldım. Yanakları kızarmıştı ama gözlerimiz buluştu. Göz göze geldiğimizde midemde bir kez daha o tuhaf his belirdi.

Benim güzel olduğumu düşünüyordu. Yalan söylemedi.

Dişi dudaklarını yaladı ve "Su" diye fısıldadı.

Hanımfendi bana kurbanların isteklerini onlara karşı kullanmayı öğretmişti. Ama Kotyonok'un güzel yüzü çaresizlik içinde bana bakarken ona bir içki getirmekten başka bir şey istemiyordum.

Başını omzuma, göğsünü göğsüme yaslayarak bileklerindeki kelepçelere uzandım ve her birinin kilidini açtım. Kotyonok'un gevşek kolları vücudunun yanına düştü. Eğildim, kollarımdan biri şimdi onun sıkışmış beline sarılmıştı, ayaklarını serbest bıraktım, ağır zincir yana doğru sallanıyordu, kelepçeler şimdi yerde yatıyordu.

Onu kollarıma aldığımda vücuduma garip bir sıcaklık hissi girdi. Sıcak nefesi boynuma doğru üflüyordu ve elimi kaldırdığımda kendimi onun uzun siyah saçlarında gezdirirken buldum. Sıcak teninin benimkine sürtünme hissi göğsümde alçak bir hırıltı oluşmasına neden oldu. Bir sahiplenme dalgası kök saldı.

Yere eğilerek bir şişe su aldım ve sıvıyı içişini izledim. Dudakları ıslak ıslak parlıyordu ve boş şişeyi yere fırlattım.

Odanın arka tarafındaki çıplak duvara doğru ilerleyerek, yan tarafta asılı duran uzun kumaş parçasına doğru yürüdüm ve onu aşağı çektim. Duvarın içine yerleştirilmiş yatak hemen düştü, küçük şiltesi beyaz bir çarşafı kaplanmıştı. Yatağı yere itip yerine oturtuktan sonra kadını da yanıma alarak yere yığıldım. Sırtımı duvara dayayıp şiltenin üzerine oturana kadar geri geri gittiğimde başını kaldırdı.

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra usulca nefes alırken gözleri düştü. Bacakları ayırttı ve belime sarılmıştı; sıcaklığını hissetmek aletimin seğirmesine neden oldu.

Odaya ve üzerinde oturduğumuz yatağa göz kırparken onu hayranlıkla izledim. Dudaklarını yalayarak bana döndü ve bakışlarımla karşılaşmadan şöyle dedi. "Gerçek bir yataktayız."

Elim hâlâ saçlarındaydı. O konuşurken elim boynundan aşağıya, sonra da omzundan aşağıya indi. Kolunun ucuna ulaştığımda gözlerim sert meme uçlarına takıldı. Belini sıkıca kavrayarak hafif bedenini gövdemden yukarı doğru sürükledim, ta ki sert tomurcukları ağzımın önüne gelene kadar. Öne doğru eğilip dilimin ucunu kırmızı etin üzerinde gezdirirken kalçalarım yuvarlandı, taşaklarım ağrıyordu. Kadının nefesi kesildi ve sonra ağırlaştı. Meme ucunun etrafındaki et çarptı ve sertleşti. Alçak bir iniltiyle ağzımı tümseğin etrafına sardım ve meme ucunu yaladım.

Dondu kaldı ve yukarı baktığımda yüzünü buruşturdu. Memesini ağzımdan bırakarak geriye çekildim ve vücudunu inceledim. Onu izlediğimi gören dişi başını eğdi ve fısıldadı, "Ağrım var. Vücudum... garip hissediyor."

Bu nefes nefese ürkek itiraf kalbimin göğsümde kabardığını gösterdi. Acı çekiyordu. Saatlerce bağlı kaldıktan sonra vücudun nasıl hissettiğini kişisel deneyimlerimden biliyordum.

Farkına varmadan ellerim kollarına gitti ve ağrıyan kaslarına masaj yapmaya başladı. Acı dolu bir inilti çıkardığında dikkatim ne yaptığıma kaydı ve ellerimi geri çektim. İçimi bir öfke kapladı. Ona işkence etmem, Zaal Kostava hakkında bildiklerini anlatmasını sağlamam gerekiyordu. Onun yerine kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordum.

Sakinleşmeye çalışırken kollarım iki yanımda kilitlenmişti ki titreyen bir el yanağıma indi. Her yerim sustu ve başımı kaldırdığımda küçük Gürcü'nün elini gördüm. Gözleri parlıyordu, dudakları titriyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Bana bakışı, vücudunun yakınlığı beni tedirgin ediyordu. Sahibemden başka hiç kimse bana bu kadar yaklaşmamıştı. On iki yaşında esir alındığımdan beri Metres ve *Gvardii*'den başka kimseyi görmemiştim. Sahibem bana otuz yaşında olduğumu söylemişti. On sekiz yıldır Metres ve *Gvardii*'den başka kimseyi görmemiştim.

Kadın kucağıma oturdu, bacaklarını bana doladı. Çıplak, güzel ve lekesiz teni benimkine bastırıldığında hayatımda daha önce dokunduğum her şeyden daha iyi hissediyordum.

Ama yanağımdaki eli aklımı başımdan alıyordu. Dokunuşu, yüzüme yumuşak dokunuşu beni dizlerimin üzerine çöktürüyordu.

Yutkunurken boğazı hareket etti. Bekledim. Nefesimi tutarak konuşmasını bekledim. Dudaklarını bir kez daha yaladıktan sonra nihayet "Bu iyi geldi" dedi.

Midem altüst oldu, ateş parçaları bacaklarımdan aşağı indi. Yanımdaki elimi çözerek öne doğru uzattım ve boştaki kolunun üzerine koydum. Parmaklarım pazılarının etrafını sarıp derisine masaj yapmaya başladığında yüzümdeki parmaklar tenimi daha sıkı kavradı. Kadın derinden inledi. Gözleri başının içinde geriye yuvarlandı. Dudakları aralandı ve yüzüne yayılan rahatlama ifadesini izledim. Ağzından çıkan sesler üzerine kaslarını daha sert çalıştırdım. Küçük bedeni öne doğru eğildi ve eğilirken eli

Başımın arkasını kavrayana kadar ileri doğru okşadı. Diğer elimi de diğer kolunun üzerine koydum ve o kası da çalıştırdım. Dişinin gözleri dalgalanarak kapandı. Ağzından daha fazla ses çıktıkça, kalçalarım yuvarlanmaya başladı, sıcak amının tenime her saniye baskı yaparak ısladığını hissettim. Sikim zonklamaya başladı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Taşaklarımda oluşan basınçla savaşıarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Parmakları başıma saplandı. Ağzından bir inilti daha çıkınca kollarını kavradım ve onu döndürdüm. Dişi korku içinde kaskatı kesildi ama onu aletimin üzerine yerleştirdim, sert etim kışının çatlağı arasından kayarak ıslaklığıyla kaplanmak üzere öne doğru kaydı.

Kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim. Vücudu gevşediğinde bacaklarını tekmeleyerek açtım, bacaklarım bükülerek her iki yanından kavradı. Vücudumu onunkine bastırıldığımı hissedince durakladım; derin nefes alarak sustu.

Gözlerimi kapadım, bana karşı ne kadar iyi hissettiğiyle savaşımaya çalıştım, ama kıcı kayarken ve horozum boyunca sürüklenirken hareket etmeyeceğimi, hareket *edemeyeceğimi* biliyordum. Onu istiyordum, Gürcü olsun ya da olmasın, vücuduma yaslanmasını. Buna ihtiyacım vardı. Aletimin ıslaklığında kaymasını istiyordum ve uzuvlarına masaj yaparken derin ve güçlü inlemelerini hissetmek istiyordum.

Dişi iç çekerek hareketsiz kalmama neden oldu ama sonra bana yaslandı, başı omzuma düşecek şekilde eğildi. Her parçam donmuştu. Bu kadar yakinken nefes alışını hissedebiliyordum. Bu kadar yakinken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Bu kadar yakinken, onun tatlı teninin kokusunu alabiliyordum. Kendimi durduramayıp saçlarını bir omzumun üzerinden ittim ve hızla atan nabzını yaladım; tadı mükemmeldi.

Kadın önümde kaydı, kıcı sert sikime sürtünüyordu. Göğsümde bir gümbürtü oluştu. Damarlarımda ısı oluşurken gözlerim doldu.

Ellerimi kollarına koydum ve açlıktan ölmek üzere olan uzuvlarına kanı geri getirmek için kasları üzerinde daireler

çizmeye başladım. Onun

Vücudu benimkine daha da gömüldü. Ellerim vücudunu keşfetti, kollarında aşağı yukarı gezindi, ta ki beline gelene kadar. Durmadım. Ellerim göğüslerine gelene kadar karnının üzerinde, gövdesinde etini yoğurmaya devam ettim.

Kotyonok'un sırtı yükseldiğinde kalçalarım yuvarlandı. Amcığı sikimin üzerinde kayıyordu ve bu his karşısında inledim. Gürcü'nün nefesi kesilinceye ve zorlanana kadar göğüslerini daha sert avuçladım.

Ayaklarını benimkilerin yanına, yatağa yerleştirdi ve gözleri kapalı bir şekilde kalçalarını biraz daha döndürdü. İnlememe engel olamayarak dişlerimi boynunun kıvrımlarına geçirdim ve ısırarak tatlı tenini ağzıma aldım.

Vücudunu daha fazla hissetme ihtiyacıyla ellerimi memelerinden indirip kalçalarına doğru götürdüm. Ellerim dış kaslarına yayıldı ve masaj yaptı. Yüzünü boynuma çevirdi, sıcak nefesi yüzümü yıkıyordu. Yüzünün bana bu kadar yakın olmasından dolayı sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Bir an için yüzümü onun yüzüne çevirmeyi düşündüm. Ama kendimi durdurdum. Kollarımdaki kurbana bu kadarını vermekten kendimi alıkoydum.

O benim hitime açılan bir kapıydı. Asla daha fazlası olamayacağını biliyordum. Bu sözleri düşünürken karnım sıkıştı. Ellerim onun ipeksi tenini keşfederken, içimdeki derin bir ihtiyaç ona sahip olmamı ve onu kendime almamı istiyordu.

Hiç kendime ait bir şeyim olmamıştı. Kız kardeşim bile artık benim değildi, ben on iki yaşındayken kollarımdan koparılmıştı, bir daha asla kucağıma alamayacaktım.

Kollarımda kıvranan bu kadın soğuk ve ölü kalbime sıcaklık getiriyordu. Hem acı hem de zevk alırken gösterdiği güç ve cesaret, Gürcü kadınlarına duyduğum nefreti yok etti. Hanımefendi'ye hiç benzemiyordu. *Bu* Gürcü, o sadist fahişeye kıyasla savaşçı bir kraliçeydi.

Kotyonok aniden inledi. Ellerimin onun iç bacaklarına gittiğini fark ettim. Şimdi dokunuşumun nasıl olduğunun farkındaydım.

Tepki vermesini sağlayarak amına daha da yaklaştım, teninin sıcaklığı bana yolu gösteriyordu.

Parmağımı uzatarak klitorisinin üzerinde gezdirdim; şişmiş ve hazırды. Kabarık çıkıntıya dokunduğumda dişi ürperdi ve haykırdı. Daha önce yanlarda duran elleri ön kollarıma çarparak indi. Parmakları derimi derinden kavradı, tırnakları etimi parçaladı.

Vücudumda alevler yükseldi, yoğun bir sıcaklık, dayanılmaz bir ihtiyaç, onu almamı emrediyordu. Yalnızca hislerimin ve ihtiyacımın yönlendirmesiyle bacaklarını ayırdım ve sikimi amının dudaklarına doğru ittim, sıcak kremi beni sıcaklığıyla sardı. Kalçalarındaki tutuşu kullanarak, aletimin ucu şişmiş klitorisine sürtünene kadar ilerledim.

Kollarımda inledi, başı omzuma yaslanmış bir o yana bir bu yana dönüyordu. Ama görüşüm bulanıklaştı ve ikimizin de bu şekilde boşalmasını sağlamak için tek bir kararlılık bedenimi ele geçirdi.

Aynen böyle.

Bacaklarını daha da ayırarak, kalçalarımда bir basınç oluşana kadar daha hızlı ve daha hızlı ittim. Kadının nefes alış veriş zorlaşıyor, teni dokunulduğunda haşlanıyordu. Karşı koyamayarak, yanağım alnına değene kadar başımı ona doğru çevirdim, teni nemliydi. Dudaklarımı yüzüne bastırdım. Başını geri çekti ve şok olmuş kahverengi gözlerini benimkilere dikti. Kilitlenmişim. Aletim ona daha sert bastırırken başka tarafa bakamıyordum.

Sonra dişinin gözleri dalgalandı. Vücudu hareketsizleşirken nefesi kesildi. Koyu kırmızı bir kızarıklık yanaklarını ve göğsünü kapladı. Boğazından yüksek sesli bir çığlık koptu. Kukusunun girişinin sıkıldığını ve sikimi aradığını hissettiğimде, bir sıcaklık dalgası beni esir aldı, ta ki ben salıverilmek için kükreyene kadar. Sahibemin komutları altında hiç gelmediğim kadar sert boşalırken gözlerimin arkasında ışık patladı. Bakışlarımı küçük Gürcü'nün bacaklarının arasından aşağıya çevirdiğimде, salgımın iç uyluklarını kapladığını gördüğümде nefes almak için savaştım. Bu manzaraya baktım ve baktım. Bedenimde bir sahiplenme dalgası dalgalandı.

Kıpırdamadan durdum, bir daha hareket edip edemeyeceğimden emin değildim ki bir elin sağ yanağımdaki uzun yara izini okşadığını hissettim. Başımı geriye attım. Bu keskin harekete rağmen kadının eli hiç hareket etmedi. Yutkundum ve parmağının tekrar hareket etmeye başlamasını, yüzümden aşağı inmesini, yara izinin yolunu takip ederek göğsümdeki son noktasına ulaşmasını izledim.

Yumuşamakta olan aletimin üzerine oturduğunda homurdanarak kalçalarındaki tutuşu gevşettim. Elini benimkiyle örtmek için uzandığında kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Küçük elini tutarak elimi kaldırıp göğsünün ortasına getirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla aşağı indi. İşaret parmağımı kontrol altına alıp omzunda durana kadar teninde gezdirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Dişi gözlerini kırptırdı ve bir kez daha kırptırdı, ta ki parmağımın pedini derisinin daha aşağısına bastırıp parmağımı sessizce daireler çizerek hareket ettirmeye başlayana kadar. Omzundaki yara izinin sert derisini hissettiğimi anladığımda nefes alışverişim durdu. Derin bir nefes verdim ve o da parmağımı diğer omzuna doğru hareket ettirerek aynı işlemi tekrarladı.

Konuşmak ister gibi beni izledi ama ağzı kapalı kaldı, dudakları kıpırdamadı. Sonunda, birleşen ellerimizi kalçasında olduğunu bildiğim üçüncü yara izine doğru götürdü.

Bu kez, parmağım derinin üzerinde gezinirken, "İkimizin de yara izleri var," diye fısıldadı.

Sesindeki anlayış karşısında tüylerim diken diken oldu. Benimle konuşmuştu. Benimle konuşmamıştı, benim aracılığım ile konuşmamıştı ya da bana emretmemişti. Benimle *konusmuştu*. Sanki konuşmaya değer biriymişim gibi.

İnsanmışım gibi. Katil bir canavar değil.

Cevabımı bekledi, teni kızarmış kırmızıdan yavaş yavaş zeytin tonuna dönüyordu. Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

Üst dudağında bir gülümseme titreşimi belirdi ve göğsümde sıkıca sarılmış olan bobin gevşemeye başladı.

Gözlerini kaçırarak uzun siyah kirpiklerinin arasından bana baktı ve "İkimiz de hasarlıyız" dedi. Burun deliklerim alevlendi

"Bence sen ve ben o kadar da farklı değiliz." diye eklediğinde nabzım hızlandı.

O bu sözleri söylerken dudaklarım aralandı ve ağızımdan bir nefes kaçtı. Parmağı tekrar hareket etti, yara izini takip ediyordu ki aniden kimlik dövmemin üzerinden geçmek için dolambaçlı bir yola saptı.

Her sayıyı takip ederken siyah kaşları birbirine yaklaştı. "4" rakamının sonuna ulaştığında yüzünde hüznle bana baktı. Sonra "Adın ne?" diye sordu. Ama bu sefer Gürcüce konuşmamıştı. Onun yerine mükemmel bir Rusça konuşmuştu.

Benimle anadilim olan Rusça konuşurken kafamda sorular dönüp duruyordu. Hanımefendi ve *Gvardii* artık benimle hiç anadilimde konuşmuyorlardı. Kız kardeşim olmadan, kendi dilimde konuşabileceğim başka kimse yoktu.

Kotyonok Gürcü olmasına rağmen benimle benim dilimde ve sanki beni bir insan olarak görüyormuş gibi konuştu.

Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kırmızı dudakları birbirine dolandı ve boynundaki nabzın hızla attığını gördüm. Çok gergindi. Sessiz ve hareketsiz kaldığımda, hala Rusça olarak, "Nerelisin, seni bu numaradan mı arıyorlar?" diye sordu.

Dişlerimin birbirine çarpma sesinin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum ama kendimi başımı sallarken buldum. Kadının gözleri hüznle doldu ve "Bir, dokuz, dört" diye fısıldadı.

Numaram Rusça okunurken içimden bir şey koptu. İleri atılarak kadının kollarını kavradım ve sırtı şilteye çarpana ve vücudum onunkinin üzerinde durana kadar onu çevirdim. Bileklerini tutana kadar kavrayışımı değiştirdim, kollarını başının üzerine çektim ve beline sarıldım.

Yüzüm onunkinin sadece bir santim yukarısına kadar alçaldı. "*Pozhaluysta,*" diye fısıldadı, Rusça "lütfen" diye yalvardı.

Boğazımda düğümlenen korkuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve tısladım: "Beni bir daha asla o numaradan arama *Georgian*

kaltak."

Gözleri büyüdü, sonra suyla doldu ve "Özür dilerim. Bilmiyordum. I-" Bileklerini sıkıca kavradım ama "Adın ne?" diye sordu. Lütfen, bana adını söyle?"

Alnım alnına değene kadar yaklaşarak, "Seninki ne, küçük *kotyonok*? Ve yalan söyleme. Yalanlarından bıktım artık."

Yutkunarak ağzını açtı, sonra omuzları çökmüş bir halde, "Zoya," diye fısıldadı. Benim adım Zoya."

Yalanını anlamak için başparmaklarımla bileğinin nabzına bastırdım. Ama nabzı hiç değişmedi; bana doğruyu söylüyordu. Bileklerindeki ellerimi gevşeterek geri çektim ve "Doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordum.

Yüzü solgunlaştı, "Evet" diye fısıldadı.

"Neden?" Tersledim. Bu küçük *kotyonokun*, günlerdir bu soruya direnen bu küçük savaşçının neden bu kadar rahatça soruyu sorduğuna dair kaslarım gerildi.

Nefes alarak elini gevşek tutuşumdan geçirdi ve titreyen elini sağ yanağıma koydu. Başparmağı yara izlerimin üzerinde nazikçe gezindi. "Beni aldığımda, beni bu cehenneme getirdiğinde, senin bir canavar olduğuna inandım" dedi. Gözlerini indirdi ama korkusunu göz kırparak uzaklaştırdı ve bir kez daha yara izlerimin üzerindeki başparmağına baktı. "Beni incittiğinde, bana sorular sorduğunda, beni kırma zaferini sana vermek istemedim. Ama şimdi..." diye devam etti.

"Ama şimdi ne olacak?" Zorladım, sesim sert ve alçaktı.

Teni bir kez daha kızaran kadın başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve ekledi: "Ama şimdi görüyorum ki sen de tıpkı benim gibisin." Parmaklarını gözlerimin altında gezdirdi, sonra bırakıp boynumdaki yakanın üzerinde gezdirdi ve "Acı çekiyorsun. Hayatın sana ait değildi, hâlâ da *değil*." Üzüntüyle iç çekti. "Tıpkı benimki gibi."

Altımdaki ufak tefek ama çelik gibi bir kalbi olan bu askere bakarken vücudum buz gibi bir ürpertiyle doldu. Kaldırırken

Başını kaldırdı, alnını benimkine bastırdı ve şöyle dedi: "Biz farklıyız. Ben zayıfım, sen güçlü. Ben Gürcü, sen Rus, ama kırık kalplerimiz yorgun ve yaşlı. Ruhlarımız kırık olmasa da düşük. Ama ruhlarımız acılarla sınanmış ve katılmış olsa da dirençli." Dudakları kıpırdadı ve ekledi, "Onlar aynı."

Başı tekrar yatağa düştü. "İşte bu yüzden sana gerçeği söylüyorum. Bu yüzden sana gerçek adımları veriyorum."

Dişi, sıcak bir battaniye gibi kalbimin etrafını sardı. Kalbim, benim yerimde olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğine dair umutla, gerçeküstü bir hisle çarpıyordu. Kaybı ve kederi biliyordu.

O da yaralı bir ruh taşıyordu.

Elimi kaldırdım ve kendimi onun bedenine doğru daha da alçalttım. Çıplak bedenim onunkiyle buluştuğunda inledim. Elimin tersini yanağında gezdirdim ve "*Zoya*" diye mırıldandım.

Zoya'nın yanakları kızardı ve gülümsedi. Elim tutarak, "Adını öğrenebilir miyim?" diye sordu. Sen... sen adını biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. On iki yaşımdan beri bana adım sorulmamıştı. Ama hatırlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum; uyuşturucular her şeyi bulanıklaştırırsa bile zihnim asla unutmuyordu. Yıllar boyunca Hanımefendi'nin hapishanelerine girip çıkan pek çok adam görmüştüm. Ama onlar Hanımefendi'nin bizi almaya zorladığı uyuşturucunun kurbanı olurken, ben varlığımın her zerresiyle onunla savaşıyordum. Rol yaptım. Rolümü oynadım ama anılarımı sakladım. Adım kalbimde kilitliydi.

"Valentin," diye itiraf ederken buldum kendimi kısıp bir sesle. "Ben Valentin'im." Dilimi ağzımın içinde yuvarladım, bu isim dudaklarımda çok yabancıydı.

Zoya, "*Valentin*," diye fısıldadı, sesi içimdeki öfkeye bir merhem gibi geldi ve istesem de istemesem de kendimi kontrol etmeyi başaramadım.

İki saniye içinde dudaklarımı onunkilere yapıştırmıştım. Bu benim ilk öpücüğümdü.

11

ZOYA

İşe yarıyordu. Ona ulaşıyordum. İstediğim şey plana göre gidiyordu. Ya da öyleydi, ta ki onun ne kadar kırıldığını duyana kadar tüm planlarım altüst oldu.

Bana dokunmasına izin vermiştim. Her isteğine boyun eğmiştim. Prangalardan sarkarken, bana istediği şekilde sahip olmasına izin vermeye karar verdim. Onun kararlılığını zayıflatmak için.

Kararlılığımın da bu derece zayıflayacağını tahmin etmemiştim.

Kendimi onun dokunuşunun kölesi olarak bulmuştum, inliyor ve bedenimden çıkardığı zevke teslim oluyordum.

Odadan döndüğünde, içinde farklı bir şeyler vardı.

Yenilmiş gibi görünüyordu. Gururlu iriliği Omuzları düşük ve çöküktü.

Benim için geri döndüğünde, kelepçelerimi çözdüğünde, beni duvardan söktüğü gerçek bir yatağa getirdiğinde ve sonra beni kollarına aldığı anda, gözleri yeni bir hal almıştı -şefkatli.

Bunun başka bir numara olup olmadığını merak ederken başım ağrıyordu ama içimden bir ses bunun gerçek olduğunu söylüyordu. Onun yüksek duvarını aşmıştım.

Nazik ama sertti. Kendini benimkiyle birlikte zevke getirdiğinde, bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Hava statik elektrikle dolmuştu ve onun dokunuşunda yeni bir şey vardı -şefkat ve keşif- kızgın kanımı sakinleştirmiş ve yatıştırmıştı.

Valentin. Adı Valentin'di. Bu kadar vahşi ve yaralı biri için ne kadar güzel bir isim. Bu kadar gaddar biri için. Yine de, hatta

Tehlikeli olsa da gerçek adımı açıklamak zorunda hissettim.

İçimde daha iyi bir adam olduğunu biliyordum. Mantıksız bir şekilde, gerçek adımı bilmesini istiyordum. Çünkü bir dahaki sefere beni zevke getirdiğinde, yumuşak dudaklarından dökülen şeyin benim adım olmasını istiyordum.

Ve sonra beni öptü.

Dudakları yumuşak ama sert bir şekilde benimkilere değiyordu. Sert göğü benimkini sıyırdığında kalbim bir top gibi ateşlendi, vücudumun her parçası yaşam ve hisle tutuştu.

Dudaklarımız ilk başta hareketsiz ve korkaktı, ama Valentin yavaşça dudaklarını ayırdı ve dudaklarımı okşamaya başladı. Dudaklarımda onun koyu baharat kokusunu tadarken inledim. İnlememden cesaret alan iri elleri saçlarımı kavradı ve beni ona daha da yaklaştırdı. Valentin durakladı, sıcak nefesi ağzımı doldurdu, ellerim başının arkasına geçene ve dudaklarımız birleşene kadar. Dudaklarını keşfederken ağzı sıcacıktı, sonra beni şaşırtarak dili dudaklarımın arasına girdi, benimkiyle buluştu ve hemen düelloya başladı.

Valentin inledi, gürleyen göğü göğüslerimin ağrımına neden oldu. Dudaklarım şişip yumuşayana kadar ağzımı öptü ve öptü.

Dilini geri çeken Valentin öpüşmeyi kesti, mavi gözleri bir kez daha parladı. Dudakları benimkiler kadar kızarmış bir halde üzerimde duruyordu. Elim ensesinden ayrıldı ve ağzıma götürdüm. Parmak ucumu aşırı hassas dudaklarımın üzerinde gezdirdim, sonra Valentin'inkinin aynısını yaptım.

"İlk öpücüğümü çaldın," diye fısıldadığımda nefes alış veriş i ağır ve gergin bir şekilde beni izliyordu. Midemde bir sürü duygu uçuşuyordu. Kayıp ve acı, zevk ve şehvetle savaşıyordu.

Ne hissedeceğimi bilemiyordum, mutluluk mu yoksa ihanet mi hissedeceğimi bilemiyordum, ta ki Valentin parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip kısık bir sesle, "Ve sen de benimkileri çaldın," diyene kadar.

Bu basit itiraf karşısında gözlerim büyüdü. Valentin daha da yaklaştı, burnu yanağımdan aşağıya, enleme doğru ilerledi. Gözlerim, onun baskın bedeninin benimkinin üzerine baskı yaptığını hissedince kapanmak için çırpındı. Sonra fısıldadı: "On sekiz yıl kendime ait olmadan yaşadım. Hiçbir seçeneğim, özgür iradem yoktu. İşkence ettim ve karşılığında işkence gördüm. Acı verdim ve bana acı çektirildi." Durakladı, sonra ekledi, "Becerildim ve ayakta zor durana kadar sevişmeye zorlandım. Ama ne bir öpücük verdim ne de bana bir öpücük verildi."

Nedenini bilmiyordum, belki de sert sesindeki hüzünlü ritim, ama gözlerim yaşlarla doldu. Hiçbiri dökülmedi ama boğazım tılandı ve göğsümde bir sızı hissettim. Valentin derin bir iç çekerek başını kaldırdı ve "Daha önce seçim yapmakta hiç özgür olmadım" diye itiraf etti. Durakladı; sonra yanaklarının elmaları kızararak ekledi: "Ama ilk öpücüğümü seninle paylaşmayı seçtim."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Söyleyeceğim hiçbir sözün onun itirafıyla boy ölçüşemeyeceğinden emindim. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. Önce gergin ve sert vücudu teması reddetti, ama Valentin'in kocaman vücudu bir iç çekişle benimkine yaslandı, kolları beni içine almak için başımın üzerine kalktı.

Düşmanımı -işkencecimi- kollarımda tutarken gözlerimin tavandan sarkan, yatağın tam üzerindeki makaraya kaymasına izin verdim. Vücudu çok büyük, teni ve tavırları çok sertti ama yine de kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum.

Bu adamı bir canavar, ağır yaralı ve acımasız biri olarak düşünmüştüm. Onun cehennemden gelen kötü ve duygusuz bir işkenceci olduğunu düşünmüştüm. Zihnim büyükanneimin anlattığı bir hikâyeye, Tiflis'teki evimizin arkasındaki ormanda yaşayan halk hikâyesi canavarına geri dönerken gözlerim sımsıkı kapandı. O kadar büyük ve vahşi bir canavardı ki, çocuklara bir kez yakalandıklarında asla kaçamayacakları söylenirdi. Evimde oturduğumu hatırlıyorum.

Bana masalı anlatırken ve canavarın neden insanlara zarar vermek istediğini sorarken büyükannemin dizinin dibindeydim.

"Çünkü o bir canavar," dedi büyükannem. "Sadece insanlara zarar vermeyi seviyor. Hiçbir mantığı ya da nedeni yok."

"Ama neden?" Ben sordum.

"Neden ne?" Büyükanne şaşkınlıkla cevap verdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir nedeni olmalı. Hiç kimse, en büyük ve en korkunç canavarlar bile, eğlence olsun diye insanlara zarar vermez. Onu bu kadar kızdıracak bir şey olmuş olmalı."

Büyükanne gülümseyerek başını salladı ve başıma bir öpücük kondurdu. "Çok fazla düşünüyorsun, aşkım."

"Hayır," diye karşı çıktım. "O da yaralanmış olmalı." Gözlerim büyüdü. "Önce insanlar mı incitti onu? Farklı olduğu için mi onu sevmediler? Belki de bu yüzden bu kadar kızgındır. Belki de önce biri onu incitmiştir ve o sadece sevilme istiyordur."

Büyükanne bana baktı ve beni göğsüne bastırarak, "Düşünce tarzını seviyorum aşkım, ama bazen kötü olan insanlar sadece kötüdür," dedi.

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadım büyükannemin omzuna, "canavarlar da sadece sevgi arıyor. Bunu içten içe biliyorum...."

"Kotyonok, neden ağlıyorsun?" Valentin'in sesi beni hafızamdan çekti. Yüzü bulanıklaştığında gözümü kırptım. Bir başparmağım yanaklarımı sildi ve o zaman ağladığımı fark ettim. Ellerimle gözlerimi sildiğimde Valentin'in bana baktığını gördüm. Başımı kaldırıp bu Rus canavara -yara izine, dövmelerine, metal yakasına- baktığımda hafızam geri geldi ve midem bulandı.

Ona ne olmuştu da bu hale gelmişti? Tiflis'teki canavar gibi o da incinmiş ve hiç sevilmemiş miydi?

"Nereden geliyorsun?" Kendimi sorarken buldum, anlama arayışım kendimi korumanın önüne geçmişti.

Valentin'in gözleri kısıldı ve elim kalkıp metal tasmanın üzerinde gezinirken dondu kaldı. Gözlerim tasmanın yan tarafındaki dikişe, tasmayı yerinde tutan küçük kilide odaklandı.

"Cehennem," diye fısıldadı Valentin neredeyse duyulmayacak şekilde, "kötülüğün Wraith'leri tarafından tutuluyor."

Sesine sinen acıyla ciğerlerim daraldı, sözleri anlayamayacağım kadar şifreliydi. Elimi yüzüne koyarak, bakışları üzerime düşene kadar başını eğdim. Yutkunarak, "Seni daha önce görmediğime şaşırdım," dedim. Valentin'in alnında çizgiler belirdi ve yüzünde şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Başını kendime doğru çekerek, "Seni daha önce görmediğime şaşırdım, çünkü ben de bir süredir cehennemde yaşıyorum," diye sözümü bitirdim.

Valentin'in yüzü gerginliğini kaybetti ve "Zoya," diye fısıldadığında kalbim kabardı. Ağzıma en tatlı öpücüklerini kondurdu. Onun dudaklarında benim adım cennet gibi geliyordu. Kulağa tamamen ilahi geliyordu.

Valentin bedenimin üzerinde kaydı, kalın kalçaları bacaklarımı ayırdı. Yüzündeki kararlı ifade karşısında kalbim bir davul korusu gibi çarpıyordu.

Bir sonraki adımın ne olacağından şüphelendiğim için vücudumu bir sıcaklık kapladı. Valentin ağzını benimkine doğru yaklaştırdığı anda, sessiz odada bir tıslama sesi yankılandı.

Saniyeler içinde Valentin'in boynundaki damarlar öyle sıkıştı ki, kopacaklarından korktum. Vücudu dondu, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Sonra boynundaki tasmayı gördüm.

"Hayır," diye bağırdı Valentin. Kendini bedenimden fırlattı. İri elleriyle boynunun yanlarını sıkıca kavrayarak ayağa fırladığında damarlarımda korku salkımları oluştu. Tasmadan bir tıslama sesi daha geldi, kulaklarıma uğursuz gelen bir sestti bu. Valentin'in parmakları tasmayla mücadele etti ama parmak uçları başarısız oldu.

Valentin'in boynu metalin sıkılığından şişerken, yatağın tepesinde büzülmüş bir halde duvara yaslanarak izledim.

boynunu sıkıyordu. Vücudum titriyordu. Sonra büyük bir gürültüyle Valentin'in başı geriye düştü ve kaslı vücudu kasıldı, damarları ve kasları sınırlarına kadar gerildi.

Vücudu sarsıldı. Boyu sertleşip gövdesine çarptığında yutkundum. Ellerini yumruk yaptı; sonra hızlı ve acılı bir nefes vererek başını eğdi.

O irileşmiş, neredeyse siyah gözler bana dikildiğinde vücudumu korku kapladı. Korku içinde yatağa kıvrıldım.

Uyuşturucu etkisini göstermişti. İşkenceci geri dönmüştü. Valentin ne kadar acımasız bir katil değilmiş gibi davranmaya çalışsa da, onun bu versiyonu, siyah gözlü adam, beni kaçıran iblisin ta kendisiydi.

Ve o tasmaydı. Onu bu şey olmaya zorlayan şey o tasmadaki bir şeydi, bu ... şey.

Sonra yaklaştı. Önümde belirdi ve elinin eklemlerini kırdı. Yaklaştığında "Hayır," diye yalvardım. Durdu. Kalbim ona ulaşmış olma ihtimalimden dolayı hızla çarpıyordu.

Daha ileri doğru sürünerek, "Valentin? Valentin? Beni duyabiliyor musun?" Başını yana eğdi. Göğsümde boşuna bir umut yeşerdi.

Sonra yukarı baktı. Neye baktığını takip ettiğimde vücudumdaki tüm kan çekildi. Makara. Yatağın üstündeki tavana sabitlenmiş makara.

Aniden öne doğru hamle yaparak beni yatağa çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Saniyeler içinde yukarıdan gelen makara aşağı inmeye başladı. Adam yanımdaydı, elinde ip vardı.

Vücudum titredi, dudağım titredi ama *bu* adamın umurunda değildi. Öne doğru uzandı ve bacağımın bileğini kavradı. Nefes alış verişi ağırdı, ter derisini kaplamıştı. Tasma vücuduna her ne enjekte ediyorsa, derisinin şişmesine ve nemlenmesine neden oluyordu.

Beni oturur pozisyona çekerek eliyle dizlerimi ayırdı. Her iki bileğimden tutarak kollarımı arkaya doğru çekti. Bu doğal olmayan hareket karşısında acı içinde çığlık attım.

ama ıg lıklarımı duymazdan geldi. İpi göğsümün etrafına, göğüslerimin hemen üstüne sardı. Sonra, ip göğsümün etrafındayken, bileklerimi bağladı ve makaraya taktı. Yerinde olup olmadığını kontrol etmek için kollarımı çekti. Ağzımdan bir ıg lık çıkmasını engellemek için dilimi ısırdım.

Hareket edemiyordum. Sıkı mı tım.

Bu canavar daha sonra ipi uyluklarımın etrafına sardı ve yatağın her iki yanındaki iki direğe bağladı. Sonra ayak bileklerime geldi. Onları da duvardaki bir direğe bağladı.

Hareket etmeye çalıştım ama güçlükle irkildim.

Önüme geçti ve yatağın üzerine diz çökerek eliyle yanaklarımı sertçe kavradı. Başımı ona doğru çevirerek, "Zaal Kostava senin için kim?" diye bağırdı.

 l  gözlerine bakarak kendimi elikle tirdim. Bu artık Valentin değildi. Bu şeyle pazarlık yapılamazdı. Yenilemezdi. Son deneyimlerimden Valentin'in bu versiyonunun bir, en fazla iki saat ortalıkta dola tığını biliyordum.

Onun gazabına katlanmak zorunda kalacaktım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve "Bu isimde birini tanımıyorum" dedim.

Vücudunun benimkine yaklaştığını hissettiğimde, parmaklarının göğüslerimi avuladığını hissettim. Bir ya da iki saatin çabuk geçmesi için dua ettim. Valentin'in kontrol altında olduğu her neyse onunla sava ması için dua ettim.

Nefes almak için savaşırken di lerim gıcırdadı. Elleri her yerde geziniyordu. Dokunu u sert ve naho tu.

Bu dokunu ta zevk yoktu; niyeti zevk almak değildi.

Ağzımdan boğuk bir inilti çıktı ve burnu boynumun kenarında gezinirken göğsümden bir tane daha koptu. Sonra canavar önümde diz çöktü. Di leri derimin üzerinde, göğsümün üzerinden göğüslerime doğru ilerlediğinde hıçkırıklara boğuldum. Yüksek sesle ağladığımda başını kaldırdı. Elini uzatıp saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. Kendimi geri çektiğimde saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti. Onun

Yüzü bana yaklaştı, yüzümden bir santim uzakta duruyordu. "Zaal Kostava kim?" diye sordu.

Ben konuşmadım ve o da başımı öne eğdi.

"Zaal Kostava kim?" diye tekrar sordu canavar. Konuşmayı reddederek gözlerimi kapattım. Sonra onun önümde durduğunu hissettim. "Gözlerini aç!" diye sertçe emretti. Dediğini yaptım. Önümdeki sert vücudunu, yüzümden sadece birkaç santim ötedeki erkekliğini gördüm. Tüm mücadelemi kaybettim.

Canavar boyunu avuçlamaya başladı ve her vuruşta kendini bana daha da yaklaştırdı. Ağzımın hizasına geldiğinde gözlerimi kırptırarak yukarı baktım ve yüzündeki kararlı ifade karşısında neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Büyümüş gözleri loş ışıkta parlıyordu ve başımın arkasını kavramak için uzandı.

"Lütfen Valentin," dedim yüksek sesle, onu kontrol eden her neyse onu kırmaya çalışarak. "Savaş onunla. Bunu bana yapma. Bana zarar verme. Artık beni incitmek istemiyorsun."

Erkekliğinin üzerindeki eli durdu ve başı yana düşerek beni izlemeye başladı. Kararmış gözleri merakla beni inceliyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Valentin?" Tekrar denedim. "Savaş onunla. Benim için... Zoya için."

Canavarın tüm vücudu aniden hareketsizleşti ve bakışlarında bir tanıma parıltısı yakaladığımı sandım. Ama bir adım öne çıkıp saçlarımı avuçlarının arasına aldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve gözlerimi kapadım. Ağzımı isteğim dışında alırken yüzünü görmek istemiyordum.

Sonra, kulakları sağır eden ani bir kükremeye canavar başımı geriye attı ve ellerini bıraktı.

Gözlerimi açıp başımı salladım, gözlerimdeki suyu temizlemeye çalışıyordum ki onun tökezleyerek geri döndüğünü gördüm. Başını tutuşunu izlerken kalbim öfkeyle çarpıyordu. Dudaklarından acı dolu inilti ve hırıltılar yayıldı; sonra elleri yakasına gitti.

Parmakları gevşeyen metalin altına inip çekmeye başladığında içimde umut yükseldi. Canavarın yüzü kızardı, ta ki tüm vücudu kurtulma çabasıyla sarsılana kadar.

kendini yakasından kurtardı. Ama daha yakasını koparmaya kalkışır kalkışmaz başını tekrar kavradı, kafatasının yan tarafına yumruğunu vurduğunda acısı açıkça görülüyordu.

Yere düştü ve bir sonraki adımda ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlıkla bekledim. Sonunda başını kaldırdığında parlak mavi gözler görebilmek için dua ettim. Ama o kadar şanslı değildim. Canavar başını kaldırdığında gözbebekleri hâlâ doluydu ve kristal mavisini irislerine doğru kanıyordu. Ellerini yumruk yaparak kendini yerden kaldırdı ve yaklaştı.

Yüzündeki saf nefret ifadesi karşısında yutkundum ve eli kayıp üstümdeki ipe çarptığında haykırdım. Eli daha sonra karnıma indi ve bacaklarımın arasına doğru ilerledi.

"Hayır," diye fısıldadım.

Canavarın parmakları kasık kıllarımın tepesinde gezindi ve tısladı, "İsim."

Garipti, çünkü dehşete kapılmış olsam da Valentin'in sesi ile canavarın arasındaki farkı fark ettim. Canavarınki daha soğuktu, tınısında duygu yoktu. Buna karşılık Valentin'in sesinde ince notalar değişiyor, ton ruh halindeki değişimi, duygularını, pişmanlığını ifade ediyordu.

Bu düşünceler aklımdan geçer geçmez canavar parmaklarını kıvrımlarıma yaklaştırdı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve bundan sonra yapacağı şeyin bir an önce bitmesi için dua ettim. Sonra aniden canavarın eli bana yaklaşmadan önce durdu. Gözlerim şak diye açıldı. Korkudan nefesim kesilirken nefes almak için savaştım. Dikkatim sadece canavarın üzerindeydi, bir kez daha başını kavrayıp yere düştü.

Vücudu sarsıldı. Boğazından acı dolu inilti yükseldi. Vücudundan ter boşandı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, elleri boynundaki tasmaya doğru kalktı. Elleri boynunu saran metal halkayı çekip durdu, ta ki kollarındaki tüm kaslar bu çabayla titreyene dek.

Başını kaldırına kadar nefes nefese kaldı. Kristal mavisi gözleri bana doğru bakıyordu. Kalbim rahatlayarak çarptı ve sesimi bulmayı başararak, "Valentin" diye mırıldandım.

Valentin başını salladı. Sonra odaklanmamış gözlerini benimkilere dikti. Beni içine çektiğini gördüm. Beni bağlı görünce yüzünün buruştuğunu gördüm. Bu şekilde bağlandığımda nasıl göründüğümü hayal ettiğimde irkildim.

Valentin'in ağzından ani bir kükreme çıktı ve ayağa fırladı. Yakasını bıraktı ve odanın kenarındaki sandığa doğru yürüdü. Nefesimi tuttum ve canavarın kontrolü yeniden ele geçirmemiş olması için dua ettim. Valentin tekrar ayağa kalktığında elinde bir bıçak tutuyordu. Yaklaştığında midem bulandı, ama gözlerinin hâlâ kristal mavisi olduğunu gördüğümde kalbim rahatladı.

Valentin bana doğru attığı her adımda irkildi. Metal tasmanın altında kan oluştuğunu görebiliyordum. Altındaki derinin yırtılmış olduğunu fark ettiğimde korku beni ele geçirdi.

"Valentin," diye fısıldadım, sadece bir metre uzağımdayken. Valentin'in çenesi gerildi ve kolunu yukarı kaldırarak üzerimdeki ipi kesti. Beni tutsak eden ip bedenimi sarsarken haykırdım, acı tenimi beyazlattı. Ama Valentin ipi kesmeye devam etti; son bir vuruşla ipi kesene ve ben yatağa düşene kadar kesti. Bağlarımdan kurtulmaya duyduğum umutsuz ihtiyaçtan güç bularak, ipi göğsümden ve kollarımdan çözdüm ve kaslarımı dolduran kanın acısıyla dudaklarımı ısırdım.

Yatağın üzerine bırakılmış bıçağı görünce ileri uzandım ve titreyen kollarımla ayak bileklerimdeki ipi kestim. İp ikiye ayrılır ayrılmaz bacaklarımı tekmeledim.

Yatağın kenarına doğru eğilerek yere kustum. Hissettiğim korku yüzünden sersemlemiş hissederek yan döndüm. Kafamı kaldırdığımda Valentin'i gördüm, sırtını yakındaki duvara yaslamıştı. Mavi gözleri periliydi ve bana bakarken kolları titriyordu.

Zoya, diye bağırды, artık berraklaşan gözlerinde utanç parlıyordu. Konuşmaya çalıştım, konuşmak istedim ama iri vücudu

Salla. Dudaklarının incelmesini ve ellerinin yakasına doğru kalkmasını izledim. Garipti ama Valentin metal yakayı çekiştirmeye başlayıp koparmak için elinden geleni yaparken, gözleri göğüslerime odaklanmıştı. Neye baktığını anlayamadan aşağı bakmayı başardım, ancak tenimin kırmızı diş izleriyle kaplı olduğunu gördüm.

Valentin'den hüsrana dolu bir inilti geldi. Yakasını çekiştirdi, her denemesinde bacakları zayıflıyordu. Kısıtlayıcı metalin altından kan sıçramaya başladı. Yaka derisinden santim santim acı verici bir şekilde sıyrılırken, içine yerleştirilmiş iğneleri görebiliyordum.

Valentin'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, metal tasmanın boynundan yarıya kadar sarktığını görünce kendimi yatağın kenarına gitmeye zorladım. Durmasına ihtiyacım vardı. Tasmayı çıkarma çabası yüzünden yüzü kıpkırmızıydı ve gözlerinin akında kılcal damarlar patlıyor, parlak beyazın yerini kırmızı alıyordu.

Durması için bağlamak üzere ağzımı açmıştım ki, son bir feryatla metal tasma gümbürtüyle yere düştü. Yerdeki metal tasmaya baktım, cihazın iç bandı şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeydi. Kenarlarda eşit aralıklarla yerleştirilmiş onlarca iğne duruyordu. Yanlarında içi sıvı dolu küçük plastik topaklar vardı. Yarı boştu ama yarı hâlâ doluydu.

Valentin'in tasmayı çıkardığını fark ettiğimde rahat bir nefes aldım. Kafamı kaldırdığımda Valentin duvara yaslanmış, elleriyle boynundaki deriyi tutuyordu. Yüzü solmuştu, ama morarmış bedenimi yataktan itmeme neden olan şey göğsünden akan kandı.

Çılgınca hareketlerle sendeleyerek Valentin'in yığıldığı yere gittim. Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, donuk gözleri benimkileri buldu. Konuşmak için ağzını oynattı ama ben başımı salladım.

"Hayır," diye fısıldadım, "Konuşmaya çalışma."

Uzanarak elini çektim ve serbest kaldığında sertçe yutkundum. Boynunun etrafındaki iğne delikleri fena halde kanıyordu. Metal tasmanın olduğu yerden derisine lehimlenmiş kalın kırmızı bir yara izi görünüyordu. O tasmayı yıllardır takıyor olması gerektiğini biliyordum, Tanrı bilir ne kadar zamandır. Valentin konuşmak için ağzını açtı.

"Hayır," diye sertçe ittim.

Belirgin bir öfkeyle gözlerini kapatarak zayıf elini kaldırdı ve duvardaki bir yeri işaret etti. İlk başta ne gördüğünü anlayamadım. Daha yakından incelediğimde bir kapının dış hatlarını gördüm. Ayağa kalkarak yavaşça kapıya doğru ilerledim ve şeklin üzerine bastım. Kapı tıkırdayarak açıldı. İçeride küçük bir banyo vardı. Buraya geldiğimden beri kullanmama izin verdiği banyo olduğunu fark ettiğimde başımı salladım. İşkenceyi arttırmak için tuvaleti kullanmadan önce her zaman gözlerimi bağlardı. Bu yüzden beni oraya götürmediği sürece tuvalet ihtiyacımı nerede giderebileceğimi bilmiyordum.

Gözlerim duşu, tuvaleti, lavaboyu taramıştı ki odanın sonundaki küçük dolap kapısına takıldı. Ona doğru yürüdüm, banyo aynasında yansımamı görünce irkildim. Kapıyı açtığımda havlular üst üste yığılmıştı. Hidrojen peroksit şişeleri ve tanımadığım başka ilaçlar da oradaydı.

Birkaç havlu ve peroksit aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde banyodan çıktım. Odaya girer girmez Valentin'in gözlerinin çoktan beni izlediğini, geniş ve iri göğsünün kanla dolduğunu gördüm.

Hemen yere uzanıp bir havlu aldım ve yumuşak kumaşı boynuna bastırarak mümkün olduğunca çok kanı emmeye çalıştım. Valentin irkilmedi bile; onun yerine göğüslerime baktı, burun delikleri genişledi ve dudakları inceldi.

"Ben iyiyim," dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu. Hiçbir şey söylemedi. Zaten şu anda konuşabildiğine de ikna olmamıştım.

Havluyu çıkarıp peroksit şişesini aldım ve elimi yanağına bastırdım. Bana baktığında, "Bu acıtacak ama boynundaki delikleri kapatmamız gerekiyor. Kanı durdurmamız gerek." Valentin'in cansız gözleri, peroksiti kesiğinin üzerine ve boynunun etrafına döktüğümde bile hiç kıpırdamadı.

Nasıl bir his olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. Delikleri temiz bir havluyla tekrar kapattım. Yüzündeki kırık ifadeyi görmek için kalbim de bedenim kadar yaralı bir şekilde yaklaştım.

Valentin yol boyunca beni izledi ama gözlerinin kapandığını görebiliyordum. Dehşet ve korku ağrıyan kemiklerimi doldurdu. Yüzüne dokunarak, "Gitti, Valentin. Boynundaki tasmayı çıkarmışsın."

Yüzündeki siyah kirli sakal, altındaki solgun tenle tam bir tezat oluşturuyordu. Dudakları kıpırdadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra da hayalet bir gülümsemeye dönüştü. Vahşice yaralanmış ve acımasız yüzündeki o gülümsemeyi gördüğümde ruhumu garip bir his kapladı, ama Valentin'in gözleri kapanıp vücudu korkutucu bir şekilde hareketsizleştğinde bu his hızla kayboldu.

12

VALENTIN

"Bizi nereye götürüyorlar?"

Bindirildiğimiz kamyon hareket etmeye başlayıp bizi son iki yıldır evimiz olan yetimhaneden uzaklaştırırken Inessa'ya daha sıkı sarıldım.

"Bilmiyorum, dorogaya moya."

Gözlerimi kırıştırdım, kamyonun karanlığında bir şeyler görmeye çalıştım ama hiçbir şey seçemedim. Gece Hayaletleri'nin seçtiği diğer çocukların çığlıklarını duyabiliyordum. Çıtırtılarını ve hızlı nefes alışlarını duyabiliyordum.

Gözlerimi kapattım, küçük kız kardeşimi kendime doğru çektim, saçlarını okşadım. Onu ileri geri salladım, küçük bedeni titremeyi bırakıp göğsüme yaslandığında iç geçirdim.

Kıp ırdamadan durmaya çalıştım; yavaş ve sabit nefesler almaya çalıştım. Ama gerçek şu ki, dehşete kapılmıştım. Siyahlar giymiş kadın, Wraith'lere bizi kamyonu götürmelerini emretmişti. Kapı açıldığında kamyonun arkası küçük kafeslerle doluydu.

Yüzümdeki kan çekildi. Bir Wraith tarafından tutulan Inessa'ya baktım. Adam kız kardeşimi arkadan fırlatmak üzereyken, kız kardeşim ellerini uzatarak benim için çığlık atmaya başladı.

Dirseğimi beni tutan Wraith'e çarptığımda eli boynumu bıraktı ve kız kardeşimin peşinden minibüse tırmandım. Wraith beni koşarken görünce döndü ve silahını doğrulttu. Bu beni durdurmadı. Devam ettim, Wraith'in emniyeti kaldırdığını gördüm, o sırada bir çatlama sesi

minibüsün duvarına çarptı ve kadın "Dur!" diye emretti. Kız kardeşimi tutan Wraith kadının emriyle dondu kaldı. Topuklar arkamdaki zemine vurdu ve bir şey boynumdan geçip uzun, dağınık siyah saçlarıma girdi.

"İlginç bir tepki, sence de öyle değil mi?" dedi kadın kız kardeşimi tutan muhafıza.

Kadın, gardiyanın hâlâ havada duran silahına doğru bir kırbaç vurduğunda birden saçlarımda neyin dolaştığını gördüm. Silah yere düştü. Inessa haykırdı ve başını Wraith'in omzuna yasladı. Kız kardeşimin o piçin kollarında küçücük kaldığını gördüğümde ellerim iki yanımda kenetlendi ve dişlerimi sıktım.

Kadın daha sonra bana döndü ve kırbacın ucunu yüzümde gezdirdi. Koyu renk gözleri parlıyordu ve eğilip kırbacın ucunu çenemin altında kullanarak başımı yukarı kaldırmaya zorladı. "İlginç biri olacaksın, bunu söyleyebilirim." Sesi bir bıçak kadar keskindi ve beni izlerken tüylerim diken diken oldu.

Sessizce bana baktı ama gözlerim omzunun üzerinden Inessa'yı kontrol etmek için kaydı. Inessa'nın mavi gözleri beni izliyordu, alt dudağı titriyordu. Onu bu kadar üzgün görünce midem bulandı. Onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordum.

Kadın bakışlarımı takip etti; sonra başını bana doğru çevirdiğinde kırbacını yanağımda şaklattı. Yüzümde kabarcıklı bir acı hissederken sendeleyerek geri çekildim. Elimini yanağıma götürdüm ve geri çektiğimde avucumda kan vardı.

Kadına baktım, damarlarımda öfke birikiyordu. Öfke dolu gözlerim onunkilerle buluştuğunda gözleri parladı ve ince dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. Erkek Wraith'e dönmeden emretti, "Onları aynı kafese koyun! Son bir tur fark yaratmayacak." Erkek kafese doğru yürüyüp kız kardeşimi içine koyarken omuzlarım rahatlayarak çöktü. Kafesin içinde küçücük kalan Inessa'ya bakarken kalbim sıkıştı.

metal kafes. Koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve mavi gözleri o kadar büyüktü ki neredeyse gerçek dışı görünüyorlardı.

Muhafız parmaklarını şıklattı ve ben ileri atıldım ama kadın kolumu kavrayarak beni durdurmadan önce değil. Ağzı kulağıma değene kadar eğilirken uzun parmakları pazularıma saplandı. Tekrar ürperdim, ruhumdaki bir şey beni geri çekilmem için uyarıyordu.

"Gözlerindeki öfkeyi görüyorum, küçük çocuk," dedi kadın soğukkanlılıkla. Ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm ve ekledi, "Güzel. Sakla onu. Onu besle. Planladığım şey için gerekli olacak..." -omzunun üzerinden kız kardeşime baktı, sonra bitirmek için geri döndü- "sen ve oradaki küçük meleğin için."

Tartışmak istedim, yüzüne vurmak istedim ama bedenim olduğu yerde donup kalmıştı. Dişi kolumu birkaç saniye bırakmadı, ta ki beni kafese doğru itene kadar. Tökezledim ama Inessa ile birlikte kafese koştum. Kafese girer girmez, Inessa kucağıma tırmandı. Kollarını boynuma doladı ve fısıldadı, "Korkuyorum, Valentin. O kadın beni korkutuyor."

"Sus," diye yatıştırdım ve ona sarıldım. "Sana zarar vermeyecek."

Inessa nefes verdi ve fısıldadı, "Büyük Kardeş Söz mü?" Gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Büyük Kardeş Promise."

"O zaman güvende olacağım," dedi usulca.

Kafamı kaldırdığımda diğer çocukların da diğer kafeslere doldurulduğunu duydum. Ama tam o sırada bizim kafesin önünde duran kadının karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde vücudum hareketsiz kaldı. Az önce Inessa'ya söz verdiğim her şeyi duyduğunu anladığımda midem dehşete kapıldı.

Tutamayacağımı bildiğim ama onurlandırmak için öleceğim bir söz.

Günler ve günler geçiyor gibiydi, kamyon sidik ve bok kokuyordu. Wraithler bize ekmek ve su attılar ama asla

Bize temiz hava ya da temiz kıyafet vermek için durdular. Ve bir kez bile durup tuvaleti kullanmamıza izin vermediler. Bunun yerine kendimizi kirlettik. Bok içinde oturmak ve uyumak zorunda kaldık.

Bir gün kadar sonra kokuyu almayı bırakmıştım.

Kamyon aniden durdu. Dışarıdan alçak sesler geliyordu ama ağlama ve korku sesleri kamyonun arkasını tıkamıştı.

Kamyon kasasının dönen kapısındaki kilitler tıkırdadı ve saniyeler içinde kapı açıldı, kör edici ışık karanlığın yerini aldı. Işık gözlerimi yakarken irkildim. Inessa'yı acıdan korumak için kollarıma sardım.

Tamamen siyah giyinmiş erkek Wraithler kamyonun arkasına doğru akın etti, ellerindeki metal coplar çelik kafeslere çarptı. Günler süren acı dolu sessizlikten sonra gürültü sağır ediciydi.

Bir gölge kafesimize ulaştı ve kilidi kırdı. Burnumu Inessa'nın saçlarına sokarak emrettim, "Bana tutun, dorogaya moya! Seni güvende tutacağım."

Küçük başını salladığını hissettim ve tam erkek Wraith kafese tekrar vurup "Çık dışarı!" diye emrederken kafesten sürünerek çıktım.

Ayağa kalktığım anda bacaklarım güçsüzdü. Kız kardeşimi tutmak için mücadele ettim. Sıkıca tutundum, dışarıya yaklaştıkça kalbimin hızı artıyordu. Soğuk bir duvara çarptığımızda nefesim beyaz puflara dönüştü. Dışarıyı buz gibiydi; kar her yeri kaplamıştı.

Merdivenlerden indim, ancak Wraith beni sıranın sonuna doğru yönlendirdi. Sırada yürürken ortalık sessizdi. Çocukların yüzlerine baktım, bazılarını yataktanemden ya da kantinden tanıyordum.

Sıradaki çocukların hepsinin erkek olduğunu görünce kaşlarım aşağı indi. Diğer tarafta bir kıpırtı gözüme çarptı. Başımı çevirdiğimde tam karşımda benim bulunduğum sıraya benzer bir sıra duruyordu. Tek fark, hepsinin kız olmasıydı.

Wraithlerin bizi ayırdığının gördüğümde göğsümden bir nefes boşluğu çıktı. Vücudum gerildi ve midemin bulandığını hissettim.

Küçük Inessa'mın benden alındığını düşündüm. Ona sıkıca sarıldım ve tek başına kalacağı, onu koruyacak bir ben olmayacağım düşüncesiyle gözyaşlarına hâkim olamadım.

Nefesinin sıcaklığı boynumdan aşağı süzülüyordu. Sıranın sonundaki yerimi aldım. Önümdeki uzun sıraya baktım, hepsi ağlıyordu ya da ölümcül bir şekilde hareketsizdi, hepsi hala geceliklerini giyiyordu, tıpkı Inessa'm gibi.

Sonra duydum. Yerdeki topukların sesini duydum ve O olduğunu anladım. Ayakların görünüşünü gördüğümde gözlerimi hiç kaldırmadan yere odaklandım. Inessa vücudumun donduğunu hissetmiş olmalı ki boynuma doğru inledi. Korkumu hissedebiliyordu.

Bir kırbacın tanıdık ucu çenemin altına indi ve başımı kaldırdı. Gözlerim dışı Wraith'in zalim gözleriyle buluştu. Baktı ve baktı, ta ki kırbacı Inessa'nın sırtından aşağı inene kadar. Kardeşim bu hisle sıçradı ama boynumdaki tutuşu sıkılaştı.

Sonra, her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Kadın parmaklarını şıklattı ve bir Wraith yaklaştırmaya başladı. Durduğumuz yere geldiğinde uzandı ve ellerini Inessa'nın beline doladı. Inessa çığlık attı ama ben onu sıkıca tuttum. Tutunmak için mücadele ettim ama kadının kırbacı sırtıma inerken Inessa kollarımdan kaydı. Wraithler onu götürürken güzel yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla dolmuştu. Peşinden koşmak için ileri atıldım ama yere tekmelendim ve kollarımı ve bacaklarımı hissedemeyecek hale gelene kadar vücudumda kırbaçlandım.

Başım dönüyor, acı kafatasıma çarpıyordu. Gözlerim soğuktan yanıyordu ama Inessa'yı aramak için zorla açtım. Kızların geniş bir kemerden geçirilerek götürüldüğünü gördüğümde sessiz bir çığlık attım. Peşinden koşmak için kendimi zorlamaya çalıştım ama bir darbe daha geldi ve beni karla kaplı zemine yapıştırdı. Bulanık gözlerle kızların gözden kayboluşunu izledim. Ama son anda, en sondaki kız döndü, siyah saçları parlak şafakta parlıyordu

Başında bir hale gibi görünüyordu. Onun Inessa olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Gözlerimi temizledim ve elimi uzattım. Tam kemerin içinden kaybolurken, elini küçük bir dalga şeklinde kaldırdı.

Veda ediyordu.

Acı beni ele geçirdi, içimi yaktı. Başarısızlık duygusu beni sarıp sarmaladı ve yere kıvrıldım. Karda çitirdayarak hareket eden ayakların sesi kulaklarıma çarptı ama hareket etmedim.

Bir çift siyah bot göründü ve kadının "Kaldırın onu!" diye emrettiğini duydum.

Biri kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Başım eğikti, yenilmiştim; sonra o lanet kırbaç çenemi kaldırdı. Kadın başını salladı, sonra çenesini arkadan bir Wraith'e doğru salladı ve beni diğer çocuklarla birlikte sıraya itti.

Aynı kemerden geçerek devasa bir alan görünene kadar yürüdük. Metal kuleler ve jiletli tellerle kaplı çitler göz alabildiğine uzanıyordu. Ama hiç bina yoktu. Aniden durana kadar buranın bir askeri üs olup olmadığını merak ettim. Sıra tekrar hareket etmeye başladı ama öndeki çocukların nereye yürüdüğünü göremiyordum. Night Wraith muhafızları her iki yanımızı sarmıştı ve benim yürüme sıram geldiğinde gözlerim bir tarlanın içinde aşağıya inen bir dizi merdivene takıldı.

Götürüldüğümüz yer yer altındaydı.

Merdivenlerden inerken ayaklarım ağırlaşmıştı. Büyük bir odaya gelene kadar labirent gibi koridorlarda yürüdük. Wraith muhafızları anlayabilmemiz için Rusça "Oturun!" diye emretti. Arkamdaki muhafız beni bir sandalyeye itti. Arkamda bir adam belirdi. Bir uğultu duyuldu; sonra kafama bir ustura indirildi, dağınık siyah saçlarım etrafımdaki zemine döküldü.

Birkaç dakika içinde kafam tıraş edilmişti. Beni koruyan Wraith beni ayağa kaldırdı. Beni diğer çocukların arkasına itti. Sıra yavaşladı. Ön tarafa geldiğimde

masanın arkasında siyah eşofman dağtan bir adam vardı.

Pantolonum bana verildiğinde sıra durdu ve Wraith önümüzde yürüdü. "Soyunun, eski giysilerinizi yerde bırakın ve yeni pantolonlarınızı giyin."

Emredileni yaptık ve hepimiz siyah eşofmanları giyip kafalarımızı tıraş ettikten sonra sıra tekrar hareket etmeye başladı. Göğsümde bir damlama hissederek aşağıya baktığımda, dışarıda yediğim kırbaçtan kalan kirpikleri ve kanı gördüm. Umurumda değildi. Inessa'mı almışlardı. Hiçbir şey hissetmeyecektim.

Karanlık koridorların derinliklerine doğru yürüdükçe yürüdük, ta ki uğultu ve ılgılık sesleri koridorlara yayılana kadar. Önümdeki çocuklar ayaklarının üzerinde sallanmaya başladılar, sırtlarından ter damlıyordu. Ve teker teker ılgılıkların olduğu odaya yaklaştık.

İçeri girme sırası bana geldiğinde, kapıda duran bir adam bana bir kağıt parçası uzattı. Yukarı baktığımda, sıra sıra yatan yataklar vardı. Çocuklar zorla yere yatırılıyor ve bir adam göğüslerine vızıldayan bir iğne batırıyordu. Yatakların arasından geçip en sondaki boş yatağa doğru yürürken göğüslerine numaralar dövmesi yapıldığını gördüm. Elimdeki kâğıdı hatırlayana kadar kaşlarımı çattım. Aşağıya baktığımda "194" rakamının bana baktığını gördüm. Arkamdan itildim ve boş yatağın yanındaki bir adam numaramı alıp yatağı işaret etti.

Yere uzandım ve adam saniyeler içinde vızıldayan iğneyi derime batırdı. Acıdan ağzım sıkıştı ve vücudum gerildi. Ama diğer çocuklar gibi bağırmadım. Bu Gürcülerin beni kırılırken görmelerine izin vermeyi reddettim.

Dayanılmazdı. Neredeyse dayanılmazdı. Ama hiç kıpırdamadım. Elinde iğne olan adam geri çekilip ıslak bir bezle göğsümü silene kadar kıpırdamadım. Islak bez sanki yüzlerce arı sokmuş gibi hissettirdi.

Yine de bir santim bile oynamadım.

Wraith muhafızı beni yataktan çekti ve koridorda yürüttü. Koridorun sonundaki odadan donuk gümbürtüler, ıglıklar ve bağırlar geliyordu. Derin bir nefes aldım, biraz sonra göreceklerime hazırlandım ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Hayatımda hiç görmediğim kadar büyük bir oda, her yaştan çocukla doluydu. Ve kavga ediyorlardı. Bazıları silahlıydı, bazıları silahsız. Gözlerim kocaman odada geziniyor, çocukların vuruşmalarını ve kan akıtmalarını izliyordum. Yutkundum. Geleceğime baktığımı biliyordum.

Öndeki Wraith muhafızları çocuklardan bazılarını bir çukura itti ve kollarını kavuşturarak etraflarında durdu. Bir muhafız elini kaldırdı ve "Dövüşün!" diye emretti.

Çocuklar ayakta durmuş, korku içinde Wraith muhafızlarına bakıyorlardı. Bir muhafız öne atıldı ve birinin yüzüne vurdu. Muhafız "Dövüşün!" diye tekrarlayınca çocuklar geri çekildi.

Yumruklar ve kollar aniden uçuşmaya başladı ve çocuklar kavga etti.

Kan dökülene kadar savaştılar.

Yanımdaki gardiyan beni solumdaki bir çukura itti. Kumlu zeminde tökezledim; sonra diğer çocuklar da benimle birlikte içeri itildi. Bir gardiyan bize doğru ilerlerken göz ucuyla beni izleyen kadını gördüm. Yanında bir adam vardı ve çukuru işaret ediyordu.

Wraith muhafızı elini kaldırdı. O elini kaldırdığında içimi bir öfke kapladı, kanım içimde dönen öfke yüzünden kaynadı. Muhafız "Dövüşün!" diye bağırdı ve bacaklarım en yakındaki çocuğa doğru hareket etti. Yumruklarım patladı; bacaklarım yoluma çıkan herkesi tekmeledi. Isırdım, pençeledim ve gardiyan beni geri çekene kadar devam ettim.

"Dur," diye tısladı kulağıma. Etrafıma baktığımda, dövdüğüm çocuklar yerde yatıyordu. Ama kadına bakarken içimdeki öfke hâlâ büyüyordu.

Hâlâ yürüyebilen çocuklar odadan çıkarıldı. Yerde yatanlar gardiyanlar tarafından sürüklenerek dışarı çıkarıldı. Beni tutan gardiyan beni yere yatırdığında kadın Gürcüce bir şeyler söyledi.

Birden gardiyan beni başka bir koridora götürmeye başladı. Bu Öncekinden daha sessizdi. Sonunda dışarı çıktı. İğimde, arka duvar boyunca kafeslerin olduğu daha küçük bir oda, ortada bir çukur ve karşı tarafta başka bir yere açıldığı belli olan bir kapı vardı.

Odanın arka tarafındaki kapı açıldı. Kadın ve birlikte durduğu adam içeri girdi. Arkalarından bir gardiyan iki çocuğu iterek odaya soktu. Çocuklara baktım. İkizdiler. Tenleri daha koyu renkliydi, uzun siyah saçları sırtlarından aşağı dökülüyordu. Birbirlerinin aynısıydılar ama birinin gözleri yeşil, diğerkinkiler kahverengiydi. Yeşil gözlü olan sanki hiçbir şeye bakmıyormuş gibi dümdüz ileriye bakarken, kahverengi gözlü olan tam karşımdan bana bakıyordu.

İkizler odanın diğer ucuna itildiler ve yanımdan geçerken göğüslerinin üzerindeki sayıları okudum: 362 ve 221. Ayrı kafeslere kapatılmışlardı ama yan yanaydılar.

Kahverengi gözlü olan 362 parmaklıklara yakın oturdu ve yeşil gözlü olan 221 ile konuşmaya çalıştı. Ancak 221, kardeşinin konuşmasını bile duymuyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Yutkundum ve bu sefer gerçek korku damarlarımda dolaştı. Gardiyan beni 362'nin yanındaki bir kafese itti. Kadın ve yanındaki adam odadan çıktılar ve üçümüzü yalnız bıraktılar.

Saatler ve saatler sessizlik içinde geçti, ta ki 362 yaklaşp bana Gürcüce bir şeyler sorana kadar. Ne dediğini anlamadım. Sonra gözleri vücudumda gezindi ve mükemmel bir Rusça ile "Yeni misin?" dedi.

Başımı salladım.

362 içini çekti ve "Adını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve "Adımı mı? Elbette hatırlıyorum."

362'nin başı arka duvara çarptı ve gözlerini kapattı. "Güzel; bunu kendine her gün hatırlat. Bunu beynine kazıyacaksın. Asla solmasına izin verme."

Kafam daha da karışmıştı. Konuşmak için ağzımı açmıştım ki, "Ben 362 yaşındayım. Bir adım yok, en azından şimdi yok. Hiçbir şey hatırlamıyorum." Gözleri açıldı ve başını kardeşine doğru çevirdi - hâlâ öne doğru bakıyordu, hiçbir şeye odaklanmamıştı. "O da bilmiyor."

"Neden?" diye sordum. İkizine bakarken 362'nin gözlerindeki acıyı görerek sordum. "Nasıl unuttun?"

362 tekrar bana döndü, alnı şaşkınlıkla çizgiliydi. "İlaçlar. Eğer bu odadaysanız, size uyuşturucu verilecektir. Bu yüzden ayrı tutuluyoruz." İçini çekti ve yumruklarını sıkarak, "Ve sana unutturacaklar. İlaçlar sana adını unutturacak. Aileni. Nereli olduğunu. Her şeyi. Eğer şanslıysan uyuşturucuya bir süre daha direnebilirsin; eğer değilsen..." Sustu ve tekrar kardeşine baktı. Mesajı aldım. Yoksa 221 gibi olurdun.

Oda aniden karanlığa gömüldü. Yere uzandım ve gözlerimi kapattım. Kız kardeşimin son dalgası zihnimi doldurdu. Kafeste bana söylediği sözleri düşününce midem bulandı. "Ağabey Söz mü?" Bizim olayımız. Keş annemiz öldüğünde ve o cehennem gibi grup evine gönderildiğimizde, Inessa'ya kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime dair bana söz verdimişti.

Ben de öyle yaptım. Çünkü eğer bana olan buysa, ona ne oluyordu?

Gözyaşlarım zemine damladı ve bedenimi içeri doğru kıvrırken 362'nin "Şu" dediğini duydum. Gerildim ve o devam etti, "Seni üzen her neyse, ona ya da ona odaklan. Kafadaki o kişiye tutun. Uğruna yaşayacağın bir şey varsa belki uyuşturucunun etkisi geçmez."

Gözlerimi silerek cevap verdim: "Sende işe yaramadı. Onda da işe yaramadı."

"Doğru," diye itiraf etti 362 sert bir sesle. "Ama biz ilktik. Bu ilaçların ne yapacağını bilmiyorduk." "Beni hatırlamıyor olabilir ama o benim kardeşim, benim kanımdan ve onu aklımdan çıkarmayacağım" dediğinde karanlığa doğru başımı salladım.

yapabildiğim kadar uzun süre. Sonra bir gün, buradan çıktığımda ve bu lanet uyuşturuculardan kurtulduğumda, onu tekrar bulacağım. Onu tekrar bulacağım ve bu kan çukurundaki herkesi öldüreceğim. En iyi arkadaşımı kalbimden sökmeye çalışan herkesi öldüreceğim."

Başka bir şey söylenmedi. Uyandığымda, kadınla birlikte bir odadaydım. Çukurdaki adam kadının yanındaydı. Elinde bir şırınga vardı. Hareket etmeye çalıştım ama ellerim ve ayaklarım yatağa bağlanmıştı.

Adam yaklaştıkça çekiştirdim de çekiştirdim. Sonra kadın elinde bir şeyle yanımda durdu. "Dur!" diye emretti ve küçük bir ekran uzattı. Geldiğimden beri göğsümde yokmuş gibi görünen kalp atışlarım yeniden atmaya başladı.

"Inessa," diye fısıldadım. Yeni atan kalbim şimdi paramparça olmuştu. Küçük kız kardeşim tıpkı benimki gibi bir hücrenin köşesine büzülmüştü. Odadaki diğer kızları izlerken mavi gözleri kocaman olmuştu. Ama ağlamadığını görünce göğsüm gururla ısındı.

Kadın ekranı çekti. "Hayır!" diye seslendim. Başını salladı, çirkin yüzü mutlulukla parlıyordu. "Onu tekrar görmeme izin ver!" diye bağırdım.

Gözleri kısıldı ve parmağıyla alnımı okşadı. "Onu tekrar görmek istiyorsan, 194, bunu hak etmen gerekecek."

Kaslarım gerildi. "Benim adım Valentin," diye karşılık verdim.

Bunun üzerine kadın şöyle dedi: "Hayır, burada, Kan Çukuru'nda 194. Senin adın yok, evlat." Daha yakına eğildi, güçlü parfümü burnumu yakıyordu.

"Burada bana Hanımefendi diyeceksin. Anladın mı 194?"

Yanımdaki adam iğneyi koluma batırdı. Damarlarımda yakıcı bir sıcaklık dolaşmaya başladı, zihnim yoğun bir sisle dolarken sırtım acıyla eğildi.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordum ama anılarımı korumak için savaştım. Rusya'dan Valentin Belrov olduğumu hatırlamak için savaştım. Kız kardeşimin adı Inessa'ydı ve

*Elime geçen ilk fırsatta.... Sahibe demeye zorlandığım Gürcü
sürtüğün boğazını kesecektim.*

13

VALENTIN

Göğsümde ıslak bir bez sürükleniyordu. Aklım bana numara dövmesini yapan adamla doldu. Uzanarak bileğini yakaladım ve kaba kuvvetimi kullanarak onu sırt üstü yatırdım. Boştaki elimi boğazına doladım ve ince boynunu sıktım.

Tatlı şeker kokusu burnuma dolduğunda kaşlarımı çattım ve tiz bir inilti kulaklarıma çarptığında gözlerimi kırıştıtararak açtım, resim yavaşça ortaya çıktı.

Altımda, siyah fayanslı bir zeminde siyah saçlı bir kadın vardı. İri kahverengi gözleri bana bakarken kocaman olmuştu. Küçük elleri bileğime dolanmış, beni inmeye zorluyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar kırıştırdım, zihnimdeki sisi dağıtmaya çalışıyordum. Gözlerimin önünden görüntüler geçti: kafeste yatıyordu, duvara bağlıydı, iplere sarılmıştı, bir yataktaydı, işkence görüyor ve canı yanıyordu.

Zoya, demişti. Benim adım Zoya.

Ellerimi serbest bırakarak, boynum acıyla zonklayarak, geri çekildim. Bacaklarım onun kalçalarının üzerindeydi. Zoya boynunun derisini ovuştururken öksürdü ve sıçradı.

Göğsümdeki ıslaklığı hâlâ hissederek duvara yaslandım. Elimi nemli tenimde gezdirdiğimde yanımda kanlı bir havlu gördüm. Gözlerimi sıkarak kapattım ve bulanıklığı dağıtmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda oda göründü. O cehenneme, Kan Çukuru'na geri dönmediğim için rahatlayarak sertçe nefes aldım.

Yanımda bir hareket görünce başımı yana çevirdim ve boynumdaki acıdan irkildim.

Zoya. Zoya benden uzaklaşıyor.

"Hayır," diye homurdandım, sesim ancak fısıltı halindeydi. Kelimeyi çıkarmaya çalışırken boğazım jilet gibi oldu.

Zoya durdu ve gözlerime dikkatle baktı. Yutkunarak, "Valentin?" diye sordu.

Adımı söylediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Konuşamıyordum, elimi göğsüme koydum ve ona evet demek için kısa bir süre gözlerimi kapattım.

Yüzünde rahatlama ifadesi belirdi ve yaklaştı. Yaklaştıkça uzun siyah saçlarının ıslak olduğunu ve teninin temizlendiğini fark ettim. Hâlâ çıplaktı. Zayıf vücuduna baktığımda, göğsünü kaplayan kırmızı diş izlerini ve el ve ayak bileklerindeki ip yanıklarını gördüğümde burun deliklerim alevlendi.

Bunları yaparkenki görüntülerim beynimden geçerken yutkundum. Kendimi onu bağlarken, ısırırken, sikimi ağzına zorla sokmak üzereyken gördüm.

Pişmanlık ve utanç kalbimi ateş gibi yaktı.

Yaptığım şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, hareket etmeye çalıştım. Ayağa kalkmak için mücadele ederken bir el çıplak göğsüme indi. Donup kaldım ve başımı kaldırdığımda Zoya bana bakıyordu. Nefesini içine çekti ve, "O canavardı, sen değil. Ve sen onu senden önce durdurdun..."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım. Zoya ayak bileklerinin üzerine oturdu ve sonra yerdeki kırık metal tasmayı işaret etti. Midem alt üst oldu. İçgüdüsel olarak boynuma uzandım ve ellerim çıplak boynuma değince tısladım.

Çıplak boynum. On iki yaşımdan beri boynum çıplak olmamıştı. Cevap almak için Zoya'ya döndüm. Sorumu bekliyordu,

"Onun üzerinizdeki kontrolüne karşı savaştınız. Onun etkisi altında ne yaptığını, ne yapmak üzere olduğunu gördün ve onu boynundan atmaya zorladın." Zoya öne doğru kaydı ve parmağını boynumun altında gezdirdi. "Kanamana ve bayılmana neden oldu. Sanırım saatlerdir uyuyordun." Islak bezi işaret etti. "Sen uyurken ben seni temizliyordum.

uyandın. Sanırım bir kabus görüyordun; huzursuzdun ve seslenmeye çalıştın."

O konuşurken ona baktım. Elini çekmek üzereyken bileğini kavradım ve parmağını göğsümde tuttum.

Teninde bir kızarıklık belirdi. Zeytin teninin kırmızıyla kızarmasını izlerken, dudaklarımın onunkilere değdiğini hatırladım. Yüzüme dokunuşunu hatırladım. Ona adımlı söylediğimde bana gülümsediğini hatırladım.

"Yorgun musun?" diye sordu usulca.

Evet demek için tekrar gözlerimi kapattım. Zoya yatağa doğru baktı ve "Yatakta uyumak için kalkabilir misin?" dedi.

Onunla birlikte yatağa girmek istediğim için kendimi bu zeminden kalkmaya zorladım. Avuçlarımı sert fayansın üzerine koyarak zemini ittim, ayağa kalktığımda ayaklarım sendeliyordu.

Zoya benim yanımda kaldı. Sanki konsantre oluyormuş gibi yüzü eğikti. Derin bir nefes eşliğinde kolunu belime doladı ve sonra beni yatağa doğru götürdü. Her adımda Zoya'nın kollarının belime dolanmasının verdiği tatlı duyguyla yüreğim kabarıyordu.

Yatağın kenarına geldiğimizde Zoya, "Uzan," diye talimat verdi.

Söylediğini yaparak sırtüstü yatana kadar şiltenin üzerine uzandım. Zoya yanımda durmuş, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Ben de yanımdaki yatağı okşadım. Zoya uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. Söylediğim gibi yaparak yatağın üzerine süründü. Yanıma kıvrıldı ve yan yattı. Ellerini yüzünün altına sokmuştu. Çok güzel görünüyordu. O kadar güzeldi ki elimi uzattım ve arkasını yanağında gezdirdim.

"Güzel," diye mırıldandım, yüzündeki şok dalgasını izliyordum. Çiğ boğazım acıyla yandı ama uyuşturmak için boştaki elimi boğazıma bastırdım ve "Hayatım boyunca... tüm... Gürcü orospu kadınlardan... nefret ettim" diye bitirdim. Boğazımı ıslatmak için yutkundum, sonra "Ama... senden... nefret edemem." diye çiziktirdim.

Zoya'nın gözleri daldı; sonra bana bir daha bakmadan yataktan kaydı. Küçük banyoda gözden kaybolunca kalbim sıkıştı ama elinde bir şişe suyla yeniden ortaya çıktı. Endişeyle yanıma doğru ilerledi. Yatağın üzerinde diz çökerek su şişesini dudaklarıma götürdü ve soğuk sıvının bir kısmını boğazımdan aşağı döktü. Şişe boşalana kadar bu işlemi tekrarladı; sonra, daha önce olduğu gibi, yanımdaki yatağa uzandı.

Boğazımı temizledim, yanma hissi çoktan sönmüştü.

Elim aramızdaki yatağın üzerinde duruyordu. Zoya'nın parmakları sertleşti ve bir iç çekişle küçük elini benimkinin üzerine koydu. Gözlerim onunkilere kaydı. Çok geçmeden Zoya'nın sıcaklığı benimkilere sızdı ve dudaklarını yaladı.

"Valentin," dedi eskiden hor gördüğüm ama artık tapmayı öğrendiğim o kalın Gürcü aksanıyla. "Sen kötü bir adam değilsin."

Kaşlarım aşağı çekildi. Ona yapmak üzere olduğum şeyin görüntüleri kafamdan geçti. Zoya sanki neler olduğunu sezmiş gibi elimi sıktı. Yumuşak bir sesle, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. Vücudundaki ip yanıklarına odaklandım.

"Bana bakın!" Zoya söyledi. Onun ağzından çıkan bu emri duyunca burun deliklerim alevlendi. Zoya'nın yüzü yumuşadı ve, "Lütfen," diye ekledi.

Bedenimi katı bir kadın sesine tepki vermemeye zorlayarak yatağa daha da gömüldüm ve Zoya'nın gözleriyle, emrettiği gibi değil, rica ettiği gibi karşılaştım.

Parmakları benimkilerin üzerinde gezinmeye başladı. "Bana ilk dokunduğunda beni dehşete düşürdün." Kıpırdamadan durdum, sadece dinliyordum. Zoya'nın yüzü soldu ve, "Beni bu odaya ilk getirdiğinde bana yaptıklarını" dedi -başını salladı- "en kötü kâbusumda bile hayal edemezdim. Elektrik şokları, sıcak ve soğuk, sonra bedenimi ve onun zevk merkezlerini bana karşı kullanma şeklin. Barbarcaydı, zalimliğin en kötüsüydü." Sesindeki incinmişlik karşısında çenem sıkıştı ama tepki vermedim. I

bu eylemleri gerçekleştirdim. Hanımım bana ne emrettiyse onu yaptım.

Zoya gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "İlk başta senin taş kalpli, bir *canavar* olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra boynundaki tasmanın vücuduna ne yaptığını fark ettim. Seni ne zaman etkisi altına aldığını biliyordum. Mavi gözlerin siyaha dönerdi, tamamen büyüdü. Gözlerinin mavi olduğu saatleri hâlâ açıklamıyordu ama yine de bana acı veriyordun. Ama sen kaymaya başladın ve ben de aradan sızan şefkatin kısa anlarını gördüm." Zoya'nın başı yana eğildi. "Ve beni tutsak etmiş olsan da, canımı yakmış olsan da, beni işkenceli bir zevk düzeyine getirmiş olsan da, bütün bunları *istediğin* için değil, *mecbur* olduğun için yaptığını anladım."

Dudaklarımı birbirine doladım; o his yine içimde patladı. Gözlerimi bu dişiye diktim. Benimle nasıl bu şekilde konuşabildiğini sorguladım. Ona yaptığım onca şeyden sonra beni nasıl umursayabilirdi?

"Daha önce de söylediğim gibi Valentin, birbirimizden farklı değiliz. Ve ister inanın ister inanmayın"-başını öne eğdi-"siz ve odanız hayatımda başıma gelen en korkunç şeyler değilsiniz. Gördüğünüz gibi, bence bu açıdan birbirimize benziyoruz." Eli benimkini sıktı ve ekledi, "Beni bulan ve yanlarına alan insanların iyi ve dürüst insanlar olması dışında. Beni korudular ve güvende tuttular." Zoya birleşen ellerimizi kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Dudakları elimin arkasına değdiğinde, bedenimi bir sıcaklık örtüsü kapladı.

"Seni bulan insanların sana acı ve kederden başka bir şey vermediğine inanıyorum. İnanıyorum ki bu hayatı yaşamaya zorlanmamış olsaydın, çok farklı bir adam olurdun. Katılıyor musun?" diye sordu, sorusu havada kalın ve ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Omuz silktim ve fısıldadım, "Bilmiyorum. Başkalarına acı ektirdim. Çocukluğumdan beri öldürdüm ve işkence ettim."

Zoya'nın yüzü düştü ve "İsteyerek mi?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım ve başımı hafifçe salladım. "Hayır," diye itiraf ettim, "zorlandım. Zorla."

Zoya'nın iç çektiğini duydum. Sıcak nefesini yüzümde hissettim. Cevabım beni elime kondurduğu bir öpücükle ödüllendirdi. Sanki aramızdaki görünmez bir bariyer yıkılmış gibi Zoya, vücudunun sıcaklığının benimkine sızdığını hissedebileceğim kadar yakınlaştı. Derin bir kızarıklık boynundan yukarı doğru akararak yanaklarını ve yüzünü doldurdu. O anda onun var olabilecek en güzel kadın olduğuna karar verdim. O, her zaman nefret etmeye yemin ettiğim düşman ırktan bir Gürcü'ydü. Ama o kızarıklık, kahverengi gözleri, şefkati ve yumuşak zarafetiyle tüm nefretim uçup gitti.

Zoya bacağını kaldırıp benimkinin üzerine koydu ve başı yanıma gelene kadar bana yaklaştı. "Gürcülerden hoşlanmadığını biliyorum Valentin, ama büyükannem bana Tiflis canavarının hikâyesini anlatırdı. Hiç duydun mu?" diye sordu. Gürcü aksanının Rusça sözcükleri akıcı bir şekilde sarması karşısında dudaklarım kıvrıldı.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Ailem öldürüldüğünde sadece beş yaşındaydım" diye açıklarken kahverengi gözleri kayboldu. Gözlerim omuzlarındaki ve kalçasındaki yara izlerine kaydı. Dikkatimin bunlara odaklandığını görünce yüzümü okşadı ve, "Benim de ölmem gereken gün," dedi. Zoya'nın öldüğünü düşününce midem bulandı. Ama devam ederken sözlerine yeniden odaklandım, "Sanırım o yaşlara ait başka anım yok. Sanırım bunun nedeni hepsini travma yüzünden kaybetmiş olmam. Bence korkunç bir olay ruhunuzu lekelediğinde, o olaydan önceki tüm hafif günler onun için daha parlak oluyor."

Zoya'nın gözleri bir an için donuklaştı ama dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştüğünde parladı. "Büyükannem bana hikâyeler anlatmayı çok severdi. Ben de onları dinlemeyi severdim. Bunu bildiği için bana sık sık hikâyeler anlatırdı. Ama bir tanesi vardı ki bana tekrar tekrar anlatırdı. Ne zaman anlatsa, ben hep bir kusur bulurdum."

Ailesinden bahsetmesini büyük bir mutlulukla dinledim. O anda onu her zaman dinleyebilirdim. Ailesini hatırladıkça sesi değişiyordu. Ben böyle bir şeye hiç sahip olmadım. Inessa'yla bile, hayatta kalmamız için hep mücadele ediyor, karnımızı doyurmak için çalışıyordum.

"Valentin?" Zoya itti. Tekrar şimdiki zamana döndüm. "İyi misin?" diye sordu. Yanağımı, yüzümün altına bıraktığı eline bastırdım. "Bana canavarı anlat."

Tekrar gülümsedi. "Efsaneye göre ağaçlar kadar uzun ve bir öküz kadar geniş olan canavar, Tiflis ormanının en derin yerlerinde yaşarmış. Yıllarca kasabadaki çocuklar tarafından görülmüş. Kendi başına huzur içinde yaşarmış ama çocukların hepsi onu görmek istermiş. Ama onu gördüklerinde gülüyor, dalga geçiyor ve çirkin diyorlardı. Onu sopalarla dürtüyor, taşlarla vuruyor ve uyanık kalması için çığlıklar atarak uyuduğu yerin önünden geçiyorlardı.

"Sonra bir gün her şey değişti. Canavar karşılık verdi. Canavar saklandığı yerde yaramaz çocukların koşarak geçmesini bekledi ve bekledi. Onlar saklandığı yerden geçerken, dışarı atladı ve onları yakalayıp evine geri getirdi. Evinde bir kazan varmış. Yakalanan çocuklar içine konur ve canlı canlı pişirilerek sıcak canavar yahnisine atılmış."

Boğazından bir kahkaha geldi ve anında kalbimi ele geçirdi. Başını salladı. Gözlerinde parlayan suyu görebiliyordum. "Yatak odam Tiflis ormanına bakıyordu. Geceleri ormanda canavarı arar dururdum. Elbette onu hiç görmedim ama çocukken bunu bilmiyordum. O benim saplantımdı. Gece gündüz onu düşünürdüm." Zoya'nın gözleri daldı ve, "Canavarı görmek istiyordum. Onunla konuşmak istedim. Ona neden böyle korkunç bir şey yaptığını sormak istedim. Birinin ona zarar verip vermediğini sormak ve neden bu kadar kızgın ve üzgün olduğunu öğrenmek için onunla konuşmak istedim. Ona iyi davranmaya çalışırsa, çocuklara zarar vermezse ve onları yemezse, o zaman insanların

onu sevebileceğini, arkadaş edinebileceğini düşündüm. Ona, diğerlerimiz gibi görünmese de, bazıları onu çirkin bulsa da, öyle olmadığını söylemek istedim. O sadece farklıydı. Ama tabii ki onu hiç görmedim."

Zoya başparmağıyla gözlerinin kenarlarını sildi ve tekrar güldü. "Gece gündüz canavarı aramak için bağırarak ormanın kenarını ararken ailem bana gülüyordu. Kardeşlerim sık sık ağaçların arkasına saklanır ve dışarı fırlar, beni çimenlerin üzerinde kovalarken çığlık atmama neden olurlardı." Zoya durakladı.

Zoya alnı benimkine değene kadar bana yaklaştı. Parmakları yüzümü mahveden yara izlerimin üzerinde gezindi. "Valentin, bana göre sen Tiblisi Ormanı'nın canavarısın. Zalimce şeyler yaptın. Ama sadece sana, boynundaki o tasmaya, yüzündeki yara izlerine bakarak bile, bunun nedeninin önce sana korkunç şeyler yapılmış olması olduğunu görebiliyordum. Birisi seni kontrolü altına almıştı; seni bu kadar zalimce davranmaya, canını yakmaya ve bir canavar olduğuna inanmaya itecek araçlara sahipti." Eli kalbimin üzerine bastırdı. "Burada gerçekte kim olduğunla çeliştiğine inanıyorum."

"Zoya," diye mırıldandım ve o da gülümsedi.

Yutkunarak elimi yanağına bastırdım ve fısıldadım, "Az önce ne kadar sıçtığıнын farkında mısın?"

Zoya dondu ve soldu. Başını sıkıca tuttum ve, "Sen gerçekten de Tiflislislislisin, günlerdir iddia ettiğin gibi Kazrati'den değilsin," dedim.

Zoya titrek bir nefes verdi. Yüzümdeki eli titremeye başladı. "Zaal Kostava Gürcistan'ın Tiflis kentinden. Ailesi öldürüldü; biri hariç tüm cesetler sayıldı." Uzaklaşmaya çalışırken başı irkildi ama onu iri ellerimle sabit tuttum. Derin bir nefes alarak, "Küçük bir kız hariç hepsi, Zoya adında küçük bir kız." diye mırıldandım.

Zoya'nın gözleri kapandı. Benim de gözlerim kapandı. O Zaal'ın kız kardeşiydi.

Hanımefendi tarafından öldürmem emredilen adam.

14

ZOYA

Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim. Burada yatarken, anlamaya başladığımı sandığım adamın pençesinde sıkışıp kalmışken, kalbim çok hızlı ve çok güçlü atıyordu.

Vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Kaslarıma güç aşılamaya çalışan kanımın buza dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Kristal mavisi gözler, bir şahinin avını izlemesi gibi beni izliyordu. Duygusal saflığım, mantığı bir kenara bırakışım ve ciddi bir şekilde yanlış yerleştirilmiş güvenim için kendimi azarladım.

Geri çekilmeye çalıştım ama Valentin'in tutuşu çok güçlüydü. *Lütfen*, demeye çalıştım ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmadı. Çok yanılmıştım. Sorun tasma değildi. Bu adam kalpsiz bir canavardı. Tasmanın içindeki her neyse, onun ruhunu yaralayan karanlığı daha da artırmıştı.

Mücadeleyi bıraktım ve olabildiğince hareketsiz yattım. Gözlerimi kapattım ve az önce ölüme mahkûm ettiğim kardeşim Zaal'ın mutlu yüzünü zihnimde canlandırımdım.

Nefes alışım kederle hızlandı, sonra canavar "Onun adı Inessa" dediğinde dünyam başıma yıkıldı. Nefesimi tuttum, aklım karışmıştı. Inessa kimdi? Ne demek istiyordu?

Sonra devam etti: "O benim kız kardeşim ama dört yaşından beri bu gerçeği, hatta kendi adını bile hatırlamıyor." Yavaş ve kontrollü bir nefes aldım, şok vücudumun her hücresini dolduruyordu. Çılgınca atan kalbim yavaşlamaya başlamıştı ki, bana sır verdiğini fark ettim. Bana kendinden bahsediyordu.

"Valentin," dedim usulca, ölüm sessizliğindeki odada neredeyse fısıltı gibi çıkan sesim bir çığlık gibiydi.

Valentin'in elleri sanki beni olabildiğince yakınlaştırmaya çalışıyormuş gibi başımın arkasına gitti. Yakınlığının onu rahatlatmasına izin verdim. Ama sakallı yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüğümde kalbim ikiye bölündü.

Tek söyleyebildiğim "Valentin," oldu. Yatağa düşen o tek gözyaşındaki keder karşısında yutkundum. "O şimdi nerede, senin Inessa'n?"

Valentin'in tutuşu sertleşti ama açıklamayı başardı: "Nasıl anlayacağınızı bile bilmiyorum. Hepimiz gibi o da esir tutuluyor. Ama adamların savaşı ya da daha kötüsü katil olarak eğitildiği yerde-"

"Senin gibi mi?" Diye sordum, soru düşünmeden dudaklarımdan döküldü.

Valentin'in gözleri acıyla kapandı ama başını salladı. "Evet. Benim gibi."

"Ama kız kardeşin?" Ben zorladım.

Valentin geri çekildi, elleri başımın arkasından kaydı. Yine de daha önce olduğu gibi elimi tuttu. Hayır, bu sefer değil. Gözlerini gördüğümde, daha önce bana gösterdiği hiçbir şeye benzemiyorlardı. Kırılganlık ve çaresizlik parlıyordu derinliklerinde ve mutlak bir yenilgi.

"Dişiler farklı bir yola sokuluyor. Onları cinsel olarak itaatkâr yapan bir serumla uyuşturuluyorlar. Eğer bir erkek onları bir hayvan gibi sikmezse, içten içe çıldırıyorlar."

Boğazımda safra birikti. "Kız kardeşin mi? Çocukken...?" Sorumun cevabını duymak istemediğim için sözümü yarıda kestim.

Valentin başını salladı. "Dört yaşında değil. Dört yaşındayken farklı bir itaat ilacı altında temizlik ve yemek yapmak üzere yetiştirilmeye başlandı. Bu onun kişiliğini, kim olduğuna dair her şeyi alıp götürdü. Sahibem bana her gece bir ekranda Inessa'yı gösterirdi, 152 sırtındaki dövmede yazdığı gibi - kadınların göğüslerine dövme yapmazlardı çünkü görünüşlerini bozardı. Sahibem biliyordu ki

Kan ukuru'ndan onsuz asla ayrılmayacağımı biliyordu. Kız kardeşimi geri almak için her şeyi yapacağımı da biliyordu, bu yüzden beni *Ubiytsa* olarak bizzat eğitti."

"Bir suikastçı," diye karşılık verdim.

Valentin başını salladı. "Hanımefendi beni yıllarca özel odasında tuttu." Odanın etrafını işaret etti, "Burası onun odasının bir kopyası. İşkenceyi daha acı verici hale getirmek için her şeyin nerede olduğunu bileyim diye, vuruşu bulmak ve yapmak için gittiğimiz her yerde burayı aynı tutuyor." Valentin'in yarasından dolayı solgun olan yüzü, "Sahibesi" hakkındaki düşüncelerin uyandırdığı öfkeyle kızarmaya başladı. "Beni ve Inessa'yı yetimhanemizden aldıklarında on iki yaşındaydım. Sahibem aramızdaki bağı hemen fark etti. O, Inessa'nın güvenliğini kullanarak beni kontrol edebileceğini bilen hasta ve sapkın bir fahişe.

-Ve hala da öyle."

Valentin'in elleri titriyordu. Bunun korku değil, öfke olduğunu biliyordum. Sürünerek yaklaştım, başparmağımı bileğindeki nabzın üzerinde gezdirdim ve "Sakin ol. Acele etme."

Valentin beni şaşırtarak öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu jest karşısında tenimde bir sıcaklık oluştu. Üst dudağının kıvrıldığını gördüm ve bu kalbimi eritti.

"Bana işkence ederdi. On iki yaşından itibaren beni diğer çocuklardan ayırdı. Bir süre orada bir erkek vardı, düzüştüğü bir erkek. Ondan da en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ederdim. Odada kafese kapattığı birkaç çocuk daha vardı, işkence edip istismar ettiği kendi kişisel oyuncakları. Ama Hanımefendi yine de beni her gün odasına alır ve bir esire nasıl işkence yapılacağını 'gösterirdi'. İlk yıl çok acı vericiydi." Valentin başını eğdi ve "Sana yaptığım şey" dedi. Yutkundu ve, "Lanet olsun Zoya, bunun için beni nasıl affedebilirsin?" dedi.

Sopayı ve ucundan fışkıran acıyı hatırlayarak ürperdim. Ama soğukkanlılığımı korudum. "Perspektif," diye cevap verdim. "Benim hayatım zorluklar içinde geçti. Siz de bir fırtınanın içinden geçtiğinizde

Bildiğimiz gri gökyüzünün ıslattığı bir başkasının da nasıl çaresiz hissedebileceğini bir bakış açısıyla anlamak. Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar."

Yumuşak tenini ve güzel yüzünü içime çektim. "Sen gerçek misin?" diye sordum.

Zoya utanç içinde gözlerini yere indirdi, sonra da bir kahkaha attı. "Bu kime sorduğunuza bağlı. Zoya Kostava bir efsanedir, Kostava Klanı'nın cesedi asla bulunamayan ünlü kızıdır. Gürcistan halkına ismimi soracak olursanız, etten kemikten ziyade bir hayalet olduğum anlaşıyor."

Valentin yüzümdeki elini boynumdan aşağıya, belime doğru sürükledi ve "Sen benim için gerçeksın," dedi. Ayıldım.

Aramızdaki statik enerjinin çatırdadığını hissettim. Tansiyon yüksekti ama ikimiz de yaralı ve kırılıgandık. Bu yeterince yakındı.

Şimdilik.

"Bana daha fazlasını anlat," dedim konuşmaya devam etmek için.

"Canımı yaktı. Bana acıyı öğretti. Sonra eğitimi tersine çevirdi ve acıyı uygulayan kişi ben oldum. İlk başta mutluydum. Hayatımı mahveden Gürcü kaltağa işkence edebilecektim. Ama ben işkenceyi uyguladıkça kaltak buna bayıldı ve o berbat günlerden alabileceğim her türlü zevki çaldı."

Valentin uzandı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sonra, on dört yaşına geldiğimde, yeni bir işkence eğitimine başladım. Cinsel işkence." Valentin'in yüzü soldu. "Bu konuya girmeyeceğim, ama o lanet orospu bana tecavüz etti. Vücudumdaki her şeyi aldı. Benden en az yirmi yaş büyük olmalı; her şeyi yalayıp yuttu." "Sonra, tıpkı acıda olduğu gibi, dersi tersine çevirdi. Ona dokunmamı sağladı. Tekrar tekrar boşalmasını sağladı. Sikimi onun pis ağzına sokturdu. Sonra onu becermemi istedi. Dayanamayana kadar sikti."

"Şşş. Sakin ol," diye yatıştırdım. Valentin'in vücudu bu anıları tekrarlarırken o kadar gerildi ki boynundaki delikler patlamaya başladı. Ama bileklerimi sıkıca tuttu. "Hâlâ onu bu şekilde almamı istiyor. Ben kendimde olmayana kadar tasmadaki serumu tetikliyor, sonra da onu becermemi emrediyor. Ama serum kaybolduğunda, beni yapmaya zorladığı her şeyi hâlâ hatırlıyorum." Valentin'in gözleri sıkıca kapandı. "Ve bundan nefret ediyorum. Beni her becerdiğinde ruhumdan bir parça daha koparıyor."

Valentin'in kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum, bu yüzden onu sırt üstü yatırdım ve beline sarıldım. Elleri içgüdüsel olarak kalçalarımın arkasına indi ve arkamda durana kadar yukarı doğru sürüklendi. Valentin'in nefesi kesildi, ben göğsünün üzerine uzandım, benim etim onun etine değiyordu.

Altımda sertleştiğini hissettim ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikti. Valentin keskin bir nefes aldı. Yanağımı göğsüne koyduğumda, "Zoya," diye inledi.

Kollarım kalın ve kaslı beline dolandı ve kalp atışlarının hızlıdan yavaşa doğru yavaşlamasını dakikalarca dinledim. Sakinleştiğinde elini saçlarımın arasından geçirdi ve sessizce şöyle dedi: "Sana dokunana kadar bir kadına dokunmaktan zevk alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sana dokunana kadar o kaltağın öğretilerini engelleyip engelleyemeyeceğimi hiç bilmiyordum."

Başımı kaldırarak parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve "Bir öpücüğün çalınabileceğini hiç bilmiyordum, ta ki sana kadar" dedim.

Valentin'in gözleri parladı ve parmağıyla yanağımı okşayarak, "Sana kadar ilk öpücüğün hırsız olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

Sustum. Tüm o ağır ve hüzünlü konuşmaların arasında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Valentin beni izledi; sonra dayanamayarak göğsünden hırçın bir gümbürtü geldi.

"Buraya gel!" diye emretti. Dediğini yaparak vücuduna tırmandım. Yanaklarımı avuçladı ve "Yakında bir öpücük daha çalacağım" dedi.

Gülümsememi bırakarak başımı yana eğdim ve "Sanırım tüm öpücüklerimi çalsaydın mutlu olurum" dedim.

Valentin sert bir sesle, "Öyle demek istemedin," dedi, mizah anlayışı buharlaşıyor ve karanlığa bürünüyor.

"Ciddiyim," diye karşı çıktım. "Tüm varlığımla bunu kastediyorum."

"Ben senin işkencecinim. Sana acı getirdim."

"Yine de buradayım, tam olarak kim olduğumu ortaya koyuyorum. Ve sen de hâlâ buradasın."

Valentin yüzümü inceledikten sonra, "Edindiğim bilgileri hâlâ vuruşumu tamamlamak için kullanabilirim," diye tehdit etti. Elleri boynuma doğru indi ve onu ellerinin arasında tuttu. "Seni hâlâ öldürebilirim. Bana verilen emir, ben bu odadan çıkmadan önce seni öldürmek. Bunu tahmin ettin mi, küçük Gürcü?"

Bir anlık korku beni pençesine aldı. Ama içgüdülerime güvenerek, "Ama yapmayacaksın," dedim. Valentin'in boynuma dolanmış ellerini bıraktım. Acı dolu bir iç çekişle ellerini bıraktı ve uzaklara baktı. İçinde verdiği savaşı hissedebiliyordum. "Konuş benimle. Ne oldu?" Onu zorladım.

Bana doğru bakmadan, "Vuruşu tamamlamalıyım, geri dönmeliyim, yoksa Hanımefendi Inessa'ya zarar verecek. Efendi, Hanımefendi'nin kardeşi ve Kan Çukuru'nu yöneten adam hepimizi kontrol ediyor. Kız kardeşimi kendisi için istiyor."

Kalbim buzla kaplandı. "Onu ne için istiyor?"

Valentin'in sert duruşundan yenilgi sızıyordu ve şöyle dedi: "Inessa on dört yaşına geldiğinde, onun için de işler değişti. On dört yaşında dersleri ev işlerinden çok daha kötü bir şeye dönüştü. Ona farklı ilaçlar vermeye başladılar, onu cinsel olarak bağımlı hale getiren ilaçlar. Sahibem bana onun yaşlı kadınlar tarafından erkekleri memnun etme konusunda eğitilmesini izletti. Sonra beni oturttu ve kız kardeşimin masumiyetinin bana ilaçları veren erkek tarafından alınmasını izletti. Ondan sonra kız kardeşimin hayatı, Sahibe'nin iyilik yapmak istediği ya da kız kardeşimin zamanı için ona ödeme yapan herkesin cinsel kölesi haline geldi. Zaman zaman, itaatkâr kalmamı sağlamak için Sahibem bile onu alırdı."

"Valentin," diye fısıldadım ve ona sıkıca sarıldım.

"Kardeşine işkence ettikten sonra onu geri getireceğim, böylece Hanımefendi öldürdüğünü iddia edebilecek. Eğer bunu yapmazsam, Hanımefendi Inessa'yı Gürcistan'a, Kan Çukuru'na, doğrudan Efendi'nin kollarına geri gönderecek."

"Kan Çukuru nedir?" Korkuyla sordum. "Orada çocukları canavar olarak yetiştirmekten başka ne oluyor?"

"Dövüş. Ölüm maçı dövüşü. Bu nihai ölüm ringi. Usta parasını kumardan kazanıyor. Dünyanın her yerinde gizli yeraltı kampları işletiyor. Birkaç ayda bir, en acımasız ölüm maçı dövüşçüsünün kim olduğunu kontrol etmek için şampiyonları Kan Çukuru'na getirir."

Doğrudum, midemde mide bulandırıcı bir his kıpırdanıyordu. Valentin hareket ettiğimi gördü. Gözlerinin içine bakarak, "Zaal'ı benden alamazsın. Onu bulmak için yaşıyorum, bir kez daha onunla birlikte olmak için. Beni sokaktan çaldığında kapısını çalmak üzereydim."

Sesimin titrediğini duydum. Ama çaresizdim.

"Şşş." Valentin bu kez beni yatıştırdı ve elini bileklerime koyarak göğsümü kendi göğsüne yaklaştırdı. Beni kollarıyla sardı ve şöyle dedi: "Kardeşini öldürmeyeceğim. O senin Inessa'n."

Vücudum Valentin'inkinin karşısında eridi ve gözlerim kapanmaya başladı. Artık ne ben konuşuyordum, ne de o. Söylenecek başka ne vardı ki? Onun kız kardeşini, benim de erkek kardeşimi kurtarmaya ihtiyacım vardı. Bu karmaşadan nasıl çıkacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu, ama şu anda ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Onun kollarında yatmaktan memnundum.

Canavarı teselli etmekten memnundum.

Çünkü bu canavar benim ilgimi hak ediyordu. Sevmeye ihtiyacı vardı.

Benim tarafımdan.

Muhafız tarafından Zaal'ın kollarından koparıldım. Çığlık attım ve sykhaara'mın beni kurtarması için kollarımı uzattım. Ama bir muhafız onu geri çekiyordu. Bana geri dönmeye çalışırken yeşil gözlerini kocaman açmış bağıırıyordu. Anri'ye baktım, o da geri dönmek için mücadele ediyordu ama ikisi de kurtulamadı.

Gardiyan beni kapının önüne koydu. Kaçmaya çalıştım ama büyükannem omzumdan tuttu. Soğuk elinin titrediğini hissettiğimde durdum. Ona baktım. Büyükannemin yüzü bembeyazdı.

Bir çığlık duyunca başımı çevirdim ve Levan Jakhua adındaki adamın ikiz kardeşlerimi bizimle yüzleşmeye zorladığını gördüm. Ailemin geri kalanını aradım. Duvara karşı dizilmiştik.

Kaşlarımı çatmıştım ama ne olduğunu anlamamıştım. Sonra annemin burnunu çektiğini duydum. Babam elini onun omzuna koydu. Fısıldadığını duydum, "Hepimizi öldürecekler, ama oğullarımı. Bebeğim, hepimizi öldürecekler." Babam cevap olarak bir şey söylemedi ama ben korkmuştum. Çok korkmuştum.

Jakhua adama dönüp baktım. Zaal'ı istiyordum; onun beni kurtaracağını biliyordum. Ona doğru koşmak için ayağımı hareket ettirdim. Tam bunu yaparken, gök gürültüsü gibi yüksek sesler havayı doldurdu. Sesle birlikte çığlık attım; sonra omzuma bir şey çarptı. Sıcak bir acı kolumu keserken haykırmaya çalıştım. Sonra başka bir şey belime vurdu ve başka bir şey kalçama girdi. Görüşüm bulanıklaştı ve bulanıklaştı, ta ki yere düşene kadar. Kalkmaya çalıştım, çığlık atmaya çalıştım ama biri üzerime düştü. Hareket edemiyordum, üşüyordum, çok üşüyordum; sonra bir şey ciğerlerimi tıkadı ve her şey karardı

-

Nefes nefese uyandım ama biri beni kollarıyla tutuyordu. Soğuk kemiklerime kadar işliyordu ama güçlü kollar beni ısıtıyordu. Beni ileri geri sallıyorlardı ve koyu baharatların kokusu burun deliklerimi doldurarak sıcaklığa katkıda bulunuyordu. Acı dolu anılar solmaya başladı, sonra yumuşak bir çift kristal mavisii göz önümde hareket ettiğinde tamamen kayboldu.

"Valentin," dedim boğazım düğümlenerek.

"Uyuyordun," dedi ve kollarımı ovuşturdu. "Çığlık atıyordun. Birinin seni kurtarması için çığlık atıyordun, sonra da nefes alamadığını söylüyordun."

Bu kâbus başladığında her zaman olduğu gibi gözlerime su doldu. Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırdım ama Valentin benden önce davrandı. Dört gündür dinleniyor ve iyileşiyorduk. Ve her gün birbirimize kendimiz hakkında biraz daha fazla şey anlatıyorduk. Bana uyuşturucu bağımlısı bir anneyle yaşadığı hayatı, sonra da Inessa'yla yetimhanedeki hayatlarını anlattı. Birkaç ayda bir çocuklar için gelen Gece Hayaletleri'nden bahsettiğinde kanım dondu.

-Yetimhanedeki çocukları ölüm maçı ya da seks kölesi çukurlarına eklemek için satın alan Gürcüler.

Ona saklandığım yılları anlattım. Evimden hiç çıkmadığım yılları. Düşmanlarımız beni bulursa işkenceyle nasıl savaşaçağımı öğrendiğim ve okuduğum günleri.

Valentin benimle gurur duyduğunu söyledi. Bana kedicik, küçük *kotyonok* derdi. Bu beni asla güvende hissettirmedi.

"*Kotyonok*, iyi misin?" Valentin itti ama değildim. Bedenimin yaşadığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Ölümün yoğun kokusunu ve ağır hissini hatırladıktan sonra, kollarımda olmasına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Beni almasını istedim. Beni kendisinin yapmasını istedim, tamamen kendisinin.

Valentin'in elleri hâlâ kollarımdaydı. Boynuna baktım. Tasmanın açtığı delikler kapanmıştı. Derisi hâlâ ağrıyor ve hassaslaşıyordu ama iyileşiyordu ve güçlüydü. Boynundaki tasmayı çıkardığından beri, ilaçlar vücudunu terk ettiğinden beri, cildinin rengi doğal tonuna dönmüştü. Yırtık ve geniş vücudu fit ve güçlüydü.

Ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı. Beklememiz için bir neden göremiyordum.

"Kotyonok?" Valentin tekrar sordu. Onun endişeli mavi gözlerine bakarak elimi kaldırdım ve göğsünden aşağı, karın kaslarının dibine doğru gezdirdim. Sert kasların dokunuşumun altında dalgalandığını hissettiğimde tenim kızardı. Sıkıdığı dişlerinin arasından istemsiz bir tıslama çıktı.

Valentin'in elleri kollarımdan çekildi ve kalçalarının üzerine oturdu. Dizlerimin üzerine çöküp yaklaşmamı, yavaşça eğilip dudaklarımı göğsünün ortasına bastırmamı izledi.

"Zoya," dedi boğazını sıkarak. Ama ben sessiz kaldım. Vücudunda yukarı doğru ilerledim, sıcak nefesim açık teninin benim peşimden çarpmasına neden oldu. Boynunun dibine ulaştığımda, erkekliğinin karnına yaslanmış sert ve katı olduğunu görmek için aşağıya baktım. İçimde bir sıcaklık oluştu. Bu adama duyduğum ihtiyacın üstesinden geldiğimi hissederek eğildim ve Valentin'in boynundaki kalıcı yara izinin altını yaladım, yıllar boyunca metal tasma takmanın neden olduğu yara izini.

Valentin'in vücudu hareketsiz kaldı. Sert nefes alışı kontrol etmeye çalıştığını duydum. Ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini gördüm. Ama boynunun yan tarafına son bir öpücük kondurduğumda, beni yatağa geri iterken boğazından boğuk bir inilti çıktığını duydum.

Saniyeler içinde Valentin bedenimin üzerinde sürünüyor, devasa cüssesiyle üzerimde yükseliyordu. Dudaklarıma bakarken gözleri açlıkla parlıyordu. Ellerim belini hafifçe okşamak için kalkarken dikiş yerlerini yaladım. Valentin'in boynu gerildi ve kabaca, "Bir öpücük daha çalacağım," dedi.

Üzerime bir sıcaklık dalgası çöktü ve "Güzel" diye karşılık verdim. Valentin içeri girmek üzereyken elimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

Hemen durdu ve kaşlarını çattı. "Zoya?" diye sordu.

Kalbime girmeye çalışan sinirimi bastırarak, "Bunu seninle yapmak istiyorum," dedim. Başımı kaldırarak

"Valentin, geri kalanımı da çalmanı istiyorum." diye ekledim.

Valentin'in omuzlarındaki kaslar kasıldı ve gürültülü bir kükremeyle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağız sıcak ve yakıcıydı, ben de çaresiz ellerimle sırtındaki sert kasları kavradım.

Dilini dudaklarımın arasına sokarken alçak sesle inledi ve hemen benimkiyle düelloya başladı. Elim sırtından kalkıp boynuna dolandı ve onu daha da yaklaştırmaya çalıştı. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. İstendiğini hissetmesini istiyordum. Sevildiğini hissetmesini istiyordum.

Valentin'in sert vücudu benimkine bastırdı. Öpüşmeye bir an bile ara vermediğimizde kalın kalçası bacaklarımı ayırdı.

Boyunun göbeğime değdiğini hissedince başım geriye düştü. Tırnaklarım omuzlarının sert etine battı. Ama Valentin'in dikkati hiç dağılmadı. Ağızyla yanağıma ve çeneme öpücük üstüne öpücük kondurdu. Kalçaları yuvarlanarak kendini bacaklarımın arasında daha da ileriye itti. Vücudumu derin bir kızarıklık kapladı. Valentin'in dili dudaklarının arasından kaydı ve göğsünde aç bir gümbürtü yankılanarak boynumu yalamaya başladı.

Tüylerim diken diken oldu, sonra parçalanıp damarlarımda dolaşmaya başladı. Ellerim traşlı saçlarını tutmak için hareket etti, siyah saçlarının sert hissi avuç içimi gıdıklıyordu.

Ağız boynumu parçalıyor, dişlerini kızarmış tenime sürtüyordu. "Valentin," diye bağırdım, kalçalarım uyluklarımda inşa edilen serbest bırakmayı aramak için yuvarlanmaya başladı.

Valentin boynumdan ayrıldı ve burnunun ucunu yanağımın üzerinde gezdirerek tam üzerimde durdu. Mavi gözleri ihtiyaç içinde parlıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda. Kıpırdamadan durduk, sadece birbirimize bakıyorduk.

Valentin'in sıcak nefesi kısa pantolonlar halinde yüzüme üfledi. Elim onun güzel yaralı yüzünü kavradı. "Sen öyle

çok güzel," diye itiraf ederken buldum kendimi.

Valentin'in burun delikleri alevlendi ve eğilip yanağıma üç tatlı, yumuşak öpücük kondurdu. "Ben güzel değilim," diye cevap verdi. "Yaralıyım ve yıpranmışım. Çirkin bir canavarım."

Yüzümü yanağına çevirerek kulağının hemen altındaki deriyi öptüm ve derinin dokunuşuyla kabarmasını izledim. "Kimin ve neyin güzel olduğuna ben karar veririm ve Valentin, benim gözümde sen güzelsin." Valentin'in vücudu hala gergindi, bu yüzden ağzımı kulağının yanından geçirdim ve "Benim güzel canavarım" dedim.

Valentin'in kulağının kıvrımını yalamıştım ki, gergin bir iniltiyle elini çeneme koydu ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çevirdi. Dolgun dudakları benimkileri hızlı ve tahrip edici okşamalarla öptü; sonra göğsüme ulaşana kadar boynumdan aşağı indi. Valentin vücudumda aşağı doğru kaydı, güçlü ve sert elleri tenimi ısıtıyordu. Göğüslerimi avuçladı ve etleri sertleşip onun dokunuşunu arzularken meme uçlarımı yaladı.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve Valentin'in başının arkasını ittim, beni daha sert ve daha hızlı almasını istiyordum, ağzının üzerimdeki hissi her hücreme ulaşıyordu. Beni ele geçiriyor, bana sahip oluyordu ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Dişleri meme ucumu çekiyordu, his doğrudan bacaklarımın arasına fırlıyordu. Ağzı bir sonraki göğsüme geçti ve başım şiltenin üzerinde yuvarlandı. Bu sert ve tehlikeli adamın, bu doğuştan katilin, bu suikastçının bedenimi kendi bedeniymiş gibi sahiplenmesi çok fazlaydı.

Sonra daha aşağıya indi.

Valentin'in dili karnımın alt kısmına ulaşana kadar gövdemin üzerinde gezindi. Valentin dilinin ucunu kısa tüylerimin başladığı yerde ileri geri gezdirdi. Yatakta kıvrandım ve dilinin ıslaklığının kalçalarımın kıvrımlarına kadar indiğini hissettiğimde şok içinde haykırdım.

Valentin hırladı ve başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikerek, "Emin misin?" diye sordu. Beni zorlamak istemediğini bildiğim için kalbim eridi.

"Evet."

Valentin bakışlarını hiç ayırmadan dudaklarını yaladı, sonra elleriyle iç kalçalarımı iterek ayırdı. Bana bu kadar yakından dokunmasını beklerken ürperdim. İşkencecim olarak değil, ruhumu anlayan bir adam olarak, benim rızamla bana bu kadar yakından dokunmasını.

Sonra Valentin beni şaşırtarak geniş omuzları kalçalarımın arasına girene kadar alçaldı, ağzından çıkan sıcak nefes en hassas yerimi yıkadı. Göz kapaklarım onun bana bu kadar yakın olduğunu hissettiğimde kapanmaya çalışarak çırpındı, ama açık kalmalarını sağlamak, beni kendisinin yapmasını izlemek için savaştım.

Valentin'in dikkati sadece göbeğimdeydi. Dişlerini birbirine geçirmişti, sanki kendini tutmak için büyük bir mücadele veriyordu. Kalçalarının yatağı ittiğini gördüğümde göğsüm sıkıştı.

O da benim gibi bu ana kendini kaptırmıştı.

Valentin elini hareket ettirdi ve parmağı kıvrımlarımda gezinirken haykırdım. Bana daha fazla dokunması için kıvranana kadar alay etti ve alay etti. Kalçamın iç kısmını öperken, "Valentin," diye fısıldadım.

"Çok ıslaksın," dedi, sesi alçaktı ve ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Çok güzelsin." İç uyluğuma bir öpücük daha kondurdu, bu sefer merkezime daha yakındı, bu his tenimin alev alev yanmasına neden oldu.

"Valentin, lütfen," diye yalvardım, ne istediğimden emin değildim. İçgüdülerim beni yönlendiriyor, bu adamın bana dokunması için yalvarıyordu.

Kalçalarım kalktı ve kalçalarım kalkarken Valentin inledi, ellerini aşağıya kaydırıp arkamı kavradı ve ağzını göbeğime dayadı. Çığlık attım, sıcak dili giriş yerimde daireler çizerken sırtım şilteden aşağıya doğru eğildi.

Parmaklarım onu yakalamaya çalışıyordu ama saçları çok kısaydı. Onun yerine tırnaklarım kafa derisini sıyırdı, bu hareket Valentin'in ellerinin arkamı daha da sıkı kavramasına neden oldu ve beni ağzına doğru daha da itti.

Beni saran bu yeni his karşısında inledim ve inledim, ama hiçbir şey beni Valentin'in dilinin üzerimde gezinmesi hissine hazırlayamadı. Dili sinir yığınının yanından geçerken sarsıldım ve sırtım yataktan kalktı.

Ellerim Valentin'i itmek için savaştı, beni yalamasının verdiği his dayanılacak gibi değildi. Ama içindeki katil küllerinden doğdu. Suikastçı, baskın canavar, kontrolü ele aldı ve güçlü bir elle göğsüme bastırdı. Elinin gücü beni yatağa geri itti, dilinin düzlüğü yavaşça ve alaycı bir şekilde bana doğru kayarken bu hareket beni yatağa sabitledi.

Kollarım açıldı, ellerim tutunacak bir şey bulmak için yatağın kenarlarını kavradı. Vücudum alev alev yanıyordu. Beni ateşe veriyordu.

Sonra dili daha hızlı hareket etti, göğsümdeki eli güçlenerek beni yere yapıştırdı. Ağız göbeğimi yutarken dudaklarımdan uzun inilti çıkıyordu. Valentin vücudunu kaydırdı, geniş omuzları bacaklarımı birbirinden ayırdı. Pozisyonunu değiştirirken dili hiç durmadı. Ellerini arkamdan çekti ve yavaşça içeri itmeden önce parmağının girişimi çevrelediğini hissettiğimde çığlık attım.

"Valentin!" Çığlık attım ve dilinin ve parmağının birlikte çalışarak beni gittikçe daha yükseğe kaldırmasının verdiği çifte hisle nefes almak için savaştım.

Kapalı gözlerimin ardında ışıklar parladı. Bir şimşek gibi, damarlarımda bir ısı patlaması hissettim ve beraberinde en yoğun sıcaklığı getirdi. Ve parçalara ayrıldım; zevk her yerimi doldururken çığlık attım, göğsüm Valentin'in sert tutuşuna karşı bastırıyordu. Daha fazla dayanamayana kadar bedenim sarsıldı ve gerildi. Ama Valentin hiç durmadı. Etimi yaladıkça inliyordu, ama ben çok hassastım, bedenimin bir molaya ihtiyacı vardı.

"Valentin," diye fısıldadım, bedenim sakinleşmeye çalışırken kalçalarım omzuna çarparak titriyordu. "Valentin," dedim.

Tekrar itti ve elimi göğsümde onunkinin üzerine koydu. Elini sıktım ve dilinin yavaşladığını hissettim. Klitorisimi yaladı ve daire içine aldı, sonra yavaşça parmağını kanalımdan çekti. Beni içten içe ısıtan hisler soğumaya başladığında nefes nefese kaldım. Ama Valentin'in titiz dili ıslaklığımı tembelce yaladı, yumuşak dudakları içimi öptü ve kalbimi ışıkla doldurdu.

Merkezimi okşarken dakikalar ve dakikalar geçti. Elim hâlâ göğsümde olan onun elini tutarken sırtım yatağa yaslandı. Bacaklarım yana düştü, hareket edemeyecek kadar güçsüzdüm. Gözlerim kapalıydı ve sonsuza kadar böyle kalabileceğimden emindim. Bu, zevkin sonrası, en çok arzuladığım adamın beni aşağı indirmesi ve bana tapması. Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Ailemi yok eden katliamdan sağ kurtulmuştum ama burada yatarken, saklanarak geçirdiğim yıllarda sadece var olduğumu fark ettim.

Ve kalbimi canlandırmak için bir canavar gerekti. Ruhuma dokunmak için bir katil gerekti.

Kıvrımlarıma öpücükler konduran Valentin, sonunda başını kaldırmadan önce yüzünü kalçalarımın çevirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve yüzüm kızardı. Valentin ayak bileklerinin üzerine oturdu ve benim dikkatim karnına doğru uzanan sert uzun aletine kaydı. Ucu parlıyordu.

Valentin koluyla ağzını sildi, sonra ellerini yanlarıma koyarak öne doğru ilerledi. Valentin sürünerek ilerledi, her santimi karanlık, tehlikeli bir yırtıcı gibi görünüyordu. Kaslı, mürekkepli, yara ve izlerle dolu vücudu benimkini yuttu. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. O beni takip ederken, kanımı soğutmaya çalıştım. Ama bu adam sessizce üzerimde geziniyor, avını avlıyordu. Kalbim hızla çarpıyor ve göğsüm beklentiyle sıkışıyordu.

Yüz ifadesi değişmişti. Beni ağzına almasının içinde cinsel ve karanlık bir şeyleri tetiklediğini görebiliyordum. Yine de korkmuyordum. Onu böyle istiyordum.

Bana böyle ihtiyaç duyması hoşuma gidiyordu.

Valentin's eller durdu yanında benim Kafa.
Hala sessiz kaldı. O bana bakarken odadaki
hava durgun ve ağırdı. İri gövdesini üzerimde tutarken kesik
ve yırtık kasları gerildi ve dalgalandı. Onun bakışları altında
titriyordum ama tenim ihtiyaçtan yanıyordu. Dudaklarım
aralandı ve bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım, Valentin'in
çenesi ben bunu yaparken kenetlendi. Aramızdaki parazit
titreşti ve çatırdadı; sonra gövdesini indirdiğinde, ağır kaslı
kalçaları benimkini açamayacağım kadar açtı.

artık onları.

Valentin'in göğsü benimkiyle buluştu ve kolları başımı
yatağın üzerine hapsetti.

Kapana kısılmıştım.

Tutsaktım.

Yaşıyordum.

Valentin'in sıcak nefesi tenimde gezinirken, birden onu
giriş yerimde hissettim. Geniş ve ıslak ucunu kıvrımlarımda
bir aşağı bir yukarı gezdirirken kalbim hızla çarpmaya
başladı. Onun büyüklüğü karşısında yutkundum. Onu
kaldırabileceğimden emin değildim.

Odanın sessizliği ve Valentin'den tek kelime gelmemesi
sinirlerimi daha da germiş, gerginliğimi daha da artırmıştı.
İleriye doğru itmesini beklerken göğsüm sıkışıyordu. Tam
bunu yapamayacağımdan korktuğum anda, Valentin aniden
ağzını benimkine yaklaştırdı ve dudaklarıma yumuşak ve
nazik bir öpücük kondurdu.

İnledim. Bir anda sakinleştim. Valentin geri çekildi, ama
sadece bir santim kadar. Gözleri hâlâ benimkilere dikiliydi
ve tek kelime etmedi, ama ileriye doğru hareket etti,
sertliğinin başı içime doğru itiliyordu.

Bu yeni duygu karşısında keskin bir nefes aldım. Ellerim
Valentin'in kollarındaki belirgin pazılara çarptı. Çenesi
gergindi ve yavaşça tekrar ileri doğru iterken zorlukla nefes
alıyordu.

O daha da içeri ittikçe ciğerlerimden hava fışkırdı. Acı
oluşmaya başladı ve hareket etmeye devam ettikçe
emindim

sığamazdı. Ona katlanabileceğimden emin değildim... Acıya.

O beni doldurdukça, tırnaklarım kollarındaki deriye battıkça gözlerimi sıkarak kapattım. Sonra uzun bir hamleyle içimi sonuna kadar doldurduğunda tekrar açıldılar. Haykırdım. Valentin'in güçlü kolları gövdesini tutarken titriyordu.

Ağızından hızlı bir nefes fırladı, boğazında bir hırıltı yankılandı. Acıya dayanmaya çalışırken alnım nemlendi. Sonra Valentin hareket etti, kalçaları hafifçe geri çekildi, ta ki uzunluğunun sadece ucu içimde kalana kadar. Valentin bir kez daha ileri doğru itmeye başlayınca donakaldım, ama bu kez Valentin kendini içime iterken acı azaldı ve onun yerine damarlarımda bir zevk ürpertisi dolaştı.

Dudaklarımdan şaşkın bir inilti döküldü. Valentin'inkilere tutkal gibi yapışmış olan gözlerim aramızdan aşağıya kaydı ve beni karşılayan manzara karşısında ıslandığımı hissettim. Valentin'in karnı kalçalarının hareketiyle birlikte yuvarlanıyordu ve her yuvarlanışında karnımın içine doğru itildiğini görüyordum, bu erotik manzara karşısında tenim kızarıyordu.

Valentin'in nefes alış veriş aniden değişti. Uzun ve kontrollü nefes alışları hızlandı. Açık teni, yüzünü kaplayan koyu renkli kirli sakalın altında kızardı. Kalçaları daha hızlı ve daha hızlı itmeye başladığında gözleri kurşuni bir hal aldı.

"Valentin," diye fısıldadım neredeyse duyulmayacak şekilde. Valentin adını dudaklarımda tısladı. Başımı çevreleyen geniş kolları, görebildiğim, hissedebildiğim tek şey o olana kadar içime, etrafıma kapandı. Teninin sıcaklığı etimi haşladı ve boğazından çıkmaya başlayan kısık inilti kanımdaki ateşi tutuşturdu.

Valentin daha sert itti. Uzunluğunun kanalımdaki bir şeye, içgüdüsel olarak arzuladığımı bildiğim bir şeye sürtünmesinin baş döndürücü hissiyle, kalçalarım da hareket etti, onunla birlikte yuvarlandı.

Valentin'den yüksek sesli bir inilti yükseldi ve vücudu sarsıldı. "Siktir," diye ısırdı ve dudakları dudaklarıma değene kadar ağzını indirdi. Beni hiç öpmedi, sadece yumuşak ağzını bıraktı

benimle alay ediyordu. Ama aynı zamanda kalbim onun yakınlığı karşısında tekledi.

Artık tanıdık gelen o zevk baskısı içimde oluşmaya başladı ve kalçalarım kadar indi. Bu his karşısında gözlerim büyüdü ve bunun Valentin'in bana daha önce verdiği zevke hiç benzemediğini fark ettim. Bu farklıydı; bu çok farklı hissettiriyordu.

Valentin'in hamleleri hızlı ve güçlüydü, içime doğru itişinin hızı beni bilinmeyen bir uçurumun eşiğine getiriyordu. Ellerimi hareket ettirerek Valentin'in boynuna doladım ve birleşmemizin her saniyesini, kalçalarımızın şimdi görüş alanımda olan zevk için savaştığını hissettim. Sıcak ürpertiler tenime hücum etti ve kalbim çok hızlı atmaya başladı. İçimde yoğun bir sıcaklık kıvılcımı çakarken haykırarak alnımı Valentin'in alnına bastırdım ve adını fısıldadım.

Boğuk bir iniltiyle karşılık verdim ve Valentin beni daha sıkı tuttu, kalçaları artık çılgınca ve kontrolden çıkmış bir şekilde içime çarpıyordu. "Valentin," diye tekrar fısıldadım, tekrar, tekrar, ta ki içimde bir dalga yükselip beni o anın içinde askıya alıncaya ve bedenime çarparak beni ele geçiren zevke tutsak edinceye kadar. Uzaktan çığlık attığımı duydum, sanki vücudum onu yakınımda tutmazsam düşeceğimden korkuyormuş gibi Valentin'e tutunuyordum.

Valentin sertleşti. Gök gürültüsünü andıran bir çığlıkla içime boşaldı, tohumunun kanalımı doldurduğu hissi ağızımdan bir inilti daha çıkmasına neden oldu. Yukarı bakarak Valentin'in yüzünü izledim. Gözleri sıkıca kapanmış, dudakları gerilmiş ve çenesi sıkılmıştı. Açık teni serbest kalmanın verdiği güçle kızarmıştı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini araladı ve tuttuğu nefesini serbest bıraktı.

Nefes nefese, sıcak teni terden parlayarak öne doğru düştü ve yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırdı. Nefes alabilmek için başımı arkaya doğru eğdiğimde ellerim

Valentin'in geniş sırtı, avuçlarım ve parmaklarım kaygan teninde kayıyor.

Dokunduğumda, uzunluğu içimde sarsıldı, derisi seğirdi.

Dolu hissettim. Çok dolu ve tamamlanmış hissettim. O kadar doluydum ki gözlerim yaşardı. Üstümdeki bu adam. Kokumu içine çeken ve bedenimi ele geçiren bu adam aynı zamanda kalbimi de ele geçiriyordu.

Valentin'i kendime yakın tutarak yatağa uzandım. Sonunda başını kaldırdığında, esmer yüz hatları kızarmış tenine karşı günahkâr görünüyordu. Ama kristal mavisi gözleri gece gökyüzündeki yıldızlar gibi göze çarpıyordu.

Ve beni izledi.

Yoğun bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı.

Elini indirip parmaklarını yanağımda gezdirene kadar ilgisinden kızardım. Konuşmasını bekledim, bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bunun yerine parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bu öpücük yavaş ve telaşsızdı. Bu öpücük yumuşak ve tüketkendi. Ve bu öpücük bana bu güzel canavarın içinde ne hissettiğini kelimeler olmadan anlattı.

Dili ağzımı istila etti ve yavaşça benimkine doğru kayarken kendimi tattım. Vücudum bu tatlı öpücüğün etkisiyle kaynamaya başladı. Ne kadar süre öpüştük ve öpüştük bilmiyorum. Valentin sonunda ayrıldığında, aramızdaki bir şeyin değiştiğini anladım.

O artık işkenceci değildi. Ben de artık onun kurbanı değildim.

Valentin'in alnı benimkine yaslandı ve titrek bir nefes alarak, "Yaşadığımı hissediyorum," diye itiraf etti. Bu yürek parçalayıcı sözler karşısında sustum; sonra ekledi, "Senin gibi hissediyorum."

Gözlerim yaşardı ve onu kucağıma aldım. "Valentin," dedim kısık bir sesle. "Sen sadece benim ilk öpücüğümü almakla kalmadın, masumiyetimi de aldın." Şunu söylemem gerektiğini bilerek derin bir nefes aldım

Dilimin ucunda bekleyen kelimeleri doğrudan kulağına fısıldadım, "Ve sen benim ruhuma sahip çıktın."

Valentin, "Zoya," diye inledi ve yüzüme bakmak için arkasına döndü. Yüzünde bir anlık bir mutluluk ifadesi belirdi, sonra bu ifade yerini acı ifadesine bıraktı. "Ben buna layık değilim. Ben bir katilim."

Başımı eğdiğimde, bu kendini küçümseme ifadeleri karşısında kalbim sıkıştı. "Hayır Valentin, sen sadece... sensin," diye karşı çıktım.

Valentin yakıcı bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra yana kaydı, boyu içimden düştü. Ani dolgunluk kaybıyla nefesim kesildi ama Valentin beni güçlü kollarının arasına alıp göğsüne çektiğinde yeniden dolduğumu hissettim.

Aramızda mutlu bir sessizlik geçti, ta ki parmağım göğsündeki "194" dövmesinin izini sürene kadar. Dövmeye baktım ve gerçekliğimiz geri geldi. Kalbimi delip geçen bir korku hissiyle, "Bu cehennem odasından ne kadar nefret etsem de, şu anda burada sonsuza kadar kalabilseydik ruhumu takas ederdim sanırım" dedim.

Valentin yanımda kaskatı kesildi ve beni kendine yaklaştırarak, "Hayatımda ilk kez bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Bir daha asla komuta edilmemeyi diledim. Şimdi özgürlüğüm var ama onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Kız kardeşinin güvenliğini düşündüğünü bildiğimde içimi hüznün kapladı. Kardeşimi yakalayamazsa onun kaderinin ne olacağı hakkında. Boğazım düğümlenerek, "Zaal'a zarar vermene izin veremem. Ama aynı şekilde Inessa'yı kaybetmene de dayanamam."

Valentin'den acı dolu bir ses geldi ve bana sarılarak, "Ne yapacağımı bilmiyorum *kotyonok*. Tüm varlığım kız kardeşimi kurtarmak içindi, ama şimdi..." diye devam etti.

"Ama şimdi ben varım," diye onun yerine sözümü bitirdim. Başını salladığını hissettim ve "Hayatım boyunca kardeşlerimi yeniden görmeyi bekledim..." dedi. Bu sefer cümlemi yarıda kestim.

"Ve Şimdi de ben varım," diye tamamladı

Valentin benim yerime. "Evet."

Valentin'in devasa bedeninin üzerine uzanmak için yatakta yer değiştirdim ve dalgın dalgın yere baktım. Ama sonra gözlerim hâlâ siyah fayanslı zeminde terk edilmiş duran tasmayı buldu. Zihnimde Zaal'ı gördüm. Onu Tolstaia'lı kızla gülümserken gördüm ve göğsümde bir umut belirdi.

"Valentin," dedim, *Tolstaia* ve *Volkov* isimleri kafamda dönüp duruyordu. Valentin'e dönüp baktığımda, konuşmamı bekliyordu. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek, "Kardeşim Zaal," dedim. Valentin'in mavi gözlerine bakarak durakladım, yüzünde bunu ona söyleyebileceğime dair bir güvence aradım. Tek gördüğüm içtenlik ve ona bakan kalbiydi. Yaklaşarak, "Kardeşim Zaal Kostava bir Tolstaia ile evleniyor. Kostava Klanı'nın *Lideri olan* kardeşim Volkov Bratva ile evleniyor."

Valentin'in gözleri parladı; sonra kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. Dudakları gerildi ve bana tekrar baktığında, "Sanırım bu ismi biliyorum, Volkov. Ruslar mı? Suç ailesi mi?"

Başımı salladım ve heyecanla doğruldum. "Kardeşim, *sykhaara'm*, bize yardım edebilir. Buradan ayrılırsak tasma artık bayılmana neden olmayacağı için bize yardım edebilir. Inessa'yı kurtarmamıza yardım edebilirler."

Valentin'in yüz ifadesi değişmedi, ta *ki bir* nefes verip kuşkuyla, "Sence bize yardım eder mi?" diye sorana kadar.

Valentin'in elini tutarak, "Yapacağını biliyorum. O iyi bir adam ve Doğu Yakası'nın en güçlü ailesi arasında yaşıyor."

Durakladım ve sordum, "Hanımın New York'ta mı? Inessa da burada mı?"

Valentin başıyla onayladı. "Sahibem onu her yere bizimle getiriyor ama benden ayrı tutuyor. Inessa'nın uzakta olduğu tek zaman, geçen yıl Sahibesi onu yıllardır kölesi olduğu adama verdiğindeydi. Aralarında garip bir ilişki vardı. Sahibem beni becerirdi ve o bunu umursamazdı.

Kız kardeşimi sikerdi; kız kardeşimin umurunda olmazdı. Hanımım beni bir sandalyeye bağlar ve izletirdi. Bu yüzden New York'tayız. Yakın zamanda öldürüldü. Hanımefendi, gerçek aşkını kaybetmesinin intikamını almak için Zaal Kostava'nın öldürülmesini emretti."

Kaşlarımı çattım. "Neden kardeşimden intikam almak istesin ki?" "Bilmiyorum. Sadece öldürme emri aldım."

Valentin'in elini sıkarak, "Gitmeliyiz," dedim.

Valentin kıpırdamadı ve ben reddedeceğinden endişelendim. Ama yataktan kalktı ve beni yataktan çekti. "Temizlenmeliyiz; sonra giysilerin bende. Bir saatten kısa bir süre içinde seni götürdüğüm evde olabiliriz."

Duş alırken kalbim heyecanla çarpıyordu. İkimiz de temizlendikten sonra Valentin beni arka odaya götürdü ve giysilerimi verdi. Çabucak giyindik, Valentin tamamen siyahlar içindeydi. Başına geçirdiği kapüşonu, onu tanıdığım hırsızın her santimi gibi gösteriyordu.

Valentin uzanarak elimi tuttu ve duraklayarak, "Bunun işe yarayacağına inanıyor musun?" dedi. "Inessa'nın benim zayıflığım yüzünden acı çekmesine izin veremem," diye eklerken sesi çatallaştı.

Yaklaşarak parmak uçlarıma kadar yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "İşe yarayacak, Valentin. Kardeşim onurlu bir çocuktu, onun da onurlu bir adam olduğundan hiç şüphem yok."

Valentin başını salladı. Bizi büyük bir çelik kapıya doğru yönlendirdi. Lanet olası şeyin açılmasını beklerken gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Son kilit de açıldığında, Valentin kapıyı açtı ve bizi ileri doğru çekti, ama yoluna çıkan biri onu durdurdu.

Ani duruşla sarsılan Valentin'in kaskatı kesildiğini, tüm kaslarının gerildiğini hissettim. Omzunun arkasından baktım ve yüzü sert ve soğuk, tamamen siyah giyinmiş yaşlı bir kadını fark ettiğimde vücudumdaki tüm kan aktı. Arkasında hepsi siyah giyinmiş birkaç iri adam vardı. Bir anda bunların Valentin'in Gürcü tutsakları olan Wraithler olduğunu anladım. Adlarının çağrıştırdığı kadar korkutucuydular.

Gözlerim bir kez daha kadına kaydı. Bana ters ters bakıyordu. Tenim ürperdi ve beni arkasından itti Valentin.

dişlerini sıktı ve tısladı...
"Hanımefendi."

15

LUKA

"Çok yakışıklı görünüyorsun, *lyubov moya*."

Önümde durup kravatımı bağlayan, ardından takım elbisemi düzelten karıma gülümsedim. Aynanın önünden çekilmek üzereydi ki elimle onu durdurdum. Kisa başını eğdi ve benim de başım yana eğildi. "Endişeli misin?" diye sordum. Aslında soruya gerek yoktu; *solnyshko'mu* kendimden daha iyi tanıyordum.

Kisa gözlerini odanın diğer ucuna dikti. "Bizden nefret ediyorlar." Işığ

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Özellikle senden nefret edecekler. Sen bir Tolstoi'sin. Sadece adın bile bu geceye anında saygısızlık ve muhtemelen şiddet getiriyor."

Kisa'nın yüzünü okşayarak, "Neden endişelendiğini anlıyorum *solnyshko*, ama bu gece bana bir şey olmayacak. Ayrıca, o şerefsizlerden biri bunu yapmaya kalkışrsa, onları oldukları yerde öldürürüm."

Kisa iç çekti ve bileklerimi kavradı. "Biliyorum; sadece..." diye devam etti.

Başını öne eğerek gözlerimle buluşmasını sağladım. "Sadece ne?"

Kisa'nın eli büyüyen karnına gitti ve "Anladığım kadarıyla *knyaz sensin*. İnan bana, Pakhan'ın kızı olarak bunu biliyorum. Ve senin de Raze olduğunu biliyorum. Bu bizim hayatımız ve ben bunun için yetiştirildim. Ama seni geri aldığımda, tüm bunları beklemiyordum." Kisa içini çekti ve devam etti: "Zaal'ı seviyorum. Talia'yı mutlu etmekten başka hiçbir nedeni olmasa bile severdim. Ama şimdi Zaal'ın kız kardeşi kaçırıldı. İçimde daha fazlasının olacağına dair korkunç bir his var. Tüm bu durumla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor. Ve, şey." Kisa'nın yüzü soldu ama şöyle dedi: "Sanki

Seni daha yeni geri kazandım ve şimdi bir bebeğimiz olacak." Derin bir nefes aldı. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum, *lyubov moya*. Seni kaybetmeyi bir kez yaşadım; bunu ikinci kez yaşamamın imkânı yok."

Kalbimin kabardığını hissederek Kisa'yı kollarıma aldım ve göğsüme çektim. Kisa uzaklaşmaya çalıştı. "Luka, takım elbisen."

Onu yakınımnda tuttum. "Takım elbisem umurumda bile değil. Karımın, hamile karımın üzülməsi umurumda." Kisa göğsümde eridi ve kolları belime dolandı.

Onu başından öptüm ve şöyle dedim: "Sana şimdi söyleyebilirim, *Solnyshko*. Hiçbir şey, cehennemın kendisi bile beni senden alamaz." Onu tekrar öptüm ve ekledim, "Tüm bunları hayatımız güzel olsun diye yapıyorum. Ve bunu Zaal için yapıyorum, kız kardeşini bulabilsin ve ailesinden birini hayatına geri alabilsin diye." Yüzünü görebilmek için Kisa'yı geri getirerek, "Ve bunu Pakhan rolünü devraldığımda güçlü olalım ve etrafımızda doğru insanlar olsun diye yapıyorum. Benim hayatım sensin. Tüm hayatım sen ve bebeğimiz. Ve bu Bratva'yı, bu aileyi şimdiye kadar yaptığım en iyi şey yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Kisa başını salladı. "*Solnyshko*, bu gece kimse bana dokunamayacak. *Byki'miz* tüm gücüyle orada olacak ve onlar olmasa bile ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kisa nefes aldı, sonra lanet geyik gözleriyle bana baktı, ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Ne kadar güzel olduğunu görünce ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yaklaşarak takım elbisemin yakalarını yeniden düzeltti ve arkamda durmak için kenara çekildi. Yansımam bana geri baktı. Tepeden tırnağa siyah bir takım elbise giymiştim, beyaz gömleğim ve kırmızı kravatım karım sayesinde mükemmel bir şekilde yerindeydi.

Kisa ortadan kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında kaşmir uzun paltomu uzatıyordu. Onu uzattı ve omuzlarıma geçirdi ve giydiğinde her bir cebine ağır bir şey koydu.

Gözlerini aynanın yansımasına hapsettim ve elimi cebime attım. Sırıttım ve bıçaklı muştalarımı çıkardım. Karıma kaşlarımı kaldırdım ve o da omuz silkkti. "Onları benim için al, bebeğim. O şeylerle neler yapabildiğini gördüm. Onları hazırda bulundurduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir."

Gülerek karıma döndüm ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Pantolonumun içinde sertleşen sikimle savaşıarak geri çekildim ve "Döndüğümde benim olacaksın" dedim.

Kisa saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı ve kulağıma fısıldadı, "Ben her zaman seninim."

Dudaklarım tekrar onunkileri buldu. İnleyerek Kisa'yı dikkatlice duvara doğru ittim ve iniltisini ağzıma aldım. Ellerim aşağı uzandı ve elbisesini yukarı kaldırdı, tam o sırada aşağıdan bir ses "Bay Tolstoi, Bay Kostava geldi" diye seslendi.

Kisa'nın omzuna yaslandığımda beni geri itti. Karım gülüp beni yanağımdan öptüğünde sözümün kesilmesinden dolayı çenem sıkılmıştı. "Döndüğümde benim için hazır ol!" diye kabaca emrettiğimde yatak odasına doğru ilerlemişti.

Kisa'nın yüzü kızardı ve "Her zaman, *lyubov moya*" dedi.

Merdivenlerden hızla indim ve soğuk gece havasına çıktım. Şoför limuzinin arka kapısını açtı ve ben içeri girdiğimde Zaal çoktan karşımda oturuyordu, benim gibi maymun kıyafeti giymişti, uzun saçlarını topuz yapmıştı. Kardeşinin kaçırıldığını duyduğumuzdan beri ağabeyi tam bir nükleer bomba olmuştu.

Araba uzaklaşmaya başladığında, "Buna hazır mısın?" diye sordum.

Zaal nefes verdi ve cevap verdi, "Ben buyum işte. Ben Kostava'yım *Lideri*. Halkımın itibarının iade edilmesinin zamanı geldi."

Brooklyn rıhtımındaki ıssız deponun etrafı gölgelerin arasına gizlenmiş *byki*'lerimizle çevriliydi. Zaal ve ben arabadan indik, Mikhail, benim baş *byki*'m ve Otto, Zaal'inki, yanlarımızda sıraya girdiler.

Metal binanın arka tarafına yaklaştık; etrafımızdaki alan terk edilmiş ve haraptı, kir ve pislikten oluşan çorak bir araziydi.

Kapılara ulaştığımızda, eski ahşap girişten küçük bir adam koşarak geldi. Avto. Yaşlı adam elinde düz kasketiyle koşar adımlarla ilerledi. Bir yanım Zaal'ın liderlik etmesine izin vermek istiyordu ama Zaal istese de istemese de artık Bratva'nın bir parçasıydı. İçerideki insanlar ve Zaal'ın liderliğini takip eden herkes, *knyaz* ve Pakhan'ın hayatlarının her alanında olacağını bilmeliydi.

"Avto," diye selamladım. Avto'nun gözleri Zaal'dan ayrıldı ve bana odaklandı.

"*Knyaz*," diye yanıtladı soğuk bir sesle, sonra tekrar Zaal'a odaklandı. "*Lideri*"-Avto yutkundu ve başını salladı-"Özür dilerim,

Ama burada durduğun halinle tıpkı babana benziyorsun." Avto Gürcüce konuşmuştu.

Zaal gerildi ama sonra "Hepsi burada mı?" diye sordu.

Avto başını salladı. "Evet *Lideri*. İki yüz adamın biraz altında."

Başımı salladım ve Zaal'a, "Bu sadakatini gösterir," dedim.

Ben de Gürcüce konuşunca Avto yutkundu. Küçük adama ters ters baktım ve aynı Gürcüceyle, "Yolu göster," dedim.

Avto döndü ve aceleyle girişe doğru ilerledi. Kapılardan geçip tozlu bir koridorda yürürken, "Konut teklifini unutma.

Adamlarına yakınımızda ihtiyacımız olacak. Bu size zaman ve kimin daha sadık olduğunu görme şansı verecektir.

Yakın çevrenize kimi alacağınızı."

Zaal başını salladı, sonra da bana doğru sırtıttı. "Sesin Kirill'e çok benziyor, Luka. Gözlerimi kapatmış olsaydım, sanırım beni onun yanımda olduğuna inandırabilirdin."

Gülümsedim ve Zaal'ın sırtına vurdum. Elini uzatarak beni durdurdu ve sadece bana, "Ben bu iş için eğitildim," dedi.

tıpkı senin olduğun gibi. Bratva'ya olan sadakatimi asla bozmayacağım. Talia'mı bunu yapamayacak kadar çok seviyorum-"

"Ama?" Sözümü kestim.

Zaal yine gülümseyerek başını salladı. "Ama ben Kostava *Lideri'yim*. Halkıma liderlik edeceğim. Tıpkı senin kendi halkına liderlik edeceğin gibi. Ve halkımız için kararları birlikte alırız."

Gözlerimi kısarak elimi uzattım. Zaal hemen elimi sıktı ve yürümeye başladık. Sadece birkaç adım atmıştık ki, "Sesin Anri'ye çok benziyordu. Gözlerimi kapatsaydım, onun tekrar yanımda olduğunu düşünerek beni kandırabilirdin."

Zaal içini çekti ama gözlerindeki acı parıltısını gördüm. "O benim kardeşimdi. Benim ikizimdi. En az benim kadar o da bu an için yaratılmıştı."

Birlikte sessizlik içinde yürüdük. Avto kemerli geçitten geçip deponun ana gövdesine girdiğinde durduk. Zaal omuzlarını dikleştirdi ve bana *ve byki'*ye sert bir selam vererek depoya girdi.

Zaal'ın arkasından yakın takip ettim. Halkının ortaya çıkışını değerlendiren gözlerle izledim. Terk edilmiş alanda pek çok yaşlı adam duruyordu ama aynı zamanda pek çok genç adam da vardı, babaları tarafından iyi yetiştirilmiş genç ve güçlü adamlar. Birkaç saniye içinde Zaal köşeyi döndü; yüzleri *Lideri'lerini* gördüklerinde yaşadıkları şoku ifade ediyordu. Mikhail yanımda dururken ben durdum ve sözü Zaal'a bıraktım. Adamlarının yanından geçti, devasa gövdesi onların üzerinde yükseliyordu.

Bakışlarım arkada durmuş, Zaal'ın kalabalığın önündeki yerini almasını izleyen Avto'ya kaydı. Avto'nun gözleri yaşlarla doluydu ve benden nefret etmesine rağmen adam için üzülüyordum. Anlayabildiğim kadarıyla, Zaal'ın kız kardeşi Zoya, Avto için çok önemliydi. Tüm hayatını onu korumaya adanmıştı.

Artık başarısız olmuş bir koruma.

Adamların hepsi Zaal'a bakıyordu. Adamların çoğu bir saygı gösterisi olarak başlarını eğdi. Zaal derin bir nefes aldı ve,

Başını kaldırarak, "Bu akşam bu toplantıya katıldığınız için teşekkür ederim" dedi. Gürcüce konuştu ve insanların hepsi gülümsemeye başladı. Sonunda *Lideri*'nin geri döndüğünü anlamışlardı.

Grupta mırıltılar yükseliyor, birçok adam onun hayatta olmasından duydukları mutluluğu dile getiriyordu.

Zaal elini kaldırdı ve adamlar konuşmayı kesti. "Gördüğünüz gibi ben, Kostava Klanı'ndan Zaal Kostava, hayattayım. Levan Jakhua yıllar önce ikiz kardeşimi ve beni esir aldı. Üzülerek söylüyorum ki Anri hayatta kalamadı." Adamların hepsi hayal kırıklığı ve Anri'nin anısına duydukları saygıyla başlarını öne eğdi.

"Aslında," diye devam etti Zaal, "bu haftaya kadar ailemden hayatta kalan tek kişinin ben olduğuma inanıyordum. Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Kız kardeşim Zoya'yı çoğunuz tanırırsınız. Birçoğunuz çocukken Avto ile birlikte kaçmasına yardım etmişsinizdir ve biliyorum ki birçoğunuz onu korumaya devam etmek için New York'a kadar takip ettiniz. Bunun için size minnettarım."

Zaal bir elini yüzünde gezdirdi. "Çoğunuz Zoya'nın kaçırıldığını zaten biliyorsunuz ve henüz bunu kimin yaptığına dair elimizde bir ipucu yok. Ancak bu şehirde burada olmaması gereken Gürcüler olduğunu biliyoruz. Şu anda kız kardeşimin onların elinde olduğundan şüpheleniyoruz ve onu geri almalıyız."

Adamlar Zaal'ın sözlerinden etkilenererek birbirlerine bir şeyler mırıldanmaya başladılar. Kardeşim bana baktı ve ben de başımı salladım. Mikhail giysisindeki iletişim cihazıyla konuşuyor, bir şey olursa *byki'yi* harekete geçmeye hazırlıyordu.

"Ben Kostava *Lideri'yim*. Size bir kez daha liderlik etmek niyetindeyim. Bana sadakat yemini ederseniz, sizi bekleyen konutlar ve hemen işe başlamanız için işler var. Artık saklanarak yaşamak zorunda kalmayacaksınız. Ve hepiniz zengin olacaksınız."

Adamların yüzünde gülümsemeler belirdi ama Zaal elini kaldırdı. "Ancak birçoğunuzun bilmediği bir şey var ki o da benim nişanlı olduğum." Zaal evliliğinden bahsedilince durakladı.

Nişan. şapkayla oynayan Avto'yu izledim. Doğrudum, ellerimi ceplerime soktum, muştalarımın soğuk çeliğini parmaklarımın üzerinden geçirdim. Bela çıkarsa diye hazırlandım.

"Talia Tolstaia adında bir kadınla nişanlıyım." Zaal kız kardeşimin adını gururla söyledi. Kardeşimin onu herkesten önce düşüneceğini bildiğim için gülümsedim. Bu kez sözlerini gülümsemeler karşılamadı. Bunun yerine erkekler birbirlerine bakmaya başladılar, birçoğunun yüzünde öfke vardı.

"Talia, Ivan Tolstoi'nin kızı, Rus Bratva krallarından Matvei Tolstoi'nin torunu. Onlar bizim uzun süredir düşmanımız. Birçoğunuzun halkımızın nefret etmeye şartlandırıldığı bir adamın torunuyla nasıl evlenebildiğimi anlamayacağınızı biliyorum. Ama şunu bilin: Tolstois beni Jakhua'dan kurtardı." Zaal bana baktı ve çenesini oynattı. Kalabalığın dikkatini çekerek öne doğru yürüdüm. Başımı dik tutarak Zaal'ın yanında durdum.

"Bu Luka Tolstoi. Bratva'nın *knyaz'ı* ve nişanlımın kardeşi." Zaal elini bıraktı ve ekledi. "O da artık benim kardeşim." Bazı adamlar başlarını sallarken ellerim ceplerimde kıvrıldı.

"Luka Tolstoi hayatımı kurtardı ve ben de Bratva'ya sadakat yemini ettim. Eğer bana bağılılık sözü vererseniz, bilin ki siz de Bratva'ya bağılılık sözü vermiş olacaksınız. Brighton Sahili'nde barınmayı onlar sağlıyor ve Zoya'yı bulmamıza ve kaçırılan kız kardeşimizi sağ salim evine geri getirmemize yardım edecek olanlar da onlar."

Zaal bir adım öne çıktı. Kollarını kavuşturarak şöyle dedi: "Eğer bana katılamayacak ve Bratva'ya olan kinimizin sona erdiği gerçeğiyle barışamayacaksanız, o zaman burada istenmiyorsunuz demektir. Eğer benim yeni yöntemlerim altında yaşayamayacaksanız, o zaman hemen şimdi gidebilirsiniz."

Adamlar birbirlerine bakarken oda sessizdi. Adamlar teker teker diz çökerek Zaal'a bağılılıklarını gösterdiler. İki kişi hariç tüm adamlar bağılılıklarını ifade ettiklerinde, Zaal

öne çıktı. Otto ileri atıldı ve adamları kollarından tutarak duvara yasladı.

Zaal önlerinde durduğunda başlarını dik tuttular. "Söz vermeyecek misiniz?" diye sordu Zaal. Sözlerini bitirdiğinde, iki yaşlı adamdan biri ayaklarına tükürdü.

"O Rus fahişeyle evlenerek babanın adını lekeliyorsun! Onlar yüzünden ailen öldürüldü. Bravta bizi bir kenara attı ve Jakhua'nın bizi yok etmesine izin verdi." Öne doğru eğildi. "Asla babanın olduğu gibi bir *Lideri* olamayacaksın."

O şerefsiz Talia'ya fahişe dediğinde damarlarımda kan kaydadı ama ben öfkemi dizginlemeye çalışırken Zaal ileri atıldı ve saniyeler içinde her iki adamın da boynunu kırdı. Cesetler yere düştü. Zorlukla nefes alan Zaal topluluğa döndü. "Başka böyle hisseden var mı? Talia'ma fahişe demeye cüret eden başka biri var mı!"

Adamlar yere eğilmiş, hiçbirisi kıpırdamadan duruyordu. Zaal'ın adamları öldürdüğünü görünce kaslarım sıçradı. Kan dökme içgüdümü bastırmak zordu.

Nefes almaya çalıştım, ellerimdeki muşta tutucuları serbest bıraktım. Zaal adamlarının arasından geri yürüdü. Avto öne atıldı ve Zaal önde dururken adamların her biri teker teker öne çıkıp sadakat yemini etmek için Zaal'ın elini öptü.

Son adam da Zaal'ın ayaklarının dibinde eğildiğinde, Zaal etrafına toplanmalarını emretti. Ben de onun yanına geçtim. Zaal'ın vücudu hâlâ gergindi, "Eşyalarınızı toplayıp Brighton Beach'e taşınmak için iki gününüz var. Avto size evleri tahsis edecek ve sizi çalışacağınız yerlere yerleştirecek." Adamların hepsi başını salladı.

"O zaman önceliğimiz kız kardeşimi bulmak olacak. Yakın zamanda kasabaya taşınan Gürcüler hakkında bulabileceğimiz her türlü bilgiyle başlayacağız."

Zaal tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki otuz yaşlarında bir erkek elini kaldırdı. "*Lideri*," dedi çekingen bir sesle, "şu anda burada, rıhtımda çalışıyorum. Babam, ki kendisi

yıllar önce bizi buraya, düşmanlarımıza dair herhangi bir işarete dikkat etmemiz için yerleştirdi. Jakhualar."

"Ve?" Zaal zorladı.

"Jakhua'yı geçen yıl geri döndüğünde gördüm. Rıhtımdan çok uzak olmayan bir evde kalıyordu. Seni görmedim *Lideri* ama onu gördüm. Kuzenim" - odanın karşısındaki bir adamı işaret etti - "kuzenim havaalanında çalışıyor, uçaklara yakıt ikmali yapıyor. Haftalar önce özel bir uçak indiğinde o da oradaydı."

Kuzene odaklandım ve "İçinde kim vardı?" diye sordum.

Onunla Gürcüce konuşmuştum ve erkek öne çıkarak, "Tamamen siyah giyinmiş bir kadın vardı, yanında da yine siyah giyinmiş erkeklerden oluşan özel bir korumaya benzeyen bir grup vardı," dedi. Başını iki yana salladı. "Ama başka biri daha vardı. İri yapılı bir adam, tamamen siyah giyinmişti ve başını bir kukuleta örtüyordu. Ama tuhaftı. Sanki onların esiriymiş gibi görünüyordu. Adamlar onu kollarından tutup itiyorlardı, bilekleri arkadan kelepçelenmişti."

Erkek başını salladı ve elini boğazına götürdü. "Geçerken yüzünü bir anlığına gördüm. Gürcü gibi görünmüyordu." Erkek beni işaret etti. "Daha çok Rus'a benziyordu, *knyaz* gibi. Ama tuhaf olan boynunda metal bir tasma olmasıydı. Yüzünde aşağıya ve yukarıya doğru inen bir dizi yara izi vardı. Hayatımda gördüğüm en korkunç orospu çocuğuydu." Erkek kuzenine baktı, sonra tekrar bize döndü. "Sweatshirt'ü açıktı ve göğsünde bir dövme vardı. Bir sayı, bir dokuz... başka bir şeydi. Her şey çok tuhaf görünüyordu."

Gözlerim Zaal'a kaydı ama Zaal çoktan beni izliyordu.

Ben. Ne düşündüğünü biliyordum. Bu erkek de kimdi? Eğer dövmesi varsa, birinin kölesiydi. Bizden biriydi. Kisa'nın az önceki sözleri kafamda dönüp dururken damarlarıma buz doldu: *İçimde daha fazlası o l a c a ğ ı n a dair korkunç bir his var. Tüm bu durumla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor. Şu anda ben de aynı lanet hissi yaşıyordum.*

Zaal ilk konuşan erkeğe baktı ve "Bana neden Jakhua'dan bahsettin?" dedi.

Erkeğin gözleri büyüdü ama açıkladı: "Kuzenim havaalanında çalışmadan önce benimle birlikte rıhtımda çalışıyordu. Uçaktaki kadını, Jakhua'yı rıhtımda sık sık ziyaret eden kadın olarak tanıdı."

Zaal'ın elleri iki yanında toplanmıştı. Kardeşinin kendini kaybetmek üzere olduğunu görünce çenemi Avto'ya doğru salladım ve "Adamları götürün. Mümkün olan en kısa sürede Brighton Sahili'ne taşınmalarını sağlayın."

Adamlar şaşkın görünüyordu ama Avto'nun peşinden odadan çıktılar. Kapı kapandığında Zaal başını arkaya attı ve çığlık attı. Yanında durup sakinleşmesini bekledim. Onun yerine volta atmaya başladı.

"Jakhua'yı tanıyan bir kadın!" diye tükürdü, sesi alçak ve kabaydı. "Pakhan haklıydı. Jakhua'sın benim için gelen biri vardı ama onun yerine Zoya'yı aldılar. Lanet olası kız kardeşimi aldılar!" Zaal nefes nefese kaldı ve elleriyle ceketini yırtarak açtı ve yere fırlattı. Kravatını gevşetti ve en yakındaki duvara dönerek elini tahtaya geçirdi.

"O amcık ölümden bile ailemi mahvediyor!" Durdu, sonra bana döndü. "Peki ya göğsünde numara dövmesi olan köle? O da kim? Jakhua'nın benden fazlası mı var? Yoksa o siyah giyinen kadına mı ait?"

Omuz silktim. "Bildiğim kadarıyla Jakhua'da sadece sen vardın. Ama ben serbest bırakıldıktan aylar sonrasına kadar senin varlığından bile haberim yoktu. Dünyada bizden daha fazlasının olması mantıklı."

"Ve Zoya onun elinde mi? Senin ve benim gibi eğitilmiş bir katil kız kardeşime sahip!"

İlerleyerek Zaal'ı kollarından tuttum. Durdu ve ben de dedim ki, "Bir ipucumuz var. Bir eşkalimiz var. Jakhua ile bir bağlantımız var. Bu da bir şeydir. Bu bilgiyi alıyoruz."

Benim ve senin adamlarını alırız ve kulaklarımızı yere indiririz."

Zaal'ın yüzü buruştu ve şöyle dedi: "O benim küçük kız kardeşim. Kalan tüm kanım. Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım kan."

"Biliyorum," dedim ve uzaklaştım. "Öyleyse bu yakıtı onu senden alan bu kaltağı bulmak için kullan. Bu öfke ve hiddeti bu yeni gelenleri parçalamak için kullan."

Zaal'ın yüzüne soğuk, karanlık bir ifade yayıldı ve elini uzattı. "Onları indireceğiz," dedi. "Onları bulduğumuzda, sen ve ben onlara karşı olacağız ve onları bildiğimiz tek yolla öldüreceğiz."

Kanım ateşle doldu ve avucumu Zaal'inkine vurarak başımı salladım. "Katledeceğiz, sakatlayacağız-"

Zaal soğuk bir gülümsemeyle, "Ve biz de öldüreceğiz," diye ekledi. Ellerimizi sıktık ve anlaşmayı pekiştirdik.

Sonra işe koyulduk.

16

VALENTIN

Gözlerimi kırptırdım ve bir kez daha kırptırdım, çünkü Hanım'ın yüzü Zoya'ya bakmaktan uzaklaşıp tekrar benimkine odaklanmıştı. *Kotyonok'uma* bakışı vücudumda bir sahiplenme dalgası *yarattı*. Zoya'yı görmesini engelleyerek doğrudan onun yoluna girdim.

Hanımefendinin karanlık gözleri öfkeyle parladı ve bakışları boynuma kaydı. Dudakları kıpırdadı ve elini arkasında duran Wraith'lere doğru kaldırdı. "Onu ve fahişesini minibüse götürün."

Bir Wraith Zoya'ya doğru uzanıp onu kolundan kavrayınca Zoya'nın korkusu beni ele geçirdi. Elimi kaldırarak yumruk haline getirdim ve Wraith'in koluna vurdum. Acıyla ısırıldı ve kolunu geri çekti, tam o sırada Metres elinde bir şok tabancasıyla öne çıktı ve tabancayı boynuma sapladı.

Yere düştüğümde Zoya'nın haykırışlarını duydum, vücudum içinden geçen elektrik akımı yüzünden çılgınca kıvranıyordu. Ayağa kalkmak için mücadele ederken bir Wraith'in Zoya'yı tuttuğunu ve kollarını onun hafif beline kolayca doladığını gördüm.

Korku dolu yüzü bana bakıyordu. "Valentin," diye bağırdı ama Metres Zoya'ya doğru döndü. Metres elini kaldırdı ve Zoya'nın yanağında gezdirdi. Zoya haykırmak yerine Metresinin gözlerinin içine bakınca göğsüm gururla doldu.

Metres yaklaştı ve eldivenli elleriyle Zoya'nın yüzünü kavrayarak, "Onun adı 194," diye tısladı. Metres Zoya'nın yüzünü incelerken başını yana eğdi.

"Yani, Kostava gizemli prensesi benim *Ubiytsa'nın* odası mı?" Hanımefendi gülümsedi ve Zoya'nın elini bırakarak

"Ölü sevgilim seni kendi gözleriyle görseydi çok heyecanlanırdı. Babanın adamlarının seni sakladıkları yeri bulmak için yıllarını harcadı."

Derin bir nefes alarak soğuk zemini ittim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Tam saldırmak üzereyken Sahibe döndü. Şok tabancasını Zoya'nın boğazına dayadı ve, "Kimildarsan küçük *kotyonok*'unun canını yakarım," dedi.

Yüzümden kan çekildi.

"Ne?" Hanımefendi dedi ve başını salladı. "Seni her zaman canlı olarak izlemediğimi mi sanıyorsun? Odalardaki hitlerine söylediğin her şeyi duymadığımı mı sanıyorsun? Seni izliyorum 194. Seni yakından izliyorum."

"Seni lanet orospu!" Hırladım. Hanımefendi hiç irkilmedi bile. Wraith'lere dönerek şok tabancasını Zoya'nın boynundan çekti ve, "Onu minibüse götürün!" diye emretti. Metres tekrar bana baktı. "Eğer bu bana saldırırsa, Kostava orospusunu kafasından vur."

İçimdeki her şey Metres'in boynunu kırmak için savaştı ama gözlerim, çırpınan Zoya'yı taşıyan Wraithleri takip edince, Metres'in yanından geçip onu takip ettim. Eli koluma indi ve beni durdurdu. Zoya'ya ve onu götüren Wraithlere baktı, sonra da, "Bu sahne tanıdık geliyor, değil mi 194? Sevdiğin başka bir kadın adamlarım tarafından götürülüyor ve sen de bunu izlemeye ve olmasına izin vermeye zorlanıyorsun?"

Başımı çevirip bitkin yüzüne baktım ve ısırdım: "Bir gün seni öldüreceğim ve kokuşmuş yüzün ölümü karşılarken lanet olası ölü gözlerine bakacağım."

Metres sertçe yutkundu. Kaltağı korkuttuğumu fark ettiğimde vücudum ısındı. Kendini toparlayarak yaklaştı ve şöyle dedi: "*Küçük Gürcü*'yü takip et, 194. Wraithler onun güzel Kostava yüzüne zarar vermeden önce onu takip edin."

Aceleyle ilerleyerek, nadasa bırakılmış bir tarlanın ortasında duran minibüse giden merdivenleri koşarak çıktım. Hanımefendinin

odalar her zaman tarım arazilerinin altına inşa edilirdi. Kimsenin onları bulamayacağı gözden uzak yerlere.

Minibüsün arka kapısı açıktı ve içeri atladım; bir Wraith tek bir kafesin önünde duruyordu. Zoya çoktan köşeye büzülmüştü. Hiç tereddüt etmeden içeri atladım ve Zoya'yı kollarımın arasına aldım. Vücudu titriyordu. Başını bana doğru çevirdiğimde, dudağındaki bir kesikten kan damlıyordu.

"O kaltaktan nefret ediyorum," diye homurdandım ama Zoya başını salladı. "Bana bak," diye fısıldadı. "Sakin ona Memnuniyet. Sadece"-Zoya'nın gözleri düştü ve bariz korkusuyla savaştığını görebiliyordum-"sadece sarıl bana. Sarıl bana."

Minibüsün arka kapısı çarparak kapandı ve bizi karanlığa gömdü. Kollarımı Zoya'ya daha sıkı doladım ve onu göğsüme çektim. "Özür dilerim," diye fısıldadım ve Zoya'nın başını kaldırdığını hissettim.

"Bu senin hatan değil," diye cevap vererek kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Seni ben aldım. Bunu yapmamış olsaydım, Hanımefendi hayatta olduğunu bile bilmeyecekti. O seni *tanıyordu kotyonok*. Bunu gözlerinde görebiliyordum; seni görür görmez kim olduğunu anladı."

Zoya başını omzumla boynum arasındaki kıvrıma koydu ama başka bir şey söylemedi. Hanımefendi beni tekrar pençelerine almıştı. Ama bu kez, bana istediğini yaptırmak için sadece Inessa'ya sahip değildi, aynı zamanda aşık olduğum dişiye de sahipti.

Çünkü aşık olmuştum. Küçük Gürcü'ye aşık olmuştum, böyle bir aşkın ne olduğunu anlayabileceğimi bile düşünmezken.

Dövmelerin ve yara izlerinin ötesini gördü. İçimdeki gerçek beni buldu. Minibüs hareket etmeye başladığında gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattım ve *kotyonok*'uma muhtemelen son kez böyle sarılacağımı bilerek sıkı sıkı tutundum.

Hanımefendinin evine döndüğümüzde Zoya'yı alıp götürceğini biliyordum. Buraya daha önce de gelmişim. Bu sahnenin nasıl oynanacağını tam olarak biliyordum.

Minibüsün arka kapısı açıldı ve bir Wraith yumruğuyla minibüsün yan tarafına vurdu. "Çık dışarı!" diye emretti. Kafesin kilidini kırdı ve önce ben sürünerek dışarı çıktım. Elimi Zoya'ya uzattım ve o da beni minibüsten çıkıp gözlerden uzak kır malikânesine doğru izledi.

Hanımefendi ortalıkta görünmüyordu. Wraithler önümüzde yürüyordu ve ben de Zoya'yı yanıma çektim. Yanıma yapıştı ve ona yakın olmak istediğim için kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim.

Wraith bizi evin arka tarafına götürdü ve küçük bir kapıdan geçirdi. Dar bir koridor alt kata iniyordu. Uzun bir koridorun ardından birkaç kapı farklı odalara açılıyordu. Wraith bir tanesinde durdu ve "İçeri girin!" diye emretti.

Onu durduğu yerde öldürme dürtüsüne karşı koyarak odaya önce ben girdim, Zoya da arkasından. Oda karanlıktı ve penceresi yoktu. Odada hiç mobilya yoktu, sadece uzaktaki duvara sabitlenmiş küçük, donuk bir ışık vardı. Odanın kapısı çarparak kapandı ve Zoya yerinden sıçradı. Dışarıdaki sesleri algılamaya çalışarak dikkatle dinledim. Wraith'in uzaklaştığını, başka bir kapının çarparak kapandığını ve kilitlerin sürgülenerek bizi buraya hapsettiğini duydum.

Tek başına.

Nefes vererek döndüm ve loş ışıkta Zoya'nın yüzünü buldum. Bana bakarken kahverengi gözleri kocaman olmuştu ve bacaklarının titrediğini hissedebiliyordum.

Onu bu kadar korkmuş görünce kalbim sıkıştı.

"Gel," dedim ve onu odanın köşesine, ışıktan en uzak köşesine götürdüm. Yere oturup sırtımı dayadım.

ve Zoya'yı kucağıma oturması için aşağı çekti.

Hiç itiraz etmeden beni takip etti ve başını omzuma yasladı. Gözlerimi kısarak odada kamera ya da mikrofon olup olmadığını araştırdım. Belirgin bir işaret göremedim ve duvara yaslanarak biraz rahatladım.

Zoya, "Valentin?" diye sormadan önce uzun bir süre bu şekilde sessiz ve hareketsiz kaldık.

"Evet?"

"Şimdi ne olacak?"

Gözlerimi kapattım ve kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissettim. Gerçek şu ki, bilmiyordum. Ama bir fikrim vardı. Hanımefendi başarısızlığım için beni cezalandıracaktı. Kollarımdaki dişi, elindeki en kolay araçtı.

Bilmediğimi söylemek için ağzımı açtım ama önce Zoya konuştu. "Seni yine uyuşturacak, değil mi? Beni de uyuşturacak, Inessa'ya yaptığını bana da yapacak. Seni kendisi için öldürmeye zorlamak için beni kullanacak, değil mi?"

Cevap vermedim. Vermeme gerek yoktu. Zoya aptal değildi. Bütün hayatını düşmanlarının neler yapabileceğini tahmin etmeye adanmıştı.

İçini çekti ve küçük elleri eşofmanımın içine girdi. "O kadından nefret ediyorum," dedi. Vücudunun öfkeyle titrediğini hissettim. "Annem bana birinin karanlık bir ruha sahip olup olmadığını sadece gözlerine bakarak anlayabileceğimi söylerdi. Ben de onun gözlerine baktım ve özüne kadar çürümüş olduğunu anladım. Karşılaştığım en karanlık kara ruhlardan birine sahipti."

Dişlerim birbirine vurdu. Cevap veremeyecek kadar öfkeliydim.

Zoya göğsüme yaslandı. Dakikalar ve dakikalar geçti, hiçbir şey olmadı. Hanımefendinin topuklarının dışarıdaki sert zeminde çıkardığı sesi, üst kattaki kapının sürgülerinin açılma sesini dinlemeye devam ettim ama ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Çok fazla zaman geçtikten sonra elimi kaldırdım ve Zoya'nın uzun siyah saçlarını okşadım. Yumuşak telleri burnuma götürerek derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve kokusunu hafızasına kaydetmiş.

Zoya kucağımda kaydı ve başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi sessiz ve çekingendi.

Güzel yüzünü incelemenin avantajını kullanarak parmak uçlarımı yumuşak yanağında gezdirdim ve nasıl hissettiğini hafızama kazıdım. "Seni hatırlıyorum. Nasıl hissettiğini, nasıl koktuğunu, nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, böylece artık sana sahip olmadıgımda hepsini hatırlayabiliyorum. Böylece bunu bir rüya ile karıştırmıyorum."

Zoya bana baktı, sonra gözlerinin yaşlarla parladığını görene kadar bana biraz daha baktı. "Şşşt," diye mırıldandım. Ama çok geç kalmıştım; gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Başparmağımlı kullanarak onları sildim. Zoya bileğimi tuttu ve elimi yanağına bastırarak, "Seni daha yeni buldum ve şimdi seni benden alacak, değil mi?" dedi.

"Zoya-" Onu yatıştırmaya çalıştım ama sözümü kesti. "Yapmayacak mı?" diye daha da zorladı.

Yenilgiye uğrayarak dürüstçe cevap verdim, "Evet. Benden her şeyimi alıyor. Şimdiye kadar yaptığı tek şey bu. Benim acı çektiğimi görmek için yaşıyor." Zoya'nın başı öne eğildi ve kucağına baktı.

Onu izledim, teselli edecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ama sonra Zoya başını kaldırdı ve aniden bacaklarını hareket ettirerek kalçalarımın üzerine oturdu.

Bir nefes çektim. "*Kotyonok?* Ne yapıyorsun?"

Elini kaldırarak başımda, yanaklarımda ve boynumda gezdirdi, bakışlarıyla hareketi takip etti. "Eğer sahip olduğumuz tek şey buysa, eğer sahip olduğumuz tek şey şu ansa, o zaman seni son bir kez keşfetmek istiyorum. Seninle ilgili anılarımlı, senin benimle ilgili anıların kadar güçlü olmasını istiyorum."

Zoya'nın boynunda oluşan kızarıklık karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Karşı koyamayıp boynunun arkasını kavradım ve onu dudaklarıma götürdüm.

Zoya ağızımın içinde inledi, sessiz ve çekingendi ama bu öpücüğün şiddetini azaltmadı. Ona bu öpücükte neler hissettiğimi anlattım. Kendimi, her şeyimi, bana hissettirdiği her şeyi bu öpücüğe döktüm.

Dilim Zoya'nınkiyle buluşmak için dudaklarını itti ve ben onun tatlı tadını içime çekerken Zoya'nın kalçaları yuvarlandı, sıcak amcığı sertleşen sikime baskı yapıyordu.

Bu his karşısında nefes nefese kaldım ve ayrıldım.

Nefes almaya, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama Zoya öne doğru eğildi ve yüzümün her santimini öpmeye başladı, yumuşak ağızıyla en uzun yara izimin uzunluğunu izlemeye başladığında kalbim kabardı. Dudaklarını şakağımdan boynuma kadar gezdirdi, sadece yakamdaki yara izinden arta kalan kırmızı şeridi öpmek için yara izinin yolundan ayrıldı. İnledim ve ellerimi kalçalarında gezdirdim, zihnimde canlandırdığım şeyi yapmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyordum. Ama sonra Zoya'nın küçük elleri eşofmanımın fermuarına geldi ve onu aşağı çekti.

Eşofmanımın önü açıldıktan sonra bacaklarımdan aşağı kaydı ve boynumun altından göğüs kaslarıma kadar yara izimi öpmeye başladı. Yara izinin sonuna ulaştığında yüzünü kaldırdı, yanakları kızarmış ve teni ihtiyaçtan kızarmıştı.

"Zoya," diye fısıldadım, sonra kucağımdan kalkıp ayağa kalktı. Bakışlarımı hiç kaçırmadan botlarını tekmeledi ve siyah pantolonunun düğmelerini açtı.

Eşofmanımın içine uzanarak sertleşmiş sikimi tuttum ve boylu boyunca okşamaya başladım. Ve izledim; Zoya'nın pantolonunu yavaşça indirip yere atmasını izledim. Külot giymemişti ve yaklaştıkça amı ortaya çıkıyordu.

Bu manzara karşısında sikimin ucundan ön sperm sızdı. Zoya eğilerek eşofmanın kumaşını omuzlarımdan itti. Zoya bluzunun düğmelerini açarken ben de sikimi bıraktım ve yere doğru silkindim, kumaş parçalanınca göğüsleri ortaya çıktı.

Ben elimi uzatana kadar kıpırdamadan önümde durdu. Zoya öne doğru yürüdü ve bacaklarımdan üzerinde dururken ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim, parmaklarım sert meme uçlarının üzerinden geçerek amının hemen üstüne kadar indi.

Zoya'nın nefes alışları benim dokunuşumla kesildi. Dizlerinin üzerine kadar alçaldı ve elini pantolonumun içine sokarak sikimi çıkardı, kumaşı bacaklarımdan aşağı doğru itti. Yumuşak, küçük ellerinin sikimi bir aşağı bir yukarı okşadığını, başparmağının başın üzerinde gezinerek ıslaklığı yaydığını hissedince başım geriye eğildi.

Zoya ayağa kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondururken sikimi ona doğru yönlendirdi, kendini aşağı doğru iterken ikimiz de alçak sesle inliyorduk. Daracık amcığı sikimi sıkıca kavradı ve ona dokunma ihtiyacı duyarak ellerimi kışını kavramak için kaydırdım. Zoya, etini avuçladığımda tekrar inledi ve ben tamamen içine girene kadar aşağı indi.

İkimiz de kıpırdamadan durduk ve Zoya'nın elleri boynuma dolandı, gömleğinden dışarı fırlayan göğüsleri sert göğsüme sürtünecek kadar yakındı.

Ellerimi kışında kılavuz olarak kullanarak onu yukarı kaldırdım, dar amcığı sikimi dışarı çekerken boğuyordu, sadece ucu içeride kalıyordu. Sonra onu tekrar aşağı indirdim, sıkı ıslak sıcaklığının hissi beni çıldırtıyordu.

Zoya tam otururken başı geriye yuvarlandı; sonra onu tekrar kaldırdığımda öne düştü. Alnı benimkine değdi ve kalçaları yavaşça ileri geri sallanarak hareket etmeye başladı.

Kolları boynuma dolanırken "Valentin," diye seslendi. "Benim Valentin'im," diye ekledi gergin ve üzgün bir fısıltıyla.

Bana "benim" diye seslendiğinde kalbim neredeyse göğsümde duracaktı. Kendimi tutamayarak uzun bir inilti çıkardım ve itişlerimin hızını artırmak için kışındaki tutuşu kullandım.

Ben hızımı artırırken Zoya inledi. Onun teninin de benimkiyle aynı derecede ısındığını hissedebiliyordum. Ve her hücremden geçen zevkle aynı zevki onun yüzünde de görebiliyordum.

Küçük vücudu aşağı yukarı pompalanıyor ve her yumuşak itişte yüzünde giderek daha fazla bir kızarıklık oluşuyordu.

Taşaklarım sıkılaşmaya başlayınca nefesim kesildi. Zoya'nın ağzından küçük inilti çıkarmaya başladı. Amcığı sikimi sıkıkmaya başladı ve ellerimden birini onunkinden

çekerek

Kıçını, klitorisine bastırmak için döndürdüm. Zoya öne doğru düştü, vücudu bu hisle zıplıyordu.

"Valentin," diye fısıldadı ve kendini elime daha sert bastırdı. Daha da sert sallanırken zayıf kalçaları gerildi.

"*Kotyonok,*" diye inledim kasıklarımnda basınç oluşurken. Sonra pompaladım, boğazından yumuşak bir çığlık gelene kadar ona daha da sert pompaladım. Zoya durdu ve donuk ışıpta ağzının hafifçe açıldığını gördüm. Zevke kapılmış o güzel yüzünü görünce boşaldım. Serbest bırakıldığımı haykırırken başım boynuna düştü ve bu küçük Gürcü'ye sahip oldum.

Aletim tohumlarımın sonuncusunu da bırakırken vücudum sarsıldı. Sakinleştiğimde, nefes alıp vermem zorlaşmıştı, Zoya'nın nefesinin boynuma dolduğunu hissettim.

Hiçbir şey söylemeden kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim. Zoya'nın kolları da başımı sardı ve bu şekilde oturduk. Uzun bir süre böyle birbirimize sarılarak oturduk.

Bu bizim vedamızdı.

Yapabileceğim bir şey düşünmeye çalıştığımnda kanım kaynadı ama karşı koyarsam Zoya'yı ölüme, Inessa'yı da Efendi'nin ellerinde zalim bir hayata mahkûm etmiş olurum. Ama hiçbir şey yapmazsam Metres Zoya'yı uyuşturacak ve hayatımı iki kat daha kötü hale getirecek, beni Zoya'nın ve kız kardeşimin hasta muhafızları tarafından tecavüze uğramasını izlemeye zorlayacaktı.

Zoya, "Annem bana her zaman bir şeyler söylerdi, Valentin," diye konuştu. Onu bedenime çok sıkı sarmış olduğumu fark ettim. Küçük elleri yaralı traşlı başımın üzerinde gezindi ve ardından bir öpücük kondurdu. "*Kontrol edebileceğin şeyleri değiştir, kontrol edemeyeceğin şeyleri de bırak,*" derdi. Onun sözlerini duyduğumda gözlerim doldu ve boğazımı yakıcı bir his sardı.

"Zoya..." diye adını söyledim ama söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Zoya geri çekildi ve sıcak elleriyle yanaklarımı örttü. Onun iri kahverengi gözleriyle karşılaştığımnda, "Bu bir

umutsuz bir durum. Bunu biliyorum." İcini çekti, güçlü olmaya çalıştığını görebiliyordum; titreyen dudağı korkusunu ele veriyordu. "Şiddet ve suç dolu bir hayatın içine doğduğumu öğrenmeye geldim. Görünüşe göre bu ikimizin de kaçamayacağı bir kader. Bundan sonra ne olacaksa olacak. Bizim hayatımız bu."

Başımı salladım ve onu sertçe sıktım. Yanağımı göğsüne dayadım ve, "Gürcülerden, özellikle de Gürcü kadınlardan nefret ederdim. Ama senden nefret edemem Zoya. Sen tanıdığım tek iyi insansın. Sen tanıdığım en güçlü insansın." İcimi çektim ve arkamı dönerek kalbinin olduğu yere bir öpücük kondurdum ve, "Benim küçük Gürcü'm," dedim.

Zoya'nın soluğu göğsünde düğümlendi ve fısıldayarak, "Valentin," dedi.

Başka bir şey söyleyemedi. Onun yumuşak dudaklarını bir daha öpemedim, çünkü ona sarıldığım sırada odanın kapısı açıldı ve bir Wraith girişi kapattı. Zoya'yı onun görüş alanından çıkardım ve Wraith'e sırtımı gösterdim. Boğazından soğuk bir kahkaha geldi ve "Kalk! Hanımefendi seni bekliyor."

Duvarın köşesine doğru ittiğim Zoya'ya baktım ve üzgün gözlerle başını salladı. "Kavga etme. Seni tekrar incinmiş görmek istemiyorum."

Gözlerimi kapattım, öfkeli kanımı soğutmaya çalıştım. Onları açtığımda derin bir nefes aldım. Zoya'yı kollarımın arasına alıp yerden kazağı aldım ve çıplak bedeninin üzerine geçirdim. "Giy şunu," diye fısıldadım. Zoya kazağı eline aldı ve hızla giyindi. Fermuarını kapattım ve sikimi tekrar pantolonumun içine soktum.

Doğrulup Wraith muhafızına döndüm ve o da başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti. Zoya'yı yere bırakarak eline uzandım ve parmaklarını kendiminkilere sardım. Hareket etmek için bir adım atmıştım ki, Zoya'nın elinin benim elimde olduğunu görmek beni durdurdu. Zoya'nın boştaki eli koluma indi.

"Valentin?" diye sordu, siyah kaşları soru sorarcasına aşağıya çekilmişti.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırarak elinin tersini dudaklarıma götürdüm ve ipeksi tenini öptüm.

"Bebeğim mi?" Zoya tekrar sordu ve onun dudaklarından dökülen bu sevgi sözcüğü karşısında kalbim eridi.

Başımı salladım ve zihnimdeki görüntüyle savaştım. "Ne?" Zoya tekrar itti.

"Bu," dedim ve birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldırdım. "Bunu asla yapmayacağız. Asla açık havada yürüyemeyeceğiz. Özgürce. Ellerimiz bu şekildeyken."

Zoya'nın yüzü hüznle parlıyordu ve bakışları birleşmiş ellerimize kaydı. "Penceremden sokaktaki insanları izler ve bunu kalbimi çalacak adamla yapacağım günün hayalini kurardım." Zoya'nın dudakları sevgi dolu bir gülümsemeye dönüştü ve, "Sen de mi bunun hayalini kurdun?" diye sordu.

Zoya'ya bakıp yüzünün her parçasını ezberleyerek, "Sen gelene kadar olmaz," dedim.

Zoya beni dudaklarımdan öpmek için hamle yapmıştı ki Wraith muhafızı elinde şok tabancasıyla kapı aralığında yeniden belirdi. "Çekil!"

Öldürme isteğime direnerek Zoya'yı arkama çektim. Gölgeyi koridorda takip ettik ve merdivenlerden yukarı çıktık. Wraith bir kapı açtı ve bizi malikânenin arka tarafındaki bir odaya götürdü. Kapıdan içeri girdiğimizde midem bulandı. Oda karanlıktı ama büyüktü. Odanın ortasında çerçevelerine kayışlar bağlanmış iki küçük yatak duruyordu. Arka duvarda ise bir yığın büyük ekran vardı.

En alttaki ekranda Inessa görüldüğünde Zoya'nın eli benim elimde sıkıştı. Metres yan kapıdan girerken ben de öne doğru bir adım attım. Her zamanki gibi siyahlar giymiş, saçları yüzünden kazınmış bir halde içeri girdiğini görünce, dönüp onunla yüzleştim. "Seni kaltak!" Hırladım.

Ekrana baktığımda Inessa'nın bir hücrenin köşesinde kıvrılmış olduğunu gördüm. Kolları karnına sarılmıştı ve derisinden ter damlıyordu. İleri geri sallanıyor, acı çekiyormuş gibi ağlıyordu. Öyleydi de, ama bu alınması gereken bir şeydi. Ona verdikleri ilaç, özlemini dindirmek için alınmaya ihtiyaç duymasına neden oluyordu. Sadece bir erkeğin tohumu kimyasal olarak acısını dindirebilirdi.

Hanımefendi ekranların önünde durmak için hareket etti. Gözlerimin içine bakarak, "Emirlere itaatsizlik etmeye karar verdiğinden beri 152'nin cezası bu oldu," dedi. Çenem öyle bir sıkıldı ki, kırılacağından korktum. Hanımefendi kıpırdamadan durdu ve ekledi: "Sonuçlarını biliyordun 194. Vuruşunu tamamlamazsan 152'nin acı çekmesine neden olacağını biliyordun."

"Orospu!" Zoya'nın destek için elimi sıktığını hissederek tekrar tersledim.

Metres sırtıttı. "Bu doğru: Ben bir sürtüğüm. Özür dilemeden."

Titredim. Acı içinde kıvranan Inessa'ya bakarken titredim. "Ona yardım edin!" Emrettim.

Hanımefendi bize yaklaştı. Odadaki Wraith muhafızlarının saldırma ihtimalime karşı yaklaştıklarını gördüm. Metres hiç irkilmedi bile. Tam önümde dururken Zoya'yı arkama ittim. Metres elini uzattı ve parmağını göğsümde gezdirdi. "152'yi becermesi için adamlarımdan birini göndermemi mi istiyorsun? İstedğin bu mu 194? Kız kardeşinin sikilmesini mi?"

Kız kardeşimin bu şekilde alınıp götürüldüğünü düşündükçe bedenimi yakıcı bir acı kaplıyordu ama kendimi "Evet, onu bu acıdan kurtar ve acısını dindir" derken buluyordum.

Hanımefendi bana ifadesiz bir şekilde baktı, ta ki gülümseyip geriye doğru yürüyene kadar. "Hiç sanmıyorum, 194. Aslında, sanırım onu bir süre daha aşağıda acı içinde çığlık atarken bırakacağım." Omzunun üzerinden bana baktı ve "Yaklaşık bir saat içinde, eğer yeterince iyi dinlersen, acı dolu çığlıklarını duyabilirsin" dedi.

"Yap şunu," dedim. "Ona yardım et."

Metres ekranların önünde durdu ve cebinden kumandayı çıkararak başka bir ekranı açtı. Odanın içinde Zoya'yla benim olduğumuzu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Zoya'nın hızlı hızlı nefes alışını duydum. Zoya kafesin içindeydi, ben picana'yı tutarak onun önünde dururken giysilerini çıkarıyordu. Kendimi serum tasmaının etkisi altında izlerken bacaklarım güçsüzleşti. Zoya soğuk odada titrerken çok korkmuş görünüyordu.

"İyi başladın 194. Kostava'yı geri getirişini izlediğimde yüzünü hemen tanıdım." Metres, Zoya'yı duvara zincirlediğim sahnede durana kadar, Zoya'ya işkence ettiğim sahneler arasında gezindi. Dudaklarına bastırdığım öpücük.

Metres döndü ve ekranı işaret etti. "Ve sonra başarısız oldunuz." Başını salladı ve mizah yapmadan güldü. "Onca yıllık eğitim. Sana kuralları anlattığım onca yıl: Kurbanına asla sempati duyma. Ve asla birine aşık olma. Bir işkencecinin hayatında aşkın yeri yoktur. Bir katilin kalbinde yeri yoktur."

Hanımefendinin gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Sonra Zoya sessizce, "O bir işkenceci değil. O bir katil değil. O Valentin Belrov. Ve senin bu iyiliği yok etmek için gösterdiğin tüm çabalara rağmen o iyi bir adam."

Zoya'nın dudaklarından dökülen bu tatlı sözler karşısında gözlerim kapandı. Ama az önce ne yaptığını anladığımda hemen açıldılar.

Metres olduğu yerde donup kalmış, Zoya'ya bakıyordu. Diğer her şey çok çabuk oldu. Metres, muhafızına başını salladı. Wraith yanımdan Zoya'ya doğru ilerledi. Zoya'nın elini bırakarak Wraith'e doğru koştum ama boynumdan bir şok tabancasının fırladığını hissettim. Şok içimden geçerken bir kükreme sesi çıkardım. Ama koşmaya devam ettim, ta ki arkamdan ateş vücuduma saplanana kadar. Zoya'nın çığlıklarını duyarak yere düştüm.

Wraith'in Zoya'yı yataklardan birine bağlamasını yerden izledim.

Onu çerçeveye kelepçelemelerini, Metres'in Zoya'nın yanına gidip işkenceye başlamaya hazır olmasını kıpırdayamadan izledim.

Açık kalmaları için mücadele ederken gözlerim kapandı ama karanlık üzerime çökerken Sahibemin bana işkenceyi getirdiği günü düşündüm....

Karanlık odanın ışıkları yandı ve parlaklığı görünce irkildim.

Etrafıma göz kırparak, Sahibemin geri gelip gelmediğini görmek için kafesin metal parmaklıklarından dışarı baktım. En çok korktuğum oda olan arka odanın kapısına baktım ama kimse içeri girmede.

Doğrulamak için kendimi zorladım, yanıma baktığımda 362'nin çoktan sırtını duvara dayamış, kapıya baktığını gördüm. "Gelecekler," dedi Rusça. "Her zaman gelirler."

362'yi geçip 221'e baktım. Kafesin ortasında oturuyordu, başı eğikti, uzun saçları yüzünü örtüyordu. Yaşayan bir ölü gibiydi, sadece her zaman Sahibesi'nin yanında olan o hıyar adama itaat ediyordu. 221'in ona Efendi demesini sağladı. Aynı şeyi 362'ye de yaptırmaya çalıştılar ama vücuduna pompaladıkları ilaç onu sadece kısa bir süreliğine itaatkâr yaptı.

Kilidin dönme sesini duyduğumda dikkatim kapıya çekildi. Metres içeri adım attığında midem bulandı, gözleri hemen bana dikildi. Metres, Wraith muhafızına başını salladı. Odanın köşesindeki Wraith kafesime geldi ve kapıyı açtı.

"Dışarı!" diye emretti ve ben de titreyen ayaklarımın üzerinde durdum.

Sadece üç adım atmıştım ki 362, "Adını ve anılarını unutma. Onları silmelerine izin verme. Ne yaparlarsa yapsınlar."

Sertçe yutkunarak Wraith muhafızını en çok korktuğum kapıya kadar takip ettim. Kapının eşiğinde durdum ama Wraith beni ileri doğru itti. Tökezleyerek odaya girdim.

kapı arkamdan çarparak kapandı. Doğrudum ve doğrulduğumda oda netleşti.

Midem bulandı, korku beni ele geçirdi. Yataklar odanın ortasında idi, çerçevelerinden deri kayışlar sarkıyordu. Duvarlardan birinde prangalar vardı, ama diğerinde metal bir direk vardı, arkasından ağır zincirler sarkıyordu.

Yandan gelen bir hareket dikkatimi çekti. Yan tarafa baktığımda Hanımefendi ve ikizlere işkence eden adamı gördüm. Uzun bir tezgâhın yanında duruyorlardı; tezgâhın yüzeyi iğneler ve sıra sıra küçük şişelerle doluydu.

Metres adama doğru eğildi ve gözleri vücudumda gezindi. Beni bir şey için ölçüp biçiyormuş gibi göründüğünde tenim ürperdi.

Hanımefendi elini salladı ve bir Wraith beni tutarak metal direğe doğru sürükledi. Geri itmeye çalıştım. Savaşmaya çalıştım ama Wraith çok güçlüydü.

Birkaç dakika içinde Wraithler beni direğe bağlamışlardı; ağır zincirler ayaklarımı zemine, bedenimi de direğe bağlıyordu. Vücudumun hiçbir parçası hareket edemiyordu.

Nefes alıp verdim, sakin kalmaya çalıştım. Her zaman 362'nin tavsiye ettiği şeyi yaptım, hatırladım. Benim adım Valentin Belrov. Inessa Belrova adında bir kız kardeşim var. Esir tutuluyor. Onu serbest bırakmalıyım.

Mistress ve erkek arkadaşının önümde durduğunu hissedene kadar kim olduğumu ve kimi sevdiğimi tekrar tekrar söyledim.

Gözlerimi açtığımda odağım hemen elindeki bir şeye kaydı. Metal bir tasmaya benzeyen şeyi gördüğümde burun deliklerim uçtu. Hareket etmeye çalıştım, elimden gelen her şeyi yaptım ama kurtulamadım.

Hanımefendi yaklaştı ve bakışlarımı yakalayarak, "Eğer kız kardeşini kurtarmak istiyorsan, şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın. Bana hesap vereceksin, sadece bana. Ben senin Sahibenim."

Gözlerim büyüdü ve "Anlıyor musun?" diye sordu.

Sahibe metal tasmayı kaldırdı. İçini gördüğümde "Hayır," diye ısırdım. Yakanın her tarafında keskin iğneler vardı, altlarında içi sıvı dolu küçük topaklar yatıyordu.

Hanımefendi tasmayı erkeğe uzattı. Adam yaklaştı ve hiçbir şey söylemeden tasmayı açıp boynuma dayadı. İğnelerin uçlarının derime baskı yaptığını hissettiğimde gerildim, gözlerim kapandı. Derin bir nefes aldım ve ben nefes alırken adam iğneleri boynuma batırdı. İğneler derime batarken çığlık attım, boğazım delindikçe alev alev yanıyordu. Acı dayanılamayacak kadar artınca başım öne düştü. Erkek tasmayı yerine kilitlerken metalin metale çarpma sesini duydum. Adam geri çekildi ve gözlerimi açtığımda Hanım boynuma bakıyordu.

Boynumdan aşağı sıcak damlalar hissettim. Kan olduğunu biliyordum. Adam Hanımefendiye Gürcüce bir şeyler söyledi. Anlayamadım.

Yakanın arkasını işaret etti. Metres başını salladı. Adam tezgâha doğru yürüdü ama Metres yakınımda kaldı. Eliyle çenemi kavradı ve başımı kaldırıp ona bakmam için çekti.

"194, eğer kız kardeşini kurtarmak istiyorsan, söylediğim her şeyi yapacaksın, anladın mı?"

Savaşmak istiyordum ama tek görebildiğim Inessa'nın Kan Çukuru'nun kemerine girerken bana el sallamasıydı. Sesimi bularak, "Evet." diye mırıldandım.

Hanımefendinin gözleri heyecanla parladı ve yakamın arkasına uzanarak, "Anladığına sevindim ama ne olursa olsun bana itaat etmeni sağlayacaktım" dedi.

Hanımefendi tasmanın arkasına bir şey bastırdı. Boynumdaki tasma aniden sıkılaştı. İğneler derime daha fazla battı. Dudaklarımdan hiçbir ses çıkmayana kadar çığlık attım ve çığlık attım.

Acıya rağmen nefes almaya çalıştım ama sonra iğneler aracılığıyla boynuma sıcak sıvı enjekte edildiğini hissettim. İlk başta

Sıvı garip hissettirdi ama kanımda dolaşmaya başladıkça ısı üretti. Saniyeler geçtikçe, sıvı kükreyen bir ateşe dönüştü, vücudumda akarak beni içten içe kavurdu. Ateş yandıkça zihnimi yoğun bir sis kaplamaya başladı. Görüntüler ve düşünceler dağılmaya başladı. Birden 362'nin yüzü aklıma geldi ve söylediklerini hatırlayarak, ateş daha da yükselirken gözlerimi kapattım ve düşündüm: Benim adım Valentin Belrov. Inessa Belrova adında bir kız kardeşim var. Tutsak olarak tutuluyor. Onu serbest bırakmalıyım....

17

ZOYA

Valentin'in iri bedeni yerde kasılmalarla sarsılıyordu. Kollarımı ona sarıp onu güvende tutabilmekten başka bir şey istemiyordum. El ve ayak bileklerime bağlı kayışları çektim ama kurtulamadım.

Gözlerimi kapattım ve karanlık düşünceler zihnimi doldurdu. Valentin'in bu şekilde yatağa bağlandığını ve tasmayı takmaya zorlandığını hayal ettim. Ekrandaki kızı düşündüm, Inessa'yı, bir adamın onu sikmesi ve acısını dindirmesi için köşede sallanmasına neden olan ilaçları almaya zorlandığını. Anri ve Zaal'ı hayal ettim. Benim büyük, güçlü kardeşlerim, test ediliyorlardı. Bu ilaçlar için gine domuzları olmak. Başarılar, başarısızlıklar, tüm acılar.

Yandan gelen bir soluk beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Valentin'in sarsılarak oturur pozisyona geldiğini gördüm. Başı öne eğikti ve güçsüz olduğunu görebiliyordum. Büyük kolları sanki hareket edemiyormuş gibi iki yanında sallanıyordu. Bilincini kaybetmemek için savaşıırken güzel gözleri yuvarlanıyordu.

Bu koca adamı bu kadar zayıf ve şaşkın görünce onun için ağlamak istedim. Ama sonra Valentin'in Hanımefendi dediği kadın Wraith'lere onu taşımalarını emretti. Onlarla Gürcüce konuşmuştu.

Siyahlar giymiş iki güçlü adam Valentin'i kollarının arasına aldı. Valentin'in vücudu sarktı ve onu metal bir direğe benzeyen bir şeye taşırken ayakları yerde sürüklendi.

"Bağlayın onu!" diye emretti kadın. Adamlar onu direğe bağladılar ve vücuduna ağır zincirler sardılar. Benim

Geri çekildiklerinde göğsü daraldı ve hareket edemediğini anladım.

Sanki çaresizliği mi hissetmiş gibi, Valentin'in gözleri kırıştı ve bana döndüğünü görene kadar tekrar kırıştı. Mavi gözleri beni bulana kadar odayı taradı. Beni görür görmez, vücudu hareket etmek için savaştı ve yüzüne kazınmış öfkeyi görebiliyordum.

Zincirlere tutunmaya çalışırken dişleri birbirine kenetlendi ama inanılmaz gücü bile onu zincire vuran ağır metali yerinden oynatamadı.

"Zoya!" diye bağırdı. Sesindeki acı ve çaresizlik karşısında boğazım tılandı.

"Sorun değil," dedim, tam o sırada kadın tezgâhın yanından duvar boyunca ilerledi.

Valentin'in alev alev yanan gözleri onun üzerine dikildi ve tısladı, "Seni öldüreceğim."

Kadın etkilenmeden adamın durduğu yerden geçti. Bana doğru geliyordu. Yüzündeki sert ifadeyi görünce kanım dondu. Yanımda durarak saçlarımı alnımdan itti. Valentin'i görmemi engellemişti ama metallerin çarpışmasını duyabiliyordum. Kurtulmaya çalıştığını biliyordum.

Ona korkumu görme zevkini tattırmak istemediğim için hareketsiz kaldım. Sanki yaptığının bu olduğunu biliyormuş gibi, sert bir ifade takınmadan önce bana gülümsedi.

Kadın Valentin'e baktı ve Valentin'in bana giydirdiği sweatshirt'ün üzerinden parmağıyla vücudumun uzunluğunu izlemeye başladı.

Bacaklarımı birbirine kenetledim, ayak bileğimdeki kelepçeleri çekerken kaslarım ağrıyordu. Kadın durdu. Yolunu tekrar takip ederek, parmağı fermuarın üst kısmına ulaştığında durakladı.

"Hayır!" Valentin'in hırladığını duydum.

Ama kadın fermuarı çekti, büyük sweatshirt açıldı, çıplak göğüslerim ve altımdaki çıplak vücudum ortaya çıktı. Fermuar açılana kadar aşağı çekti. Kadın

malzemeyi kenara ittim, odadaki serin hava tenime çarptığında tüylerim diken diken oldu.

Parmağı karnıma dokunduğunda ve göğsüme ulaşana kadar yukarı çıktığında başımı ondan çevirdim. Uzun tırnakları meme uçlarımin üzerinde gezindi. Onu itmek için kollarımı serbest bırakmaya çalışırken bileklerim kıpkırmızı oldu.

"Bırakın onu!" Valentin'in gürlediğini duydum. Kadın geri çekildi ve Valentin'e baktı. "Neden dikkatini çektiğini anlayabiliyorum, 194. Çok güzel bir kız."

Valentin, "Bırak onu," dedi ama bu kez derin bir gırtlak tehdidi içimde korku uyandırdı.

Kadın irkilmedi bile. Valentin'in kurtulmaya çalışırken çıkardığı çırpınma sesleri arttı ve kalçalarımı bir arada tutmak için mücadele ederken bacaklarım titredi.

Sonra kadın geri çekilip kalçalarımın bakınca Valentin hareket etmeyi tamamen bıraktı. "Evet, 194, görünüşe göre bugün onu çoktan sikmişsin."

Valentin tekrar, "Seni öldüreceğim," diye söz verdi; bu bir söz olduğu için, sözleri karanlık ve tehlikeyle doluydu.

Kadın başını salladı ve gülümsedi. "Yapmayacaksın, 194. Çünkü küçük 152'ni ve şimdi de küçük Kostava fahişeni korumak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Kadının parmağı bacağımın dış tarafını okşadı ve "Mükemmel bir *mona* olacak" dedi. Sözleri karşısında gözlerimi kapattım. Sözleri iyi bir köle olacağımı söylüyordu. Cinsel bir köle. Tıpkı Inessa gibi.

Kadın uzaklaştı ve o uzaklaştığında Valentin'i gördüm. Gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarını yakaladığımda, "*Ben iyiyim*" diye bağırdım. *Ben güçlüyüm*.

Ama Valentin değildi. Vücudu kızarmış ve zincirlerle dövüştüğü yerden kanlar akıyordu. Ama kalbimi parçalayan şey, solgun ve yaralı yüzünden akan gözyaşlarıydı; vahşi yüzünde çarpıcı bir görsel tezat oluşturunuyordu. Bana bakarken mavi gözleri acıyla dolup taşıyordu.

Kadın tam önünde durdu ve elini göğsüne götürerek derisinden akan gözyaşlarını topladı. "194, inanıyorum ki Kostava fahişesini bile seviyor olabilirsin. Seni ağlarken görmeyeli uzun yıllar oldu."

Valentin gözlerini kadından ayırmadı ve onun yorumuna verdiği yanıtı gözlerinde görebiliyordum. Cevabı yüksek sesle ve net bir şekilde gördüğümde kalbim sıcaklıkla doldu.

Beni seviyordu.

Ağzımı açarak beni izlediğinden emin oldum ve "Ya tozhe tebya lyublyu" diye mırıldandım.

Ben de seni seviyorum.

Yanlış anlaşılma olmasın diye Rusça söyledim.

Sözlerim üzerine Valentin'in gözleri kapandı ve vücudunun yenilgiyle sarktığını gördüm.

Aniden bir Wraith Valentin ve kadına doğru ilerledi. Elinde bir şey tutuyordu ve onun metal bir tasma olduğunu görünce, "Hayır!" diye bağırdım. Tıpkı Valentin'in boynundan acı içinde kopardığı gibi bir metal tasma.

Kadın tasmayı Valentin'in boynuna doğru kaldırırken sessiz kaldı. Kadın iğneleri Valentin'in iyileşmekte olan yaralarıyla aynı hizaya getirirken ve keskin iğneleri Valentin'in kırmızı, yaralı derisine batırırken Valentin sessiz kaldı. Ama Valentin'in gözleri benimkilerde kaldı. Benim gözlerim de onunkilerde kaldı. Buna birlikte katlandığımızda güçlüydük.

Kadın tasmayı taktı ve ağzını Valentin'in kulağına götürerek duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı: "Bana itaat et, sadece bana 194. Ne dersem onu yapacaksın. Senin sahibin benim."

Sonra yakasının arkasındaki bir düğmeye basışını dehşet içinde izledim. Valentin'in gözleri kapandı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Yaka boynuna doğru sıkılaştı, damarlarına serum enjekte edilirken damarlar ve kordonlu kaslar çıkıntı yaptı.

Dudakları soluklaşırken dişleri birbirine çarptı. Tam acıdan bayılacağını düşünürken gürlledi: "Benim adım Valentin Belrov. Inessa Belrova adında bir kız kardeşim var. Zoya Kostava adında bir aşkım var. Onlar esir tutuluyor. Onları serbest bırakmak zorundayım!"

Yeni mantrasını boğuk bir şekilde söylerken kalbim ikiye bölündü, sonra başı öne düştü. Nefesimi tutarak hareket etmesini bekledim. Dakikalar ve dakikalar geçti, ta ki bir kıpırtı görene kadar. Parmağı zincirlerinin altından hareket etti. Vücudu yavaş yavaş uyanmaya başladı, göğsünden aşağıya doğru akan kan yavaşlamaya başladı.

Başını kaldırdığında, kapalı gözlerine odaklandığımda kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu. Ağır ve endişeli nefes alışlarımın kulaklarımda yankılandığını duydum; sonra Valentin'in gözleri açıldığında tamamen durdu.

İki koyu renk büyüümüş göz dosdoğru karşıya baktığında midem bulandı. Hayattaydı ama yaşamıyordu.

Kadın onun önüne geçti ve "Adın ne?" diye sordu.

Valentin hiçbir bedensel tepki göstermeden, "194" diye cevap verdi.

Muzaffer bir gülümsemenin yüzünü aydınlattığını gördüm; sonra "Kime itaat ediyorsun?" diye sordu.

Valentin aynı boş ifadeyle, "Hanımefendi," diye cevap verdi.

Son umudum da bedenimden süzölüp gitmişti. Hanımefendi Valentin'i yere indirmeleri için adamlarına bağırdı. Valentin hiç kıpırdamadan durdu, boş bakışları ileriye sabitlenmişti.

Ağır zincirler düştü ama Valentin kımıldamadı. Kadın yatağımın yanına gelene kadar geri çekildi ve "194, bana gel!" diye emretti.

Valentin ilerledi, vücudu kadının emrine itaat ediyordu. Kadının önünde durduğunda ve kadın hâlâ yatağa bağlı olan bana baktığında, bedenim dehşetle yıkandı. "194," dedi yüzünde bir gülümsemeyle, "Zaal Kostava'yı yakalayın. Onu bir gün içinde ölü ya da diri bana teslim et."

Valentin hiç sorgulamadan, "Evet, Hanımefendi," dedi.

Valentin'in kardeşimi yakalamak için ayrılırken çıkardığı sesi duyduğumda, bir daha asla bütün olamayacağımdan emindim.

Kıpırdamadan durdum ve başımı odadaki kadından başka yöne çevirdim. Koluma dokunan bir el geri dönmeme neden oldu. Garip bir şekilde acı hissetmiyordum. Kadın bana damarlarıma akan sıvı ateş gibi bir serum enjekte etmişti. Bana bir şırınga daha enjekte ettiğinde tepki vermedim. Üçüncüyü aldığında da tepki vermedim. Ancak dördüncü ve beşinci enjeksiyonda beni öldürmeye çalıştığını fark ettim.

Tepki verdiğim tek an, kadının kulağıma eğilip sertçe fısıldadığı andı: "Bu Levan Jakhua için, Kostava orospusu. Yarından sonra, Dünya'nın başına bela olacak ailenden kimse kalmayacak. Yarından sonra, hayatımın aşkı nihayet huzur içinde dinlenebilir; zehirli kalplerinizin sonuncusunun da durduğunu bilerek."

18

194

Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Minibüs bir o yana bir bu yana sallanırken beni de vurdu. Ellerim uzandı ve kafesin parmaklıklarını tuttu, metali çekiştirerek içimdeki öfkenin bir kısmını serbest bırakmaya çalıştım.

Kostava'yı yakalamak ve geri getirmek zihnimde dönüp durdu ve bu sırada yüzünün resimleri gözlerimin önünden geçti. Uzun boylu, kaslı, Gürcü. Uzun saçlı. Yeşil gözler.

Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Parlak bir acı beynime çarptığında başımı tuttum. Tekrar tekrar vurdu ve bir çift kahverengi göz zihnime saplandı. Gözler hareket etmediğinde bedenim titredi. Gözler bana bir şey hatırlamam gerektiğini söylediğinde ellerim titredi. Kahverengi gözleri hatırlamaya çalıştım ve çalıştım; sonra Sahibemin sesi kafamın içinde "*Kostava'yı yakalayın!*" diye bağırdı. Kanım kaynadı ve boynumdaki tasma sıkılaştı.

Damarlarımda öfke birikti, ta ki yanıp tutuşana kadar ve öfkeyle kükredim. Ayaklarım kafesi tekmeledi, Wraith'in bana giydirdiği ağır botlar metale çarpıyordu.

Minibüs durana kadar kafese tekrar tekrar vurdum.

Kapının ardında bekleyen her kim olursa olsun, öldürmeye hazır bir şekilde kafesin içinde çömelmiştim. Bekledim ve bekledim, ta ki minibüsün kapısı açılana ve bir Wraith kafesin kilidini kırana kadar.

Metal kapıyı iterek kafesten çıktım, Wraith'in boynunu kırdım ve çitirdayan kemiklerin sesiyle tısladım.

Cansız bedeni yere atarak minibüsten dışarı fırladım, tuzlu havanın kokusu yüzüme çarpıyordu. Sağıma soluma baktım, sonra siyah eşofmanımın koyu renkli kapüşonunu başıma çektim. Her yer karanlık ve sessizdi.

Arkamdan gelen dalga seslerini dinleyerek bölgeyi taradım. Bir tarafta kırık dökük iskeleler ve koyu renkli kumlar, diğer tarafta ise yıkılmış eski evler ve boş kıyılar vardı.

Gölgelerden uzak durarak koşmaya başladım. Koşarken soğuk rüzgâr etrafımda savruluyor, zihnim beni hedefime götürecek sokakların izini sürüyordu. Dükkân tabelaları rüzgârda sallanırken gıcırdıyordu. Tahtadan yapılmış mağaza vitrinleri grafitilerle kaplıydı.

Koşmaya devam ettim, *Kostava'yı yakalamak, Kostava'yı yakalamak* hala aklımda dönüp duruyordu. Ama başka bir şey zorla içeri girmeye çalışıyor, ellerimi öfkeyle yumak haline getiriyordu. Hatırlamam gereken başka bir şey.

Ama hatırlayamadım. Hatırlayamıyordum. Birden ayaklarım tökezledi ve bedenim yıkılmış bir tuğla duvara çarptı. Kahverengi gözler tekrar beynime doldu. Kahverengi gözler ve "Ya tozhe tebya lyublyu" diyen yumuşak dudaklar. *Ben de seni seviyorum, ben de seni seviyorum....*

Bir kadının yüzü gözümün önüne gelip beni tekrar tökezletince bir kükremeyi bastırdım. Yüzü tanıyordum. Yüzü tanıyordum ama nedenini hatırlayamıyordum. *Kotyonok*, kafamın içinde fısıldadı. Tam sis dağılacak gibi olurken, tasma boğazımı sıktı ve yeni bir ateş dalgası damarlarımdan akararak yüzü benden uzaklaştırdı.

Elim sağ tarafımdaki evin duvarına çarptı. Acı içinde nefes almak için mücadele ettim. Bacaklarım koşmaya devam etti, Sahibemin sesi bana Zaal Kostava'yı yakalayıp getirmemi emrediyordu

-Ölü ya da diri.

Karanlık zihnimi boğdu, geriye tek bir düşünce kaldı-
Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Vücudumdaki ter derimden aşağı damladı; sonra karanlık tekrar yükseldi. Bacaklarım titredi, bir şey Metres'i zihnimden uzaklaştırdı.

Başım, Sahibemin sesi ile beni sevdiğini söyleyen kahverengi gözlü kadın arasında gidip geldi.

Bir köşeyi dönmüştüm ki aniden kahverengi taşlar göründü. İçeride ışıklar yanıyor, insanlar pencerelerin önünden geçiyordu. Durdum, nefesim kesildi ve öldürmeye hazırlanırken zorlandım. Işıklar köşeyi döndü ve bir araba geçerken bir ara sokağa daldım.

Gözlerimi kırptım ve tekrar kırptım, kafamın içinde bir dişi gördüm; sonra önümde belirdi. Elimi uzattım ama ellerim havaya karıştı ve dişi ortadan kayboldu. Bir duvara doğru tökezledim, sırtım sert tuğlaya çarptı. Başımı salladım ve gözlerimi ovuşturdum.

Kostava'yı yakalayın ve geri getirin. Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Sahibemin sesi her zaman kafamın içindeydi ve beni dik durmaya zorluyordu. Beni onun emrine itaat etmeye zorladı. Gözlerim tekrar kahverengi taşa odaklandı, görevime geri döndüm. İleri doğru adım atmak için hareketlendim ama kafamdaki o kahverengi gözlü kadın yine karşımdaydı. Onu gerçekmiş gibi görebiliyordum, siyah giyinmişti ve elinde bir fotoğraf tutuyordu. Birden eve doğru hareket etti - bunun beynimde hapsolmuş bir anı olduğunu fark ettim. Buraya daha önce gelmişim. Bu evi daha önce izlemiştim. Kadını geri çekmek için tutmuş ve işkence odasına götürmüştüm.

Kadın hayaleti gözlerime o kadar gerçek göründü ki yine de elimi uzattım. Bunu yaparken elim soğuk havadan başka bir şeyi kavramadı, kadın buğulandı ve arka planda kayboldu.

Sıcak bir acı kafatasımı kesip geçerken başımı tutarak gölgelerin arasına saklandım. Yüzümden ter boşandı; sonra yakamın tekrar sıkıldığını hissettim. *Hayır! Hayır!* Damarlarımda dolaşan zehre daha fazla dayanamayacağımı düşündüm.

Damarlarımda bir başka yakıcı sıcaklık dalgası dalgalandı. Ve ben buna dayanamadım. Dayanamadım. Ama net bir emir süzüldü.

Kostava'yı yakalayın ve geri getirin.

Sokağı taradım. Tam önümde siyahlar giymiş bir adamın ara sokakta, evin arka girişinde yürüdüğünü gördüm.

Ses çıkarmadan karanlık sokağı geçtim, kar ayaklarımın altında hafifçe çitirdiyordu. Kendimi gölgelerin arasına sıkıştırdım ve köşeyi dönerek ara sokağa girdim. Dört erkek ellerinde silahlarla orada duruyordu. Muhafızlar.

Derin bir nefes alarak köşeyi döndüm ve ilk erkeğe yaklaştım. Boynunu kırarak onu geriye, bahçeye doğru sürükledim ve silahını ceketinden çıkardım. Susturucu modelini kontrol ettim.

Güzel.

Ara sokağa geri atlayarak silahı uzattım ve her biri bir muhafızın kafasını delen üç el ateş ettim. Silahı yere atarak Kostava'nın tutulduğu evin duvarına tırmandım. Duvarın hemen altında bir muhafız duruyordu. Sirtına inmek için aşağı atladım, kolumu boynuna doladım ve sıktım. Muhafız kollarımı pençeledi ama boynunu bükerek sessizce yere yığıldı.

Kör edici ağrı geri geldiğinde arka kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım. Dizlerimin üzerine çökerek başımı kavradım. Bir çift kahverengi göz bana doğru parladı. *Kostava* ismi tekrar kafamda dönerken nefes nefese kaldım.

Kostava'yı yakalamam ya da öldürmem gerekiyordu ama ben de mi bir Kostava'yı seviyordum? Anlamıyordum; zihnim karanlık bir sis içinde yüzüyordu. Kafatasım ağrıyordu ve ayaklarımı iterek sallanmaya başladım. Başımı yan tarafıma vurdum, görüşüm arka kapıya doğru yükselen taş basamakları görece kadar açıldı.

Kostava.

Sessizce merdivenlerden yukarı koştum. Camdan bir odada oturan insanları görünce yüzlerini taradım. Üç kadın, dört erkek. Sonra vücudum kapının hemen ötesinde duran Zaal Kostava'yı tanıyınca sakinleşti.

Ter yüzümden aşağı dökülmeye başladı, tenim çok sıcaktı. Bacaklarım çok güçsüzdü. Zihnim çok ağırdı. Ayağım kapıya çarptığı anda kahverengi gözler kafamı doldurdu. Ama bu sefer ağlıyorlardı; kalbim göğsümde ağrıyordu. Ona sarılmak istedim. Onu istiyordum çünkü o *benimdi*.

Onu geri almak için Kostava'yı öldürmek zorunda kaldım.

İleri atılarak, tam bana doğru bakarken Zaal Kostava'ya doğru koştum. Vücuduna çarparak onu yere düşürdüm. Yumruğum yüzüne doğru uçtu, sert yumruklarım çenesine çarptı.

Kadınların çığlıklarını duydum. Erkeklerin bağırarak emir verdiğini duydum. Öfkeyle bir darbe daha indirecekken sırtüstü çevrildim ve güçlü bir yumruk hemen yüzüme çarptı. Bacaklarımı tekmeleyene kadar yumruklar yağmaya devam etti. Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama kör edici acı geri geldi. Başımı tuttum; acı lanet kafatasımı parçaladı. Sonra kafamda bir yüz belirdi ama bu sefer yüz yerinde duruyordu.

"Valentin," diye fısıldadı usulca ve ben de tutması için elimi uzattım.

"Zoya," diye homurdandım, yüzüne dokunmaya çalışıyordum. "Kotyonok," diye fısıldadım ve onun gülümsediğini gördüm.

Sert eller kollarımı kavradı ve kapüşonumu geri çekti. Işık seline gözlerimi kırıştırdım. Kafamı kaldırdığımda Zaal Kostava'nın kanlı yüzünün bana baktığını gördüm.

"Kostava," diye mırıldandım. "Zoya'nın kardeşi."

"Zoya mı? Benim Zoya'm mı? Zoya nerede?" diye bağırان adam, başka bir adam ortaya çıkmadan önce itti.

Gözleriyle buluşmaya çalıştım ama görüşüm bulanıklaşmaya başladı. "Kostava'yı yakalayın ya da öldürün," diye homurdandım ve boynumun metal yakasını çektim. Boynumdan aşağı kan damladığını hissedene kadar çektim ve çektim. Bunun neden gitmesine ihtiyacım olduğunu hatırlayamıyordum. Sadece tasmayı koparmam gerektiğini biliyordum. Sahibemin sesi bir kez daha bana geldi ve fısıldadım, "Yakala ve geri getir - canlı ya da ölü."

Sonra bedenim hareket edemedi ve oda bir kara deliğe dönüştü.

Arka planda kısık sesler duyuyordum ama gözlerimi açamıyordum. Başım ağırlaşmıştı. Hafızam paramparça olmuştu.

Sesler yaklaştı ve yaklaştıklarında Rusça konuştuklarını duydum.

Rus mu?

Yetimhaneye gittiğimden beri Rusça duymamıştım.

Ya da Zoya'dan beri.

Zoya!

Zoya'yı düşündükçe vücudum kamburlaşıyor, kurtulmaya çalışıyordum ama ellerim ve ayaklarım bağlıydı.

Gözlerimi açmaya zorlayana kadar mücadele ettim ve mücadele ettim. Nefesim kısa pantolonlarla çıktı ve vücudum sıcaktı, ter yüzümden aşağı damlıyordu. Görüşüm bulanıktı. Gözlerim açılana kadar kırıştırdım. Görüşüm netleştğinde bir evin içinde, oturma odasına benzeyen bir yerde olduğumu fark ettim. Sesleri takip etmek için başımı çevirdim ama boynumu hareket ettirdiğimde boğazıma bir ağrı saplandı. Acıdan tısladım ve öfke beni ele geçirdi.

Kanıma yakan öfkeyle titredim. Neler olduğunu hatırlamak için mücadele ettim. Parçalanmış anılar su yüzüne çıkıyordu: *Metresin bizi odada bulması, kafesler, kilit altında tutulmak, şok tabancaları, Zoya'nın bir yatağa bağlanması, Metresin beni bir direğe bağlaması, bir tasma takması, öldürme emri. ..*

"Siktir!" Kükredim ve kurtulmak için çaresizce koltukta sallandım. Ayaklar koşarak odaya girdi. Kafamı kaldırdığımda sarışın bir kadının bana baktığını gördüm. Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazım düğümlenmişti.

Odadan koşarak ıktı. Sesler duydum, ardından birkaç çift ayak odaya girdi. Ellerim yumruk olmuştu ki aniden iki adam önümde durdu.

Bu erkeklerin boylarını ayaklarından kafalarına kadar takip ettim. Gözlerimi kırptım, bir şekilde onları daha önce gördüğümü biliyordum. Adamlardan biri sarışındı ve koyu kahverengi gözleri vardı. Bakışları soğuktu. Yapılıydı ve oracıkta ldrebilecekmiş gibi görünüyordu. Ama ikinci erkeğ baktığımdaya kalbim kt küt atmaya başladı.

Zaal Kostava.

"Kostava," diye mırıldanmayı başardım. Kocaman, hayal ettiğimden daha büyüktü. Kafamda onun resmini gördüm, Sahibemin beni ezberlemem için eğittiğ resmi. Tamamen aynı görünüyordu. Tek fark, arkadan bağlanmış uzun salarıydı.

Kostava'nın yeşil gözleri bana bakarken öfkeyle parlıyordu. Yüzü şişmiş ve dudakları kan içindeydi. Gözlerimi sıkarak kapattım ve eve hışımla girdiğimi ama neden saldırdığımı kontrol edemediğimi hatırladım. Ondan sonra hafızam bulanıklaştı. Hiçbir zaman öyle olmadı; her şeyi hatırlıyordum. Ama bunu değil.

"Kimin için çalışıyorsun?"

Gözlerimi atığımdaya sarışın adam benimle Rusça konuşuyordu.

"Sen Rus musun?" Cevap vermeyi başardım. Başını yana eğdi ve bana bakarken "Neredeyim ben?" diye sordum. Zihnim çok yavaştı, bilgiler bana yeterince hızlı gelmiyordu.

"Sen söyle," diye karşılık verdi adam.

Odağım tekrar Kostava'ya kaydı ve kendimi durduramadan konuştum. "Onun için gönderildim."

Kafamın içinde bunun nedenini bulmaya çalıştım. Sonra yataktaki Zoya'yı hatırladım. "Zoya," diye soluk soluğa bağırdım, tekrar elimden kayıp gitmeden önce anıyı tutmaya çalışıyordum.

Kostava bu kez ellerini oturduğum sandalyenin kollarına vurdu. "Onun adını üçüncü kez söylüyorsun. Nerede o?" Sert sözlerinden zehir damlıyordu. Ama ben de en az onun kadar kızgındım.

Zoya benimdi.

Onun

sahibiydim.

Onu kurtarmak zorundaydım. Bir hücrenin köşesine büzülmüş siyah saçlı bir kadın zihnime çarpan bir sonraki anıydı. Çığlık atarken boğuldum ama "Inessa!" diye bağırmayı başardım.

Kostava geri adım attı. Yanındaki erkek yüzüme çarpmak üzere olan elimi tuttu. Bağları çekiştirdim ve "Çözün beni... onları kurtarmak zorundayım" dedim. Nefes aldım ve boğazımı kesen, sesimi çalan jiletlerle savaştım. "Onları kurtarmak zorundayım.... Hanımefendiden-"

İki erkek de dondu kaldı, sonra birbirlerine baktılar. Sarışın olan eğilerek, "Hanımefendi kim?" diye sordu.

Gitmeme izin vermek yerine beni sorguya çekerken dişlerim sıkıldı. Sonunda yeterince sakinleştim ve "Beni kontrol eden... orospu Gürcü...!" diye bağırdım.

Kostava adım atmaya başladığında sarışın, "Gürcü," diye itti. "Bayan Arziani," diye cevap verdim, "Efendi'nin kız kardeşi

Kan Çukuru."

Sarışın adamın gözleri aşağıya kaydı. Ayağa kalktığında, "194 numaralı dövmeyi nerede yaptırdın?" diye sordu.

Kaslarım gerildi ama cevap verdim: "Kan Çukuru. Gece Hayaletleri beni ve kız kardeşimi geceleyin çalıp bizi o cehenneme götürdüklerinde."

"Açıkla," diye tekrar itti sarışın.

Nefes alarak dedim ki, "Geri dönmeliyim. Onları kurtarmalıyım." Kafamdaki sisin her geçen dakika dağıldığını hissederek, ikisi de Metres'le birlikte kapana kısılmış olan Inessa ve Zoya'yı görebiliyordum ve "Beni bırakmanız gerek!" diye bağırdım.

Sarışın parmak eklemlerini kırarak, "Kim olduğunu ve Zaal'ı neden öldürmeye çalıştığını öğrenene kadar olmaz," dedi.

Başımı eğdim ve bunu yaparken derimin acısıyla irkildim. Fark ettiğimde acı azaldı... "Tasmayı çıkardın mı?"

Kostava durdu ve bana baktı ama başka bir şey söylemedi. "Serum," dedim. "Hanımefendi bana çok fazla

verdi. Peletlere çok fazla zehir yükledi.

Öldürdüğümden emin ol. Başım..., " diye kestirip attım, sıkıcı ağrıdan irkildim.

Sarışın bana, "Onu çıkardık. Serum bir itaat ilacıydı. Bunu inceleyen bir erkek var. Etkilerine karşı koymak için bir serum geliştirdi. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor. Sende şanslıydık. Seni oldukça hızlı bir şekilde geri getirdi." Sarışına baktım, sonra Zoya'nın söylediği bir şeyi hatırladım: *Kardeşim Zaal Kostava bir Tolstaia ile evleniyor. Kostava Klanı'nın Lideri olan kardeşim Volkov Bratva'yı da evleniyor.*

"Bratva," dedim sessizce. "Volkov Bratva."

Sarışın söylediklerimden etkilenmiş gibi görünmüyordu ama "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

Gözlerimi Zaal'a çevirdim ve "Zoya. Kardeşinin Bratva üyesi bir Tolstaia ile evlendiğini söyledi. Eğer sana gelirsek bize yardım edeceğini söyledi."

"Neye yardım edeyim?" diye itti sarışın.

"Sahibemi öldürmeme ve kız kardeşimi kurtarmama." "Kız kardeşinin nesi var?"

"Hanımefendi onu uyuşturdu ve esir aldı. O bir Mona, bir seks kölesi. Sahibem onu beni kontrol etmek için kullanıyor. Onu sikmeleri için erkeklere veriyor, bana izletiyor, sonra bir sonraki vuruşumdan sonra onu tekrar görmeme izin vereceğine söz veriyor. Bu hiç olmuyor, ama onu orada yalnız bırakamıyorum. Metresi benimkini aldığı gibi onun da adını aldı ve ona bir numara verdi, 152."

Zaal Kostava aniden hareketsiz kaldı. Sarışın Rus bunu fark etti ve ona baktı. "Ne?" diye sordu.

Zaal'ın çenesi sıkılmıştı ama başını eğdi, gözleri bir şey hatırlıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Sanırım o numarayı biliyorum," dedi sessizce, sonra başını kaldırıp baktı, yüzü solmuştu. "Jakhua. Jakhua'nın bir *Mona'sı* vardı, bir köle... 152, sanırım? Sanırım onu B Tipi ilacın reklamını yapmak için kullanıyordu."

Onun sözleri üzerine vücudumdaki tüm kan çekildi ve "Jakhua Usta mı? Jakhua Usta'yı tanıyor muydun?"

Zaal bu kez sarışın Rus'un yerine geçti ve "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu.

Vücudum kaskatı kesildi ve dedim ki, "O benim Sahibemin sevgilisiydi. On iki yaşımıdayken bana tasmayı veren piç kurusuydu. Ben Kan Çukuru'nda eğitim görürken onu benim için, Sahibem için tasarlamıştı. Orada, laboratuvarlarda serumu geliştiriyordu. Beni bu hale o getirdi. Bir işkenceci ve katil." Soğuk bir şekilde gülümsedim, Zaal'ı fark etmedim bile, anıların içinde kaybolmuştum. "Ama üzerimde sadece geçici olarak işe yaradığını asla bilmediler. Tamamen kontrolleri altında olduğumu düşünmelerini sağladım. Ama ben her şeyi hatırlıyordum. Her şeyi hatırladım, böylece günü geldiğinde intikamımı alabilecektim."

Nefes nefese kalmıştım, kaslarım dövüşe hazırlanıyordu ki odanın sessizliğe gömüldüğünü fark ettim. Başımı kaldırdığımda sarışın Rus ve Zaal Kostava'nın oldukları yerde donup kaldıklarını gördüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Kan Çukuru nerede? Nedir o?" diye sordu sarışın aceleyle.

"Gürcistan. Arzianilerin tüm gulag şampiyonu dövüşçüleri Ultimate Death Matches için getirdikleri yer. Çocuk yaştaki dövüşçüleri, *Ubity'leri* ve *monebileri* -seks köleleri- en yüksek teklifi verenlere satmadan ya da kumarbazların eğlencesi için çukurda tutmadan önce eğittikleri yer."

"Gulaglar mı?" diye sordu sarışın, sesi şimdi keskin ve buz gibi soğuktu.

Yavaşça başımı salladım. "Arzianiler dünyadaki tüm gulagları yönetir ve yüksek bahisli kumar için Kan Çukuru'na getirecekleri şampiyonları seçerler. Kimin Kan Çukuru Şampiyonu olacağına dair kumar oynuyorlar."

Zaal'a baktım ve "Üstat Jakhua serumu Hanımımmla birlikte orada geliştirdi. Denekleri üzerinde deneylerini yaptığı yer orasıydı."

Bu kez ölümü somutlaştırma sırası Zaal'daydı. Yüzü buruştu ve homurdandı, "Deneyler mi?"

Çocukken üçümüzün de kafeslerde olduğunu hatırlayarak, "Yıllarca kafeslerde iki kardeşle birlikte ben de vardım. İkiz kardeşler. Ama ben geldiğimde biri çoktan seruma yenik düşmüştü. Zaten yıllardır oradaydılar. Diğer ikizle konuştum ama o adını ve kim olduğunu çoktan unutmuştu. Jakhua'yı öldüreceği gün için yaşıyordu. Oturup Jakhua'nın adını tekrarlıyor, unutmamaya çalışıyordu. Serum onu kardeşi gibi etkilememişti. Ama her geçen gün hafızasını daha fazla almaya başladı. Bu yeterli değildi; zihni asla tam olarak teslim olmadı. Jakhua sonunda onu gönderdi ve laboratuvarı sadece kardeşiyle beni bıraktı. Yeterince büyüdüğümde, eğitimimi tamamladığımda, Üstat Arziani beni kız kardeşiyle birlikte suikastçısı olarak gönderdi." Başımı eğdim ve çenemi vücudumdaki isimlere doğru salladım. "Her dövme öldürdüğüm kişinin adı. Hanımefendi ve Efendi Arziani, kurbanlarının kalplerini durdurduğum insanların isimlerini görmelerini istediler. Beni vahşi, çirkin canavarları olarak görmek istediler."

Zaal solgun görünüyordu ve bana doğru yükselerek, "Hücrelerinizdeki ikiz çocukların kimlik numaralarını hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım. "Hepsini hatırlıyorum," dedim karanlık bir sesle. Kan Çukuru lanet beynime kazındı. Her parçası. Geldiğim günden ayrıldığım güne kadar." Zaal bekledi ve sayıları söylememi istediğini anladım. Derin bir nefes alıp boğazımdaki acıyı bastırarak, "362 ve 221." dedim. Gürcüceydiler. Bundan başka bir şey bilmiyordum. Onlar da bilmiyordu."

Arkamdan bir nefes sesi duydum ama nereden geldiğini göremedim. Kadın sesine benziyordu. Dönebilseydim bile döneceğimden emin değildim. Zaal Kostava'nın gözleri öfkeyle yanıyordu ve gömleğini kaldırarak yere fırlattı. Nefes nefese kalmıştı ve kasları vücudunun ne kadar gerginleştikten dolayı dalgalanıyordu

Göğsüne baktığımda midem bulandı. Benimkine benzeyen kimlik dövmesine baktığımda-221.

"Sen," diye fısıldadım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu, ellerim sandalyenin kollarını kavırıyordu. "Sen, 221, Zaal Kostava mısın? Zoya'nın kardeşi misin?"

Zaal başını salladı. Konuşamadığı belliydi. Birdenbire vurulmasının nedeni anlaşıldı. "Jakhua'yı öldüren sendin. Hanımefendi bizi bu yüzden New York'a getirdi. Bu yüzden ölmeni istiyor. Sevgilisini öldürmenin intikamını almak için."

Zaal'ın gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı. Yanındaki sarışın öne çıktı ve gömleğini çıkardı. Göğsündeki dövmeyi gördüğümde başım öne düştü-818.

Benim gibi erkekler
bulmuştum. Benim gibi
canavarlar.

Sonunda göz göze geldik ve "Alaska gulag şampiyonu. On dört yaşında alınmış."

"On iki yaşında alındı," dedim birkaç sessiz saniyenin ardından, sesim kırılarak. "Gecenin bir yarısı yetimhanemden alındı. Kız kardeşim ve yaklaşık yirmi kişiyle birlikte."

Kostava, "Sekiz yaşında kaçırıldım. Ama önce tüm ailemin öldürülüşünü izlemek zorunda bırakıldım. Sonra birkaç ay öncesine kadar serumun içinde kayboldum."

Yüzünü inceledim ve şimdi yüz ifadesindeki genç 221 ifadeyi görebiliyordum. Ve Zoya'yı da görebiliyordum. Benim *kotyonok'um* gibi esmer tenli ve koyu renk yüz hatlarına sahipti *ama* yeşil gözleri vardı. "362 nerede?" diye sordum.

Zaal basitçe "Öldü" diyene kadar iki adam da sessiz kaldı.

Gözlerim kapandı ve "Bunu bilmek onu öldürecek" diye fısıldadım.

"Kim?" diye itti sarışın, ses tonu talepkârı.

"Zoya," diye cevap verdim.

Bu Zaal'ı harekete geçirmiş gibiydi ve benden önce davrandı. "Nerede o?"

"Hanımefendi onu ve kız kardeşimi aldı. Haftalar önce seni almam emredildi ama sana ulaşamadım. Çok fazla koruman vardı. Sahibem seni değilse bile seni tanıyan birini götürmemi söyledi." Duraksadım ve sonra, "Zoya'nın seni izlediğini gördüm," dedim.

Sokağın karşısından. Elinde sana ait bir fotoğraf gördüm. Onu aldım. İçeri girmek için bir yola ihtiyacım vardı ve onun bunu sağlayabileceğine karar verdim."

Zaal öne fırladı ve parmaklarını kollarıma geçirdi. "Peki sen ona ne yaptın? Eğer ona zarar verirsen seni öldürürüm."

İçimden utanç geçti ve sonunda dedim ki, "Ona aşık oldum, seni Gürcü piçi. Onu sokaktan almamı sağlayan, kaltak Sahibemin benden istediği her şeye itaat etmemi sağlayan o lanet serumla savaştım ve küçük Gürcü'ye aşık oldum." Metresimin ona yaptıklarının acısıyla gözlerim kısa sürelğine kapandı.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak açıkladım: "Hanımefendi öğrendi ve ikimiz için de geldi. Onu esir tutuyor. Eğer seninle geri dönmezsem Metres Zoya'yı öldürecek. Seni istiyor. New York'a bütün bu taşınma senin içindi. Onun sevgilisini öldürdün, en az onun kadar kötü bir adamı."

Zaal gözlerimi aradı, sonra ayağa kalktı. "Yanında onu koruyan kaç erkek var?"

"Malikânesinde on adam ve etrafında da her zaman daha iyi eğitilmiş üç Gece Hayaleti bulunduruyor. Zoya ve kız kardeşim Inessa da evde olacak."

"Gece Hayaletleri nedir?" diye sordu sarışın.

Buz kanıma karıştı. "Wraithler cehennemde yaratılmışlar. Arzianiler diğer suç aileleri gibi değil. Generalleri Üstat Arziani olan bir ordu gibiler. Hepsi siyah üniformalar giyer, yakalarında çapraz duran iki hançerin sembolü vardır. Ruhları yok. Hepsinin

-İçlerinde ölümler var. Geceleri gölgelerin arasına karışarak çocukları almaya gelirler ve onları cehenneme atarlar - Kan Çukuru dünyadaki cehennemdir. Yetimhanede onlara Gece Hayaletleri derdik, çünkü çocuklar onların sizi cehenneme götürmek için gelen kötü hayaletler olduğuna inanırlardı - gerçek çok da uzak değildi."

Başımı salladım ve patlamadan önce o anıları kafamdan kovmaya çalıştım. Ama Zaal'a baktım ve, "Eğer gün sonuna kadar seninle birlikte görünmezsem, Zoya ve Inessa Gürcistan'a, Kan Çukuru'na gönderilecekler. Ve

çok kullanılacaklar. İkisi de Efendi'nin ilgisini çekmeyecek kadar güzeller."

Ben ona bunları söylerken Zaal taş kesilmişti. Başı hafifçe öne düştü ve, "Zoya güzel mi?" diye fısıldadı. Sesi jilet yutmuş gibi çıkıyordu. Midem sıkışmıştı. Benim Inessa'ya duyduğum gibi, onun da Zoya'ya duyduğu koruyuculuğu, kardeş sevgisini görebiliyordum.

Kadınımı düşündükçe vücuduma bir sıcaklık dolduğunu hissederek kısık bir sesle cevap verdim: "Çok güzel lan. Uzun siyah saçları, koyu renk gözleri, zeytin rengi teni ile ölü kalbimi çaldı."

Zaal sarışına baktı ve homurdandı, "İçeri giriyoruz."

Sarışın adam başka bir seçenek olmadığını kabul ederek başını salladı; sonra bana baktı. "Adın ne senin?"

Kanım umutla doldu. Yıllar sonra ilk kez Inessa'yı serbest bırakacağıma ve Zoya'yı kurtarabileceğime dair umudum vardı. "Valentin," diye mırıldandım, "Valentin Belrov."

Sarışın adam birinin beni çözmesi için işaret etti. Bağlar çözüldüğünde titreyen bacaklarımın üzerinde durdum. Sarışının gözleriyle karşılaştım ve "Ben Luka Tolstoi, Volkov Bratva'nın *knyaz*'ıyım" dedi.

Gözlerim büyüdü ve anında başımı eğdim. "Ben bu Arziani canavarı olmadan önce çatlak bir fahişenin oğluydum. Ama senin yanında savaşmaktan gurur duyuyorum, *Knyaz*."

Luka başını salladı, tam bir Bratva prensi gibi görünüyordu, sonra Zaal'ı işaret etti. "Kardeşim Zaal Kostava, Tiflis'teki Kostava Klanı'nın *Lideri'dir*. Jakhua onları katledene kadar Gürcistan'ın en güçlü klanıydılar. Güç merkezini yeniden inşa ediyor."

Midem bulandı ve dudaklarım şokla aralandı. "Zoya bir Gürcü yeraltı örgütü *mü*?" Zaal bana sert bir şekilde başını sallayarak cevap verdi, gözleri kısılmıştı. Başım öne düştü. Zoya Gürcü suç ailesinin kraliyet ailesiydi. Erkek kardeşi Bratva'yla evlenen bir suç patronuydu.

Asla benimle birlikte olmazdı. Suç ailelerinin kızları sadece iyi evlilikler yaparlar. Gürcistan halkı için, taç giymiş bir *prences* de olabilir.

"Hanımının evine dönüş yolunu hatırlıyor musun?" Zaal beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Evet," diye cevap verdim, bedenim aniden tükenmiş hissediyordu, çünkü artık bütün bunlar sona erdiğinde Zoya'yla asla birlikte olamayacağımı biliyordum. Tehlike ortadan kalktığında *kotyonok*'um sadistçe davranışlarımın ne kadar büyük olduğunu anlayacaktı, hepsi de serumun kontrolü altında değildi.

"Güzel," dedi Zaal. "Bir haritaya ve adamlarımızı çağırmaya ihtiyacımız var." Luka ilerledi ve başka bir odaya doğru yürüdü. Gitmek için döndüğümde, Zaal'ın sert eli koluma indi. Pazılarımı saran parmaklarına baktım ve burun deliklerim açıldı. Hiçbir şerefsiz bana dokunamazdı; tüm dünyanın kralı bile olsa umurumda değildi.

Zaal bakışlarımı görmezden gelerek yaklaştı ve "Kız kardeşimle aranızda ne olduğunu bilmiyorum. Onu sevdiğini söylüyorsun; ben kuşkuluyum ve gece onu çaldığında bunun nasıl mümkün olabileceğini sorguluyorum. Gözlerinde kardeşin için duyduğun acıyı gördüğümde, kardeşini ve benimkini geri almak için seni takip edeceğim. Ama eğer yalan söylediğini ya da Zoya'ma herhangi bir şekilde zarar *verdiğini* öğrenirsem, ortak geçmişimiz ne olursa olsun seni öldürürüm." Zaal daha da yaklaştı, bedenim saldırma isteğiyle savaşıyordu. "Beni bir çocuk olarak tanıdın. Ama ben eğitilmiş bir katildim. *Hâlâ da eğitilmiş* bir katilim. Bunu unutma."

Zaal bir adım uzaklaştı, ben de "Gürcüce" dedim. Zaal durdu ama arkasına bakmadı. Dişlerimi gıcırdatarak, "Ben de bir katilim. Buradaki diğer herifler gibi suç çetesinin kraliyet ailesinden olmayabilirim. Öldürmek benim işim; yaptığım *tek* şey bu." Durakladım, sonra ekledim: "Sahip olduğum tek yetenek bu. Bunu unutma."

Zaal gergin omuzlarıyla odadan çıktı. Arkama dönüp baktığımda kapı aralığında iki kadının bana, az önceki sarışına soğuk gözlerle baktığını gördüm. Mafya *suki'sine* çenemi kaldırdığımda beni odada yalnız bıraktılar. Bir gardiyan kapıdan girdi ve silahını Zaal ve Luka'nın gittiği yöne doğrulttu.

Benim gibi hapsedilmiş ve işkence görmüş olan iki adamın peşinden ilerlerken, bu hayattaki son saatlerimi yaşadığımı hesaplıyordum. Zoya'yı sahip olduğumu bile bilmediğim bir şiddetle sevmeme rağmen, ağabeyi ona ne yaptığımı öğrendiği anda boğazımı kesecekti.

Ve bu iyiydi.

Önce kız kardeşimi ve Zoya'yı kurtardığı, onları güvende tuttuğu sürece.

O zaman bu insan yapımı çirkin canavar-194-sonunda ortadan kaldırılabilirdi.

19

VALENTIN

Gece Hayaleti'nin beni Brooklyn'e getirdiği minibüsün arkasında oturuyordum, yanımda Zaal ve Luka vardı. Erkek korumaları da başka bir minibüsle arkamdan geliyordu. Tasma tekrar boynumdaydı ama iğneler çıkarılmıştı. Sahibemin kontrolü altında olmaya devam ediyormuşum gibi davranmak zorundaydık. Bu mekanizmanın boynumda olmasından nefret ediyordum. Ağır metal yeni yaralarımaya sürtünüyordu. Ama Zoya'nın o yatakta kısıtılmış olduğunu düşününce acı buhar olup uçtu.

Saatlerce oturup saldırımızı planlamıştık. Pakhan ve başka bir Bratva kralı da masada bize katılmıştı. *Knyaz'ının* saldırı planını dinlerken Kirill Volkov'a baktım. Kirill'in gözlerindeki gururu görebiliyordum. Tüm bu süre boyunca midem sıkışmıştı. Zoya'dan başka hiç kimse beni böyle sevmemişti. On iki yaşında bir çocuk olarak ben bile Rusya'nın Volkov'larını duymuştum. Bir masada oturup efsanevi erkeğın *knyazının* işlerini halletmesine izin vermesini izlemek, *knyazın* muhtemelen çok uzun süre *knyaz* olarak kalmayacağına beni ikna etti.

Şafak sökmek üzereydi ama gökyüzü hala fark edilmeden malikaneye yaklaşmak için yeterince karanlıktı. Üçümüz minibüste sessizce oturuyorduk. Üçümüz de minibüsün varış noktasına ulaşması için sabırsızlanıyorduk. Luka ve Zaal tamamen siyah giyinmişlerdi, Zaal üst giymeyi reddetmişti, böylece Hanımefendi onun kimlik numarasını hemen görebilecekti. Luka koyu renk giysiler giymiş, sweatshirt'ünün kapüşonunu başına geçirmiş ve ellerinde bıçaklı muştalar hazır bekliyordu.

Minibüs aniden durdu. Minibüsün kapısı açıldı ve üçümüz dışarı atladık. Luka'nın baş koruması elinde silahıyla duruyordu. Luka'nın ve Zaal'ın korumaları arkamızdan geldiler. Ormanın ortasındaydık, malikânenin arazisinin hemen dışındaydık. Zaal önümde durdu ve "İnandırıcı görünmesini sağla" dedi.

Hiç tereddüt etmeden yumruğumu Zaal'ın yüzüne indirdim, iri adam darbe üstüne darbe aldı. Kanlar içinde kalana, yanaklarında ve alnında derisi çatlayana kadar on kez vurdum. Çürükler ve şişlikler yakında ortaya çıkacaktı. Hanımefendi ona acı çektirdiğim için memnun olacaktı.

Zaal alt dudağını sildi ve kafamı kırmak ister gibi bana baktı. Kız kardeşine bir şey yaptığımı bildiğinden şüpheleniyordum. Şüpheli gözlerinde bunu görebiliyordum. Dönüp bileklerini birleştirmeden önce ağzındaki kanı yere tükürdü. Onları iple bağladım. Zaal döndü ve sessizce hareket etmemizi bekledi. Hazır olduğumu bildirmek için Luka'ya başımı salladım. Bana küçük beyaz bir şişe uzattı.

"Gözlerine birkaç damla damlat; göz bebeklerini büyütecekler. İçerideki kadının yakana taktığı bir ton serumun seni hâlâ kontrol altında tuttuğuna inanmasını sağlamalıyız. Bunu berbat edersen, oradaki herkes ölür."

Şişeyi elinden aldım ve sıvının bir kısmını gözlerime sürdüm. Rusların prensinin bana bu dünyada sevdiğim tek iki insana ne olacağını söylemesine ihtiyacım yoktu. Damlanın acısı hemen geçti ama solması da hızlı oldu. Şişeyi Luka'ya fırlattım ve o da tepki vermeden, "Biz gelmeden önce malikâneye ulaşmak için bir saatin var," dedi. Yaklaştı. "Oradaki herkesi öldüreceğiz. Korumak istediğin iki kadın hariç herkesi." Durakladı ve eğilerek sessizce, "Bize ihanet eden herkes de dahil," dedi.

Uyarısını anladım ama geri adım attım ve "Anlaşıldı" diye onayladım.

Ormanın derinliklerine doğru yola koyulduk. Zaal'ın önünde yürürken, Luka da arkamdan geliyor ve beni gözünün önünden ayırmıyordu. Ağaçların arasında ilerlerken hiç konuşmadık. Arazinin sınırlarını geçtiğimizde, Zaal'ı bileklerinden tuttum ve çimenliğe ulaşana kadar sürüklemeye başladım.

Wraithler hemen dışarı akın etti ama ben yanlarından tek kelime etmeden geçerken silahlarını kaldırarak geri çekildiler. Beni beklediklerini biliyorlardı. Hiç başarısız olmadım. Bu da diğer geri getirmeler gibiydi.

Malikânenin arka kapısından girerken Zaal'ı öne doğru sürükledim. Kapı arkamızdan kapanırken Zaal'ın gerildiğini hissettim. Bunun kız kardeşi Zoya'yı görmek üzere olmasından kaynaklandığını biliyordum. Bunca yıldan sonra kız kardeşimi tekrar gördüğümde nasıl olacağımı ancak hayal edebilirdim.

Kalbim rahatlamaya başladı, çünkü onu bugün tekrar görebilecektim. Eğer bu plan işe yararsa, bir saat içinde onu tekrar görebilecektim.

Koridorda, Metres'in her zaman kaldığı, Zoya ve beni uyuşturduğu odaya doğru yürüdük. Kapıya vardığımızda tekmeyle açtım ve Zaal'ı içeri attım. Zaal tökezleyerek odaya girdi. Boğazından ani bir kükreme sesi geldiğini duyunca uzandım ve onu tekrar avucumun içine aldım.

Zaal'ın vücudu sarsıldı. Gözlerimi ileri diktim ve onun gördüğü şeye bakma dürtüsüyle savaştım. Ama yapamadım. Serumun etkisi altındaki ben asla bakamazdım. Zoya'nın hâlâ Hanımefendinin onu bağladığı masanın üzerinde olması gerektiğini bildiğim için kalbim hızla çarpıyordu. O kötü kaltağın *kotyonok*'umu öldürüp öldürmediğini merak ettiğimde korkuyla öfke birbirine karıştı. Sahibesi onu dövmüş ya da ona bir şekilde işkence etmiş olabilirdi.

Hanımefendi aniden arka odadan çıktı ve topukları sert zemine çarptı. Bu ses karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Bu sestem *nefret* ediyordum. Onun hayatının yakında benim olacağı düşüncesiyle kanım damarlarımda dolaştı. Yakında onun kanını göreceğim. Yakında ona işkence edebileceğimi.

Sahibem önümüzde durdu ve gözlerinin heyecanla parladığını gördüm. "Aferin 194," diye övdü Metres ve elini yaralı yanağımda gezdirdi. Bileğini kırmamak için tüm gücümle mücadele ettim. Serbest elini uzatıp Zaal'ın göğsüne dokundu, teni öfkeyle kızardı ve dudakları inceldi.

"Siktir git başımdan," diye tehdit etti Zaal, bu kadına karşı duyduğu öfke derin sesinden okunuyordu.

Metres elini geri çekti ve gülümsedi. "Levan senin büyük ve güçlü olduğunu söylemişti ama böyle görüldüğünü hiç bilmiyordum. Seruma da mı duyarlısın? Aşkım için bir rüyaydın, değil mi 221? Ta ki onu Kostava köpeği gibi öldürene kadar." Zaal'ın vücudu, kadın ona numarasıyla seslenirken daha sert titriyordu. İplerle bağlanmış ellerini çekiştirerek kendisini toparlaması için uyardım. Birden koridorun duvarında üç küçük tıkırtı duydum; Bratva'nın içeri girdiğinin işaretiydi bu. Zaal'ın da duyduğunu biliyordum, donup kaldığında ve derisinin sıcaklığı arttığında.

Metresin göremeyeceği şekilde, Zaal'ın elleri serbest kalana kadar bağlarını çözdüm. Hanımefendi geri çekildi. Odadaki Wraith'lerin yolunu izledim. Parmağımı Zaal'ın sırtının sol tarafına iki kez bastırarak ona soldaki iki Wraith'i almasını söyledim. Ben sağdakini alacağım.

O zaman Sahibe benim olur.

Dışarıdan yüksek bir ses geldi; dikkat dağıtıcı bir ses. Wraithler kesime giden kuzular gibi sesin ne olduğunu görmek için harekete geçti. Onlar bunu yaparken, Zaal ve ben ileri atıldık, kan dökülmek üzereydi.

Sağımdaki Wraith'le yüzleşmek için döndüm ama tam o sırada Zaal'ın pantolonundan iki siyah sai çıkardığını gördüm. İlk Wraith'e saldırırken onları elinde döndürdü. Wraith silahını kaldırdı, ikinci muhafız da ateş etmeye başladı. Ama üzerlerine doğru koşan vahşi Zaal'ı görünce nişan alamadılar. Sais'inin sivri uçları etlerini parçaladı.

Sağımdaki Wraith muhafızına doğru koşarken bir kurşun kulağımın yanından geçti. Koridor kapısının patlayarak açıldığını ve odaya ayak seslerinin girdiğini duydum. Luka ve adamları gelmişti.

Wraith ateş etmeye hazır bir şekilde silahını doğrulttu ama o ateş ederken ben de vücudumu onunkine çarptım ve ellerimle boynu kırılana kadar başını döndürdüm. Ayağa fırladım, ama bunu yaparken gözlerim sağımdaki küçük yatağa takıldı. Zoya'mın yatakta hareketsiz yattığını gördüğümde midem bulandı ve kalbim neredeyse duracaktı. Teni solgundu ve bir an için Sahibemin onu benden aldığını düşündüm. Yaklaştım ve eline dokundum. Teni soğuktu, dudakları mavinin soluk bir tonundaydı ama neyse ki göğsünün hafifçe inip kalktığını fark ettim.

Rahatlama bedenimi sular altında bıraktı. Öne doğru eğilerek dudaklarını öptüm. Öpüşmeyi keserek, donmuş ellerini hızla çözdüm ve ağzımı kulağına götürdüm. "*Kotyonok,*" diye fısıldadım. Ne kadar yaralı ve savunmasız görüldüğünü görünce gözlerim yaşardı. "Geri döndüm. Ve yanımda Zaal var. Kardeşin seni eve götürmek için burada. Sonunda güvendesin."

Arkamda birinin olduğunu hissettim. Sahiplenme duygusu devreye girerek, saldırmaya, öldürmeye hazır bir şekilde çömelme pozisyonuna geçtim. Onun Zaal olduğunu gördüm.

Tehdidime tepki bile vermedi; onun yerine perili gözleri kız kardeşine dikildi. Yüzündeki dehşet ifadesi kalbimi sıkıştırdı. Doğruldu ve yana doğru adım attım.

"Öldü mü?" diye sordu, sesi korkusunu ele veriyordu.

"Hayır," dedim, "nefes alıyor. "Sanırım Hanımefendi ona ilaç verdi." Kolundaki iğne izlerini gösterdim. Ve cehennem, her yerdeydiler.

Zaal'ın ağzından uzun bir nefes kaçtı. Bir Bratva *byki'sini* işaret ederek, "Git bana bir battaniye bul ve *hemen* geri getir!" diye emretti. Beni iterek geçti ve Zoya'nın vücudunu, yanlarında gevşek bir şekilde asılı duran benim kazağımla örttü.

Zoya'yla ilgilenmek isteyerek onu izledim. Gürcü'yü yolumdan itmek, ellerini kadınımdan uzak tutmak istedim.

Ama kendimi geri çekmeye zorladım.

Donmuş bir şekilde durdum ve onun alnına bir öpücük kondurmasını izledim. Sonra içimi bir öfke dalgası kapladığında Metres'i aradım.

Odayı taradığımda, Hanım'ı avucunun içine almış olan Luka'ydı. Gözlerinde beklentiyle beni bekliyordu.

Hanımefendinin gözleri bana sabitlenmişti. Soğuk bir şekilde gülümsedim. Hayatımda ilk kez onların derinliklerinde gerçek bir korku gördüm.

Ayaklarım beni yavaşça ileriye taşıdı. "Yetimhaneye gelip çocukları yataklarından kaldırdığın geceden beri bugünü bekliyordum" dedim karanlık bir sesle. Yanakları soldu ama orada durmadım. "Kız kardeşimi kollarımdan alıp beni yerde dövdüğün geceden beri bu günü bekliyordum. Tek ailemi elimden alıp onu sadist zevkiniz için bir kuklaya dönüştürdüğünüzden beri." Luka ve Metres'e ulaştım. Elimi kaldırarak saçlarında gezdirdim. Arkadan klipsi aldım ve yumruklarımı kuru uzunluklara sardım. Başını geriye doğru ittim, dudaklarından gelen çığlıkla aletim sertleşti, yaklaştım ve dedim ki, "Yüzümü ve kafamı kesip bugün olduğum lanet olası yaralı çirkin canavarı yaptığın günden beri bunu bekliyordum. Ve o tasmayı boynuma bağlayıp beni her gün öldürmeye zorladığından beri."

Yumruklarımı saçlarında sıkarak, "Beni o çöl gibi amcığını sikmeye zorladığın günden beri," diye bitirdim.

Saçlarını serbest bırakarak önünde volta attım, kendimi kaybetmişim. Sakinleştim ve gözlerimi kapattım, sonra uzun ve derin bir nefes aldım. Öfkemi kontrol altına alarak gözlerimi açtım ve doğrudan Luka'ya baktım.

"Onu metal direğe bağlayın. Zincirleri etrafına sarın ki hareket edemesin." Luka onu direğe doğru itti ama ben "Dur!" diye bağırdım. Luka sustu. Metres korkuyla bana baktı. Onun zehirli bakışlarına bakarak soğuk bir şekilde "Soyun" diye emrettim.

Hanımefendinin çenesi kalktı. Etrafımdaki adamların mırıldanmalarını duydum. Onlarla yüzleşmek için dönerek dedim ki, "Bu iş

çok daha kötü. Bir kadının çığlıklarına dayanamıyorsanız şimdi gidin."

Erkekler bana kocaman gözlerle baktılar ama hiçbiri kıpırdamadı.

İyi küçük mafya askerleri, diye düşündüm. Daralan gözlerim Zoya'yı kollarında tutan Zaal'a takıldı, Zoya'nın ince bedeni bir battaniyeye sarılmıştı. Küçük Gürcü'nün bu kadar solgun ve hareketsiz görünmesi içimdeki ateşin kükremesine neden oldu.

Tekrar Sahibeye dönerek Luka'nın kollarını serbest bırakmasını izledim ve daha yüksek sesle, "Soyun, kaltak!" diye emrettim.

O çirkin, yaşlı suratını asmayan Metres, önce ceketini sonra da siyah elbisesini çıkarırken gözlerini indirmedim. Elbette üzerinde iç çamaşırı yoktu; muhtemelen pençelerini Zaal'a geçirdiğinde ona tecavüz etmeyi de planlıyordu.

Kıyafetleri bir yığın halinde yere düştü. İğrenç vücudu herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı. Çıplak bedeninin görüntüsüne dayanamayarak çenemi Luka'ya doğru salladım. "Hemen döneceğim; onun acı çektiğini görmeyi hak eden biri var."

Topuklarımın üzerinde dönerek, muhafızların hiçbirine bakmadan, evin içine daldım. Bodruma, izole odalara açılan bir sürü kapısı olan uzun koridora koştum. Kapıları teker teker açtım, boş oda üstüne boş oda. Inessa'dan hiçbir iz bulamayınca kaşlarım çatıldı.

Merdivenleri hızla çıkarken kanım vücudumda lav gibi akıyordu. Her katı, her kapıyı, her dolabı, her yeri aradım ama Inessa'yı hiçbir yerde bulamadım. Çıkışın yakınında Mafya muhafızlarını görünce, "Arka tarafta bina var mı?" diye sordum.

İçlerinden biri başını salladı. "İki küçük depo."

Göğsümde bir umut kıvılcımı çaktı, sonra "İçlerinde birini buldun mu?" diye sorduğumda hızla söndü.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi muhafızlardan biri.

İçimde gerçek bir korku filizlendi ve içimde barındırdığım paniğin yüzeye çıktığını hissederek odanın kapısını kırdım ve hemen Metres'i metal direğin üzerinde buldum. "Sen!" Yüzüne doğru tükürdüm.

Hanımefendinin dudakları kıpırdadı, bir gülümsemeyle savaşıyordu ve ben biliyordum. O kaltağın Inessa'yı gönderdiğini biliyordum.

"Seni kaltak!" Hırladım. Başımı arkaya attım ve acı dolu bir çığlık attım. Öfkemi kontrol edemeyerek en yakındaki yatağa doğru yürüdüm ve onu yan çevirerek her yeni adımda öfkemi kükredim. Mafya korumaları benden uzak dururken odayı darmadağın ettim.

Yumruğumu duvara indirdikten sonra döndüm. Gözlerim onun yanında taşımayı sevdiği, örülmüş deri kırbacına kilitlendi. Onu sıkıca kavrayarak bağlı olduğu yere doğru yürüdüm. Luka zincirleri omuzlarına ve kalçalarına sarmış, parçalamam için bolca et bırakmıştı.

Ellerim titreyerek kırbacı sallamak üzereydim ki kırbaç birden elimde dondu. Hanımefendi gururla bana bakıyordu. Sanki en büyük yaratıkmişim gibi bana bakıyordu. Sonra anladım: Kendi ölümüyle yüzleşirken bile, yarattığı canavarla gurur duyuyordu.

Onun mükemmel ölüm makinesi.

Onun mükemmel işkencecisi... onun ödüllü ölüm getiricisi.

Kalbim hızla çarpıyor, kırbaç elimde sıkılaşıyordu. Onu yavaşça ve acı çektirerek öldürmek istiyordum. Acı çekmesini istiyordum ama gururunun bir parçası olmak istemiyordum.

Kırbacı yere düşürene kadar yaklaştım, daha da yaklaştım ve Hanımefendinin yüzünün de düştüğünü gördüm.

Yakınına eğilerek yüzünün hemen önünde durdum. Kara gözleri beni izledi ve yüzünü buruşturarak tükürdü, "Sen her zaman başarısız oldun. Şimdi bile, tüm o zavallı hayatın boyunca beklediğin an geldiğinde, yine başarısız olacaksın!"

"Nerede o?" Sahibemin alaylarını görmezden gelerek talep ettim. Çirkin yüzünde bir zafer ifadesi belirdi.

"Usta'nın yanına döndüm," diye mırıldandı mutlulukla.

Kalbim sıkıştı. "Ne zaman?" diye sordum.

Metresin gözleri benimkileri yaktı. Her türlü kahkaha, kız kardeşimi göndermekten duyduğum her türlü mutluluk, "Gürcü Kostava fahişesine aşık olduğun zaman. Emrettiğimi yapmayı bırakıp onun yerine onu becermeye başladığında, onu kollarında tutup ona *kediciğim* dediğinde." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve tükürdü, "Seni duygusuz bir katil olman için eğittim. Bir işkenceci, şeytani bir canavar. Ve sen başarısız oldun. *Başarısız* oldun. *Beni* aptal yerine koydun. Ben de en çok korktuğun şeyi yaptım: Korkak küçük 152'yi Kan Çukuru'na gönderdim, eğitilsin, Efendi tarafından mümkün olan her şekilde sahiplenilsin diye!" Koyu renk gözleri yarıklara dönüşene kadar kısıldı. "Kuralları biliyordun 194. Onları çiğnedin. Ben de cezayı uyguladım." Başını yana eğdi. "Söyle bana, küçük Gürcü'nün amının tadı kız kardeşini kaybetmeye değer miydi?"

Arkamdan çiğ bir öfke sesi duydum. Zaal'dan geldiğini biliyordum. Bu kaltağı alaşağı etme ihtiyacıyla derim yandı. Sahibemin yüzü hiç irkilmedi.

Zaal, "Zoya'yı eve ve bir doktora götürmem gerek," diyene kadar oda sessizdi, öfkem çok güçlüydü. Eğer geliyorsan, onu öldür gitsin."

Başım Zaal'a ve onun kollarındaki hareketsiz ve solgun Zoya'ya döndü. Acelecilik beni ele geçirdi. Hanımıma döndüm.

Gözlerine bile bakmadan elimi kaldırdım ve hızlı bir hareketle boynunu kırdım. Döndüm, sadece çevresel görüşümde öne doğru yığılan bedenini yakaladım.

Ben bir canavardım, buna hakkı vardı ama artık onun olmamı istediği canavar olmayacaktım.

Aniden öne doğru düştüm, nefes almak için savaşıırken vücudum yumruklarına yaslandı. Vücudum terledi ve gerçekliğin yüzüme çarpmasıyla sarsıldı; o ölmüştü. İşkencecimiz, benim ve Inessa'nın tutsağı *ölmüştü*.

Sonra kız kardeşimi düşündüğümde acı vücudumun her hücrelerini doldurdu. Adrenalin vücuduma yayıldı. Ama sendeleyerek ayağa kalktığımda Luka ve muhafızlarının bana baktığını gördüm. I

Arkama baktığımda Zaal'ın da bana baktığını gördüm, yeşil gözleri her hareketimi izliyordu. Ve Zoya'mı onun kollarında gördüm.

Luka ileri doğru hamle yapıp elini uzattı ama ben "Hayır!" diye hırladım ve kolumu kurtardım. Ekranların olduğu duvara doğru koştum. Metresimin her zaman kullandığı uzaktan kumandayı bulana kadar ellerim tezgahı aradı. Nefes nefese, ekranlar açılana kadar rastgele düğmelere bastım. Inessa'yı aradım. Sonra en sağdaki ekranda onu bir kafesin köşesine büzülmüş, elleri bacaklarının arasında yerde kıvranırken gördüm, siyah saçları acının etkisiyle nemlenmişti. Sonra odaya bir erkek girdi ve ben başımı salladım. "Hayır," diye tısladım nefesimin altında.

"Usta," diye fısıldadım ve kız kardeşime yaklaşmasını izledim. Inessa'nın çıplak vücudu yere eğildi ve Usta onun önüne düşerek vücudunun üzerinde sürünmeye başladı. Bacaklarını ayırıp sert bir hamleyle içine girmesini çaresizce izledim.

Inessa rahatlayarak çığlık attı. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Boşluk ve başarısızlık kalbime yayıldı. Inessa çoktan Gürcistan'daydı. Çoktan Kan Çukuru'na geri dönmüştü.

Ekranlardan birinden gelen sesimi duyana kadar başım eğik kaldı, ardından picana'mın çıtırtısı ve boğazından bir çığlık geldi. *"Bana adını söyle."* Sesim soğuk ve duygusuz geliyordu.

Zoya'nın ürkek sesiyle cevap verdiğini duyduğumda kalbim parçalandı,

"Elene Melua. Kazrati, Gürcistan."

Zaal'ı duydum. Arkamdan ağır ve kontrolsüz nefes alışını duydum. Güçlü kolu boynuma dolanmıştı. Kostava Klanı'nın Lideri Zaal Kostava, "Seni öldüreceğim, seni yalancı pislik!" diye söz verdi.

Karşı koymadım. Zaal beni yere atıp göğsümün üzerine çıkarken, Zoya'mı aradım. Luka Tolstoi kollarında Zoya ile köşede duruyordu ve Zaal'ın yüzümü yumruklamaya başlamasını kaynayan gözlerle izliyordu. Ağzıma kan doldu ama acıyı hissetmedim.

"Ona zarar verdin!" Zaal kükredi ve sai'sinin ucuyla göğsümün etini yırttı. Gözlerimi Tolstoi'nin kollarındaki Zoya'dan hiç ayırmazken, bedenim soğumaya başladı. Birinin Kostava'yı bedenimden çektiğini hayal meyal gördüm ama o anda artık çok geçti.

Karanlık üzerime çöktü; gördüğüm son şey Zoya'nın battaniyeden sarkan gevşek koluydu.

Ve gülümsedim.

Güvende olduğunu bilerek gülümsedim.

Ait olduğu yere, ailesinin ve kanının yanına döndüğünü bilmek.

Ama onun eline bakarken keşke elimi tutabilseydim diye düşündüm. Sonunda geçerken onun elini tutmayı.

Son bir kez daha.

20

ZOYA

Uyandığımda inanılmaz bir sıcaklık bedenimi yakıyordu. Derin bir kafa karışıklığı ve yoğun bir sis zihnimi kapladı. Nerede olduğumu düşünmeye çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi açtığımda neredeyse karanlıkla karşılaştım; tek aydınlık odanın uzak tarafındaki hafifçe örtülü bir pencereden geliyordu.

Kendimi yattığım pelüş ve yumuşak yataktan kaldırmaya çalıştım ama bunu yaparken uzuvlarımdaki ağrıdan dolayı dişlerim birbirine çarptı. Beynimi yoklarken burun deliklerimden uzun bir nefes verdim. Neredeydim ben? Ne olmuştu? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sis dağılmıyordu.

Rahatsızlığımdan dolayı nefes nefese kalarak yatağın ucuna doğru kaymayı ve ayaklarımı yan tarafa doğru sallamayı başardım. Parke zemin; soğuk hissiyle sıçradım. Saçlarım omuzlarımdan sarkıyordu ve parmaklarımı ipeksi saç tellerinde gezdirdim. Kaşlarımı çattım. Saçlarım hindistan cevizi kokuyordu. Sanki yıkanmış ve özenle kurutulmuş gibi yumuşaktı.

Vücuduma baktığımda uzun siyah bir gecelik giydiğimi gördüm. Bunun bana ait olup olmadığını hatırlayamıyordum ama ellerim ipeği hissettiğinde pahalı olduğunu anladım. Bir şekilde benim olmadığını biliyordum.

Nerede olduğumu bulma ihtiyacıyla kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Odayı tararken pencereye doğru yürüdüm. Büyük camın kenarında durdum ama perdenin arkasından bir göz atınca altımdaki işlek caddeyi gördüm. Yüksekteydim; içinde bulunduğum bina çevresine kıyasla çok yüksekti.

Örtüyü bırakıp geri çekildim. Önümde, odanın karşısında, altından ışık sızan bir kapı vardı.

Ayaklarım beni parke zeminde hareket ettirdi. Sessizce yaptığımdan emin olarak kapıyı açtım. Kapının ardında geniş, süslü bir koridor uzanıyordu. Dışarı çıktım ve hemen sağa sola baktım.

Herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabarttım; sol tarafımda alçak seslerin mırıltısını duydum. Sinirlerimi yatıştırmak için parmaklarımı saçlarımda gezdirerek yavaşça ilerledim, yüksek tavanlar ve duvarlarda asılı eski resimler gözlerimi kamaştırdı.

Böylesi bir zenginliğin yabancılığı tüylerimi diken diken etti. Bir şeyler hatırlamak için zihnimi tekrar zorladım, başımın arkasındaki bir ağrı bana önemli bir şey hatırlamam gerektiğini söylüyordu. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklıma hiçbir şey gelmedi.

Bir odaya ulaştım; kapı açıktı ve içeriden sesler geliyordu. İnsanların Rusça konuştuğunu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Korku omurgamdan aşağıya sıçradı ve kaçmak için topuklarımda üzerinde döndüm, ancak beni hareketin ortasında donduran derin bir ses duydum.

Daha iyi dinlemek için başımı yana eğdim. Ses Rusça konuşuyordu ama bir aksanı vardı, bana tanıdık gelen bir aksan. Kim olduğunu çıkaramadım ama içgüdülerim ve kalbimdeki hafiflik beni kapıya doğru yürümeye itti.

Elime baktım ve titrediğini gördüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve neden böyle bir duyguya kapıldığımı bilmediğim için gözlerimi sıkarak kapattım. Sesler daha da yükseldi, birçok insan konuşmaya katkıda bulundu. Derin bir nefes alarak kapıdan içeri girdim. Oda çok büyüktü ve pahalı dekorasyonla doluydu. Yerde sessizce ilerledim, ta ki oda bir yaşam alanına dönüşene kadar. Kanepelerde oturan dört kişiyi gördüğümde durdum - konuşmanın kaynağı. Hepsi de genç görünüyordu. Kanepelerden biri kükreyen kocaman bir şömineye bakıyordu; iri yarı sarışın bir adam kolunu kahverengi saçlı bir kadına dolamış, pelüş minderlerin üzerinde oturuyordu. Nabzım hızlandı ama tanıyamadım.

Hareket edemedim. Gözlerim sırtlarını bana dönmüş çifte takılınca kıpırdayamadım. Sarışın bir kadın başını zeytin tenli bir adamın koluna yaslamıştı. Adamın geniş sırtı, kasları tarafından ciddi şekilde test edilen beyaz bir tişörtle kaplıydı. Siyah saçları başının tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Ona bakarken nedense ciğerlerimin çalışması durdu.

Vücudum olduğu yere yapışmıştı. Asla hareket edemeyeceğimden korkuyordum. Belki de beni hissederek, esmer adama yaslanan sarışın kadın başını çevirdi. Kahverengi gözleri benimkilerle çarpıştı. Dondu kaldı. Ben ona baktım, o da bana baktı. Dudakları aralanırken içimde bir şeyler soğudu. Nedenini hatırlayamıyordum ama içimden bir ses ondan hoşlanmamam gerektiğini söylüyordu. Zihnim yoğun bir sisle dolmuştu. Düşüncelerimi organize etmekte, herhangi bir şeyi doğru yere koymakta zorlanıyordum.

Yanındaki adam sarışına döndü. Adamın hareket ettiğini gören sarışın elini adamın koluna koydu. Adam ona baktı, keskin hatlı profili ortaya çıkmıştı. Ama bana doğru dönüp bakmadı. Sarışın kadın adamın kolunu ovuşturdu ve adamın sırtı sertleşti. Başı öne düştü ve ellerini saçlarında gezdirdi. Her hareketini izledim; bana doğru bakmasını beklerken göğsümdeki yanma arttı, sinirlerim vücudumu sarstı.

Titrek bir nefes aldım ama adam aniden ayağa fırlayınca nefesim kesildi. Boyu ve iri yapısı karşısında gözlerim büyüdü. Elleri yanlarında açılıp kapandı. Sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi döndü. Sonunda benimle yüzleşmesini nefesimi tutarak izledim.

Gözleri aşağıdaydı, uzun siyah kirpikleri yanağına yapışmıştı. Bir nefes daha alınca gözleri açıldı ve parlak yeşil bakışları hemen benimkilere çarptı.

Tepki anında oldu. Hemen tanıdım, sisi delip geçti. O güçlü yeşil bakışı gördüğümde gözümün önünden görüntüler geçti; *gençliğimin* bir gösteri filmi gibi akıp *gitti - tarlada koşan küçük bacaklarım*

yüksek otların arasında, iki çocuk beni kovalıyordu. Yeşil gözlü bir çocuk beni kucağına aldı, onu yanağından öperken güldüm ve sol yanağındaki üç beni işaret ettim. Farklı renkteki gözleri dışında birbirinin aynısı olan iki çocuk. Nehir kenarında uzanmış, gülüşen ve gülümseyen iki çocuk ve yanlarında güvenle saklanmış ben. Yeşil gözlü bir çocuk beni yanağımdan öpüp iyi geceler diledi ve beni sevdiğini söyledi...

Nefes nefese kaldığımda titreyen elim ağzıma gitti. Gözlerimde yaşlar birikti ve yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladı. Elim, bir zamanlar dünyadaki en iyi arkadaşım, koruyucum olan bu adamın artık genç bir çocuk değil, çok vahşi ve güçlü göründüğünü görünce düştü.

Nefes aldım, sesimi kazanmak için mücadele ettim ve "Sykhaara..." diye fısıldadım.

Yüzündeki sert ifade yerini karşılıksız bir sevgiye bıraktı. Kendimi onun kucağına atmak için ileri doğru koşarken bacaklarımdaki ağrı anında unutuldu.

Kollarım onun kalın boynuna dolandı ve tanıdık kolların beni belimden tuttuğunu hissettiğimde hıçkırarak ağladım. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken ve yüzümü boynuna gömerken etrafımızdaki dünya kayboldu. Zaal'ın yüzü boynuma gömüldüğünde gözyaşlarımdan sırtımdaki deriyi izlediğini hissedebiliyordum.

"Zoya," diye mırıldandı derin sesi. Beni daha sıkı sıkarak, "Öldüğünü sandım. Ben de seni kaybettiğimi sandım."

Saatlerce bu şekilde kaldık ama sonunda geri çekildim ve bulanık şişmiş gözlerle yüzüne baktım. Titreyen elimi kaldırarak parmağımı sol yanağına götürdüm ve benlerinin üzerinde gezdirdim. Gülümseyerek fısıldadım, "Bir, iki, üç..."

Acı Zaal'ın yüzünden okunuyordu ve nefes almaya çalışırken gözleri kapanıyordu. Onun da en az benim kadar zorlandığını anlayınca parmak uçlarıma kalktım ve saçının tepesindeki bandı çektim. Uzun siyah saçları aşağı dökülürken genişçe gülümsedim.

Saçları omuzlarının üzerinden göğsüne doğru düşerken geri adım attım. Saç tellerini parmaklarımın arasına aldım ve onun eğlenen yüzüyle karşılaştım. "Hâlâ uzun saçların mı var?" Hayretle, bunca zaman sonra *sykhaara'mın* karşımda durmasının üstesinden gelemeyeceğimi söyledim.

"Eski Gürcü savaşçıları gibi," diye yanıtladı.

Büyükannemin sözlerini tekrarlararken acı kalbimi parçaladı. Titreyen bir sesle iltifat ettim: "Büyükannem seni böyle görmekten mutlu olurdu."

Gözyaşları Zaal'ın yanaklarından sessizce süzüldü ve onları silmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözleri her yerime bakıyordu; sonra burun deliklerinin açıldığını gördüm ve omuzlarıma bakarken boğazından boğuk bir ses geldi.

Arkamı dönüp ateşin büyük alevlerine bakarken parmağının kurşun izimin üzerinde gezindiğini hissettim. "Ölmeni izledim," dedi sessizce, ses tonunda yıkım vardı. "O piçler, sen adımı söyleyip seni kurtarmam için yalvarırken beni tuttular. Seni vurduklarında gözlerin benim gözlerimdeydi ve seni kurtaramadım."

Elimi onun omzuna koydum ve tekrar ona döndüm. "Sen ve Anri çocuktunuz. O kadar adama karşı ne yapabilirdiniz ki?"

Aniden Anri'den bahsedilince gözlerim açıldı. Hızlıca odayı taradım. Koltuktaki kadın ve adamın gülümseyerek beni izlediğini ve koltukta Zaal'ın arkasında oturan sarışın kadını gördüm. Onun da yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Dikkatim diğerlerinden çok daha uzun süre onun üzerinde kaldı ama bana hiçbir şey söylemedi, ilgime neredeyse hiç tepki vermedi. Onu tanıyıp tanımadığımı hatırlayamıyordum. Yüzünü zihnimde canlandıramıyordum.

Zaal'a dönüp baktığımda, "Anri nerede? Kardeşim nerede?" Onu bir an önce tekrar görmek için sabırsızlandığımdan midem bulanıyordu. Zaal'ın ifadesi düştü, benim çatlayan kalbim gibi.

Tökezleyerek başımı salladım ve "Hayır...." diye fısıldadım. Başım tekrar tekrar sallandı ve elim ağzıma gitti. "Sakin söyleme," dedim kalın boğazımın arasından. "Lütfen bana hayatta olduğunu söyle."

Zaal arkasını döndü ve omuzlarının titrediğini gördüm. Tekrar yüzüme baktığında anladım. Yüzündeki çaresizce üzgün ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bacaklarım bu haberi kaldıramayacak kadar güçsüzleşince yere yığıldım.

Biri kalbimi ve ciğerlerimi sıkıca kavrıyormuş gibi hissettiğimde çığlıklar vücudumu sarstı. Güçlü kollar aniden etrafımı sardı, iri bir beden beni göğsüne çekti. Onun kucağına düştüm ve tanıdık kokusu beni çocukluğumuza geri götürdü. Dakikalar ve dakikalar geçti. Daha fazla ağlayamayacağıma emin olana kadar ağladım.

Sakinleştiğimi anlayan Zaal başıma bir öpücük kondurdu ve, "Seni özledim Zoya. Sen hâlâ benimlesin. Hâlâ birbirimize sahibiz."

Onu sıkıca kavradım ve fısıldadım, "Ben de seni özledim, *sykhaara*."

Onun tutuşundan cesaret aldım. Sonunda geri çekildim, yanaklarım kızarmıştı ve yabancıların gözlerinin beni izlediğini hissediyordum.

Zaal'ın yüzüne baktığımda, "Tıpkı babama benziyorsun, *sykhaara*. Tıpkı onun gibi yakışıklı olmuştun."

Zaal'ın dudağı gururlu bir sırıtışa dönüştü. Onun uzun saçlarına dokunduğumda, ben de kendi saçlarıma dokundum. "Artık saçlarımız aynı," dedim.

Zaal'ın dudaklarından sert bir kahkaha döküldü. Ben de güldüm. Başını salladı, "Senin saçların benimkilerden uzun. Sonunda."

Çocukken kardeşlerimin benden daha uzun saçlı olmasından duyduğum rahatsızlığı hatırlayarak başımı salladım. Zaal'ın yara izli ve dövme kollarını görünce hemen ayıldım. "Çok farklı görünüyorsun *sykhaara* ama yine de tamamen aynısın, tabii böyle bir şey mümkünse."

Zaal'ın başı öne eğildi ve, "Ben senin hatırladığın ağabey değilim, Zoya," diye itiraf etti. Çenesini kaldırdım, midem

dövülmüş yüzünü incelediğimde döndüm.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de "Ve ben de senin tanıdığın kız kardeşin değilim" dedim. İçimi çektim ve "Yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl olabiliriz ki?" dedim.

Aramızda ağır bir sessizlik vardı. Ateşin yükselen alevleri dikkatimi çekti; sonra "Anri nasıl öldü ve sen nasıl hayatta kaldın?" diye sordum.

Aramızdaki gerilim çatırdadı. Zaal, "Jakhua ilaçlarını üzerimizde test etti, itaat için yarattığı ilaçları-" dedi.

"Uyuşturucuyu biliyorum," dedim, sonra neden bildiğimi hatırlamaya çalıştığımda kaşlarımı çattım.

"İlaçlar," diye devam etti Zaal, ona yeniden odaklanmamı sağlayarak, "ilaçlar üzerimde hemen etkisini gösterdi. Hafızamı aldılar" -Zaal içini çekti- "ve hatta Anri'yi tanımamı bile."

"Hayır!" İki kardeşlerimi yabancılar olarak hayal etmeye çalışarak haykırdım. Bu imkânsızdı. Onlar hep birlikteydi.

"Jakhua ailemizi öldürüp bizi esir aldıktan hemen sonra Anri'yi artık tanımıyordum. Geçen yıl Jakhua'dan kurtarıldım ve ilaçların işe yaramaması nedeniyle Anri'nin benden alındığını öğrendim. Yeraltı ölüm maçı halkalarında kullanılıyordu."

Onların hayat hikayelerini dinlerken midem bulandı. Gerçeküstüydü. "Ölüm maçları mı?" "Ölüm maçında mı öldü?" diye sordum.

Zaal başını salladı ve bakışları odadaki diğer adama kaydı. Birden, sanki kardeşim bana bir dinleyicimiz olduğunu hatırlatmış gibi, diğer insanlara baktım.

Zaal'ın eli benimkini sıkıca kavradı ve kısık bir sesle sordum: "Neredeyiz? Zihnim... hiçbir şey çok net değil. Anılarımı ve düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum."

"İlaçlar yüzünden Zoya. Etkilerinin geçmesi biraz zaman alıyor." Tam Zaal'a neden söz ettiğini soracaktım ki, Zaal ayağa kalktı ve ben daha konuşmadan bana elini uzattı.

Yabancılar bir kez daha gergin bir bakış attıktan sonra elimi onun elinin içine koydum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Zaal kollarını

Omuzlarıma sarıldı, beni koruyucu bir şekilde yanına çekti. Gözlerimi yere diktim; tecritte geçirdiğim uzun yıllar beni onların yoğun bakışları altında rahatsız hissettirmişti.

"Zoya," dedi Zaal dikkatle, "bu yılın başlarında Luka tarafından kurtarıldım." Zaal'ın eli sarışın adamı gösteriyordu. Ona bakmak için gözlerimi kaydırdım ve bunu yaptığımda başını salladı. Ben de başımı salladım ve sonra yanındaki kadına baktım. Çok güzeldi, uzun kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri vardı. O da başını salladı ve gülümsedi.

Zaal derin bir nefes aldı ve sonra kanepedeki sarışın kadına döndü. Zaal elini uzattı ve sarışın kadın parmaklarını onunkilere geçirdi. Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. Elini uzattı ama bir şey beni durdurdu.

Zaal tereddütüm karşısında kaskatı kesildi ve başıma bir ağrı saplandı. Kolunun altından kaydım. Birden önümde durdu ve beni tuttu. "Zoya?" diye itti. "Hâlâ hasta hissediyor musun?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Hasta mı? Ben mi hastayım?"

"Son birkaç gündür hastaydın. Sana baktık, seni en kötü durumdan kurtardık."

Son birkaç günden bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Zihnim bomboştu. Saçımdaki hindistan cevizi kokusunu kokladığımda birden mantıklı geldi - biri beni temizlemişti.

Ben beynimi zorlarken Zaal sabırla beni bekliyordu. Sakinleşmeye çalıştım, hiçbir şey hatırlayamadığım gerçeği karşısında paniğe kapılmamaya çalıştım, Zaal'ın bana hasta olduğumu söylediğini tekrar ettim. Sonra kaşlarımı çattım. Zaal'ın benimle yine Gürcüce konuştuğunu fark ettim. Beni bu insanlarla tanıştırdığında Rusça konuşmuştu. İçimde bir acı şimşegi daha çaktı. Sendeleyerek şömineye döndüm, alevlerin sıcaklığı yeniden odaklanmama yardımcı oldu. Sis in dağılmasına yardımcı oldular.

Gözlerimi hızla kırıştırarak Zaal'a ve diğerlerine baktım. Ana dilimizde konuştum, "Onları bana Rusça tanıttınız." Nedenini biliyordum ama Avto'nun bir süre önce bana söylediği bilgilerin doğruluğundan emin olmam gerekiyordu.

"Zoya," dedi Zaal sakince. Sesinin tonundan ve yüzündeki endişeden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Ellerimi zonklayan şakaklarıma bastırarak başımı salladım. Zaal sarışını yanına çekti ve aklıma bir fotoğraf görüntüsü geldi. Zaal bu kadınla birlikte, gülüyor ve mutlu.

"Zoya, beni Luka'nın kurtardığını anlamalısın. O da Anri ve benim gibi bir çocukken esir alınmıştı. O, Anri'yi tanıyordu, onun en iyi arkadaşıydı. Ölüm maçı kulüplerinde hayatları için dövüşmek zorunda bırakıldılar. Gençlerden."

Başını sallayan sarışın adama baktım. "Gürcüce biliyor musun?" Ona anadilimde sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Gulagımın sahipleri Gürcü'ydü; savaşçıların çoğu Gürcü'ydü. Onları dinleyerek konuşmayı öğrendim." Yutkundu. "Ve Anri sayesinde; o bana nasıl hayatta kalacağımı öğretti."

Tekrar kardeşime baktım, ayaklarının üzerinde seğiriyordu; sarışın kadın yatıştırıcı bir şekilde göğsünü ovuyordu. Onu seviyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve Zaal'ın. Ona olan aşkının şiddetini onun gözlerinde de görebiliyordum.

"Bana dudaklarından söyle," dedim sesime biraz daha güç katarak. "Bunu senden duymam gerek. Sadece tüm gerçekleri bildiğimden emin olmak için."

Zaal çenesini kaldırdı ve "Onun adı Talia Tolstaia, Zoya," dedi.

Bunu duyduğumda gözlerim kapandı, ihanetin anlık hissi beni derinden etkiledi. Bunu bildiğimi hatırladım.

O zaman da bu haber hakkında ne düşüneceğimi bilemediğimi hatırlıyorum.

Zaal bir adım öne çıktı ama durması için elimi uzattım. "Dur!" Biraz alana, biraz zamana ihtiyacım olduğu için ısrar ettim.

bilgiyi işlemek. Öyle de oldu; olduğu yerde durdu. Babamın bize Tolstois, Volkov ve Durov'ların hayatımızı nasıl mahvettiğini anlattığı anılar gözümün önünden geçerken ellerim titredi. Ailemizin düşmanları olduklarını.

Ve Avto... Avto? *Avto nerede?* Başımı salladım, odaklanmaya çalıştım, bana Jakhua'nın ailemize karşı dönmesinin suçlusunun Volkov Bratva olduğunu söylediğini hatırladım.

Damarlarımda ihanet ve sıcak öfkenin ani bir karışımı aktı. Bana ailemin, ailemin bu insanlar yüzünden katledildiği öğretilmişti.

"Nasıl yapabildin?" Gözlerim sonunda kardeşimi bulmadan önce kendimi Zaal'a sorarken buldum. Yüzündeki ifade Tolstaia'yı koruyan bir ifadeye dönüşmeden önce yüzünde acı ve utanç belirmişti.

"Zoya," dedi sakince, "onlar benim hayatımı kurtardılar. Luka hayatta olduğumu öğrendi ve beni Jakhua'dan kurtardı. Gelip beni *ondan* almak için kendi hayatını ve adamlarınınkini tehlikeye attı. Bunu Anri'nin onuru için yaptı." Talia'ya daha sıkı sarıldı ve devam etti: "Uyuşturucu yüzünden neredeyse ölüyordum ama Talia benimle ilgilendi. Bana değer verdi ve sonunda birbirimize aşık olduk."

Başımı salladım. Önce sarışın adama, sonra da kahverengi saçlı kadına baktım. "Peki soyadları?" Sorumu Zaal'a yönelttim.

"Ben Luka Tolstoi, bu da eşim Kisa Tolstaia." *Luka* yine mükemmel bir Gürcüceyle cevap verirken kendimi kötü hissettim. Karısı ona baktı; sonra bana dönerek, "Kızlık soyadım Kisa Volkova, Zoya. Ben Kirill Volkov'un, Bratva Pakhan'ın kızıyım."

Elim başımın yanına gitti, içimdeki sızı dayanılmaz bir hal almıştı. Görünüşe göre geçirdiğim hastalıktan mı yoksa inanarak yetiştirildiğim her şeyin şimdi tepetaklak olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Zaal yanıma gelmek için hareketlendi. Ama kendimi "Ailene ihanet ettin" diye fısıldarken buldum. Yanında duran Rus düşmanı Talia'ya ters ters baktım. "Vasim Avto, ailemizin katledilmesinin onların suçu olduğunu söyledi. Onlar

Jakhua'nın bize sırtını dönüp intikam peşine düşmesinin sebebi de bu."

Zaal'ın yüzü öfkeyle buruştu ve ısırarak, "Bu doğru değil. Bilmediğin şeyler var Zoya."

Kardeşıme baktım ve başımı salladım. Titreyen bir sesle, "Şu anda sana yabancıymışım gibi hissediyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum. Kafam dolu.... neyin doğru olduğunu bilmiyorum."

Zaal'ın yüzü bembeyaz kesildi. Verdiğim yanıtın onun üzerinde yarattığı etkiden dolayı midemde bir pişmanlık hissettim. Ama kafam karışmıştı. Onlar Kostavas'ın düşmanlarıydı. Onları hor görmek için yetiştirilmiştim.

Yanındaki sarışın kadın öne çıktı ve "Aile geçmişimiz kötü, en kötüsü. Ama şu anda durduğumuz yer bu değil. Bunları geride bıraktık. Bunu yapmak zorundayız Zoya. Artık acı ve nefretle yaşayamayız."

Gözlerim bu sarışın kadına dikildi ve kendimi inanamayarak gülerken buldum. "Vuruldum ve neredeyse ölüyordum, ölü ailemin altında sıkışıp kaldım, kanları derime sızarken etlerinin soğuduğunu hissettim. İkiz kardeşlerim çalındı ve hayvanlar gibi üzerlerinde deneyler yapıldı. Çok sevdiğim ağabeyim Anri'nin bir yeraltı ölüm maçında öldüğünü yeni öğrendim ve cesedim bulunamadığında hala peşimde olan düşmanlarımızdan kaçmak için yirmi yıldır saklanıyorum!"

Öfkem beni sarıp sarmaladı ve soğuk bir sesle ekledim: "Ailemden başka birinin hayatta olduğuna dair umudumu çoktan yitirmişken, sonunda Zaal'ın hayatta olduğunu öğrendim. Hayatımda ilk kez, artık dünyada yalnız hissetmiyordum, sadece onu aramak ve kaçırılıp günlerce işkence görmek için-"

Son ağırlık da nihayet dağılıp bir çift mavi göz zihnimi sardığında sözlerim kesildi. Traşlı siyah saçlar ve kabaca yakışıklı bir yüz üzerinde kabarık yara izlerinin haritaları. En belirgin yara izi şakağından göğsüne kadar uzanıyordu. Bu kâbus gibi bir yüz korku vermeliydi; onun yerine bana huzur verdi. Bana sıcaklık getirdi.

Son haftalardaki olaylar bir gelgit dalgası gücüyle geri gelirken kalbim çılgınca çarpıyordu: Metres, Valentin'in boynuna yeniden takılan tasma, Metres'in ona Zaal'ı öldürmesini emretmesi... sonra bana ilaçları getirdi. İlaçlar yüzünden ölmemi istemişti.

Gözlerimi kollarıma çevirdim; iğne izleri hâlâ tenimde belirgindi. "Valentin." Yaralı adamın adını yüksek sesle fısıldadım ve omurgamdan aşağı buzlar aktı.

Zaal'la yüzleştım ve "Valentin nerede?" diye sordum. Yanımda olmadığı için vücudum titremeye başladı. Sorularımı sıraladım: "Hayatta kaldı mı? Onu öldürdü mü?"

Zaal'ın elleri iki yanında yumruk oldu ama konuşmayı reddetti. "Öldü mü?" Fısıldadım. Yeni bir tür kalp kırıklığı göğsümde paramparça oldu. Dayanılması imkânsız olan türden.

Luka Tolstoi dikkatimi ona çekerek, "Yaşıyor," diye bilgi verdi.

"Nerede o?" diye sordum. "Onu görmek zorundayım. O iyi mi?"

Luka Zaal'a baktı. Ben de onu takip ederek kardeşime baktım. Kocaman vücudu kızgın bir öfke yayıyordu. "Sana işkence etti," dedi Zaal soğuk bir sesle. "Sana zarar verdi."

"Evet," diye cevap verdim, "Kadın onu bana zarar vermesine neden olan bir tasma takmaya zorladı. Ama içinde bulunduğumuz korkunç duruma rağmen birbirimize aşık olduk. Biz aşık olduk ve o beni kurtarmaya çalıştı." Gözlerimi kısmıştım. "Seni de kurtarmaya çalıştı. O bir katil, asla başarısız olmayan bir katil ve senin için gönderildi. Bana olan aşkı onu seni öldürmekten alıkoydu, değil mi?" Bunun doğru olduğunu hissedebiliyordum.

"Seni esir alana aşık mı oldun?" Zaal hırladı. "O sana işkence etti ve sen aşık mı oldun? Erkek şeytani Zoya, çok ileri gitmiş. Gözlerinde katili görebilirsin. Ve sen aşık mı oldun? Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini duyuyor musun?"

Kardeşimin yanına yaklaştım, Rus nişanlısı kenara çekildi. Kardeşimin kocaman göğsüne baktım ve "Beni yargılama. Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu bilmiyorsun.

Biz. Beni tanıımıyorsun, Zaal. Beni şu anki halimle tanıımıyorsun ve Valentin'i de tanıımıyorsun. O kadının ona ve kız kardeşine ne yaptığını bilmiyorsun."

"Kız kardeşi kaçıırıldı. Onu kaçıran kadın onu Georgia'daki kardeşine gönderdi. Kan Çukuru'na." Talia Zaal'ın yanından konuştu. Bu bilgiyi duyduğumda yüzümden yaşlar süzöldü.

"Valentin biliyor mu?" Talia'ya değil Zaal'a sordum, Valentin'in yalnız olduğu, onu teselli edecek, sarılacak, acısını paylaşacak kimsenin olmadığı düşünceyle kalbim parçalanıyordu. Inessa'nın gitmesi onu mahvedecekti. Yaşadığı acının büyüklüğü karşısında göğsüm daraldı.

"Beni ona götür," diye fısıldadım, kalbimdeki tüm bu karmaşayla konuşamıyordum.

Talia tekrar, "O bizim hücrelerimizde," diye cevap verdi. Gözlerim kardeşimin gözleriyle buluştu. Bakışlarım onu yakıp geçti. *Onunla* konuşuyordum.

"Hücreler mi?" Soğuk bir şekilde sordum.

Zaal çenesini kaldırdı. "Hanımefendinin malikanesinde sana zarar verdiği videoyu gördüm. Seni incittiğini, sana işkence ettiğini, sana çığlık attırdığını gördüm. Kahretsin Zoya! Seni parçalıyordu!"

Farkına vardı. "Ona zarar verdin. Beni incittiği için onu cezalandırdın." Zaal'ın sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Beni ona götür!" Emrettim. Zaal kıpırdamadan durdu. Midemde bir nostalji burkulması hissettim. *Bu* Zaal'ı tanıyordum. Küçük kız kardeşini şiddetle koruyan. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyen ağabey.

Benim Gürcü savaşıım.

Geri adım atmayı reddederek bakışlarını üzerimde tuttum. Zaal hiç kimildamadı.

Luka'nın karısı beni şaşırtarak arkama geçti ve elini omzuma koyarak sessizce, "Zoya'yı Valentin'e götüreceğim," dedi.

Kocası kaşlarını çattı ama o elini sallayarak onu başından savdı. Talia'ya seslendi. "Tal, Zoya'ya kendi giysilerinden getir, kot pantolon, kazak, çizme. Yeterince iyi olurlar." Talia bana üzgün gözlerle baktı. Sanki

Bana bir şey söylemek istedi ama kendini tuttu ve hızla odadan çıktı. Onun güzel yüzündeki çaresizliği görünce bir yanıma suçluluk duydu ama şu anda tüm bunlarla başa çıkamazdım.

Kisa yanıma yaklaştı ve, "Hadi misafir odasına gidelim Zoya. Sen giyindikten sonra arabam bizi Valentin'e götürecektir."

Birinin önderlik etmesine şükrederek onu odadan çıkarken takip ettim. Yanından geçerken Zaal kolumu tuttu. "Zoya," diye fısıldadı kırık bir sesle, neredeyse kararlılığını kıracaktı. "Lütfen..."

Neredeyse.

Şu anki gerçekliğimle, ifşaatların akışıyla kafam allak bullak olmuştu, içimi çektim ve kolumu kurtardım. "Beş yaşında Georgia'da yalnız ve korkmuş bir şekilde uyandığımdan beri bugünün nasıl olacağını hayal ediyordum. Avto yanımdaydı ve bana sevdiğim herkesin öldüğünü söylüyordu." Bu anının göğsümde yarattığı acıyla savaştım ve "Daha önce söylenenler doğruduydu Zaal. Sen benim hatırladığım ağabey değilsin, ben de *senin* hatırladığın kız kardeş değilim. Belki de bunca yıldan sonra birbirimize yabancı olmaktan başka bir şey olabileceğimize inanmakla saflık ettim." Onun tanıdık kollarına atılmadan önce yürüdüm. Adımı söylediğini duyduğumda irkildim. Arkamı dönmedim. Dönemezdim.

Sadece Valentin'i görmem gerekiyordu.

Talia koridorda Kisa ve benim yanımdan geçti. Durdu ve, "Giysilerini yatağının üzerine bıraktım Zoya. Hava soğuk, bu yüzden *senin* için bir palto koydum."

Yürümeye devam ettim, şu anda kadınla konuşamazdım. Acı çok fazlaydı. Her şey çok bunaltıcıydı. Yenilgiyle iç çektiğini ve kardeşimi bıraktığım odaya girdiğini duydum. Neredeyse durup geri koşacaktım, düşmanla aşk yaşadığı için onu özgürce affediyordum. Çünkü onca acıdan sonra aşkı bulmuştu. Ama inatçılık ve aile gururu ayaklarımı hareket ettirdi. *Bunun tuhaf olduğunu* düşündüm. Tüm hayatımı onun kollarına koşmak için bekleyerek geçirmiştım ama şimdi fırsat ayağıma gelmişken kendimi kaçarken buldum.

Görünüşe göre bu kabul edilmiş duanın sonuçları da oldu.

Kalbim Valentin'i görmek için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden çabucak giyindim. Kisa beni sessizce bekleyen bir arabaya götürdü. Şoför konuşmadı, belli ki nereye gideceğini biliyordu. Güvenli ve özel arka koltukta ağır bir sessizlik vardı. Yanımdaki kadına baktım ve ellerini hafifçe karnının üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Ellerini izlediğimi görünce gülümsedi. "Garip ama dokunmadan duramıyorum."

Nazik sesi beni rahatlattı ve kendimi "Kaç aylık hamilesin?" diye sorarken buldum.

"Altı ay," dedi. Sesindeki heyecanı duyabiliyordum.

Dönüp pencereden dışarı baktım, bu kadının hayatından bu kadar memnun olmasını kıskanıyordum. Sonra Kisa, "Neden kızgın olduğunu anlıyorum Zoya," dedi. Bunu duymak istemediğim için kaskatı kesildim ama o devam etti, "Gerçekten anlıyorum. Zaal'a neden bu kadar kızgın olduğunu anlamamaya ya da küçümsemeye asla cüret edemem. Talia'ya. Hepimize." Gerildim ama o devam etti: "Ailelerimizin korkunç bir geçmişi var; bu gerçekten kaçmak yok. Hâlâ her gün bunu yaşadığınızı anlıyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemeden Kisa'ya baktım. Neyse ki gözlerinde gördüğüm tek şey açıklık ve anlayıştı. Öne doğru eğilerek vücudunu bana doğru kaydırды. "Talia bize Zaal'a aşık olduğunu söylediğinde ben de oradaydım. Ve bu onun için de kolay değildi. *Babuşkasını çok* seviyordu ve inanın bana, Talia *deduşkasının* ölüm emrini verdiği için *babanızdan* nefret ediyordu. Onun dul eşi Talia'nın en iyi arkadaşı olarak gördüğü kadındı. Çok geçmeden kaybettiği bir kadın.

"Ölen ailesine duyduğu saygıdan dolayı Zaal'a duyduğu çekimle savaştı ama sonunda ikisi de aşklarına karşı koyamadı. Zaal ailesinin *-ailesinin-* hatırası ve onuru için savaştı. Ama çok yalnızdı, kafası çok karışıktı ve yasak bir kadına aşıktı. Kolay değildi.

herkes için. Kayınpederim bile ilk başta kardeşinizi aileye kabul etmeye yanaşmadı - sizin Talia'yı kabul etmeyi reddetmenizle aynı nedenden dolayı. Ama kardeşinize son derece ısındı. Artık haksızlığa uğramış bir adamın oğluna karşı kin beslemeye devam etmenin adil olmadığına inanıyor. Ya da tam tersi, eminim siz de böyle düşünüyorsunuzdur."

Sessizce düşündükten sonra, "Şu anda bunu geride bırakamıyorum," diye itiraf ettim. Boğazım düğümlendi ve "Bu benim *ailem*. Hiç tanıyamadığım ailem çünkü benden alındılar. Acımasızca. Ve en kötüsü de, hepsini hatırlıyorum. Genç olabilirim ama hepsini hatırlıyorum. Kan kokusunu, eti kesen kurşunlardan çıkan yanık kokusunu. Zaal benim kahramanımdı. Yardım edemem ama ihanete uğramış hissediyorum."

Kisa temkinli bir şekilde uzanıp elini benimkinin içine koydu. "Zoya, Talia benim en iyi arkadaşım ve tanıdığım en iyi insanlardan biri. Zaal'ı, arkadaşımda olabileceğine inanmadığım bir şiddetle seviyor. Ve ben de Zaal'ı -*şimdiki* haliyle Zaal'ı- tanımaya başladım. Sessiz ve çekingen; neredeyse hiç konuşmuyor. Bunun sebebinin her gün seninle aynı üzüntü ve acıyı yaşaması olduğunu biliyorum." Elimi sıktı. "Ailen için. İkizini hatırlamadığı için... her fırsatta bahsettiği küçük kız kardeşini kaybettiği için."

Gözlerim yaşlarla doldu ve "Öyle mi?" diye mırıldandım.

Kisa usulca gülümsedi ve başını salladı. "Yeni tanışmış olmamıza rağmen seni şimdiden tanıdığımı hissediyorum."

Duyarlılığı kalbimi ısıttı. "Bunu geride bırakabileceğimden emin değilim. Düşmanımla evlenmesini nasıl geride bırakabilirim? Sevdığım adamı hapsetmesini nasıl geride bırakabilirim?"

Kisa omuz silkti. "Sen affedersin

Zoya." "O kadar kolay mı?"

Kisa içini çekti. "İnan bana Zoya, benim hayatım da, Talia'nın hayatı da, Zaal'ı ve aileni senden alanlara benzer insanlar yüzünden kalp kırıklıklarıyla doluydu. Bir gün sana bunları anlatacağım. Ama geçmişti affetmezsem, hayatımdaki yeni şansı da boşa harcamış olacağımı anladım.

lyubov moya ile ödüllendirildi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Hepimize verilen yeni şans. Sen hayatta kaldın. Zaal hayatta kaldı. Ve ikiniz de şu anda burada, Brooklyn'de, doğduğunuz topraklardan uzakta birbirinize ulaşmanın yolunu buldunuz. Bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanmayı reddediyorum."

Uzun ve derin bir nefes almış, söylediklerini sindirmeye çalışıyordum ki ekledi: "Artık konuşmayacağım ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Zaal senden haber aldığında ben de oradaydım. Hayatta olduğunu. Sanki omuzlarından en ağır yükler kalkmış gibiydi. Senin hayatta olduğun haberini almadan önce kafasının içinde kaybolurdu. Talia onu karanlıktan çıkarabilecek tek kişiydi. Onun için hep çok üzülürdüm.

"Sonra senin kaçırıldığını öğrendiğimizde değişti. O sessiz, içine kapanık dev gitti, yerine sert bir lider geldi. Halkını, seni burada, New York'ta koruyanları topladı ve onlardan sadakat yemini etmelerini istedi." Kisa durakladı ve sonra kesin bir ifadeyle, "Zoya, *Lideri*'nin kisvesine bürünmesinin tek bir nedeni vardı, o da seni eve getirmektir. Çünkü sen evindesin.

"Zaal o güne kadar *Lideri* unvanını reddetmişti. Senin dışarıda bir yerlerde, *hayatta* olduğunu bilmek içinde bir şeyleri uyandırdı. Eğer bizi istiyorsan Zoya, *biz* senin *aileniz*. Ve seni birbirimizi sevdiğimiz kadar çok seveceğiz."

Konuşamadım. Söylediklerine cevap veremedim. Tek hayal edebildiğim Zaal'ın halkımızın önünde uzun boylu ve güçlü bir şekilde durduğu ve onlara tek başına liderlik ettiğiydi. Her zaman Anri ve Zaal'ın orada durup halkımıza yan yana liderlik etmesi gerekiyordu ama Zaal benim için *Lideri* rolünü tek başına üstlenmişti.

Tıpkı eski Zaal'ımın yaptığı gibi.

Başımı deri koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Zihnimde Talia'ya nasıl sevgiyle baktığını gördüm. Ben kızgınken Talia'nın onu nasıl savunduğunu. Ve Kisa'nın haklı olduğunu biliyordum. Kostava olmasına rağmen Talia onu çok seviyordu.

Öfkem akıp gitti. Yorgun hissettim. Nefret beslemekten yorulmuştum. Acı ve kalp ağrısından yorulmuştum. Valentin'in yüzünü görmeyi çok istiyordum.

Güzel canavarımı istedim.

Sokaklar bulanık bir şekilde geçip giderken, Kisa'nın hâlâ benimkinin üzerinde duran eline bakıp kendi kendime gülümsedim. Nefes alarak sessizce sordum: "Bir gün Pakhan'ın karısı olacaksın, değil mi? Luka, Bratva'nın patronu olacak?"

Kisa'nın parmakları kıpırdadı ve "Evet. Bir gün" dedi.

Bu sefer daha geniş gülümsedim. "Halkın için iyi bir lider olacaksın, Kisa. Örnek alınacak ve hayranlık duyulacak biri. Güvenilecek ve sır verilecek biri. Diğer eşlerin örnek alacağı güçlü bir kadın."

Kisa'nın göğsüne bir nefes çarptı. Yüzümü ona dönmek için başımı yavaşça koltuk başlığına yasladım. Şok olmuş güzel yüzü benimkine kilitlenmişti ve gözleri geçen sokak lambalarının ışığında parlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, tatlı ses tonunda içtenlik vardı.

Bir kez daha pencereden dışarı bakarak iç çektim. "Bu doğru. Sen tam da bir Pakhan'ın eşinin olması gerektiği gibisin. Luka yanında olduğun için seninle gurur duymalı."

"Öyle," diye onayladı ve sesinde kocasına duyduğu sevgiyi açıkça duydum, "benim de ona duyduğum gibi. Çok gurur duyuyorum."

Yolculuğun geri kalanında başka bir şey konuşulmadı. Ama eli benimkini tutmaya devam etti.

21

ZOYA

"Burası mı?"

Köhne bir spor salonuna benzeyen yere baktım. Kisa başını salladı. "'Zindan'. Ben yöneticisiyim. Gel."

Özel arka kapıdan girdik. Kisa beni geniş bir spor salonuna gelene kadar alt kata götürdü. Zemin ve duvarları kafesler ve her türden antrenman ekipmanı kaplamıştı. Ekipmanları incelerken gözlerim kısıldı. Sertçe yutkundum.

Kisa tepkimi görmüş olmalı ki açıkladı: "Bir ölüm maçı şirketi işletiyoruz. Adamların çoğu gönüllü ya da mahkûm-tecavüzcü, katil. Sokaklara ait olmayan adamlar."

Kan lekeli yerlere, duvarlardaki silahlara baktım ve bunaldığımı hissettim. Hayatı hiç bilmiyordum.

En azından bu hayatta.

İçimde bunun çok yakında değişeceğine dair bir his vardı.

Kisa spor salonunun arka tarafına yöneldi. Soyunma odalarının önünden geçtik ve parmaklıklı metal bir kapının önünde durduk. İri yarı bir adam orada durmuş, açıkça girişi koruyordu.

"Pavel, bizi içeri alır mısın lütfen?" Kisa sordu. Adam, Pavel, bir anahtarlık çıkardı ve ağır kapıyı açtı.

Nemli, loş taş koridor kendini gösterdiğinde, Zindan isminin uygun olduğunu hissettim. Tavandan rastgele sarkan ışıklar gotik bir romandan fırlamış gibiydi. Kisa beni koridordan aşağıya doğru yönlendirdi, ardından kısa bir koridorun ağzına ulaşana kadar birkaç basamak indi.

Son basamakta duraklayarak bana döndü ve, "Zoya. Bunu anlamalısın. Zaal ekranları gördü."

Hanımfendinin malikanesinde. Valentin'in sana işkence ettiğini gördü ve kendini kaybetti. Luka bana onun kollarında soğuk ve solgun olduğunu söyledi. Zaal öfkesini kontrol edemedi. Seni daha yeni geri almıştı. Tepki vermiyordun. Sonra sana işkence edilirken çekilen görüntüleri gördü."

Kalbim şiddetli bir ritimle çarpıyordu, çünkü anlamıştım. Gittikçe artan bir korkuyla, "Valentin'e ne yaptı?" diye sordum.

Kisa'nın rengi soldu. "Onu yaraladı Zoya. Fena halde. Benzerine olabildiğince yaklaştı." Kisa yüzünü buruşturdu. "Valentin günlerdir burada. Kendini hazırlamalısın."

Bir an için gözlerimi kapattım. Kalbim kayıp adamım için acıyordu. "Neden kimse ona yardım etmedi?"

"Çünkü Zaal Valentin'in sadece ve sadece ona bırakılmasını emretti." Kaşlarımı çattım. Kisa elini koluma koydu. "Zoya, Zaal Volkov'ların yakın çevresinden biri. Bratva'nın başında her zaman üç adam olmuştur. Baş koltukta her zaman Pakhan vardır elbette. Ama tarihsel olarak, Kızıl Kardeşliği yöneten üç, hatta dört Bratva kralı olmuştur. Böylesi daha güçlü. Luka *knyaz*. Zaal Gürcü *Lideri* *olmadan* önce, Luka Zaal'ı gelecekteki krallardan biri olarak yanında olması için seçmişti."

Bu bilgiyi duyduğumda göğsümü güçlü bir gurur duygusu doldurdu. "Yani-"

"Bu yüzden Zaal Valentin'in sadece kendisine bırakılmasını emretti. Ve yakın çevredeki bir adam olduğu için de tam olarak böyle oldu. Hiç kimse doğrudan ondan gelen bir emre karşı çıkmaya cesaret edemez."

Dudaklarımı yalayarak, soğuk hava tenimi ürpertirken, endişeyle, "Valentin'i görmem gerek," diye fısıldadım.

Kisa gardiyanın elindeki anahtar halkasını bana uzattı ve "En sondaki hücrede. Hiç pencere yok. Zaal hücresinin yanındaki ışıkları kesmiş. Hücrenin dışında bir ışık düğmesi var. Görmek için ona ihtiyacın olacak. Buranın adı uygun bir şekilde 'Karanlık'. Düşmanlara işkence ve aşırı cezalandırma için tasarlanmıştır, başka bir şey için değil."

Tekrar yutkundum. Titreyen bir el ile Kisa'dan anahtarları aldım. Uzaklaşmak için döndüğünde, "Bu binada dört koruma var. Onlara burada olduğunu ve rahatsız edilmemen gerektiğini söyleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Pavel'e sor. Ne istersen getirecektir."

Kisa merdivenleri tırmanmaya başladı. Sorma ihtiyacı hissettim, "Neden bana yardım ediyorsun? Valentin bana işkence etti. Senin de beni uyarman gerekmiyor mu?"

Kisa arkasına baktı, yüzü sempatikti. "Şöyle diyelim, ben de yapmamam gereken bir adama aşık oldum. Başından beri benim için *doğru* adam olduğu ortaya çıktı. Meğer o benim ruh eşimmiş, *öyle* de." Çenesini hücrelerin olduğu yöne doğru itti. "Oradaki adamı gerçekten sevip sevmediğini ya da bu saplantının tutsaklığından ve özgür olma isteğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını yakında anlayacaksın." Omuz silkti. "Biz kimiz ki sana kalbinde ne olduğunu söyleyelim, ikinizin tanıştığı koşullar ne kadar uçuk olursa olsun?"

Birkaç saniye cevap veremedikten sonra sessizce "Teşekkür ederim," dedim.

Kisa gülümseyerek, "Bir şey değil tatlım," diye cevap verdi. Beni yalnız bıraktı. Koridora doğru döndüm.

Loş koridorda yürürken ellerim titriyor, metal anahtarlar takırdıyordu. Kalın demir parmaklıklı açık hücreler iki yanıma çevreliyordu. Ayak seslerim sert taş zeminde yüksek sesle yankılanıyordu ama kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Koridorun sonundaki hücreye ulaşmam gerekiyordu. Koridorun sonundaki büyük, izole hücreye ulaştığımda içeride hiçbir şey göremedim. Tavan ışıkları sönmüştü.

Valentin günlerce tamamen karanlıkta tutulmuştu.

Nabzım hızla atarken, yolun geri kalanını karanlıkta kör bir şekilde aceleyle yürüdüm. Ellerimi uzatıp sert, kaygan bir duvara ulaşana kadar önümü yokladım. Parmaklarım düğmeye gelene kadar aradı. Karanlığı aydınlatmak için savaşı kaybeden bir başka donuk ışığı yaktım. Gözlerimi kırıştırdım, zayıf ışıktaki görebilmek için gözlerimi ayarladım. Çelik parmaklıkların arasından baktığımda dizlerimin üzerine çöktüm.

Valentin.

Valentin duvara zincirlenmişti, yüzü ve vücudu kan içindeydi ve dövülmüştü. Karnında ve göğsünde derin yaralar gördüğümde midem bulandı.

Kilo kaybetmişti. Başı, çökmüş vücudunun üzerinde aşağıya doğru sarkıyordu. Kolları onu ayakta tutuyordu ve ayakları taş zeminde sürükleniyordu.

Midem bulandı. Bu adamı bu şekilde görmek kalbimi parçaladı. Harekete geçerek kapının kilidini kontrol ettim ve elimdeki bohçadan doğru anahtarı bulmaya çalıştım. Doğru anahtarı bulmam beş denememi aldı. Hücrenin kapısı açıldığında içeri koştum. Valentin hareket etmedi. Başını kaldırmadı.

Onu duvarda asılı görünce ellerim titredi. Yere yığılmamak için gözümü onun parçalanmış bedeninden ayırmak zorunda kaldım. Onun yerine bileklerindeki kelepçelere odaklandım. Küçük kilide baktım ve uyacak anahtarı aradım. Parmaklarım beceriksizdi ama küçük bir anahtar gördüm. Bu o olmalıydı.

Anahtarı tutarak yaklaştım. Sertçe nefes alarak, "Valentin?" diye fısıldadım.

Sesimi duyunca Valentin'in ağzından yumuşak bir inilti döküldü. Parmaklarının titrediğini gördüm. Başını kaldırmak için mücadele ederken göğsümdeki sarmal çözölmeye başladı.

Sağ elindeki kelepçeyi açtım. Kelepçe çözölür çözölmez vücudu öne doğru savruldu. Valentin'in iri vücudu artık tek kolunun gücüne dayanıyordu.

Onu yukarı itmeye çalıştım ama devasa gövdesi ve boyu beni yendi. Diğer kelepçeye geçtim ve kilidini açtım. Metal kelepçe açılır açılmaz Valentin sert taş zemine yüzüstü düştü.

Kendimi toparlamak için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Çırılçıplaktı. Vücudunun her santimi çürük, kanlı ya da şişti. Zaal onu ağır bir şekilde cezalandırmıştı.

Bir yanımda kardeşime kızgındı ama diğer yanımda anlayışlıydı. Günlerdir bilincim yerinde değildi.

Bu Rus adamın benim için ne anlama geldiğini anlamış ya da ifade etmişim.

Her şeyim, diye düşündüm. Bu adam benim her şeyim olmuştu.

Tekrar harekete geçerek eğildim. Talia'nın bana verdiği paltoyu çıkardım, bu rutubetli ve seyrek alandaki şiddetli soğuğu görmezden geldim. Valentin hareket etmiyordu. Yerde bir yığın halinde yatıyordu, kolları düştüğü garip pozisyonda bükülmüştü.

Biraz ısı üretmek için ellerimi birbirine sürterek yan tarafına yerleştirdim ve sırt üstü yatana kadar vücudunu ittim.

Valentin'in morarmış dudaklarından kesik kesik bir inilti geldi. Vücudunu görünce irkildim. Şişmiş göz kapaklarının ardında hareket eden gözlerini yakaladığımda nefes alışım durdu.

"Valentin," diye fısıldadım. "İyi misin?"

Valentin hareket etmeye çalıştı, ellerini yere koymaya çalıştı, ama elleri satın alınabilecek bir şey bulduğunda hareket edemeyecek kadar güçsüzdü.

"Hayır, yapma," diye yatıştırdım ve daha da yaklaştım. Valentin rahatlamış gibiydi, vücudu sakinleşiyor ve nefes alış veriş düzeni giriyordu. Parmakları kıpırdadı. Elinin seğirdiğini gördüğümde, elimi tutmaya çalıştığını anladım. Onu tutmamı istediğinden emin olduğumda midem bulandı.

Her şeye rağmen Valentin hala yakınımda olmamı istiyordu.

Avucumu dikkatlice onunkinin üzerine koydum, parmaklarım tüy gibi hafifti. Onu incitmek istemedim.

Boştaki elimi alnında gezdirdim ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Sorun yok, Valentin. Artık buradayım."

Sözlerim üzerine Valentin elimi sıktı. Hafif bir sıkımaydı, neredeyse hiç sıkılmıyordu ama burada olduğum ve artık yalnız olmadığı için rahatladığını hissedebiliyordum.

Onun bu hücrede işkence gördüğü düşüncesi kalbimi sızlattı. Bana yaptıklarını düşününce bunun garip bir düşünce olduğunu biliyordum ama yine de hissettim. O değildi

O zaman Valentin; umutsuzca kız kardeşinin kahramanı olmaya çalışıyordu - bu da onu benim için her açıdan kahraman yapıyordu.

Gözlerim yaralı vücudunda gezindi. Dilimin ucuna gelen duyguyu bastıramayarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Valentin'in eli benimkini sıkıca kavradı. Morarmış eline ve tenimde nasıl görüldüğüne baktım. Birinin beni izlediğini hissetmek bedenimi ürpertti. Yukarı baktım. Valentin'in kristal mavisi gözleri yorgun ama parlak bir şekilde bana bakıyordu. Koyu renk kaşları onu her zamanki gibi sert gösteriyordu, yüzündeki birçok yara izi gibi. Ama o gözler bana bakarken bir bulut kadar yumuşaktı.

"Hey," dedim ve yüzünün üzerinde gezinmek için hareket ettim. Eli benimkini tutmaya devam etti. Parçalanmış bedeninin sıcaklığını hissettiğimde, gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Gözleri benimkileri aradı.

Vücudumu aramak için aşağı indiler. "Ben iyiyim" dedim. İyi olup olmadığımı kontrol ettiğini biliyordum. Kaşları hafifçe aşağıya çekildi ve bana inanmadığını belli etti.

Yutkunarak açıkladım: "Bana ilaç verdi Valentin. Günlerdir hastayım ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Zihnim açılana ve gözlerin zihnimde parlayana kadar seni hatırlamıyordum bile." Gözyaşlarım birikti ama göz kırparak onları uzaklaştırdım. "Yaralandığın için çok üzgünüm. Zaal'ın sana yaptıkları..." diye devam ettim.

Yanağımı göğsüne yaslayana kadar başımı eğdim. "Hak etmiştim."

Yanıtını mırıldanarak söylediğinde sustum. Yukarı bakmak için hamle yaptım ama elinin başıma hafifçe bastırdığını hissettim ve dokunuşuyla göğsüne doğru daha da eridim.

Tenine bir öpücük kondurdum ve "Hiçbir şey hatırlamasam da seni özlediğimi hissediyorum" diye itiraf ettim.

Valentin, "Zoya," diye homurdandı ve kalbinin göğsünde daha yüksek sesle attığını duydum.

Zaal'ın Valentin'e olan yakınlığımla ilgili uyarısı aklıma geldi. Valentin'i sırf beni esir aldığı için istediğim düşüncesi bedenimi soğuklukla doldurdu.

"Ne?" Valentin sordu.

Başımı kaldırıp ona bakarken tereddüt ettim ve sonunda itiraf ettim: "Zaal seni nasıl isteyebildiğimi anlamıyor. Bunun yanlış olduğunu düşünüyor"-durakladım ve yutkundum
-"Çünkü beni incittin."

Valentin gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, pişmanlık saçıyorlardı. Valentin uzun bir sessizlikten sonra, "O haklı," diye onayladı.

Başımı salladım. Elimi sıktı. "Hayır," diye karşı çıktım. "Ben tacizcisine karşı garip bir saplantısı olan bir kurban değilim. Sen kötü biri değilsin. Kız kardeşini kurtarmak için elinden geleni yapıyordun." Valentin'in parçalanmış bedenini işaret ettim. "Zaal da az önce aynısını yaptı." Tek bir mizahsız kahkaha attım. "Bu bir bakıma cesurca. Sevgi görevinden doğan bir zalimlikti."

Elimi Valentin'in başının üzerinde gezdirmiştim ki, sulu bakışları bana baktı. Dökülen dudaklarını yaladı ve fısıldadı, "Hanımefendi onu gönderdi."

Donakaldım, sonra derin bir nefes verdim. "Biliyorum, bebeğim."

Valentin'in gözleri sıkıca kapandı ve duygularını kontrol etmek için savaştığını görebiliyordum. Tüm hayatı kız kardeşini kurtarmakla geçmişti - çocukluğu, gençliği, yetişkinliği. Ve başarısız olduğuna inanıyordu.

Onu bu kadar üzgün görmek, bu kaleydoskop adamın başka bir yönünü ortaya çıkardı. Onu gaddar görmüştüm. Onu zalim ve soğuk görmüştüm ve onu sevgi dolu ve nazik görmüştüm. Şimdi onu ezilmiş ve kırılmış görüyordum.

Onun tamamen yalnız hissettiğine tanık oluyordum.

Onu daha sıkı kavrayarak söz verdim, "Onu geri alacağız, Valentin. Bir şekilde onu geri alacağız."

Beni izledi ve "Ne yapacağımı bilmiyorum" diye itiraf etti.

Sesi ne kadar kaybolmuş ve genç çıktığı için kalbim kırıldı. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama bir yolu olacak. Bir yolunu bulacağız."

İçten içe emin olmasam da her şeyin yoluna gireceğini duymayı hak ediyordu.

Valentin ondan sonra bakakaldı. Bana bir melekmişim gibi baktı. Elimin tersiyle onun sıkıntılı yüzünü yumuşatarak, "Ben varım Valentin. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin için buradayım, seninleyim... sana aşığım."

"*Kotyonok*," diye fısıldadı, bana verdiği tatlı isim içimi ısıtıyordu. "Sen benim misin? Bana mı aitsin?"

Beni saran duyguların arasından gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Ben senim."

Valentin kıpırdamaya çalıştı ama içine bir acı saplanınca yüzünü buruşturdu. Eğilerek kazağımın kollarını sıvadım ve "Hemen döneceğim. Seni temizleyeceğim. Ağrının geçmesini sağlayacağım."

Valentin elimi sıktı, ama gülümseyip başımı sallayınca beni bıraktı. Koşarak hücreden çıktım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Kisa'nın Pavel dediği adam en tepedeydi. Omuzlarımı dikleştirerek emrettim, "Alt kattaki kaloriferin açılmasını istiyorum. Ve diğer şeylerin bir listesinin derhal aşağıya gönderilmesini istiyorum!"

Pavel yüzünü buruşturmadan başını salladı ve dakikalar sonra istediğim şeyi getirdi. Valentin'in yanına, yere oturdum. "Teşekkür ederim," dedim Pavel'e, malzemeleri alırken ve hücrenin sıcaklığını yükselten kalorifer peteğinin sıcaklığını hissederken.

Gitmek üzereyken, "Pavel?" diye seslendim. Döndü. "Yukarıda gördüğüm spor minderlerinden birini ve biraz keten getirebilir misin?"

İsteğime kaşlarını çatı, ama ben Valentin'i temizlemeye koyulunca onları aşağı indirdi. Kısa süre sonra bizi yalnız bıraktı.

Valentin'i o güzel açık tenini bir kez daha görebilene kadar temizledim. Zaal onu bir şeyle kesmişti. Yaraları temizleyip üzerine peroksit dökerken, Zaal'ın neler yapabileceğini hiç bilmediğimi fark ettim. Onu koşulsuz seviyordum. O benim kardeşimdi. Ama Valentin gibi ve Luka gibi Zaal'ın da eğitilmiş bir katil olduğundan şüpheleniyordum.

Sevdiğim iki canavar.

Son bandajları ve steril şeritleri Valentin'in yaralarına bastırırken, malzemeleri bir kenara ittim. Spor minderini alıp odanın köşesine çektim ve Pavel'in bulduğu ketenle kapladım. Yepyeni yastıklar ve bir yorgan getirmişti. Bunun Kisa'yla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Bir palet yapıldıktan sonra, Valentin'in ayağa kalktığını görmek için döndüm. Çaba sarf etmekten bacakları titriyordu. Sallanıyordu ve o sallanırken dengesini sağlamasına yardım etmek için koştum, sonra da onu yatağa götürdüm.

Uzandı ve yorganı vücudunun üzerine çektim. Onu yatırdım ve geniş göğsünün inip kalktığını fark ettim. Parıldayan mavi gözleri bana bakıyordu. Neyin yanlış olduğunu merak ederek minderde yanına kaydım, yastığını paylaştım. Elini tuttum, parmaklarına bir öpücük kondurdum ve "Ne oldu?" diye sordum.

Güzel yaralı yüzü çelişkili, kızarmış ve dokunulduğunda sıcaktı. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki konuşacağını sanmıyordum. Sonra konuştu. "O kadar uzun süre kafeste uyudum ki, hiç yumuşak bir şeyin üzerinde uyuduğumu hatırlamıyorum." Kalbim sıkıştı ve boğazım tılandı. "Hiç yorganım olduğunu hatırlamıyorum." Valentin durakladı ve başını yaklaştırarak, "Ve biliyorum ki, anılarım olsun ya da olmasın, hiç kimse beni yatağıma yatırmadı. Kimse bana bunu yapacak kadar değer vermedi."

"Valentin-" dedim, sesim zayıf ve boğuk çıkıyordu.

Valentin araya girdi, "Ben hep yalnızdım. Annem aşırı dozdan ölüp gidene kadar hep uyuşturucu kullanıyordu. Ve Inessa, Inessa o kadar uzun süredir uyuşturucu kullanıyor ki, beni ya çok az hatırlıyor ya da hiç hatırlamıyor. Ben yalnızım. Hep öyleydim."

"Yalnızdın," diye ittim. "*Yalnızdın*. Şimdi *ben* varım."

Valentin'in çenesi düştü ve şöyle dedi: "Sana sunacak hiçbir şeyim yok *kotyonok*. Ben bir hiçim; sen doğuştan bir *printsessin*."

Başımı salladım. "Yanılıyorsun, Valentin." Ağzının tartışmak için açıldığını gördüm; sonra dedim ki, "Belki bir zamanlar biriydim, bir *mafya matbaacısı*, eğer bana öyle demek istiyorsan. Ama ben de senin gibiyim. Ailem yok. Gücüm yok, statüm yok, hiçbir şeyim yok. Ben bir *printsessa* değilim. Ben *de bir hiçim*."

Valentin yüzümü inceledi. Yaklaştığında çıplak göğsü benimkine değdi. Dokunuşu içimi ürpertti ve nefesimi kesti. Valentin yanağını çevirdi ve alt boynumu öptü. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve fısıldadı, "Sen hiçbir şey değilsin. Sen benim her şeyimsin. Sen benim *printsessa'msın*; benim küçük Gürcü *printsessa'm*."

"Nefesimi çaldın," diye fısıldadım.

Valentin göğsünün yarısı benimkinin üzerine gelene kadar yuvarlandı. Gözlerimin içine baktı, uzun yara izi artık temiz olduğu için parlıyordu, "Kalbimi çaldın," diye fısıldadı.

Kalbim kabardı ve gülümsedim. Elimi yanağına koydum, başparmağım ruhuma kazınmış yara izini takip ederek, "O zaman ikimiz de *vory serdtsa'yız*; ikimiz de kalp hırsızıyız," dedim.

Valentin sözlerim karşısında hırladı ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Onunla tekrar birlikte olma arzusuyla kanım kaynadı, ama temasımızın neden olduğu acıyla kaskatı kesilince ondan ayrıldım. Valentin'in bakışları öfkeyle parlıyordu. Onu sırtına doğru iterek yanağımı göğsüne koydum ve kollarımı beline doladım.

"Şşş," diye yatıştırdım ve parmaklarımın karnındaki kasların üzerinde gezinmesine izin verdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. İyileştiğinde uyuyacağız ve sevişeceğiz."

Valentin beni yaralarının izin verdiği kadar yakın tuttu. Saçlarımın kokusunu içine çekerek, "Burada kalamazsın. Bu hücrelerde kalamazsın. Daha fazlasını hak ediyorsun."

Ona daha sıkı sarılarak cevap verdim, "Sen nerede kalırsan ben de orada kalırım. Ve şu anda hücrelerdeyiz. Ben seninleyim. Önemli olan tek şey bu."

Valentin başka bir şey söylemedi. Uzun bir süre birbirimizin kollarında yattıktan sonra, Valentin uyumasına ve iyileşmesine yardımcı olması için isteksizce bazı haplar aldı. Birbirimizin kollarına sarılmış olarak uykuya daldık.

Bir hücrede, bir zindanda, cehennemin bir köşesindeydim. Ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum.

Hücrenin hemen dışında oturan karanlık bir figüre benzeyen şeye odaklanmaya çalışırken gözlerimi kıptım ve tekrar kıptım. Kim olduğunu merak ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Valentin artan korkumu hissetmiş gibi beni daha da yakınına çekti, ama aldığı uyku hapları onu derin bir uykuya kilitlemişti.

Baktım, baktım ve bir yüz seçmeye çalıştım. Sonra gölge yerini değiştirdi, loş ışık kim olduğunu ortaya çıkardı.

"Zaal?" Fısıldadım. Derme çatma yatağın kendi tarafımdan kıpırdayamıyordum. Valentin'in kolu belime sarılmıştı. Uyurken bile gitmeme izin vermiyordu.

"Benim." Zaal'ın derin ve sessiz sesi duvarlarda yankılandı.

Sesini duyduğumda kalbim ısındı. Bunca yıldan sonra ona tekrar yakın olmak. Ama bir gariplik de vardı.

"Seni zar zor görebiliyorum," dedim, gözlerimi kısarak onu odak noktasına getirdim.

"Burada olduğumu bilmeni istemedim," diye açıkladı. Sesinin tonu hüznüydü. Bunun onu incittiğim için olduğunu biliyordum.

"Yaklaş, *sykhaara*," diye usulca talimat verdim.

Zaal durakladı ama bacaklarının hareket ettiğini gördüm. Kardeşim etkileyici boyuna yükseldi ve yavaşça hücrenin parmaklıklarına yaklaştı. Zaal ışığa doğru adım attı. Omuzlarına dökülen uzun saçlarına bakıp gülümsemekten kendimi alamadım. Tamamen siyah bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti. Zaal'ın babamın hayal ettiği gibi bir adam olduğunu bilerek daha da gülümsedim. Duygularım boğazımı tıkadığında

Onun yanında duran bir kopyasını hayal ettim. Birlikte, kardeşlerim hesaba katılması gereken bir güç olurdu.

Zaal parmaklıkların ardında belirirken başı öne eğikti.

"Neden saklanıyordun, *sykhaara*?"

Omuzları düştü ve elini uzun saçlarında gezdirdi. "Beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim. Ama güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Sahiplenme duygusuyla elimi Valentin'in belime doladığı kolunun üzerinde gezdirdim ve kendimi onun göğsüne daha da yasladım. Valentin hiç kıpırdamadı ama dudaklarından çıkan yumuşak bir iç çekişin saçlarımı okşadığını duydum.

Fısıltıyla gülümsedim ve sıcak, temiz tenini öpmek için elini kaldırdım. Hücrenin ötesinden gelen bir ses dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp baktığımda Zaal'ın kapının tam ortasına, yere oturduğunu gördüm. Sert parmaklıklara yaslanmıştı, gövdesi benimkine dönüktü.

Gözlerimi kardeşime diktim. Bacaklarını bükmüş ve güçlü kollarını dirseklerine dayamıştı. Başı öne eğikti ve buluşmamızın ne kadar garip geçtiğine dair kalbim hayal kırıklığıyla doldu.

Güç vermesi için Valentin'in elini tutarak, "Yeniden bir araya gelişimizin bu kadar gergin olacağını tahmin etmemiştim," diye itiraf ettim.

Zaal gerildi. Başının daha da öne düşmesini izledim. Derin bir nefes alarak, "Ben de öyle." diye onayladı.

Başka bir şey eklemedi. Bu çekingen kişiliğinde eski Zaal'ı gördüm. Anri her zaman şakacı, ikisinden daha gürültülü olanıydı. Zaal adına o konuşurdu, Zaal -sessiz, çekingen ama bir o kadar da güçlü- Anri'nin yanında dururdu. Ayrı geçirilen onca yıl, Zaal'ın arkasına yaslanıp dünyayı uzaktan izlerken başkalarının konuşmasına izin vermekten mutlu olduğu gerçeğini değiştirmemiş gibi görünüyordu.

Onu Talia ile gülerken hayal ettim ve Talia'nın kişiliğinin daha yüksek olup olmadığını merak ettim. Umarım öyledir. Zaal'ın hayatında canlı birine ihtiyacı vardı. Yalnız olmaktan asla mutlu olmazdı.

İçimi çekerek elimi yüzümde gezdirdim ve "Seninle tekrar buluşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim" dedim. Bir kahkaha attım ve itiraf ettim: "Korkarım bu hayale çok fazla beklenti yüklemiş olabilirim. Seni tekrar görmenin gerçekliği çok farklı."

Zaal gerildi. Sanki sözlerim hassas bir akorda çarpmış gibi başı hareket etti. Panikleyerek, "Seni seviyorum, *sykhaara*. Bu hiç değişmedi. Ve burada olduğun için inanılmaz derecede mutluyum. Sen benim ağabeyimsin ve sana tekrar kavuştum. Yeniden bir ailem var." Güldüm, bu sefer daha yumuşak bir şekilde ve dedim ki, "Biliyorsun sen her zaman benim favorimdin. Sen benim kahramanım ve kalbimdin. Bu değişmedi. Hatta seni yeniden görmek bu sevgiyi daha da güçlendirdi."

Zaal başını eğdi ve ben de "Lütfen bana bak, *sykhaara*" diye yalvardım.

Zaal başını kaldırdı. Parlak yeşil bakışları benimkilerle buluştu. Tam bir daha konuşmayacağını düşünürken, kırık dökük bir sesle, "Ölmenizi izledim. Hepinizin ölümünü izledim. Şimdi her şeyi çok net görüyorum; çığlıkları, kanı, her şeyi." Başına vurdu. "Ama ilaçlar yıllarca bunu benden çaldı. Her şeyi unutturdular. Jakhua beni köpeği yaptı. Bunun için onu öldürdüm ama daha da kötüsü, seninle, Anri'yle, tüm aileyle ilgili anılarımı çaldı." Yüzü buruştu. "Hâlâ bazı yıllar kayıp. Bazı şeyleri hatırlayamıyorum ama seni hep hatırladım." Zaal elini kaldırarak üç benine dokundu. Bunu yaparken gözleri ısındı ve "Bir, iki, üç" diye fısıldadım.

Zaal yavaşça başını salladı ve kalın dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. Gülümsemesi hemen kayboldu ama itiraf etti, "Anılar çabucak geri geldi ama acı da öyle. Her şeyi tekrar tekrar yaşadım ve bu beni öldürüyor Zoya." Ellerini sıktı ve sonra ekledi, "Beni en çok seni hatırlamak öldürdü, seni almam için küçük kollarını uzatman. Seni kurtarmam için çığlık atman. Her gece beni uyutmuyordu." İnançsızlıkla başını salladı. "Ve şimdi buradasın. Benden önce. Ama daha yaşlı ve farklı. Bir kadın. A

güçlü bir kadın." Zaal gülümsedi. "Babamın benimle gurur duyacağını düşünüyorsun. Seninle gurur duyacağını biliyorum. Yaşadıkların..."

Gözleri Valentin'in beni sahiplenerek tutan kollarına takıldı ve ben, "Beni terk etmiyor. Ben de onu terk etmiyorum. Onu seviyorum."

Zaal içini çekti ve başını tekrar öne eğdi. "Seni incitti Zoya. Bunu gördüm. Ve çok kırıldım. Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum. İşkencecine aşık oldun."

Valentin'e daha sıkı sarıldım ve arkama baktığımda onun yaralı yüzünün uykuda rahatladığını gördüm. Bir zamanlar canavarca olduğunu düşündüğüm yüzünü şimdi sadece güzel olarak görüyordum. Eğilerek yanağındaki uzun yara izini öptüm ve şöyle dedim: "Onu seviyorum. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama sen onu sadece uyuşturucu kullanırken ya da kız kardeşi için savaşırken gördün." Yanağını son bir kez okşadıktan sonra Zaal'a döndüm. "Sen de aynısını yapardın. Söyle bana, Jakhua beni kilit altında tutsa ve B Tipi uyuşturucu kullansa, erkekler tarafından tecavüze uğramamı izlemek zorunda kalsan ama bir kişiyi daha öldürürsen özgür olacağıma söz verse, ne isterse yapar mıydın?"

Zaal'ın çenesi sıkıştı ve karanlık bir sesle, "Uyuşturucu kullanıyor olsaydım başka seçeneğim olmazdı," dedi.

"Valentin de öyleydi."

"Her zaman değil," diye karşı çıktı Zaal.

"Peki o siz olsaydınız, ne yapardınız?"

Zaal'ın sessizliği nihayet derdimi anlatabildiğimi gösteriyordu. Başımı sallayarak, "Tartışmak istemiyorum, *sykhaara*. Ama ondan vazgeçmeyeceğim. Hayatlarımız çok zor geçti. Sonsuza dek gerçek aşkı bulmayı hayal ettim. Bunun bu karanlık yoldan geçeceğini hiç düşünmemiştim ama kendimi burada ve mutlu buluyorum. Kendimi *bu* adama aşık buldum."

Zaal Valentin'in benim elimdeki eline baktı. Elimi yanağımın altına götürdüm ve "Zaal, seninle bir anlaşma yapacağım," dedim.

Zaal kaşlarını çatı. Dudaklarında alaycı bir gülümsemenin hayaleti belirdi. Konuşmamı bekledi. Umut kalbimde

kıpırdandı.

"Kisa ve ben uzun uzun konuştuk. Olayları daha net görmeme yardımcı oldu. Ben"-öksürdüm, bir sonraki cümleyi kurmakta zorlandım-"Talía'yı tanımak istiyorum. Aşkını bilmek istiyorum, çünkü o senin aşkın." Ailesinin kim olduğunun acısını bir kenara ittim ve devam ettim: "O senin bugünün ve geleceğin. Beni ne kadar üzse de, ben senin *geçmişim*." Zaal'ın gözlerinin benimkilere sabitlendiğinden emin olduktan sonra, "Birbirimizi çocukken, hayatın basit ve kolay olduğu zamanlarda tanıdık, Zaal. Seni *şimdi* tanımayı çok isterim." Boğazımdaki kalınlaşmayla savaştım. "Yeniden en iyi arkadaşım olmanı çok isterim."

"Bunu ben de çok istiyorum," diye itiraf etti Zaal kısık sesle. Omuzlarındaki gerginliğin gittiğini fark edince gülümsedim. "Ama Valentin'i kabul etmek zorundasın. O benim, ben de onun. Bu böyle olacak. Onun neler yaşadığını bilmiyorsun, yine de onunla konuşmaya zaman ayırırsan çok da farklı olmadığınızı görebilirsin."

Zaal gözlerini kaçırdı ama başını sertçe salladı. "Son üç gündür ondan benimle konuşmasını istedim. Bana her şeyi açıklamasını istedim ama yapmadı. Bana onsuz daha iyi olacağını, onun senin ormandaki Tiflis canavarı olduğunu söyleyip durdu. Senin düşündüğün gibi onun kalbinde hiç *iyilik yokmuş*."

Valentin'in böyle üzücü şeyler söylediğini duyunca yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Kız kardeşini kaybetti, Zaal." Önce Zaal'ı, sonra da kendimi işaret ettim. "Tıpkı senin beni kaybettiğin gibi. O yıkılmış durumda." Zaal hareketsiz kaldı, kımıldamadı ve *ben* sessizce ekledim, "Ama sanırım onu iyileştirebilirim. Sanırım ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şey verebilirim."

"O da ne?" Zaal boğuk bir sesle sordu.

"Aşk. Şefkat. Güvenli bir yer. Onu gerçekten önemseyen biri." Kızardım ve şöyle dedim: "Onu temizlerken ve yatağına yatırırken beni izleyişi, onu kucağıma almak ve asla bırakmamak istememe neden oluyor. Kendisine çirkin, yaralı bir canavar diyor ama ben onun altındaki güzel adamı da görüyorum. Sen görmesen bile o orada. Ve o benim diğer yarım."

Ruh. Rasyonel olsun ya da olmasın. Yanlış olsun ya da olmasın."

Zaal dakikalarca sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Onu tanıyacağım ve kabul *edeceğim*. Hepimiz o insanlar tarafından mahvedildik. Ama şimdi o dışarıda ve güçlü. Ve eğer Luka ve ben bir gösterge isek, dışarıdaki hayata alışmakta zorlanacaktır." Zaal onun göğsünü okşadı. "Kardeşin olarak uyum sağlamasına yardımcı olacağım."

Yanaklarım minnettarlıktan ıslanmıştı. Valentin'in kucağından yavaşça kalkarak minderden kalktım ve Zaal'a doğru yürüdüm. Zaal ayağa kalktı ve endişeyle önümde durdu. Başta minnettarlık olmak üzere sarsıcı bir duygu dalgası üzerime çöktü. Ağabeyime ihtiyaç duyarak ileri atıldım ve kollarımı beline doladım. Zaal beni sımsıkı tuttu ve bunun olması gereken kavuşma olduğunu bilmek içimi ısıttı. Bu Zoya'nın Zaal'ına sarılmasıydı, her zaman olması gerektiği gibi.

Ona bir asır gibi gelen bir süre boyunca sarıldım. Geri çekilerek başını tutmak için uzandım ve onu aşağı çektim. Alnına bir öpücük kondurdum ve başparmağımı benlerinin üzerinde gezdirdim. Yüzündeki anlık gülümsemeyi yakalayarak, "Seni seviyorum, Zaal. Sen benim kanımsın. Kalbimsin. Benim büyük savaşçı kardeşimsin."

"Seni seviyorum Zoya." Zaal geri çekildi ve endişeyle, "Talia yukarıda. Biz asla ayrı kalmayız. Senin Valentin için yaptığını o da benim için yapıyor. Bana değer veriyor. Ben aşkın ne olduğunu hatırlayamazken o beni sevdi." Kalbim sıkıştı ve hemen önceki tepkimden pişmanlık duydum. Bunu görmeme izin vermemiştim ya da belki de onun da zarar görmüş olduğunu kabul etmemiştim. Şu anda, Talia'dan sanki onun can simidiymiş gibi bahsettiğini duyduğumda, sesindeki kırılganlığı fark edebiliyordum. O da tıpkı Valentin gibiydi: bir katil, derinlerde sadece sevilme isteyen bir canavar.

Zaal ayaklarının üzerinde kaydı ve mırıldandı, "Sen... yapabilir misin sen-"

"Onunla doğru düzgün tanışmak mı?" Sözünü kestim.

Zaal'ın gözleri endişeyle irileşmişti. "Evet," diye cevap verdim. Zaal keskin bir nefes verdi ve "Eğer ona bir şans verirsen, onu seveceksin. Ve"-durakladı-"o da seni tanımak istiyor. Sen gittiğinden beri çok üzgün."

Utanç kanıma işledi ve merdivenleri işaret ettim. "O zaman gidelim. Valentin uyanırsa diye geri dönmek istiyorum." Zaal yolu gösterdi. Spor salonunun kapısını açtığında bir kadın sesinin, "O nasıl bebeğim?" diye sorduğunu duydum. Acaba Seninle konuşmak mı? İyi misin?"

Zaal cevap veremedi kapıdan içeri girdim ve Talia'nın kollarını boynuna doladığını gördüm. Talia'nın kahverengi gözleri bana dikildi ve ben de onun yanına yürüdüm. Talia Zaal'dan ayrıldı ve gururla onun yanında durdu.

Duruşundan kendine olan güvenini açıkça görebiliyordum. Ve utanç verici bir şekilde, beni tanımayı ne kadar çok istediğini de görebiliyordum. Talia, yüzünden hâlâ endişeli olduğu anlaşılan Zaal'a baktı.

Onun bir Tolstaia olmasına verdiğim şartlı tepkiyi kendimden uzaklaştırdım. Onun yerine elimi uzattım. Talia'nın şok olmuş yüzü elime sabitlendi ama yavaşça elini benimkinin içinden geçirdi.

"Talia," diye selamladım ve boğazımı temizledim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu sabah sana verdiğim tepki için özür dilerim." Zaal'a baktığımda yüzünde benimle gurur duyduğunu gördüm ve bu bakış, ağabeyimin bu bakışı, ailemizin tarihi ihanetinin kalbimdeki son parçasının da kaybolmasına neden oldu.

Talia yanıt olarak, "Zoya," dedi. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Önce şaşırdım, ama Zaal'ın nişanlısını *kucaklarken güldüğünü* görünce -güldü- buna izin verdim. Talia uzaklaşırken kulağımın dibinden basit bir "Teşekkür ederim" geçti.

Onu mutlu ettiğim için bana teşekkür ediyordu.

Talia ve Zaal'a gülümsedim. Elini onun omuzlarına koyarken Talia, "Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Aşağı inmek için dönmüştüm ki Zaal "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Donup kaldım. "Valentin'e dönelim. O burada kalacak; dolayısıyla ben de. Onunla kalıyorum; o benim kalbim, Zaal." Zaal'a bir bakış fırlattım ve "O ağır yaralı, *sykhaara*: iyileşmesi gerekiyor. Ve o yalnız. Bana ihtiyacı var."

Duyduğumda merdivenlere doğru yola çıkmıştım: "İkiniz de bizimle geliyorsunuz. Tanrı aşkına, baldızımın ve erkek arkadaşının burada, 'Karanlık'ta uyumasına izin veremem. Bizimle eve geleceksiniz; bir sürü odamız var. Ve istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, Zaal Pavel'le göz göze geldi. Zaal başını salladı ve "Valentin'i arabaya bindirmeme yardım et; onu evime götürüyoruz," dedi. Ben daha itiraz edemedim Zaal merdivenlerden indi, Pavel ve diğer korumalar da hemen arkasından geldiler.

Valentin'in gidişini izlerken kalbimin kabardığını hissettim. Birden Talia yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Onu tamamladın Zoya. Geri dönerek, onun kalbindeki son çatlağı da iyileştirdin."

Ona bakmadan, "Senin bildiğin kadar değil. Ayrıldığımızda sadece beş yaşında olabilirim ama kardeşimi tanıyorum ve sen onu kurtardın. Onun için yaptıklarını bilmek için burada olmama gerek yoktu."

Talia sustu: sonra fısıldadı, "Çünkü onu kendimden daha çok seviyorum. Hayattan daha çok."

Mutlu bir gülümsemeyi gizledim. "O halde geçmişte ailelerimiz arasında ne yaşanmış olursa olsun, bu affetmemize, unutmamıza ve yeniden inşa etmemize olanak tanıyor."

"Öyle mi?" Talia rahatlamış bir iç çekişle sordu. "Öyle."

Sonra hepimiz eve gittik.

22

ZOYA

Bir hafta geldi geçti, günler Valentin'in yanında yatarak geçti. Her gün biraz daha güçleniyordu. Sık sık konuşmuyordu. Zihninin karanlık yerlerde dolaştığını söyleyebilirdim - o kadar çok şey vardı ki, hangisinin zihnini meşgul ettiğinden asla emin olamıyordum. Ama bana sarıldığı zamanlarda, beni vücuduna doğru kıvırdığı ve sanki beni yakınında tutmazsa gidebilecekmişim gibi göğsüne doğru sertçe çektiği zamanlarda, kız kardeşini düşündüğünü biliyordum.

Beni öper ve bana dokunurdu ama asla cinsel olarak değil. Bunun yaralarından mı yoksa daha kötü bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim. Sanki her parçamın tadını çıkarıyormuş gibi beni okşuyordu - odada bana söylediği gibi beni hafızasına kaydediyordu. Omurgamdan aşağı korku saldı, çünkü bana durumumuz geçiciymiş gibi geldi, sanki bir gün vedalaşmamız gerekeceğinden korkuyordu.

Her gün uyandığımda onu beni izlerken buluyordum, vücudu sanki bir şey söylemem ya da yapmam için hazırlanıyormuş gibi gergindi - ne olduğunu bilmiyordum. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda beni kendine çeker ve sadece "Evet" derdi.

Ama bir şey vardı.

Zaal ve Talia bizi yalnız bıraktılar ama ben yavaş yavaş onlarla vakit geçirmeye başlamıştım. Ve Zaal haklıydı, Talia'dan gerçekten hoşlanıyordum ve kardeşimi bu kadar derinden sevmesini seviyordum.

O haftanın ilerleyen günlerinden birinde süitimizin yatak odasına girdiğimde yatağın boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çattım. Valentin bu sabah onu kontrol ettiğimde yataktan kalkacak kadar güçlü görünmüyordu. Kahvemi masanın üzerine koydum ve

banyoya yöneldim. Yaklaşırken akan duşun sesini duydum.

Sessizce kapıyı itip açtım ve parmak uçlarımla içeri girdim. Valentin'in eşofmanları yerde bir yığın halindeydi. Cam bölmeye baktığımda, sıcak spreyn altında hareketsiz duran iri bedenini gördüm.

Odada buhar kabarıyor, duvardaki büyük aynayı buğulandırıyordu. Buhar yoğun olmasına rağmen Valentin'in başının aşağıda olduğunu görebiliyordum, hızlı spreyn kafatasını okşuyordu. Hiç düşünmeden giysilerimi çıkarıp onunkilerin üzerine yere bıraktım. Buhar tenime yapışmıştı. Gözlerimi Valentin'e dikerek sessizce duşun kapısını açtım ve içeri süzüldüm. Kapı arkamdan kapandı. Uyuşmuş haliyle

Valentin arkasında olduğumu fark etmedi bile.

Ellerimi Valentin'in geniş dövmeli, yaralı sırtına dokunmak için kaldırdım. Ellerim tenine dokunduğunda Valentin sıçradı ve bana bakmak için başını geriye attı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda acılı ama yumuşaktı. Başını öne doğru çevirdi ve ben de ağzımı ıslak tenine bastırarak geniş omuzlarına öpücükler kondurdum.

Valentin'in teni ağzıma tatlı bir tat veriyordu. Keşfime devam ederek, önünde durana kadar vücudunda dolaşтым. Valentin'in başı öne eğikti ama bu göğsündeki siyah dövmeli kimlik numarasını öpmeme engel olmadı.

Ben tenini emip yaladıkça nefes alış verişleri artıyordu. Seviştığımızdan beri çok zaman geçmişti. Odanın dışındaydık ve özgürdük. Yakalanma ya da incinme korkusu olmadan sevişmek için özgürdük.

Sadece

biz.

Birleşti

k. Aşık.

Ellerim Valentin'in göğüs kaslarının üzerinde gezindi ve teninin üzerinde hayalet gibi gezinirken içimde nem biriktiğini hissettim. Ellerim Valentin'in yırtık gövdesine doğru indi, ta ki

boyuna doğru hareket etti; boyu sertti ve dikkatimi bekliyordu.

Dudaklarımı kıvırdım ve yüzüne baktım, ama Valentin'in başı hâlâ yerdeydi. Gözleri sıkıca kapanmış ve burun delikleri açılmıştı. Dolgun dudakları ince ve büzülmüştü. Kasları dokunuşumla taş gibi oldu.

Neyin yanlış olduğunu anlayamıyordum. Ona sorsam bile bana cevap vermeyeceğini biliyordum. Onu rahatsız eden her neyse, derinlere gömülmüştü.

Bu uyuşukluktan kurtulması için elimi sertliğinin etrafına sardım ve aşağı yukarı okşamaya başladım. İlk başta yavaşça, ama tepki gelmeyince daha sert ve daha hızlı.

"Valentin," diye fısıldadım ağzım meme ucunu bulup etini yalarken. Bu baskın adamın tadı ve yakınlığı karşısında inledim. Merkezimdeki baskı ağrımaya başladığında kalçalarımı birbirine bastırdım.

Valentin'in nefes alış verişini dikkatimi çekince zorlaştı. Tam hiçbir şey olmayacağından korktuğum anda Valentin aniden öne doğru uzandı. Sert ve güçlü eller beni kaldırdı ve Valentin'in sert vücudu beni duvara çarptı. Ağzı boynumu öptüğünde başım geriye düştü ve göğsü göğüslerime bastırıldığında haykırdım. Parmaklarım onun şişkin sırtını kavradı ve uzunluğu kıvrımlarımın arasından geçmek için kaydırdığında tırnaklarım derisini itti.

Valentin tersledi.

Birden uyuşukluktan kurtulan Valentin uzun ve yüksek bir sesle kükredi ve bacaklarımı yukarı kaldırdı. Sırtım duşun ıslak fayanslarına doğru kaydı. Ben nefes alamadan Valentin kanalıma çarptı. İçimdeki Valentine'in doluluğundan kaynaklanan şok ve yoğun zevkin bir karışımı olarak haykırdım. Boyutuna uyum sağlamam için duraksamadı. Bunun yerine başını boynumla omzum arasındaki kıvrıma soktu ve sert ve hızlı bir şekilde sokmaya başladı. Bana sahip olurken ve hükmederken omuzlarını kavradım. Tüm kalbimle ve tam bir teslimiyetle

terk etmek. Çok hızlıydı, yaklaşmakta olan doruk noktasını şimdiye kadar hissettiklerimin en hızlısıydı. Sanki parçalanmak üzere olduğumu hissetmiş gibi, Valentin inanılmaz bir güçle içime girdi, ağzım açık kaldı ve doruğa ulaşmam beni şaşırttığı için buharlı havaya bir çığlık yayıldı.

Gözlerimin ardında parlak ışıklar beni kör etti ve bedenim, vücudumda dalgalanan her şeyi tüketen zevkle sarsıldı. Göbeğim Valentin'in boyunu sıktı ve Valentin yüksek sesli bir çığlıkla son bir kez daha bana çarptı. Valentin'in vücudundaki her kas sertleşti ve bacaklarımı demir gibi sıkıca kavradı. Tohumu içime akarken ılıktı. Sonrasında nefes alış verişlerimiz ağırlaştı.

Artık gevşemiş olan başım Valentin'in omzuna düştü. Kendimi ağırlıksız ve sevilmiş hissederek gülümsedim.

Valentin'den arzuladığım şey buydu. Onun güçlü ve inatçı varlığı. Hayatım boyunca kendimi güvensiz hissettikten sonra, onun varlığı bir koruma ve sahiplenme duygusu getirmişti.

Kabinin her santimini dolduran sıcak havayı içime çektim. Dakikalarca aynı pozisyonda asılı kaldıktan sonra Valentin içimden çıktı ve beni ayağa kaldırdı. Yanağımı gövdesine bastırdı ve ben de onun güçlü yapılı gövdesine yaslandım.

Başımı kaldırdığımda Valentin gerildi. Gözlerine baktığımda, sanki tepki vermek üzereymişim gibi geniş ve gergindiler. Sanki ruhunu parçalayacak bir şey söylemek üzereymişim gibi.

Gerginlik vücuduma yayıldı. Başını bana doğru çekmek için ellerimi kaldırarak, "Konuş benimle. Sorunun ne olduğunu söyle. Gözlerin, o güzel gözlerin, kocaman ve endişeyle dolu, ama nedenini bilmiyorum. Benimle konuşmalısın, Valentin. Seni seviyorum. Lütfen beni içeri al."

Valentin sert bir nefes verdi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek topuklarının üzerinde döndü ve duştan çıktı. Kurulanmadan ya da havlu almadan banyodan çıktı. Bu işin hemen çözülmesini isteyerek onu takip ettim.

Çıplaklığım yatak odasının serin havasına değdiğinde tenim titredi. Ama bunu görmezden geldim. Gözlerim yatağın ucunda oturan Valentin'e takıldı. Başı ellerinin arasındaydı, parmak eklemleri bembeyazdı ve kasları titriyordu.

Yavaşça yaklaştım ve konuştum. "Valentin-"

"Nasıl olur da benimle birlikte olursun?" Valentin araya girdi. Onun bu çok doğrudan sorusu karşısında şok olmuş ve kafam karışmıştı.

"Nasıl oluyor da seninle birlikte oluyorum?" Onu daha fazla üzmemek istemediğim için nazıkçe sordum.

Valentin başını kaldırdı ve acı dolu mavi gözleri benimkilere dikildi. Yüzüne kazınmış gerçek şüpheyi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu gerçekten kastetmişti. Her kelimesinde ciddiydi. Neden burada onunla birlikte olduğumu anlayamıyordu.

"Valentin," dedim, "seni seviyorum. Eminim bu yeterli bir sebeptir?"

Valentin avuç içleri yukarı dönük ellerine baktı. Elleri ters ters baktı ve şöyle dedi: "Seni incittim. Sana acı çektirdim. Sana çılgılık attırdım. Beni nasıl sevebilirsin? Çok zaman geçti ve ben beklemeye devam ediyorum, beni sevdiğini sandığını fark etmeni bekliyorum, çünkü seni yakaladım ve irademe boyun eğdirdim. Her gün uyandığında, yatağında yatan gerçek canavarı görmeni bekliyorum. Sana yaptıklarımın iğrenerek bana gitmemi söylemeni bekliyorum."

Ağzım bir karış açık kaldı, sesindeki saf acıyı duydum. "Yapmayacağım," diye güvence verdim.

Ama Valentin ayağa kalktı ve başını salladı. "Yapacaksın. Masumiyetini aldım ve seni kendimin yaptım. Kendin söyledin; ben bir kalp hırsızıyım. Bu dudaklarla ilk öpücüğünü çaldım. Bakire bariyerini çaldım. Ve seni aldım, ele geçirdim, benim yaptım. Ve bunu yaptım. Bunu senin iznin olmadan yaptım. Onu aldım. Ve aptalca, bana aşık oldun, lanet olası çirkin canavara."

İçimde bir öfke kıpırdandı. Bir adım öne çıkarak göğsünü işaret ettim ve bağırđım: "Sana aşık olmuş olabilirim, *canavar* ya da değil, ama bana asla aptal deme! Bana dokunulmamış

olabilir,

Ama masum değildim. *Seni* istiyordum. Kulağa ne kadar boktan gelse de, o duvara zincirlendiğimde elinin beni okşamasını istedim. İlk başta değil; ilk başta beni korkuttun. Elbette senden korktum, ama gerçek seni zevkimin içinden çıkarken gördüğümde, seni arzuladım. Beni almanı istedim."

"Bu çok boktan, Zoya," dedi açıkça. "O zaman berbat bir şey. Umurumda değil."

Valentin'in dudakları dişlerinin üzerinden çekildi ve benimle buluşmak için öne çıktı. Kocaman gövdesi üzerimde yükseliyordu. Yaralı ve sert yüzündeki çatık kaşlar korku uyandırmalıydı. Ama benim için öyle olmadı.

Valentin bana baktı ve elimi tutarak yüzüne götürdü. Parmaklarımı derin yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

-Yanaklarında, gözlerinin üzerinde, dudaklarının kenarlarında ve göğsüne kadar. Dolaşan elimi izledim, ama Valentin durdu, derisinde birini seçemeyeceğim kadar çok yara izi vardı. Avucumu harap olmuş yüzünde durması için yönlendirdi ve "Bunu nasıl isteyebilirsin?" diye sordu. Artık yüzünde hiç öfke yoktu. Ses; yerine onun Omuzlar vardı çökmüş ve onun

ifadesi bir cevap için bana yalvardı.

Bir tane bile veremedim. Yüzü benim için çok güzeldi. Yaralı, harap ya da değil.

"Özgür kaldığımızdan beri aynaya bakıyorum. İlaçlar nihayet vücudumdan çıktı ve bana daha önce hiç sahip olmadığım bir berraklık sağladı. Ve kendimi görebiliyorum. Dönüştüğüm adamı görebiliyorum. O kötü kaltağın beni dönüştürdüğü adamı. Bir canavara ve yaptığım şeylere bakınca..." Başımı salladım, ama Valentin beni susturmak için parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "*Kotyonok*, ben senin Tiflis canavarını. Canavarın çocukları çaldığı gibi ben de seni çaldım. Canavarın onları incittiği gibi seni incittim. Sadece sen bunu göremiyorsun."

Delici mavi gözleri -yüzünün dokunulmamış tek kısmı- benimkileri aradı. Anlamak için beklediğini biliyordum. Onu istemediğimi anlamamı bekliyordu.

Hiç istenmemişti.

Ama bu sefer öyleydi ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Valentin'in parmaklarını dudaklarımdan çekip elimle kavradım ve "Haklısın," dedim. Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yüzünün yıkımla solmasını izledim. Acısını yüreğimde hissederek, göğüslerimiz birbirine değene kadar daha da yaklaştım ve devam ettim: "Sen Tiflis canavarısın Valentin. Beni çaldın. Beni incittin. Bana acı çektirdin." Valentin sustu, ama başını eğerek ve saf bir sevgi ifadesiyle ekledim, "Ama hikayeyi duyduğum andan itibaren o canavara karşı bir saplantım vardı. Ve bütün çocuklar ormandaki tehlikeli canavardan kaçarken, ben onun yerine ağaç sırasının kenarında durur, ormanın karanlığını araştırır, onu eve getirmeye çalışırdım, böylece yalnız kalmazdı, bir daha asla yalnız kalmazdı."

Valentin'in ifadesi kalbimin çatlamasına neden oldu. Bana yaptıklarından dolayı duyduğu pişmanlığın beni ele geçirdiğini biliyordum.

"Sevişemem," diye fısıldadı aniden. "Sadece sevişebilirim, acımasızca ve sertçe. Bildiğim tek şey bu." Sanki varlığı beni yaralayacakmış gibi geri adım attı.

Bu hareketi takip ettim. "Sorun değil, çünkü seninle sevişebilirim."

Başını protesto edercesine salladı. "Ben yumuşak, nazik, sevgi dolu ya da-"

"Sorun değil, çünkü ben bunların hepsiyim ve ayrıca *Seni seviyorum. Seni, sahip olmam gerektiğini düşündüğün birini değil.*"

Valentin sanki sözlerime dayanamıyormuş gibi inledi. Elleri başının yanlarını kavramak için kalktı. "Ben mahvoldum. Metres beni mahvetti. Sevişmek istediğimde bile sana acı çektireceğim." Durakladı ve kaybolmuş gözlerle, "Ve ben böyle görünüyorum; tanıştığım herkesi korkutmak için tasarlandım. Asla sevilmek için yaratılmadım."

Aynı havayı paylaşana kadar yaklaştım, uzandım ve boynunu tuttum ve dedim ki, "Ve tüm bunlar iyi,

Çünkü seni koşulsuz seviyorum ve seni kırmayacağım. *Benimle* olmak istediğin kişi olabilirsin. Bana hükmedebilir, bana sahip olabilir ve bana sahip olabilirsin. Çünkü *seni* istiyorum ve bunun getireceği her şeyi kabul ediyorum. Seni sevmek istiyorum ve senin de beni sevmeni istiyorum, böylece ikimiz de bir daha asla yalnız kalmayacağız."

Valentin acı içinde, "Zoya," diye fısıldadı ama bu kez ses tonunda bir kabullenme belirtisi duydum. Boyu benim dokunuşumla sertleşti.

Ten tene, ağzımı kulağının altına götürdüm ve "Şimdi seninle sevişeceğim. Liderliği ele alacağım ve kalbimde senin için ne hissettiğimi bedenimle sana göstereceğim."

Valentin'in alnı omzuma düştü ve kısık bir sesle itiraf etti, "Sadece dışım yaralı değil *kotyonok*; içim de yaralı: aklım, kalbim ve ruhum."

Gözyaşlarıma ve itirafının ham duygusuna karşı koydum. Dudaklarım uzun yara iziyle buluşana kadar başımı çevirerek dudaklarımı kabarık deriye bastırdım ve "O yara izlerini de en az bunlar kadar güzel bulacağım" dedim.

Valentin'in dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. O sırada onu yatağa oturması için ittim, ellerimi göğsüne koydum.

Valentin yatağın üzerine uzandı. Islak ve hazırdım, aşkımı fiziksel olarak ifade etme ihtiyacı duyuyordum, Valentin'in kalçalarına sarıldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Onu ağzıma alır almaz, ıslak merkezimi onun uzunluğu boyunca yuvarladım, yavaş ve kontrollü, sevgiyle, aceleye getirmeden. Valentin kollarını belime doladı. Beni takip ederek, tembelce dilini benimkine sürttü. Bu anın yavaş yoğunluğundan nefesim kesilmişti. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, ona ne kadar arzulandığını göstermek isteyerek, kalçalarımı kaldırdım ve elimle onun sertliğini girişime yerleştirdim.

Aşağı doğru ittim, uzunluğunun ucu kanalıma girdi. Duraklayarak kollarımla Valentin'in başını sıkıştırdım ve dilimle dudaklarının kenarını yaladım. Valentin bana bakmaya çalıştı.

kontrolü ele geçirdi ve beni onun boyuna doğru itti, ama başımı salladım ve fısıldadım, "Sadece hisset. Bırak yavaş gideyim."

Göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi, ama elleri gevşedi ve zahmetli ama lezzetli bir yavaşlıkla uzunluğunu aşağı doğru ittim, onu santim santim vücuduma aldım.

Valentin başını arkaya attı, gözleri kapandı ve hissin yoğunluğu karşısında ağzı açıldı. "Seni seviyorum," diye itiraf ettim sessizce, onu tamamen içime alırken ve o beni tamamen doldururken. Ellerimi omuzlarına doğru indirdim. Onun gücünü kullanarak, sadece ucu içeride kalana kadar yukarı ittim.

Uzun, aç bir iniltiyle geri çekilmeden önce.

Tenimizde hafif bir parlaklık oluşana kadar yükseldim ve düştüm, yükseldim ve düştüm. Valentin'in gözleri kurşuniydi ve kontrolü ele almama izin verirken aşkla doluydu. Kalbi göğsünde bir davul gibi çarpıyor ve nane kokulu ılık nefesi kısa, düzensiz pantolonlar halinde salınıyordu.

Vücudumun karıncalanmaya başladığını hissettiğimde, ikimizin de inlemeleri ses ve hız olarak arttı. Kalçalarımı ileri geri yuvarladım, klitorisim onun sert kaslarına doğru sürükleniyordu.

"Valentin," diye fısıldadım, zar zor duyuluyordu, "Çok yakınım bebeğim. Çok yakınım."

Valentin ağzını açtı ama sesi boğazında düğümlendi. Bunun yakın olduğunun bir işareti olduğunu biliyordum; bununla birlikte uzunluğu kanalımın içinde genişliyor gibiydi, çevresi içimde yıldızları görmeme neden olan bir şeye doğru bastırıyordu.

Hızımı artırdım, kollarım Valentin'in kalın boynunun arkasında kilitlendi. Ben inledim, o inledi. Bizi daha da yükseğe çıkardım. Valentin'in parmakları aniden bacaklarımda sıkılaştı ve uzun, yüksek sesli bir çığlıkla kendini kanalıma boşaltırken yüzü zevkini gösterdi. Serbest kaldığında kontrolümü kaybettim. Kendimi daha fazla tutamayarak uçurumun kenarından kaymaya başladığımı hissettim, alev alev yanan bir sıcaklık beni içten içe sararken vücudumu ışık ve ürperti kapladı.

Kalbim onunkiyle aynı ritimde atıyordu. Göğsüne

yaslandım, doygun ve mutluydum. Mutluydum. Valentin ile

tamamen mutlu ve memnun. Hayatım boyunca ruhum anlayamadığım bir şeyin özlemini çekmişti, ama bu buydu. Kendimi gerçek Rus aşkımla paylaşıyordum.

Benim güzel
canavarım. Benim
kalbim.

Valentin'in kolları benimkilerden hiç ayrılmadı, benimkiler de onunkilerden. Sonunda başımı geri çektim, Valentin'in dudaklarını dudaklarıma hızlı ve yakıcı bir öpücükle yapıştırması için.

Öpüşmeyi keserek gözlerime baktı ve "Seni seviyorum *kotyonok*. Hem de çok."

Kocaman gülümseyerek yüzüne öpücükler kondurdum ve "Ben de seni seviyorum" dedim.

Valentin içini çekti ve bizi tekrar yatağa yatırdı. Valentin içimden çekilip beni göğsüne çekene kadar birlikte kaldık. Gövdesine doğru yayıldım. Beni sıkıca tutarak sordu, "Yani sen benimsin? Şimdi ve sonsuza dek benim misin?"

Kalbim kabardı ve içime bir huzur yayıldı. "Evet," dedim en ufak bir şüphe duymadan, "Ben seninim. Sana aitim. Sen bana sahipsin ve benim sahibimsin. Tıpkı benim sana yaptığım gibi."

Valentin beni sertçe sıktı. Kafamı kaldırdığımda gülümsüyordu. Bu manzara karşısında nefesim kesildi. Kendini sandığı gibi bir canavar değildi; o sadece benim Valentin'imdi. Kalp hırsız bir dost.

Valentin aniden, "Şimdi ne olacak Zoya?" diye sorduğunda, olduğum yerden memnun, gözlerimi kapatmışım. Özgür olduğumuza göre şimdi ne olacak? Bu kadar ilerisini hiç düşünmemiştim ve şimdi buradayız, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerim açıldı ve Valentin'in göğsüne yaslanmak için hareket ettim. Gözlerine bakarak, "Bilmiyorum bebeğim, ama ne olursa olsun, bunu birlikte yapacağız," diye itiraf ettim.

Başını salladı, derin düşüncelere dalmıştı ve Inessa'yı düşündüğünü biliyordum. Göğüs kafesini öperek, başımı tekrar göğsüne yasladım. Uykuya dalarken, Valentin'in elinin omurgamda gezindiğini hissettim ve kendi kendine fısıldadı,

"Artık yalnız değilim. Bir daha asla yalnız olmayacağım."

Dudaklarım küçük, memnun bir
gülümsemeye dönüştü. Sonra uykuya
daldım.

Aşık oldum.

Kabussuz.

Ve kalp talep etti.

23

LUKA

İki hafta sonra...

Herkes yemeğini bitirdiğinde Kirill yemek masasından kalktı. Odadan çıkıp babamın ofisine doğru yürüdü. Babam, Zaal ve ben de yerlerimizden kalkıp onu takip ettik.

Masaya dönüp baktığımda Valentin'in bizi izlediğini gördüm. Bu yemeklerde hiç konuşmazdı ama Zoya da konuşmazdı. Yemek yiyorlar ve sorulan sorulara cevap veriyorlardı, ama Bratva'larla birlikte yemek yemek ikisini de derinliklerinden uzaklaştırmış gibiydi. Bu "normal" yaşamda yeni olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladım. Artık lanet bir hayvan gibi ya da Zoya'nın durumunda olduğu gibi bir hedef gibi kilit altında tutulmamak. Kahretsin, Zaal hâlâ zorlanıyordu ama en azından Talia'ya sahipti. Zoya ve Valentin kaybolmuş gibiydiler ama sonra, birbirlerinin ellerini hiç bırakmadıkları gibi, artık birbirlerine sahiptiler.

Bu hayattaki her şey buydu.

Zaal Valentin'e yaklaşıyordu. Yavaş yavaş ama deniyordu. Zoya da ailesiyle birlikte çabalıyor, fırsat buldukça Talia'yla vakit geçiriyor, Talia'nın tanıştığı herkese yaptığı gibi kız kardeşimin de onun hayatına girmesine izin veriyordu.

Ama Kisa? Zoya'yı hayatımıza sokmak için nasıl adım attığını düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Ve Zoya'nın ona hayran olduğunu görebiliyordum. Ama benim karım böyleydi işte.

Valentin'le resmen tanıştığında Kirill'in yüzü ilgiyle aydınlanmıştı. İri yarı adam, traşlı kafası ve yaralı yüzüyle ailemin evine girmişti, boynunu saran yakanın bir santim kalınlığındaki kalıcı kırmızı yara iziyle. Pakhan'ın ne gördüğünü biliyordum - bir Rus canavarı.

Öldürmek için eğitilmiş, işkence konusunda uzman ve Zoya aracılığıyla ailemize bağlıydı. Valentin bir Pakhan'ın ıslak rüyasıydı. Yapabildiği şeyler, yapılışı ve görünüşü düşmanlarımızın ayaklarına kapanmasına yetecek kadar korkutucuydu.

Valentin iki hafta önce ilk kez odaya girdiğinde annemin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Zoya'nın güzel yüzüyle karşılaştırıldığında bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordu, elleri Zoya'nın ellerine sıkıca kenetlenmişti. Ama annem kendini toparlamış ve onu göğsüne bastırmıştı. Onu hemen aralarına kabul etmişlerdi.

Biri boğazını temizledi. Kafamı kaldırdığımda babam kapıdaydı. İçeri girmem için elini salladı. Ofise girdim ve masanın diğer tarafında Kirill'in yanındaki yerimi aldım, o da ikimize birer içki doldurdu.

Koltuğuna geri oturan Kirill, "Ee, Arziani..." dedi. Durakladı ve birinci sınıf votkasından bir yudum aldı. Kıpırdamadım, içeridekilerin, Zaal'ın içeridekilerinin ne bulduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Kirill başını salladı. Hayatımda ilk kez sert yüzünde bir endişe belirtisi gördüm. Bu endişe belirtisi midemi bulandırdı. Kirill hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı; Bratva'mıza o kadar güveniyordu ki kibir sınırındaydı.

Bardağını masaya koyarken yüzü öfkeyle değişti. Boğazını temizleyerek, "Arzianiler bir yeraltı Gürcü girişimidir. Ama daha önce duyduklarıma hiç benzemiyor. Söyleyebileceğim kadarıyla, Arziani imparatorluğunu

-Çünkü o uluslararası bir imparatorluk, yeni bir Stalin gibi. Adamları organize ve askeri düzeyde."

Kirill elini cebine attı ve masanın üzerine gümüş bir iğne attı. Öne doğru eğildim ve biri diğerinin üzerinde duran iki kılıçtan oluşan bir amblem gördüm. Kirill iğneyi işaret etti. "Onların amblemi. Bunu siyah üniformalarına takıyorlar."

Zaal bana baktı. Onun da yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Bu piçler onu daha çocukken avuçlarının içine almışlardı. Onların ölüp gitmesini istiyordu.

"Bildiğim kadarıyla dünyanın her yerinde bu adamlardan yüzlerce var. Gizlice yaşıyorlar. Radarımızdan uzak durmayı başarmış olmaları bile onlar hakkında bilmemiz gereken her şeyi bize anlatıyor - onlar iyi. Tehlikeliler. Daha önce hiç görmediğimiz türden. Bir suç ailesi ya da bu hayatta gördüğümüz herhangi bir adam gibi çalışmıyorlar. Onlar kendi başlarına bir varlık."

Bu bilgiyi içimize sindirirken hepimiz sessiz kaldık. Babam öne doğru oturdu ve amblemi eline aldı. Başparmağını kılıçların üzerinde gezdirdi ve "Peki şimdi onları nereden tanıyoruz?" diye sordu.

Kirill Zaal'ı işaret etti. Zaal oturduğu yerde kıpırdandı. "Adamlarımdan birinin Gürcistan'da aile üyelerinden biri için endişelenmeye başlayan bir kuzeni var. Gece yarısı gizlice kaçıyormuş. Bir keresinde babası onu takip etmiş. Çocuğun bir mitinge katıldığını söyledi. Night Wraith mitingi olarak biliniyorlarmış. Mitingin sonunda oğlunun yükseltilmiş bir sahnede duran erkeğe bir şey için söz verdiğini söyledi. Babası eve döndüğünde onu bu konuda sorgulamış. Ama ertesi gün oğlu ortadan kaybolmuş. O zamandan beri de görülmemiş." Zaal hepimizin gözlerinin içine bakarak açıkladı: "Oğlunun bu Wraithler tarafından devşirildiğine ve onlar için çalışmak üzere götürüldüğüne inanıyorlar."

"Kan Çukuru," dedim bilerek.

Zaal başını salladı. "Sanırım öyle. Bu ve gulaglar ve kullandıkları diğer rotalar."

"Kahretsin," dedi babam, hepimiz adına konuşarak. "Onlar bizim için bir tehdit mi?" diye sordu babam. Doğrudan ona bakmak için başımı çevirdim. Babam öfkeli gözlerimle karşılaştı ve soldu. "Luka-"

"Tehdit olsun ya da olmasın ölmeyi hak ediyorlar," dedim soğuk bir şekilde, ellerim neredeyse sandalyenin tahta kollarını kıracaktı. "Beni dövüşmeye zorladılar. Uyuşturucularla anılarımı aldılar ve bana tecavüz ettiler. Yıllarca tekrar tekrar." Nefes almak için mücadele ettim, sonra homurdandım, "Tehdit olsun ya da olmasın, onlara yaklaşırsam onları parçalara ayırıyorum."

Zaal'ın koltuğunda öfke saçtığını hissettim ve ekledi, "Ve geriye ne kaldıysa benim olacak."

Babamın gözleri büyüdü ve endişeli bakışlarını benimle Zaal arasında gezdirdi. "Luka-"

"New York'a gelmeyi planladıklarına dair söylentiler duyduk." Kirill konuşmayı ilerletirken kanım bir anda ılıktan kaynar sığağa dönüştü.

"New York'a mı geliyorsun?" Karanlık bir şekilde sordum.

Kirill dirseklerini masasına dayadı ve "Bir gulag kurmak için. Gürcü pislikler *benim* şehrim, *benim* bölgeme bir ölüm maçı ringi getirmeyi ve bunu burnumun dibinde yapmayı planlıyorlar."

"Gelirlerse savaş çıkarırlar," dedi babam soğukkanlılıkla, ama yüzüne baktığımda sakin olmadığını görebiliyordum.

"Tabii önce onları öldürmezsek," diye teklif ettim. Kirill bana en soğuk gülümsemesiyle gülümsedi ve başını salladı.

"Tabii önce biz onları öldürmezsek," diye yineledi Kirill.

Oda tekrar sessizliğe gömüldü. Kirill koltuğunda geriye yaslandı. "Abram Durov'un Gürcü bir örgütten para aldığını öğrendik. Öldüğü sırada bunun özel bir iş olduğu düşünülüyordu, çünkü herhangi bir suç ailesine bağlı değildi. Şimdi"-Kirill'in keskin yüzü karardı-"artık Arzianiler tarafından ödendiğini biliyoruz. Onları bizim bilgimizden uzak tutmak için." Kirill bana döndü. "Yakınında tuttu ki günü geldiğinde psikopat oğlunun bu kardeşliğe yaptıklarını açıklayabilsin."

"Ben," dedim. "Alik Rodian'ı öldürdükten sonra beni gönderebilmek için onları yakınında tuttu."

Pakhan'ın yüzü taş gibiydi ve karşımda Kirill "Susturucu" Volkov olarak oturuyordu. Bu, dünyanın en başarılı suç şebekesini yöneten adamdı.

"Onlar hakkında daha fazla bilgiyi nasıl öğrenebiliriz?" dedi babam. Zaal öne doğru eğildi ve kapıyı işaret etti.

"Yemek masasının etrafında oturuyor," dedi ve hepimizin dikkatini çekti. Zaal'ın çenesi sıkıştı ve şöyle dedi,

"Valentin. Gece Hayaletleri'ni biliyor. Metres Arziani'nin kız kardeşıydı. Benim aksime, ilaçlar onun üzerinde sadece geçici olarak işe yaradı, bu yüzden onları izledi. Onları inceledi. Her şeyi hatırlıyor."

"Ne demek 'her şeyi hatırlıyor'?" Kirill sordu. Valentin'den söz edildiğinde gözlerindeki o heyecan parıltısı geri gelmişti.

"Her şey," diye zorladı Zaal. "İsimler, yaşlar, haritalar, yerler, düşmanlarımızın sahip olduğu adam sayısı, kullandıkları silahlar, programlar, *her* şey. Hepsi bana çok garip geliyor ama hayatında yaşadığı, olan biten her şeyin ayrıntılarını hatırlıyor."

Kirill gülümsedi ve "Eidetik bir hafıza" dedi. Kirill babamla yüzleşti. "Eğitimli bir katil ve suikastçı, bir işkence uzmanı ve gördüğü ve duyduğu her şeyi hatırlıyor. Arziani Kan Çukuru da dahil."

"Ama bundan daha fazlası," diye ekledim. Bütün gözler üzerime çevrildi. Koltuğuma geri oturdum ve "Kız kardeşi ellerinde. Efendi Arziani'nin Valentin'in kız kardeşine karşı bir saplantısı var. Seks köleleri ve insan ticareti yapılan kadınlar için kullandıkları ilacın etkisinde." Gözlerimi ofisin kapısına diktim, sanki Valentin'e bakıyordum. "Valentin onu geri almak için her şeyi yapar."

"Kız kardeşini geri almak için her şeyi yapabilecek acımasız bir suikastçı mı?" Valentin gibi ölümcül birinin yakın çevremizin bir üyesi olması ihtimali Kirill'in cildini kızarttı. Kirill Zaal'la yüzleşti. "Kız kardeşine ne kadar sadık? Bu adama ihtiyacımız var. Eğer onu deneme süresi olmadan işe alırsak, bize ihanet edebilir."

Zaal başını salladı. "Kız onun için. Onu terk etmiyor. Onlar sonsuza dek yaşayacaklar."

"Ve o bir Rus," diye ekledi babam. "Bizi tanıyor. Kim olduğumuzu öğrendiğinde bize saygı duydu."

"Ve bir amaca ihtiyacı var. Eğer bu yeni hayatında hayatta kalmak istiyorsa, en iyi yaptığı şeyi yapmalı-öldürmeli. Bu onun yaratıldığı şey ve geri dönüşü yok." Zaal'ın gözlerine baktım ve "Bu hayatı bilen herhangi birimiz için." dedim.

Kirill'in elleri kenetlendi. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Onu içeri getirin!" diye emretti.

Sandalyemden kalkarak dışarı çıktım ve Valentin'i yemek odasının penceresinde durmuş, dışarıya bakarken buldum. İçeri girdiğimde, yaralı yüzü bana doğru döndü. Başımı salladım. Valentin'in gözleri kısıldı.

"Gel," dedim.

Zoya'nın masadan kalkıp, "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sorduğunu gördüm.

"Pakhan onu görmek istiyor."

Zoya'nın gözleri kuşkuluydu. Kisa'ya baktım ve o da beni görünce başımı salladım. Kisa oturduğu yerden kalktı. Elini Zoya'nın koluna koyarak, "O iyi olacak Zoya. Bırak içeri girsin, sen bizimle otur." Zoya bana kuşkuyla baktı. Ailemize henüz tam olarak güvenmediğini biliyordum ama zamanla güvenecekti.

Valentin, Zoya'nın kulağına konuşmak için eğildi. Söyledikleri karşısında Zoya'nın omuzları çöktü; sonra Valentin onun çenesini kaldırdı ve dudaklarından öptü. Hâlâ garip görünüyordu, bu kadar ham ve yara izleriyle harap olmuş bir adamın güzel bir kadına karşı bu kadar yumuşak davranması.

Ayrıldı ve arkasına bakmadan beni takip etti. Ofise girdik. Girerken, onun odayı değerlendiren gözlerinin her şeyi hafızasına kaydetmesini izledim.

Kirill ayağa kalktı. O ayağa kalkınca Valentin gerildi. "Valentin," diye selamladı Kirill ve Zaal'ın yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Otursana."

Valentin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ama Pakhan'ın bakışları altında koltuğa doğru yürüdü. Oturdu ve Zaal başını salladı. Ben de oturdum. Kirill Valentin'e bir içki doldurdu.

Kirill votkayı Valentin'e uzattı ve "Arzianiler burada, New York'ta bir gulag kurmayı planlıyorlar," dedi. Kirill Valentin'e Arzianiler'den söz eder etmez odadaki hava yoğunlaştı. Kirill'in yüzü sertleşti. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Valentin, Gürcü örgütüne duyduğu nefreti derin sesinden açıkça belli ederek konuştu.

"Her şey," diye yanıtladı Kirill. "Bildiğin her şey."

Valentin, "Çok şey biliyorum," diye bilgi verdi.

Kirill'in yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Daha da iyi."

Valentin koltuğunda kaykıldı ve "Bilmen gereken her şeyi anlatırım, ama bir şartla" dedi.

Kirill başını yana eğdi ve Valentin'in saygısızca yanıtının onu şaşırttığını biliyordum. Pakhan'la pazarlık yapmadın; ne dediyse koşulsuz yerine getirdin.

Kirill güldü ve şöyle dedi: "Cesursun Valentin. Ama"- Kirill arkasına yaslandı-"Dinliyorum."

Valentin'in çenesi gerildi ve şöyle dedi: "Kız kardeşimi geri istiyorum. Kız kardeşimi geri alacağımıza dair söz vermeni istiyorum. Bedeli ne olursa olsun."

Kirill başını salladı ve "Başka ne var?" diye sordu.

Valentin'in sert yüzüne öfke yayıldı ve hırladı, "Elime geçirebildiğim kadar çok Wraith öldüreceğim. Nasıl yapılması gerekiyorsa öyle. İşkence, gizlilik ya da topyekün savaş, yeter ki yaptıkları her şey için hepsini parçalamama izin verin. Sahip olabileceğiniz en etkili katil ben olacağım. Bu konuda bana güvenin."

Valentin'in sesindeki heyecandan kan beynime sıçradı. Ses tonu ve mesajı bulaşıcıydı. Zaal'ın başını salladığını gördüm; o da avlardan pay almak istiyordu. Kirill yan yana oturan üçümüze baktı ve yüzü gururla aydınlandı. Yavaşça başını salladı. Masasının etrafında dolaşarak elini Valentin'e uzattı. Valentin onun elini tuttu, arkasından öptü ve başına götürdü.

Artık Volkov Kızıl Kral'a bağlanmıştı.

Kirill geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve, "Valentin'den bildiklerimizi toplayacağız, sonra bekleyeceğiz," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Bir el hareketiyle toplantı sona erdi. Babam ayağa kalktı ve "Gel. Hadi

git ve iç. Bir taneye ihtiyacım var."

Teker teker ofisten oturma odasına geçtik. Ben içeri girdiğimde Kisa ayağa kalktı. Ellerimi beline dolayarak onu kendime çektim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bedenimde erirken.

Onu geri çekerek elimi yuvarlak karnının üzerine koydum ve "Mükemmel" dedim.

Kisa gülümsedi ve bana tekrar sarıldı. Karımın başının üzerinden önce Zaal'ın sonra da Valentin'in bakışlarıyla karşılaştım. Kadınlarını kollarında sıkıca tutarken bana bakıyorlardı.

Gözlerinde yanan intikam açlığını, öldürmeye duydukları susuzluğu görebiliyordum. Önümde uzanan dövüşü tahmin ederken, onların da böyle hissedeceğini bildiğimden, vücudumdaki ısıyı hissedebiliyordum.

Arzianiler, üçümüzün yaşadığı her şeyi kontrol eden yılanın başıydı.

Koparmayı planladığım bir kafa.

Bu adamlar benim silah arkadaşlarımdı.

Ve henüz serbest bırakılmamış mahkûmlar için savaşa gidiyorduk.

SONSÖZ: VALENTİN

Bir ay sonra...

"Hazır mısın, bebeğim?" Zoya oturma odamıza girerken sordu. Koltuktan kalktım ve onu kollarıma aldım. Zoya başıyla odaya baktı ve memnuniyetle gülümsedi.

"Kendimize ait bir evimizin olması çok tuhaf bir duygu," dedi mutlulukla.

Küçük odayı kendi gözlerimle izledim ve göğsümde bir sızı hissettim. "Daha önce hiç evim olmamıştı." Zoya'nın kolları belime dolandı. Yanıt olarak bir şey söylemedi ama anladığını biliyordum.

Kirill ve Ivan, Luka ve Zaal ile birlikte bize bu evi hediye etmişlerdi. Bize daha büyük, Bratva'nın bir üyesine yakışır bir ev vermek istiyorlardı ama Zoya ve ben küçük bir evi tercih ediyorduk. İkimiz de burada, dışarıda yaşarken kendimizi kaybetmiştik. Sadece onun ve benim için yeterince büyük bir yerde, kendi başımıza olmak istiyorduk. Zoya da kendi halkının arasında olmak istiyordu. Avto ve karısı sadece iki kapı ötede yaşıyorlardı.

Zoya geri çekildi ve paltolarımızı almak için dolaba doğru ilerledi. Kendininkini giydi. Yüzü boynundaki kürk kapüşonun içinde kaybolurken gülümsemekten kendimi alamadım.

O kadar güzeldi ki. Kostava *printsessa*'nın her santimi.

Dönüp gülümsediğinde ben Zoya'ya bakmakla meşguldüm. Paltomu askıdan alarak bana getirdi ve dudaklarımdan öptü. Ağzına karşı inledim, ellerim yüzünü kavramak için kalktı. Duvara çarpana kadar onu geriye ittim, ama Zoya başını yana çevirdi ve soluk soluğa kaldı. "Valentin, biraz ara vermem gerek. Bütün gün yataktaydık ve ben dışarı çıkmak istiyorum."

Burnum yanağında ve boynunda gezindi. Dokunuşumun altında titrediğini hissettim. "Sana doyamıyorum," dedim ve kasıklarımı ona doğru ittim.

Zoya güldü ve göğsümü itti. "Biliyorum bebeğim, ama seninle biraz yürümek istiyorum. Dışarı çıkmamızı istiyorum. Buna ihtiyacımız var." Uzandı ve elimi tuttu. Dudaklarına götürdü ve şöyle dedi: "Elin elimdeyken. Özgür, diğer çiftler gibi. Artık içeride kapana kısılmış mahkûmlar değiliz. Sonunda dışarı çıkabileceğiz."

Elimin arkasına öpücük üstüne öpücük kondurmasını izlerken gözlerim parladı. Göğsümde aç bir hırıltı gümbürdedi. Zoya yere düşen paltosuna uzanarak onu aldı ve göğsüme doğru itti.

"Giy şunu," dedi şakacı bir şekilde.

Lanet olası paltoyu alıp üzerime geçirdim ve Zoya'yı kapıya kadar izledim. Başıma ağır bir yün şapka geçirdim ve yüzümü örtmek için paltonun kapüşonunu çektim.

Zoya kapıyı açtı ama arkamda beni görünce kapıyı geri itti. Ne yaptığını merak ederek kaşlarımı çattım. Sonra uzanıp kapüşonumu aşağı itti. Yüzünde bana attığına inanmadığım o bakışla sertçe yutkundum. Beni sevdiğini söyleyen o bakış.

Bana onun ruhuna sahip olduğumu söyleyen kişi.

Zoya şapkayı traşlı başımdan itti ve yanağımdaki yara izlerini öptü. Geri çekilirken bakışları benimkilere kaydı. "Benden saklanma," dedi.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve "Senden saklanmıyorum. Beni görüyorsun. Senden asla saklanamam, *kotyonok*."

Zoya içini çekti ve, "O zaman dışarıdaki herkesten de saklanma," dedi. Kapının dışını işaret etti. Dışarı çıkma düşüncesi midemi sıkıştırdı. Özgür bir erkek olduğumdan beri gün ışığında neredeyse hiç dışarı çıkmamıştım. Gündüzleri hiç dışarı çıkmazdım. Volkov'ların ve Tolstois'ların benimle karşılaştıklarında verdikleri tepkiyi görmüştüm. Onların nasıl

Gardiyanlar yüzüme baktı. Luka ve Zaal'ın aksine, geçmişimin yaralarını kıyafetlerle gizleyemedim. Onları herkesin görmesi için giyiyordum. Karşılaştığımız birkaç kişi bir bakışta sinip kaçmıştı. Yakınımda yaşayan insanlar beni hep görmezden gelirdi.

Zoya bugün Brighton Sahili'nde onunla birlikte yürümem için bana söz verdirmişti. İçeride olmaktan bıkmıştı. İnsanlara birlikte olduğumuzu göstermek istiyordu. Bizi dünyadan saklamaktan bıkmıştı.

Zoya şapkayı yere fırlattı ve, "Hava bunu giyecek kadar soğuk değil. Yüzünü saklamana da gerek yok."

"Bakarlar," diye cevap verdim, umursadığım için bile zavallı hissediyordum.

Zoya'nın yüzü yumuşadı ve, "O zaman bırak baksınlar," diye fısıldadı.

Zoya'nın parmakları benimkileri sıktı ve kapıyı açtı. Yakamı çekebildiğim kadar yukarı çektim ve gün ışığına çıktım.

Parlak kış güneşi kör ediciydi. Yüzümü kaldırıp sıcaklığını hissetmek istedim. Ama etrafı taradığımda Kostavas'ın Gürcü halkının bize bakmaya başladığını görebiliyordum. Varisleri ilk kez ortaya çıkıyordu.

Zoya yanıma bastırduğunda başımı eğdim ve kolumu kaldırıp omuzlarına doladım. Onu kendime çektim. Kısa boyuyla bana tam uyuyordu.

Zoya'nın ılık nefesi tenimde gezindi ve fısıldadı, "Senden çok bana bakıyorlar. Halkımın çoğu beni beş yaşımdan beri görmedi."

Başımı salladım ama biz yürürken insanların bize nasıl baktıklarını gördüm. Gürcüler evlerinin kapılarını açıyor, Zoya'nın elini öpmek için sokağa koşuyor ve onu "*K'alishvili*" diye selamlıyorlardı. Zoya'nın hayatta kalmasından duydukları mutluluk yüzlerinden okunuyordu.

Sonra bana baktılar ve yanaklarındaki kan çekildi. Kolumu Zoya'nın omuzlarından çekmeye çalıştım.

O da gülümseyerek halkını selamladı. Ama Zoya elimi sıkıca kavradı ve beni yanında durmaya zorladı. Halkını, benim onun olduğumu görmeye zorluyordu. Beni erkeği olarak tanıttı.

Beni bu kadar çok istediğini bilmek kalbimi kabarttı. Bunu asla anlayamazdım ama asla reddetmezdim de.

Sahile ve iskeleye doğru yürüdükçe Gürcüler onu görmek için daha çok dışarı çıkıyordu. İnsanların onun elini öpmesini ya da uzaktan ona el sallamasını hayranlıkla izledim. O bir *printsessa idi*. Hayatta kalmış olması onları çok etkilemişti ve Zoya halkına sevgileri ve destekleri için teşekkür etti.

Çocuklar anneleriyle birlikte dışarı çıktılar, Zoya durup onların yüzlerini okşadı. Nefes nefese Zoya'yı bebeklerle birlikte izliyordum. Zihnimde Zoya'nın çocuğumuzu kollarında tuttuğu bir görüntü canlandı. Bu düşünce bedenimi bir huzur kapladı.

Yürüyüşümüze devam ederken, o görüntüyü zihnimin bir köşesinde sakladım, onu hayal ettiğimde hissettiğim mutluluğu kaybetmek istemiyordum.

İskeleye giden yolu geçmiştik ki küçük bir kız "*K'alishvili!*" diye seslendi. Küçük kız tekrar bağırdı ve elinde kırmızı bir çiçekle koşarak yolun karşısına geçti.

Önümüzde durdu ve Zoya'nın alması için çiçeğini uzattı. Zoya siyah saçlı küçük kıza gülümsedi ve çiçeği almak için eğildi. Zoya, "Teşekkür ederim," dedi ve küçük kız utangaç bir tavırla başını salladı.

Sonra küçük kız bana baktı ve ağzı bir karış açık kaldı. Küçük kız Zoya'ya, "O bir canavar mı, *K'alishvili?*" diye sorarken onu daha fazla korkutmamak için başımı yakamın içine soktum.

Midem bulandı ve Zoya'nın gerildiğini gördüm. Zoya yumuşak bir sesle, "Hayır bebeğim," dedi. "O bir savaşçı, büyük ve güçlü. Hayatı boyunca savaştı ve bazen yaralandı. Bu yüzden yara izleri taşıyor. Bunlar onun ne kadar cesur olduğunu gösteriyor." Zoya başını kaldırıp baktı.

Bana. Yüzündeki saf sevgi ifadesi ve ağzından çıkan kelimeler karşısında kaslarım gerildi.

Küçük kıza dönerek, "Valentin hepimizi koruyup güvende tutabilmek için benimle birlikte bu bölgeye taşındı. Ne kadar büyük ve güçlü olduğunu görüyor musun?" Küçük kız başını salladı, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Bu sayede kötü insanlarla savaşılabiliyor."

"Yatağımın altında yaşayan korkunç canavarlar gibi mi? O kötü insanlar gibi mi?"

Zoya güldü ve başını salladı. "Evet, tıpkı onlar gibi. Ve Valentin her zaman kazanır, çünkü onun saf bir kalbi vardır."

Küçük kız yine bana baktı, ama bu sefer huşu içinde, bu sefer bir canavardan başka birini görüyordu.

Hepsi Zoya'm yüzünden.

Küçük kız bana kocaman bir gülümseme verdi, sonra arkasını döndü ve yolun karşısında kendisini bekleyen annesine doğru koştu.

Zoya ayağa kalkarken elini benimkine geçirdi ve bizi sessizce iskeleye doğru götürdü. Döşeme tahtalarının eski ahşapları ağırlığının altında gıcırdadı. Kıyıya çarpan dalgaların sesi giderek yükseliyordu. İskelenin sonuna vardık ve denize baktık.

Zoya'nın elini elimde hissederek gözlerimi kapattım. Karanlıkla karşılaşır karşılaşmaz, kız kardeşimin görüntüleri zihnime sızdı. Onlara her zaman eşlik eden dehşet beni ele geçirdi. Korkuyu bir kenara iterek yavaşça tuzlu havayı içime çektim. Onu geri getirecektik. Sadece bir süre daha dayanması gerekiyordu. Ve dayanacaktı da. Inessa güçlüydü.

Gözlerimi açarak, denize doğru bakan Zoya'ya baktım. Inessa güçlüydü, tıpkı benim küçük Gürcü *kotyonok'um* gibi.

Zoya bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Kalbim neredeyse çatlayacaktı. Eli elimde sıkılaştığında, eline baktım ve bir daha asla elini tutamayacağıma ikna olmuş bir halde, odadaki o anın tadını çıkardığımı hatırladım.

"Ne düşünüyorsun?" Zoya sordu.

Onu göğsüme çekerek, rüzgârda uçuşan uzun saçlarını yüzünden geriye doğru ittim ve "Sen" dedim. Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdım. "Biz, böyle. Burada, dışarıda. Özgürce."

Zoya başını göğsüme yasladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. "O insanlar..." Sustum ve başımı salladım. "Sana davranış şekilleri. Sen onların *printsessa'sısın*."

"Hayır," diye karşı çıktı ama ben aynı fikirde olmamak için başımı salladım. Öyleydi. Güzeldi, seviliyordu ve hepsinden önemlisi, o *benimdi*.

Zoya başını kaldırdı. O kocaman kara gözleriyle bana sevgiden başka bir şeye bakmıyordu. Ellerini uzatıp ceketimin yakasını geri çekti ve gülümsedi. "Bu daha iyi oldu. Şimdi seni görebiliyorum."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum ve başımı güneşe doğru eğdim. Sıcak ışınlar hemen yüzümü ısıttı. Gülümsedim.

İşte buradaydım, ellerim Zoya'nın ellerinde, yüzümde güneş ve özgürdüm. *Mutluydum*.

Mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Zoya'ydı. Hepsi Zoya'ydı. Benim *kotyonok*'um, kalbimin hırsızı, benim küçük Gürcü'm.

İşte buradaydım, kurtardığı canavar.

Karanlık ormanda aradığı.

Sevilmeyi hak ettiğine inandığı kişi.

